

ELİF ÖNER

Cemre
Düştü

Cilt 1

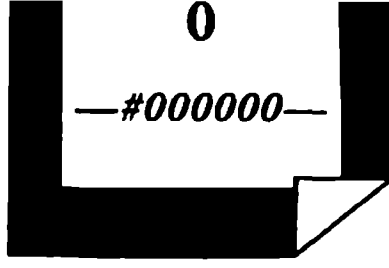

Cemre Düştü

Elif Öner

Düzenleme
Ny.özlem

Siyah.
Simsiyah.

Başka bir renk değil.

Odaya girdi. Kapıyı ardından kapattı. Ahşap zemin ayaklarının altında bir kez daha, ölüm kadar ıssız ve yalnız evin sessizliği içinde acıyla çıtırdadı.

Son kez.

“Neden?” diye sordum.

Ölüm kadar sessizdi ve bana bakıyordu.

“Bunu bana neden yaptın?”

Heybetini yitirmiş bedeni kasırgaya yenik düşmüş asırlık bir çınar gibi eğilip bükülmüştü, bana bakamıyordu.

“Neden?”

Karşımda doğruldu. Ayakları güçlkle yere bastı. Avucum buz gibi metali kavrarken o, ahşap zeminin üstünde korkuyla kıpırdandı. Gözlerinin içinde, birbiriyle yenişemeyen bir umut ve umutsuzluk çarpışıyordu. Parmağımın dolandığı tetik, bir bıçağın en keskin kenarından farksızdı. Kabzanın ağırlığı zihnimi esir alan dehşetle yarışamıyordu. Namlunun ucunda bir hayat duruyordu.

“Bunu bana neden yaptın, Toprak?”

6 CEMRE DÜŞTÜ - CİLT 1

İki hayat.

Tek bir kurşun.

Barut kokusu.

Ayaklarından parçalanan dev bir anıt gibi olduğu yere yıkıldı.

Kan kokusu.

Ölüm gözlerinin içine mutlak rengini doldurdu.

Siyah.

Simsiyah.

Başka bir renk değil.

Keskin şubat soğuşunu yüzünde hissetti. Sonuna kadar açtığı pencereden aracın içine dolan rüzgâr saç tellerini uçuşturdu. Göz pınarından süzölüp çatlamış dudağına düşüveren buz gibi damlayı hissettiğinde, “İşte!” dedi içinden. İşte sonunda benim ağlamadığım bir gözyaşı. Bitecek, demek olmalı bu. Yeterince hızlı gidersem, her şey bitecek.

Asırlık meşelerin sıra sıra dizildiğı cadde, gecenin kasvetli soğuşunda uzadı, uzadı, genişledi, karardı ve sessizleşti. Bir süre sadece rüzgârın ve motorun sesi işitildi. İbre, zamanı yenmeye çalışan sabırsız bir yelkovanın telaşına kapılmışçasına arşınlamaya başladı sayıları bir bir: 70, 80, 90, 100...

Sonrası yekpare sessizlik.

Kesif yanık kokusu. Asfalttan yükselen beyaz duman. Ağaç kovuşundan gelen çıtırtılar. Kırılan dalların üstündeki yapraklar hışırdamaya devam etti bir süre daha.

Sonrası...

Yekpare sessizlik.

“Hanımefendi! İyi misiniz? Merak etmeyin, ambulans yolda!”

Gözlerimi açmaya çalıştım ama arabanın kırık camından içeri sızan ışık sanki kör ediciydi. Yanımda duran yaşlı adam,

burnumun dibine kadar soktuğu fenerle beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi anlamaya çalışıyordu. Buralardan değil gibiydi, aksanı ve iriliği bir İskoçyalıyı andırıyordu. Gülünçtü ama ona gülecek değildim. Sabahın beşinde önüne çıkan küçük çaplı enkazda bir hayat varsa onu kurtarmaya çalışıyordu, o kadar.

Dikkatlice yerimde doğruldum. Kadavrasından sıyrılmış bir hayvan postu gibi önüme yığılan hava yastığının altından sıyrılıp kapıyı açtım.

“Açmaya çalıştım ama kilitlenmişti!”

“Sorun yok,” dedim. Ön konsolun altına düşen çantama uzandım.

“Ne yapıyorsunuz?” diye cevap verdi adam, dehşet içinde. “Kıpırdamamalısınız!”

Bacaklarımı dışarı uzattım. Ayak parmaklarım yüklü bir akımın içinden geçmişçesine karıncalandı. Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye bekledim. Hareket iyi gelecekti.

“A... ama... Yaralı olabilirsiniz!”

“Biraz daha konuşursan ben seni yaralayacağım ama, çekilsene önümden!”

Zavallı ihtiyar şaşkınlıkla soluna doğru yalpaladı. Mide bulantısı serin bir ürperti gibi genzimi yoklamaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Gecenin karanlığı ağır ağır dağılıyor, sokağın üst üste binen rengârenk ışıkları netleşiyordu.

Kabul etmeliydim, bu geceden gerekeni almıştım.

“Ama... ambulans! Hanımefendi, durun!”

“Hey! BJ!”

Londra'daki tek arkadaşım BJ'in garsonluk yaptığı parti, 5 Mart gecesi şehrin en gürültücü kalabalığını bir araya getirmişe benziyordu. Uğultu, yüksek tavanlı kapalı terasın üstünde ağır bir sis bulutu gibi asılıp kalmıştı. Son devirde çalışan

havalandırma sistemi ve içeriye mütemadiyen pompalandığını tahmin ettiğim oksijene rağmen atmosfer boğucuydu. İnsanlar açık alana çoktan hücum etmeye başlamışlardı ve saat henüz on bile değildi.

“HEY! Buradayım!”

BJ, kenarlarından gümüş kadife şeritler geçilmiş lacivert servis önlüğünü gayriihtiyari bir el hareketiyle silkeledi ve sesin geldiği yöne doğru döndü. Nihayet beni görebilmişti. “Bahar?” İncecik bir yelpaze misali parmaklarının üzerinde havalandıran tepside, kadehi en aşağı £20’luk belki on kadeh şampanya vardı. Bir kuğu edasıyla süzülerek yanıma geldiğinde, bulduğu manzara karşısında yüzünü buruşturdu. “Senin ne işin var burada?” Şaşkınlık ve öfke arasında gidip gelen ifadesinde bir parça endişe de bulmak mümkündü, yeterince dikkat edilirse.

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim, sevgili arkadaşım ama bunu uzun zamandır kendi kendime yapabiliyorum, sağ ol.”

BJ mükemmel mavilikteki tavizsiz bakışlarını gözlerime dikti. “Laf ebeliğiyle bu işin içinden çıkamazsın. Dinlenmen gerekmiyor mu senin? Kaza yaptın, kaza! Doktorun, en azından bir süre *sabit* durmanı da mı söylemedi?”

“Ben gayet iyiyim,” dedim, başımı dikkatle sağa sola çevirirken.

“Boynun da buna katılıyor mu dersin?”

“Tabii ki!”

BJ gözlerini devirdi.

“BJ tamam; hadi uzatma,” dedim. “Kazanın üzerinden kaç gün geçti... Alt tarafı bir ağaca çarptım. Hatta dokundum! Ayrıca, doktorum boyunluğunu çıkarabileceğimi söyledi.” Muzip bir tavır takınıp boşta olan koluna girdim. “Hem bu zavallı kız bir cuma akşamı da olsun partilemeye gelmiş olamaz mı?”

“Keşke bir cuma akşamı da olsun partilemeye gelmiş olsan!” diye cevap verdi BJ. “Kim bilir ne antikalık peşindesin yine!”

Parmaklarımı, neon spot ışıklarının altında parlayan gür saçlarının döküldüğü şakaklarına götürdüm. Bu gece de her gece olduğu gibi sayısız dişinin gönül yaylarını titretmeye yetecek kadar cazibe saçıyordu, kadınlarla ilgilenmemesi kadınların kaybıydı. “Kırıyorsun beni ama hayatım...”

Süratle yukarı ve benden uzağa doğru kaldırdığı tepsiye, halıvalanan kaşları eşik etti. “Gözünüzden kaçtıysa, bazılarımız burada çalışıyor, hanımefendi!”

İstemsizce güldüm. “Aynen öyle!” dedim. “İşte beni de o kulübe al!”

“Bahar ve kelime oyunları...” dedi, gözlerini bir kez daha devirirken.

“Oyun falan yok!” dedim, pes eder gibi ellerimi kaldırarak. “Ben de çalışıyorum diyorum ve bu gece çalıştığım yer de bir kulüp işte?!”

Gözlerini iki parça elbisemin asimetric, parlak lame kıvrımlarının üstünde gezdirdi. Bakışlarında nezaket yüklü, ince bir alay vardı. “*Bu* kılıkta mı?”

“Evet?”

“O elbisenin bu kadar kısa kullanıldığını sanmıyorum...”

“Elbisemi kısa kullanmıyorum!”

“O zaman *gerisi* nerede?”

“Gerçekten mi, BJ?” dedim. Sabrımı zorlamak istiyorsa yarışırıdık, benim için sorun değildi. “Londra’nın göbeğindeki bir otelin teras partisinde, kadınlardan bile hoşlanmayan arkadaşımın kıyafet zorbalığına maruz kalıyor olmamalıyım!”

BJ kibirli taklidi yapan bakışlarını gözlerime dikti ve atmaya bayıldığı nutuklardan birine hazırlanıyormuşçasına boşta kalan kolunu belime yasladı. “Bu bir *teras partisi* değil, galeri açılışı,

bu bir. Cinsel yönelimin konumuzla herhangi bir ilgisi varsa, olsa olsa görsel zevkimin senden çok daha rafine olmasıdır, bu iki. Burada senin arkadaşın olarak bulunmayı çok istesem de ne yazık ki su boruları tıkalı lanet dairemin kirasını çıkarmak için önümüzdeki üç saat bir alay züppeye içki servis etmek zorundayım, bu üç. Ve kastettiğin iş, yollu ve *ucuz bir yollu* gibi görünmeni gerektirmiyorsa, epeyce yanlış bir kıyafetle buraya gelmişsin, bu da dört ki işte bak, bunu bir arkadaş tavsiyesi olarak alabilirsin istersen ama sende bu konuda da bir umut görmüyorum.”

Attığım büyük kahkahanın hoşuna gitmediğine adım gibi emindim ama beni tanımadığını ikimiz de iddia edemezdik. Kolunun altından kendimi sıyrıp bir adım yana çekildim. “Madem bu kadar *laf ebeliği* yapmaya vaktin var, bana *evine git yat* demekten daha faydalı şeyler anlatabilirsin bence... Kimler burada bu akşam, onu söyle mesela...”

BJ’in koyu mavi gözlerine tanıdık bir usanç oturdu. “Of, o konuyu hiç açmasan? Çünkü burası bildiğin kalantor kaynıyor. Yani nasıl diyeyim, şehrin sonradan para bulmuş, görgüsüz ne kadar züppesi varsa hepsi burada sanırım.”

Şahaneydi.

BJ gözlerini alan lame elbiseme bakmamaya neredeyse elle tutulur bir çaba göstererek ifademi süzdü. “Suratındaki ifadeye bakarsak, tam da istediğin şey olmalı?” dedi pes eder gibi. “E iyi madem... Burada sana toplayacak hikâye çoktur, evet. Sadece, o batmasına iki gün kalmış yayınevinizin bir avuç vasıfsız yazarı oturup iki öykü yazsın diye burada bu kılıkta gezip malzeme toplamana değer mi, bence değmez.”

BJ yine formundaydı ve keşke iş başına dönmek zorunda olmasaydı.

“Gülmesene!” diye devam etti beni azarlayarak. “Diyorum ki hikâye avcılığı değil, hikâye *yazarlığı* yapsan keşke! Kendi

adınla soyadınla falan. Hikâye *avcılığı* ne zaten? Saçma saçma icatlar! Ondan bundan dinlediğin şeylerin binde biriyle öykülerin, romanların âlâsını yazarsın sen de işte... Nerede? Bu konuda dilimdeki tüy çoktan bitti, o yüzden uzatmıyorum!” Etrafa bakındı ve bardan kendisini çağıran şefine *geliyorum* türünden bir işaret yaparak bana döndü. “Ne hâlin varsa bu gece de gör bakalım. Ben de köpüğü kaçtı diye şu kadehlerden biri kıcıma monte edilmeden gitsem iyi olur.” Boştaki eliyle yanağımdan makas aldıktan sonra hızla uzaklaşırken hâlâ pes etmiş görünmüyordu. “Dikkat edeceksin bak kendine, söz ver!”

Göz kırptım ve gittiği yöne doğru ufak bir öpücük yolladım. BJ’siz bu lanet şehri çekebileceğimi sanmıyordum.

Neon ışıklarla aydınlatılmış parti alanı, esasen Londra’nın büyük otellerinden birinin teras katında, kısa bir süreliğine misafir olacak bir fotoğraf galerisiydi. Açılış gecesi için verilen ve anbean kalabalıklaşan parti, hangi ortak paydada buluştuğunu anlamadığım bir güruha ev sahipliği yapıyordu. Dekorasyonun muhtelif ayrıntılarına sinmiş *pop-art* esintilerinin ve giderek daha da katlanılmaz hâle gelen *punk-rock* karışımı tuhaf müziklerin, siyah beyaz porte fotoğraflarından oluşan bir serginin açılışıyla hangi bağlamda örtüştüğü muammaydı. Muhtemelen benim anlamamı gerektirmeyen bir *kitschliğe** ulaşmaya çalışmışlardı.

Açık alana çıkıp bir sigara yakacak kadar sıkılmışıyım ama lame elbisemin hatalı dikildiğine emin olduğum biçimsiz fermuarı, sırtımın erişmesi güç kıvrımlarını şimdiden huylandırmaya başlamıştı. Tenimdeki sinir bozucu kaşıntı yüzünden elimin tersini birine geçirivermeme ramak kaldığını hissediyordum, bu işin halledilmesi şarttı. Çantamı kolumun altına sıkıştırıp

* *Kitsch*, ilkel araçlarla ve yollarla duyguları harekete geçirmek isteyen sözde sanat eseri; sanat değeri olmayan değersiz eser, bayağı şey, zevksizlik.

ruvaletle doğru yöneldim. Bı sağ olsun, buralar çöplüğüm sayılırdı; kimsenin uğramayacağı arka koridordaki kabinleri biliyordum.

“Bırak kolumu dedim!”

“Kardeşimi rahat bırak, hayvan herif!”

Olay vardı. İnce topukluları üzerinde güçlükle ayakta duran iki ufak tefek kız, iri cüssesiyle ikisini birden zapt etmekte zorlanmayan bir adamın kollarının arasından kurtulmaya çalışıyordu. Kızları tamamen ıssız olduğunu düşündüğü arka koridorun ucuna doğru itelemiş olan çam yarması, her ikisini de dünyanın istediği yerine sürükleyebileceğinden emin hâldeydi. Görece daha uzun boylu olan büyük kardeş, ani bir hareketle yana doğru hamle yaptı ve bir an için gafil avlanan adamın kollarından kurtulmayı başardı. “Bizi hemen bırak yoksa polis çağırırım!” dedi, tüm gücüyle höykürerek.

Hantal maganda ağzından köpükler sıçrata sıçrata güldü. “Hah! Polismiş!”

“Bırak bizi, yalvarırım bırak!” dedi ötekisi.

“Fazla yalvarma, güzelim... Uslu durursan güzel güzel gideriz.”

“Bas git buradan bak, kötü olacak!”

“Kötü mü olacak? Bence sen kes o sesini, yoksa ben keseceğim, anladın mı? Gidiyoruz!”

“Seninle hiçbir yere gitmiyoruz! BIRAK!”

Yaşattığı korku onu eğlendirmesi gereken bir şeymiş gibi pis bir sırıtış peyda olmuştu adamın suratında. “Bağırmak mı istiyorsun?” dedi tiksindirici gibi. “Ne diye bağıracaksın? Kimsin sen?”

“Bunu suratına saplarsam seni de zor tanırlar,” dedim.

Adam can havliyle arkasını döndü. İri cüsseli zorba, artık iri cüsseli, acı içinde kıvranan, küçük düşmüş bir zorbaydı. Kalın topuğumu tam ortasına demirden bir kazık gibi geçirdiğim

ayağının acısını mı yüzünden okuyordum yoksa şakağına dayadığım çakının soğuk gövdesinin ürpertisi miydi gözlerindeki, karar vermek güçtü. Kendisinin ancak yarısı kadar bir cüsse tarafından bu biçimde köşeye kısıtılmayı beklememişti. Şaşkınlı ve öfkeliydi, burnundan soluyordu.

“Ne oldu? Şimdi de sen mi polis çağırmak istiyorsun?” dedim, arkamdan gelen güvenlik görevlilerini başımla işaret ederek. Adamın gözlerine hücum eden kan, acıyı götürüp yerine safi bir korku bırakmıştı. Bakışları hiddetle dalgalanırken aklı kaçıp kaçamayacağını hesaplayamayacak kadar sulanmış ve işlevsizdi.

“Seninle de görüşeceğiz... sürtük!” diye bağırdı giderken.

Sürtük.

Yollu fena değildi ama *sürtük* de iyiydi, olurdu.

Kızları yaşadıkları şokun etkisinden tamamen kurtarmak ve bu talihsiz gecenin tatsız muhakemesini yapmak üzere, güvenlik görevlilerinden biriyle asansöre bindirip terasa geri döndüm. Bir kez daha beni bularak şaşırtmayan belanın ve istemsizce içine sürüklendiğim arbedenin tek iyi eseri, iki kızı bu gece hayvanın tekinden kurtarmak olmamıştı sadece. Fermuarımın da sırtımın da rahatı şimdilik yerindeydi. Barın sol ucundaki yerime döndüm ve etrafı izlemeye başladım.

“Sizi nasıl rahatsız etsem, onu düşünüyorum.”

Yanımda ansızın beliren adama baktım boş gözlerle. Bu gece bunu yapmanın çeşitli yolları mevzubahis olmuştu, fazla yaratıcılık sergilemesi gerekmezdi. “Kolay kolay rahatsız edilemiyorum, kendinizi fazla yormayın!” dedim yapay fakat coşkulu bir neşeyle. “Eşarbınız havalıymış!”

Ceketinin cebine iliştirdiği kırmızı ipek mendili gereksiz bir düzeltme çabasına giren adamın yüzünde müstehzi bir tebessüm belirdi. Bu aykırı stil seçimiyle dikkatleri üzerine çekmeyi

başardığı için kendisiyle gurur duyuyor olmalıydı. Gevrek gevrek gülerek elindeki şampanya kadehini hafifçe sağa sola salladı.

Erkekler topyekûn ahmaktı.

“İsterseniz bu kalabalığın ne kadar yorucu olduğundan, partinin ne kadar sıkıcı olduğundan falan yakınlıkla başlayabilirsiniz mesela,” dedim, becerebildiğim kadar işveli bir şekilde. Kadehimle kadehinin ucuna hafifçe dokundum. “Bahar ben.”

Kırmızı ipek mendilli adam memnuniyetle gülümsedi. “Colin. Memnun oldum.” Şöylece etrafına bakındı, gerçekten bakmak maksatlı değil, durumun bunu gerektirdiğini düşünerek. “Kesinlikle haklısınız. İnsanın ruhunu yoran bir tarafı var bu ambiyansın. Aslına bakarsanız galeride fotoğrafları sergilenenlerden biri iş arkadaşım. Ben fotoğrafçı değilim ama, öyle yeteneklerim yoktur! İş için buradayım yine de işte bir bakıma.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” diye cevap verdim yarım ağız.

“Umarım yanlış bir şey söylememişimdir!” dedi birden, lüumsuz bir nezakette bulunarak. “Bu fotoğraflardan birinin size ait olma ihtimali varsa...”

Ağız dolusu bir kahkaha attım. Dizimin on santim yukarısında biten lame rengi sürtük elbisemin hangi detayına bakarak benim bu sofistike yakın plan çekimlerden birinin fotoğrafçısı olabileceğimi düşünmüştü acaba?

“Yok canım! Ben de bir arkadaş vesilesiyle buradayım sayılır...”

Benim arkadaşımın bir saatlik kazancı, Colin’in ceket cebine sıkıştırdığı ipek mendilin dörtte birini satın almaya yetmezdi ama Colin’in gerçeğin tümüne ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

“O arkadaşınızdan sizi çaldığım için bir miktar üzgünüm o zaman,” dedi hayranlıkla, “ama çok da değilim.”

Harekete geçmezsem bu muhabbet süratle can sıkmaya başlayacaktı. “Bence de hayat üzgün olmak için çok kısa!” dedim göz kırparak.

Mendilini bir kez daha düzelten Colin bana doğru eğildi. “O zaman anlat bakalım, Bahar... *Sen* kimsin?”

Cüretkâr tavrımdan fütursuzca yüz bulacağını tahmin etmek kolaydı ama bu sürat beni bile şaşırtmıştı.

“Hakiki sen kimdir, etiketlerinden falan sıyrıldıktan sonra?”

Galiba münzevi bir şairdi. Ve *etiket* derken umarım lame sürtük elbisemin üstünde kalmış bir fiyat etiketinden bahsetmiyordu.

“Böyle pat diye soruyorum, evet... Çünkü filtresiz gerçekler dışında her şey boştur hayatta.”

Öyle miydi?

“Anlat bakalım.”

Ne kadarını bilmek isterdi?

“Gerçek Bahar kim?”

Bahar’ın Bahar olmadığını bilmek ister miydi mesela?

Ya da Bahar’ın gerçek olmadığını?

Kelime oyunlarından hoşlanır mıydı?

Bahar’ın baharının asla gelmediğini söylesem, ne demek istediğimi anlar mıydı?

Hiç bitmeyecek bir kara kışta hapsoldüğünü?

Sevdiği herkesi bir bir kaybettiğini?

Kardeşinin canını kurtarmak için başka birinin canını aldığını ve kardeşini yine de kurtaramadığını?

Herkesten kaçıp izini kaybettirmek zorunda kaldığını?

Kendini kilometrelerce uzağa, yalnızlığa sürdüğünü?

Vicdanın ağırlığından ise kaçamadığını?

Korkularından ve hiç bitmeyen kâbuslarından kurtulamadığını?

Kendine bir adres bile bulamayan öfkесinin dönüp dolaşıp yine kendini zehirlediğini?

Kendi gerçeğini unutmak için başkalarının gerçeğine sığındığını?

Söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı için başkalarını dinlediğini?

Söylediğinde sadece yalanlar söylediğini?

Çatısı akıtan tek odalı dairesinin kirasını çıkarabilmek için, eli kalem bile tutmayan yazar bozuntularının yazacağı öykülere, romanlara orada burada hikâyeler topladığını?

Kendine ait kelimeleri olamayacağı için başkalarınınkini yazdığını?

Yazabilmek için başka hayatlara girip başka ölümlere yürüdüğünü?

Kendi olmamak için başkaları olduğunu?

Lame elbiseli bir sürtük olmayı bile Bahar olmaya tercih ettiğini?

Ve Bahar'ın Bahar bile olmadığını ve bunun hikâyesinin tümü bile etmediğini bilmek ister miydi?

Sanmıyordum.

Münzevi şairden müsaade istemeye gerek görmeden parti alanından çıkıp bara geçtim, mesaj sayfasını açtım.

Kaza sahnesi tamam.

Midem bulanıyordu.

“Hey!”

Gece yarısını bile beklemeden astığı suratıyla barın arkasında volta atarak martini çalkalayan barmene seslenmeye çalışıyordum ama beni duyduğu şüpheliydi.

“Bana mide bulantısına iyi gelecek bir şey verir misin?”

Barmen kendisini muhatap alan birinin olmasına şaşırmış gibi bana döndü. “Ne istiyorsun? Soda mı su mu?”

“Sana burada acil hekimi muamelesi yapmamı istemiyorsun, anladım,” dedim gülerek. “Vazgeçtim. *Macallan 12.*”

Barmen ciddiyetimi tartan gözlerle bana baktı.

“Listede olmadığını biliyorum. Ama elinde vardır herhalde?”

“Emin misin?” demese de gözlerinin içi bu sorunun soru işaretleriyle doluydu. Belki de beleşe zıkkımlanıp sarhoş olabileceğim onca seçenek varken bir kadeh viskiye £25 ödemek istememe şaşırmıştı. Beleşe zıkkımlanabileceğim bilumum içkiyi çoktan devirdiğimi bilmiyordu. Çoğu insanın dertlerine katlanabildiği kıvama çoktan geldiğimi ama benim dertlerimin tahammül seviyesinin ortalama alkol eşiğine epeyce uzak olduğunu da bilmiyordu. Cüzdanımdan çıkardığım banknot, bar tezgâhını boydan boya yalayarak barmenin hizasına ulaştı. “*On the rocks,*” dedim büyük bir ciddiyetle. “Vaktim bol, beklerim ama yine de buzları eritme sen.”

Suratsız barmen, aheste hareketlerle doldurduğu kadehi önüme sürdü. “Az evvelki herif içini kıydı herhalde?”

“Gecenin şanslısı olamadı,” dedim bir netice belirtir gibi.

“Biraz daha bakınmaya devam et o zaman,” diye cevap verdi. Bakışları görüş açısında bana malzeme arıyor gibi kısılmıştı. “Burası avlanmak için iyi bir saha.”

“Av olmak için iyi değil demek ki...” diye mırıldandım. “Neticede gerçekten iyi bir hikâye yakalamak için avlanman değil, o hikâyenin avı olman gerekir.”

“Enteresan.” Suratsız barmen artık o kadar suratsız değildi. “O şey o kadar hızlı çarpmış olamaz yalnız?” dedi eğlendiğini gizlemeden. Eğleniyor olması iyiydi, en azından birimiz için burası birkaç saniyelğine de olsa keyifli bir yer olmuştu. Başımdaki sinsi ağırlık varlığını hissettirmeye başlıyordu. Gecelerimin neredeyse tamamını zehreden iç sıkıntısı bu gece de beni yalnız koymayacak gibi görünüyordu. Mide bulantımın geçtiğini hissediyordum ama bu sadece bir yanılsamadan ibaret de olabilirdi,

bünyenin kendi kendini kapamadan önce son bir *ben iyiyim* çırpınışıyla zihne meydan okuması. Belki de benim abartmamdı, bu ânın herhangi bir andan daha kötü olması için herhangi bir sebep yoktu.

Benim yaşadığım hiçbir an diğerinden parlak değildi.

Hiçbirinden daha parlak olmayan bu gecenin içine yine de bir ışık yakmak için arkamı döndüm.

Ve dünya, tuzla buz olarak parmaklarımın arasından geçti.
“Siktir!”

Elimde kırılan kadehin onlarca yerinden kestiği avucumun acısı gözlerimi karartmıştı ama kulaklarımın yanılmadığını biliyordum. *Siktir*. Beş senedir konuşmadığım, beş senedir duymadığım bir dilde: *siktir*.

Yeniden Türkçe konuşmaya başlamak için iyi bir yer: *siktir*.

“İyiyim,” dedim Türkçe. Ve yalan. “İyiyim, sorun yok. İyi...”

İyi değildim. Gözlerim kararmıştı. Bayılmış olmam olasıydı fakat duyularımın kalanı etrafta olup bitenlerle ilgili çıkarım yapmaya uğraşıyordu. Avuçlarıma değen buzun ürpertici hissi... Birbirine geçmiş, telaş ve merak yüklü, anlaşılmaz konuşmalar... Ambulansla başlayıp sonu gelmeyen cümleler... Uğultular... Bir kalabalık dalgasının ardından yüzüme çarpan keskin mart rüzgârı... Soğuk... Sert bir frenle asfaltı ezen lastik sesi... Köşedeki seyyar kamyonetten yükselen falafel kokusu... Sertçe kapanan aracın kapısı ve kornalar ve trafik ışıkları ve sirenler ve karanlık... Sonu belirsiz bir karanlık.

“Ben... Niye geldik buraya?”

Aptal bir soruydu ve bu sefer İngilizceydi. Son birkaç saati -veya dakikayı- hafızasından silmiş gibi hisseden bünyeme birden anıların tümü geri geldi acının bir kısmı ile birlikte. Ellerime baktım. Avucumla beraber sağ elimin iki parmağı sargılıydı ve

bileğimi kısırdatamıyordum. Baş ağrım belli belirsiz bir tortu gibi ense köküne oturmuştu.

“Dört tane dikiş atılması gerekti. Küçük dikişler ama...”

Kim bilir ne zamandır baygın hâlde yattığım yatakta hareketlendiğimi gören ve Türkçe konuşan siyahlar içindeki adam, yerinden kalkıp bana doğru yürüdü. Endişenin vücut bulmuş hâliydi. Normalde heybetli denebilecek omuzları düşmüş, ince uzun boynu çekingenlikle bana doğru eğilmişti. Kopkoyu gözlerinden korku damlıyordu. “Barda... Tam arkandaydım ve sen dönünce kadehlerimiz çarpıştı ve senin elindeki...” Boş bakışlarım karşısında derin, mahcup bir soluk verdi. “Gerçekten özür dilerim. Biraz daha iyi misin?”

Ne diyeceğimi çok da düşünmeden dudaklarımı araladım fakat kelimeler pütür pütürdü, ağızımdan dökülemiyordu. Kuru-muş ve çatlamış bir patikanın üstüne esen sıcak çöl rüzgârı gibi bir öksürük koptu boğazımdan.

Kusmuk kokulu bir çöl fırtınası.

Yüzüne doğru.

“Par... don...”

“Tamam, tamam, sorun yok,” dedi. Sorun yoktu, henüz üzerine kusmuş değildim. “Doğrulabilirsen biraz su içmelisin. Serumun bitmek üzere.”

Gözlerimi kapadım. Uyku bir girdap gibi beni kendine geri çekti.

Hissettiğim ilk şey parmaklarımdaki karıncalanmaydı. Midemdeki gurultu, gecikmeden onu izledi. Zihnimi uyandıran şey apansız bastıran susuzluk olmuştu yine de. El yordamıyla yanımdaki sehpa ulaşmaya çalıştım ama böyle olmazdı.

Gözlerimi açtığımda, görüntüyü beklediğimden berrak buldum. Donuk beyaz ışıkla aydınlatılmış küçük hastane odasının

ortasında duvara sabitlenmiş yatak, yatağın üzerinde ben, pencerenin önündeki dar ve biçimsiz refakatçi koltuğu ve koltuğun üzerinde gelişigüzel uyuyakalmış olan...

Kim?

Yerimde usulca doğruldum. Serumun epey zaman önce bittiği anlaşılıyordu ve beni ciddi manada kendime getirmişti. Damar yolunu yavaşça çıkardım ve ayaklanmaya hazırlandım. Başım dönmüyordu. Sorun yoktu. Odanın ortasına kadar yalınayak yürüdüm. Soğuk zemin iyi hissettirmişti. Dengem yerindeydi. Ağrı kesiciler işe yaramış görünüyordu. Elimdeki garip kaşıntı hissi hariç iyiydim.

Pencereye doğru yürüdüm. Odaya bu soluk beyaz rengi veren şeyin, dolunayın kırık beyaz ışığı olduğunu fark ettim. Uyu-yordu. Ay, bir mehtap gibi üstüne serilmişti. Her an ayaklanabilecekmiş kadar tetikte ve hazır fakat buyurgan bir huzura apansız teslim olmuşçasına buradan uzakta gibi... Bedenen ve ruhen. Derin bir âlemde. İnce bir çizgiye kapanmış gözleri, dağınık saçlarının gölgesine saklanmıştı. İki dudağının arasındaki daracık aralık sanki bu âlemle kurduğu yegâne bağıdı. Sarp bir yamacı andıran çenesinin hoyrat kıvrımları âdeta gecenin bilinmezliğine meydan okuyor, kusursuzca yontulmuş bir heykel gibi insanda dokunma hissi uyandırıyor.

Karşı konulmaz bir dokunma hissi.

“Özür dilerim,” dedim, sargılı parmaklarımı hızla geri çekerken. Ay ışığı, aralanan kirpiklerine düşmüş, yerinde doğrulurken belli belirsiz kıvrılan dudaklarını gölgesine hapsetmişti. “Parmaklarım... bu sargılarla zımparadan farksız olmalı.”

Ayağa kalktı ve karşımda durdu. Gülüşü genişti şimdi; beni saran zehir gibi karanlığı içine çekip yok edebilecekmiş kadar geniş, tasasız, kendinden emin bir gülüş. “Artık iyisin sanırım.”

Bembeyaz bir ışık hüzmesi odanın içinde patlayıp söndü.

“Şimşek,” dedim ayarsız bir coşkuyla. Şimşek beni çocukluğumdan beri hem ürpertir hem heyecanlandırırdı. Bir iki adım attım ve başımı pencereye doğru uzattım. “Yağmur bastıracak.”

Adımları beni usulca takip etti. “Sen... ayakta durabileceğine emin misin?” dedi yanıma geldiğinde. Kaşları hafifçe çatılmış, çenesinin dehşetengiz kıvrımları belli belirsiz gerilmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendime engel oldum, tam olarak neye engel olduğumu bilmeden. “Sen, şu heybete göre fazla evhamlı birisin.”

Kaçınılmaz bir gerçeği fark etmiş veya hatırlamış gibi güldü. Geriye doğru bir adım attı mahcupça. “Her gün birini hastanelik etmiyorum...”

“Sadece senin eserin sayılmaz...” dedim, umursamamasını rica eder gibi.

“Son dokunuş önemlidir,” dedi, umursamaya inat ederek.

“Bardaktan taşan kaçınıcı damla olduğun da önemlidir!” dedim, daha da uçarı bir edayla. “Sen yanlışlıkla bardağı kırdın, o kadar!”

Güldü. “Hepsi önemlidir,” dedi, belki yarı şaka, belki yarı ciddi.

“Önemli olan sonuç ama... Ve sonuç olarak ben iyiyim.”

Şükür dolu bir ifadeyle bana baktığını gördüm, dolunayın müsaade ettiği kadar.

Derin bir nefes alıp gözlerimi odaya çevirdim. “Sanırım bütün bunlar için bir teşekkür etmem lazım... sana,” dedim, gecikmiş bir seremoniyi gerçekleştirir gibi elimi uzatarak.

Parmaklarını düşünmeksizin benimkilere değdirmek üzereyken durdu ve kendini telaşla geri çekti. “Sanırım bu gece sana daha fazla zarar vermesem iyi olacak...” Sıkamadığı elime bir süre bakakaldıktan sonra çaresizlikle kendi ellerini iki yana açtı. “Toprak ben.”

Bembeyaz bir ışıık sardı evreni bir kez daha.

Şimşegin geceyi inleyen sesi işitilene dek saniyeler geçti.

“Gök yarıldı da yere uyan diyor sanki,” dedi, aniden bastırarak sağanak yağmura kulak verirken.

İki hece, ateş topu hâlinde boğazımda düğümlendi.

“Öyle sayılır,” dedim. Islak toprak kokusu odaya doldu, bahar gelmiş gibi. “Cemre düştü.”

Aniden bastırarak hızla duran yağmurun yıkadığı hastane bahçesinde biraz dolandıktan sonra dışarı çıktık. Nehir kıyısı, yağmur sonrası tenhalaşmıştı. Hastanede kalmamızı gerektirecek bir durum yoktu. İyiydim. Fazla bile iyi olabilirdim. Gecenin serinliğini içime çekip derin bir soluk aldım. Fazla iyi olmak korkutucuydu. Uzun zamandır boğazımda bekleyen bir yumru çözülmüştü sanki.

Ürpertici.

Sanki uzun zaman sonra ilk kez nefes alıyordum.

Dehşet verici.

“Yürüyebileceğine emin misin?” dedi bir iki adım arkamdan gelirken. “Araba iki blok yukarıda.”

Önümde Thames Nehri boyunca uzanan ince uzun yaya yoluna baktım. “Eminim,” dedim. “Ve yürümem gerektiğine de eminim.”

Islak taşlarda tıkırdayan platform topuklarım benimle aynı fikirde olmasa da emindim.

“Üşüyebilirsin... O yüzden dedim.”

Dizlerimin on santim üzerinde biten iki parça asimetrik lame elbisemin fikri de önemliydi ve fakat.

“En azından şu pardösüyü alsan?”

Bir *sürtük* elbisesi olduğundan, çok daha önemliydi.

Ani bir hareketle durup arkamı döndüm. “Fuhuştan içeri alınıp beş dakika önce salınmış gibi görünüyorum, haklısın,” dedim gülerek.

Şaşırmadan ve şaşkınlığını belli etmeden duramadı. “O kadar abartmasan mı?” dedi. Belli belirsiz gülümseyerek hizama geldi ve yürümeye devam etti peşinden ilerlememi beklemeden. “Hem çok da isabetsiz bir tercih sayılmaz bana sorarsan.”

Platform topuklarımın tıkırtısı bu konuya ziyadesiyle yakışacak olmalıydı. “Nasıl yani?” dedim arkasından seğirtirken. “Bir galeri açılışına gidiyorum sanıyordum, konulu porno çekimine değil?”

Attığı kahkahayı kendi de beklememiş olacaktı. “Sanırım inadına yapıyorsun?” dedi benden yana şöylece bir bakış atarak. “Yani... Elbisene methiyeler düzecek değilim ama o partinin temasına çok da ters düşmeyecek kadar... nasıl desem... *eklektik* bir seçim.”

“Bayağı?”

“Epeyce...”

“Bayağı derken... Basit, adi, paçoz anlamındaki bayağıyı kastediyorum!”

“Yok artık.”

“Biraz... arabesk diyelim?”

“*Kitsch*... diyelim.”

Diyebilirdik. Önümüze de bakabilirdik. Boğazımızın kuruduğunu düşünebilirdik veya düşünebilirdim kendi adıma. Boğazım kurumuş ve dilim damağıma yapışmıştı. İflahımın tükendiğini hissediyordum.

“Susadım,” diye mırıldandım, çaresizce.

Etrafa hızlıca göz gezdirdi. Tek bir insanın bile yürümediği bomboş kıyı şeridine ve üstümüze düşen köprü ışıklarına baktı.

Thames'in çamurlu suyuna başımı daldırmadığım sürece içecek bir şey bulabilecek gibi görünmüyordum.

"Neyse önemli değil, zaten eve gitsem iyi olacak."

Arabası şehrin muhtemelen en ıssız sokaklarından birine park edilmişti. Bunu yaparken fazla bir seçeneğinin olmadığını tahmin ediyordum. Bir tarafı çıkmaz dar sokağın karşılıklı tüm lambaları patlak olmalıydı. Terk edilmiş bir sahil kasabasının zombiler tarafından istila edilmesinden beş dakika öncesini yaşadığımızı düşünmemek için fazla sebep yoktu. Bulutlar gökyüzünü yeniden sarmış, havadaki rutubetin ağırlığı üstümüze çökmüştü. Rüzgâr hızını arttırarak kenarda köşede kalmış tek tük cılız ağacın henüz yapraklanmış dallarını kıpırdatmaya başlamıştı.

Bagaj kapısını kapatıp bana döndüğünde, elinde ince siyah bir battaniye tutuyordu.

"Su almaya geldiğimizi sanıyordum?" dedim, tereddütle battaniyeyi omuzlarıma sarmasını izlerken.

"Onu da alacağız," dedi ve arka kapıya yöneldi.

"Eve gitsem, orada da alırdım... Yani suyu."

"Gittiğinde alırsın... Şimdi susuz mu kalasın?"

Haklıydı. Neden eve gitmediğimizin yanıtı değildi ama o yanıtı aramıyorduk. Neden, bilmiyorduk. Kırçılları çıplak kollarımı huylandıran battaniyenin kıvrımları arasından uzanan başım, yağmurda pencere pervazına tünemiş ıslak bir güvercininkine benzemiş olmalıydı, zira suratının orta yerinde birden peyda olan keyfe gelmiş ifadenin bir sebebi olsa gerekti. "Hâlâ bunu alabilirsin bak," dedi kendini toplayarak. Üzerindeki pardösüyü kastediyordu.

"Yok, ben su alayım," dedim.

Arka kapıyı açtı ve koltuğun altındaki genişçe çantaya uzandı. Fermuarını açtığında küçük bir soğutucu olduğu ortaya

çıkan çantanın içinde bir iki şişe su ve soda diziliydi. Şişelerden birini çıkarıp kapağını açarak bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim ve ne şişeyi ne de battaniyeyi zapt edebildim.

“Hay aksi!”

En azından *siktir* değildi. Hangi birine yetişsin bilemeyerek yere eğildi. “Ne düşündüysem ben de...”

Ben de o vaziyette peşi sıra yere eğilirken ne düşündüğümü bilmiyordum.

Ve o vaziyette tek eksik, kahkahalara boğulmamdı.

“Harika! Her şeyi düşürdüğüm yetmedi, şimdi bir de beni yerden kaldırmak zorunda kalacaksın.”

Gülmeyi bırakamıyordum. Durduğum yerde galiba yeniden sarhoş olmuştum. Durduğum yerde değil, çömelip kaldığım yerde. Bacaklarım kilitlenmişti ve çok lazımmış gibi giydiğim platform topukların bu kez de üzerinde duramıyordum.

Hızlıca doğruldu ve beni kaldırdı. Üzerindekini çıkarıp bana giydirirken fikrimi sormayı bırakmış olacaktı. Bu kez itiraz etmedim. Bir şişe daha açıp bana su içirdiğinde de itiraz etmedim. Bir çuval incir misali beni omzuna atıp buradan götürse ona bile itiraz etmeyecek gibiydim, hâlim bir çuval incirden farksızdı.

“Başın mı dönüyor?” diye sordu.

Bunun cevabını bilmiyordum. Vereceğim cevabı anlayabileceğini sanmıyordum. Anlamaya kalkışmasını da istemiyordum. Yüzümdeki ifadeden her ne okuduysa kararını vermiş gibi arabanın kapısını kilitledi ve bana döndü. “Biraz açık havada durman lazım bence.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bulutlar bizi yanıltmıştı belli ki az evvel. Pus kalkmış, rüzgâr dinmişti. Hava açıyordu ve tatlı, tazelik veren bir serinlik gelmişti.

“Yağmayacak sanırım,” dedim.

“Evet... biraz dengesiz,” dedi. Belki yağmura. Belki bana.

Gözlerim gözlerinden kaçtı ve yanımda duran arabasının içine doğru kaydığını sırf başka bir şey yapmış olmak adına.

“Battaniye... Soğutucuda içecekler... Piknik tüpü de var mı bagajda?”

Ancak kastederek yapılacak kadar kötü bir espriydi. Bizi istemsizce deşarj eden, kahkahalar atmamızı sağlayacak kadar kötü bir espri.

“Temel şeylerin elimin altında bulunmasını severim diyelim,” dedi kendini topladığında. Belli belirsiz omuz silmişti. “Ne bileyim, alışkanlık sanırım.” Yürümeye başlamıştık. “Belki de irsîdir. Babam da böyleydi.” Kaşlarının çatıldığını gördüğünde açıklama gereği duydu: “Uzun zaman önce kaybettik, yani...”

Yanisi... yoktu. Yanisi bitirememek; devam etmek isteyip de edememek; aradan uzun zaman, yıllar, asırlar geçse de yokluğa alışmamak demekti. Anlıyordum. Anlardım.

“Başın sağ olsun,” dedim.

Kırık bir tebessüm geçti dudaklarından. Hafifçe iç geçirip önüne baktı, nehre doğru. Onu takip etmemi ister gibi bir hâli vardı, açık açık gel demese de.

“Yalnız mısın burada?” diye sordum.

Onu takip etmemden daha da az beklediği bir soru olmaydı bu, hatta belki hiç beklemediği. “*Burada* sayılmam pek,” dedi. “Yani Londra’da yaşamıyorum... En azından artık...” Devam etmesini bekler gibi yüzüne baktığımda yeniden nehir kıyısına varmıştık. “Okuldan sonra Londra’ya geldim... Hoş, okuduğum şeyi yapmaya geldim de denemez...” Kendi kendine kinaye yapar gibi bir hâli vardı. “Babamın ölümünden sonra geldim buraya. Hep bir yerlere gittim geldim aslına bakarsan ama burada bir on sene kadar kaldım. Hâlbuki bu kadar asık suratlı... Bu kadar ağlamaya yer arayan bir şehirde...” Ellerini açıp

havaya kaldırdı. Avucuna düşen ufak damlalar köprünün ışıkları altında ince ince parlıyordu. “Benim için fazlasıyla uzun bir süre.”

Köprünün tam ortasında, üç yapraklı yoncaya benzer desenleri olan soluk yeşil, eskitme metal tırabzanlara yaslandım. Big Ben’i tam arkasına alan şehrin bu en fotoğraflanası noktasının, Parlamento Binası’nın uzaktan vuran cılız ışıklarının altında esrarlı bir hâli vardı şimdi. Issız ve yalnız. Belki ilk kez bu kadar sessiz ve huzur içinde.

Yanıma gelip kollarını tırabzanlara dayadı. Ve sustu. Bir kez daha iyi olup olmadığımı, ayakta durup duramayacağımı, midemin bulanıp bulanmadığını sormak istemiyordu. Benim aksime yüzünü nehre dönmüş, suyun yüzeyinin irili ufaklı yağmur taneleriyle hafif hafif dalgalanmasını izliyordu.

“Sen yaz insanısın o zaman,” dedim.

Bana doğru döndüğünde bakışlarında tereddüt vardı, ne diyeceğini bilemeyen bir hâl.

“Demek istediğim, bu şehrin sakinleri Londra’yı o asık suratıyla sever. Hatta daha çok onun için.”

Güldü. “Bu durum, şehrin sakinlerine dair bir şey söylüyor olmalı...” dedi.

“Sıkıcı ve ruhu kararmış tipler olduklarını mı?”

“Benim de sıkıcı ve ruhu kararmış bir zamanıma denk gelmiştir belki...”

“Uzunca bir zamanmış.”

“Zaman göreceli... Yoksa ben bahar insanıyım.”

Işıkları kısılmış gecenin esrarının bir benzeri gözlerinde vardı. Bir manidar karşılık da benden mi bekliyordu yoksa eşlik beklemediği bir kelime oyunu muydu bu, bilmek zordu.

Yürümek ise kolaydı. Ayağımdaki platform topuklara rağmen.

“Şansın var ki ben sana bu konudaki en sinir bozucu soruyu sormayacağım,” dedim bir iki adım ilerledikten sonra. Arkamı dönmeden. Böyle devam edip edemeyeceğimizi deniyordum. Birlikte. Ayrı ayrı. “İnsan kendisine yapılmasını istemediği şeyi başkasına da yapmamalı.”

“Ne olduğunu sormaya korkacağım neredeyse,” dedi. Bu gizemin onu eğlendirdiğini saklamamıştı. Arkamdan gelip bana yetmişti. Yanımda yürüyordu.

“İlkbahar mı sonbahar mı?” dedim.

Tepkisini ölçmek için yüzüne baktım ama renk vermeden devamını bekliyordu.

“Burada insanlar, ismimin ne anlama geldiğini öğrendiklerinde bana istisnasız ilkbahar mı sonbahar mı diye sorarlar. Ve bambaşka iki mevsime, *ilk* ve *son* ekleyerek *bahar* dememiz nedense çok garip gelir onlara.” İnsanların gariplik anlayışını mı yoksa beni mi garip bulduğuna karar verememiş gibi beni izliyordu. “Beş yıl,” dedim, “yeterince garip insanla karşılaşmak için yeterince uzun bir zaman.”

Saymakla bitiremediğim kadar çok zaman.

“Yine de,” dedi, “bu şehrin asık suratından ve kasvetinden sıkılacak kadar uzun olmayan bir zaman?”

Uzun olduğu için değil, sayılı olmadığı için bitmeyen bir zaman.

“Belki de sıkılma lüksüm yoktur benim,” dedim. Dilim tatsızlaştı ve artık yadırgamadığım bir kasvet gelip sesimin boşluklarına yerleşti. “Hayat beni buraya getirdi,” dedim hikâyeme başlayarak. “Biraz tesadüfler, biraz mecburiyetler... Her zaman her şeyi seçerek başlayamıyorsun ama bir şekilde, başladığı yerden de ilerliyor hayat. Burada kurdum ben de hayatımı. Çalışmaya başladım. Denedim. Çuvalladım. Denemeye devam ettim. Alıştım sonra... Sevdim. Devamı da geldi... Bir şekilde.”

Usulüne uygun yazılmış, suni ve düzmece cümleler.

Ne diyeceğini bilemezmiş gibi yanımda yürümeyi sürdürdü. Sessizdi. Diyecek bir şeyi olmadığı için de susuyor olabilirdi, bilmiyordum. Genelde böyle olurdu diyemiyordum. Genelde benden bu kadarını dahi dinleyen olmazdı.

“Senin de burayı bazen, yani bu açıdan, Boğaz’a benzettiğin olur mu?” dedim birden.

Apansız değişen konu afallamasına sebep olmuştu. Sargılı olmayan işaret parmağımla gösterdiğim noktaya bakıyor ve neyi neye benzetmesi gerektiğine karar veremiyordu. “İkisinin de *sıkı* olması gibi bir benzerlikse, belki...” dedi tereddütle.

Tırabzanlara yaslanarak öylece karşıya bakmayı sürdürdüm. Sıranın bende olduğunu sanıyorsa yanılıyordu.

“Düşünelim bakalım...” dedi. “Parlamento Binası neyi andırıyor olabilir...” Yanıma gelip korkuluklara dirseklerini yerleştirmiş, ciddiyetle kaşlarını çatmıştı. “Birinci köprüünün üstünden görüldüğü açıyla belki biraz... Çırağan? Veya Dolmabahçe Sarayı?”

Çırağan... Dolmabahçe Sarayı... İstanbul...

Ne çok özlediğimi unutmak istediğim İstanbul.

“Çocukken...” dedim, uzaklardaki şehrin burnumda tüten kokusuyla, “Yani ben İstanbul’dayken, Rumeli Hisarı’nın arka sokaklarında otururduk biz. Oranın dik yokuşlarından birinin tepesinde, küçük bir evimiz vardı, derme çatma biraz. Yaz aylarında, beni evde tutamazlardı, çok yaramaz bir çocuktum. İnip çıkardım o yokuşu üşenmeden, gece yarısına kadar. Kıyı boyunca bir sağa bir sola koştururdum. Büyüyünce de geçmedi o çocukluk benden. Gece yarısından sonra, yani Boğaz’ın o turist kalabalığı çekildiğinde, dolanmayı çok severdim sahil boyunda. Şehrin ışıkları kısıldığında Kanlıca’nın, Anadoluhisarı’nın, Kandilli’nin yalılarının böyle tek tük ışıkları suya düşerdi. Cıvıllı sokak lambaları, yoldan geçen arabaların uzunları bazen, hepsi birbirine karışırdı... Sabahları da sevdim sonradan... Ama

kalabalık basmadan, yığınlarca insan kahvaltıcılara, kahvelere, ellerinde oltalarıyla kıyı şeridine henüz akın etmeden. Bilirsin belki... Gölgede kalır Anadolu yakası sabahları... Öyle olunca daha da güzel olur aslında. Cehennem kadar sıcak bir yaz sabahında bile serinmiş gibi gelir mesela karşı taraf. Loş, uykulu... Kıyı boyunca sıra sıra dizilmiş o yalılarda sanki hayat başlamamış daha... Ya da askıya alınmış gibi... Ufak tefek olanlar hoşuma giderdi en çok. Böyle bitişik nizam, kubbeli tavanları, koca koca rıhtımları olanlar değil de o şatafatlı silüetin içinde kendi başına dikilenler... Vaniköy taraflarında, kırmızı ahşaptan, küçük bir tane vardı mesela iki katlı. Hep ona giderdi gözüm. Bütün cephesini kaplayan kocaman beyaz panjurları vardı. Hepsi birbirinden süslü, bembeyaz saray yavrusu gibi komşularına sanki yandan bakan, böyle yalı değil de boyama kitaplarındakilere benzeyen küçük kırmızı ev.”

“Aşı boyası,” dedi. Sesi çatallı çatallı çıkmıştı, o kadar uzun süredir susuyor muydu? “Osmanlı zamanında, yalıların renkleri sahiplerini tanımlarmış. Misal, Müslümanlara ait olanlar açık renkte, gayrimüslimlerinkisi gri tonlarında, devlet erkânından olanlarınkisi ise koyu kırmızı renkte, aşı boyası denen boyayla boyanmış. Ahmet Paşa... Dönemin ileri gelen subaylarından. Hizmetleri için ona tahsis edilen yalı da bu renkteymiş. Haremlik ve selamlık bölümleriyle kocaman bir yalıymış ilk yapıldığında. Zaman içinde tahrip olmuş; yangınlar, gemi kazaları...

Paşanın ölümünden sonra tek oğluna kalmış yalı, Necip Bey’e. Kızı Servet, paşanın büyük torunu, kuzey cephedeki geniş, üç katlı, daha heybetli olan haremlikte değil de küçük, iki katlı selamlıkta yaşamak istermiş hep. Çocukluğunda her gece orada uyumak için tuttururmuş ama yatırmazlarmış onu rutubetli olur diye. Sonra büyümüş. Büyüdüğünde de çok fazla uyuyamamış o yalıda... Okul bitince, Paris’e yüksek tahsile yollamışlar Servet’i. Döndüğündeyse... O eve dönmemiş bir daha.”

Küçük bir soluk almak için durmuş fakat devam etmemişti. Hâlâ nehre bakıyordu. Çamurlu yüzünün üstündeki hayali bir resme takılıp kalmış gibi.

“Ama hikâye burada bitmemiş herhalde... değil mi?” diye sordum.

“Hikâyede yeni bir sayfa açılmış diyelim,” dedi. Bir uykudan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Şöylece bir etrafına bakınıp bana döndü. “Âşık olmuş.”

Meraklı bakışlarım gözlerinde devamını aradı. Meraklı ve çekimser. Korkulu. Ürpermiştim fakat üşümüyordum.

“Tuğrul’la Servet çok âşık olmuşlar birbirlerine. Paris’ten evlenip dönmekmiş niyetleri ama o kadarını da yapmayalım demişler. O kadarı, daha da zor olmuş sonra... Servet’in ailesi; babası Necip Bey, annesi Ülfet Hanım, karşıymış bu evliliğe. Kızları için korkuyorlarmış çünkü. Tuğrul’un babası Hasan Bey, cevvaliğiyle, korkusuzluğuyla nam salmış bir Cumhuriyet savcısıymış. Mahkûm ettirdiği onlarca tehlikeli, nüfuzlu suçlu, meslek hayatı boyunca yakasını bırakmayan tehditler, hatta savuşturduğu suikast girişimleri... Hasan Bey, Tuğrul’u bu işlerden uzak tutmak istemiş ama o çoktan babasının izinden gidip gözü pek bir hukukçu olmayı kafasına koymuş... Hasan Bey oğlunu Paris’e, yüksek lisans yapmaya gönderirken, bunun onun aklını çeceğini ummuş, son umuduymuş bu hatta... Orada gördüğü dünyaya kapılır gider belki demiş, kendisinin dolandığı tehlikeli sarmala dolanmaktan vazgeçer demiş... Gel gör ki babadan yadigâr, kanına işlemiş meslek aşkının yanına bir aşk daha yerleşmiş orada Tuğrul’un kalbine. Ve bu iki aşkın birleşmesi, sonun başlangıcı olmuş.”

Aralanan dudaklarımdan bir kelime çıkamadı, bir ses olsun dökülemedi. Avlamak için çırpındığım hikâyeler... Kendi sesimi susturmak için dinlediğim başka başka hayatların öyküleri... Oradan buradan toplayıp birleştirerek, uydurarak, paramparça

olmuş zihnimi meşgul tutmaya çalıştığım onlarca yabancı an, hüznün, keder, acı, mutluluk...

Bu, hepsinden başkaydı.

“Mutlu olmuşlar. Çok mutlu bir yuva da kurmuşlar. Tuğrul herkesin beklediği kadar cesur, gözü kara, korku salan bir savcı olmuş, hatta herkesin beklediğinden bile daha çok. Ama sonra, herkesin beklediği... herkesin korktuğu şey de olmuş.”

Yutkundu. Gözlerini kırpmadı. Kopkoyu bir sessizlik oldu. Metrelerce ötedeki hastane bahçesinin ağaçlarına tünemiş kuşların çığlıklarına kadar işitebildiğimiz derin bir sessizlik.

“Sadece annemle ben sağ çıktık arabadan. Annem... paramparça bir hâlde... yıllar evvel uyuyamadığı o rutubetli, beyaz panjurlu ahşap yalıya geri dönmek zorunda kaldı. Her şeyini kaybederek...”

Buruk, hüznün dolu bir tebessüm yerleşmişti dudağının kenarına. Bakışları, hızını arttıran rüzgârın dalgalandırdığı nehrin kirli yüzünde donup kalmıştı. “Gelincikli ev...” dedi. “*Gelincikli ev* derdim oraya küçükken. Koyu ile açık kırmızıyı ayırt edemeyecek kadar küçüktüm o zaman. Yıllar sonra, oraya annemle yeniden gittiğimizde ayırt edebiliyordum artık... Renkleri de... Acıyı da. Acıyı o kadar fazla ayırt edebiliyordum ki... Her bir zerresini içimde ayrı ayrı hissediyordum.”

Derin bir soluk verdi ve arkasını döndü. Sırtını korkuluklara vererek şehrin kuzeyine doğru çevirdi bakışlarını. “Babam severdi aslında yalıyı. Anneannemi de. Geçmişin kırgınlıkları kalmamıştı aralarında. Yazları giderdik, birkaç hafta kalırdık. Anneannem yalnız yaşıyordu orada artık, dedem ölmüştü ben çok küçükken. *Erguvan vakti de gelin*, derdi anneannem. Arka bahçede kocaman bir erguvan ağacı vardı. Bahar ortasında çiçeklerini açtığında, altında yuvarlanmaya bayılırdım. Dallarına tırmanmaya çalışırdım. Babam, *uslu dur, kızdırma Ülfet Sultan’ı*, derdi. Anneannemi de kaybettik sonradan... Severlerdi

birbirilerini. Anneannem severdi babamı. Aksi mümkün değildi zaten... Herkesin sevdiği, hayran olduğu, gurur duyduğu bir adamdı Tuğrul Çelebi... Canına kastedenler hariç.”

Nem, ağır bir kasvet bulutu gibi çöktü şehrin üstünde. Yağmur geliyordu. Sağanak belki. An meselesi. Bir yerlerde gök yarılıyordu ve biz sadece bekliyorduk.

An meselesini.

Ânı.

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Dinlemesi beni bile bu kadar zorlarken onun anlatırken çektiği acıyı tahmin edebiliyordum. Herkes edemezdi. Ben ediyordum.

“Özür dilerim,” dedim.

Gök gürledi. Çehresinin ızdıraba yenik düşmüş sert kıvrımları belli belirsiz kıpırdandı.

“Hatırlattığım için özür dilerim.”

Başını sağa sola sallamakla yetindi, *deme bunu* der gibi ama demeden.

“Sana istemediğim yeniden yaşattığım için. Bazı anılar, yeniden yaşamak için fazla acıdır. Gömüp bırakmalıyızdır geride.”

Dünya yerden göğe bir anlığına bembeyaz oldu ve ellerim ellerini tuttu.

“Hâlâ zımpara gibiler,” dedim ellerimi telaşla geri çekmeye çalışırken.

Bırakmadı.

“Hâlâ söylemedin,” dedi.

“Neyi?” dedim.

“İlkbahar mısın... Sonbahar mı?”

Gök yarıldı ve başımızdan aşağı indi.

Geçmiş tüm karanlığıyla başımdan aşağı boca oldu, kendini unutturmamaya ant içmiş gibi.

“Kış!” dedim. Tiz bir yakarıyla kopuvermişti ses boğazımdan. Kollarımı açtım ve sağanağı kucakladım. “Kara kış hatta!” Dudaklarımdan zımpara gibi bir kahkaha döküldü apansız. Kahkahalar... “Bak görüyor musun, geri getirdim kara kışı...” Olduğum yerde dönmeye başladım. “İkisi de değilim çünkü kara kışım ben!” Issız köprünün tüm korkulukları ve tüm direkleri ve sütunları ve şeritleri benimdi artık, koşmaya başladım, bağıra çağıra. “Bahar yok. Bahar yalan... Bahar gelmiyor!”

“Ya öyle olmuyorsa?”

Yanıma gelmişti. Karşımda duruyordu. Sadece duruyordu, *ne demek istediğimi anla der gibi; sorma, düşünme, sadece anla.*

“Ya öyle değilse o? Ya sana gelmeyecekse?”

Üstümüze inen sonsuz sayıda damlaya meydan okur gibi yüzünü önce gökyüzüne çevirdi, sonra bana baktı.

“Ya sensen birinin baharı?”

Kimsenin baharı olamazdım.

Baharı getirmek toprağa düşen cemrenin işiydi. Bense sadece kara kış değil, daha kötüsüydim.

Yalancı bahardım.

“*Ne oldu* orada öyle?” dedi BJ öfkeyle.

Kimsenin baharı olamazdım çünkü ben kışa yakışan hoyrat bir fırtınaydım.

Hoyrat bir fırtına misali savrulup geçmeliydim, o yüzden o sabah Toprak Çelebi’nin hayatından hoyrat bir fırtına misali savrulup yok olmuştum.

“Bu kadar saçmalamak için delirmiş olman lazım.”

Akla gelebilecek tüm terbiyesizlikleri yaparak bana lanet etmesini sağlamıştım.

“Evet, şunu baştan anlat!” diye söylendi BJ.

Baştan başlamak zorundaydım.

“Ben seni *niye öptüm* kızım ya?”

En baştan.

“En son bir kızı öptüğümde 14 yaşındaydım!”

“BJ tamam! Henüz dört saat falan önce uyumuş olan insanları yataklarından kaldırmasan mı?”

Sinsi bir baş ağrısı ense kökümü yokladı. BJ nihayet susmuştu ve Shoreditch Mahallesi'nin pazar sabahının erken saatlerinde derin bir sessizliğe bürünmüş ara sokaklarını, ayak bileklerini artık iyiden iyiye kesmekte olan platform topuklularımın sesi dolduruyordu.

“Konuya bir yerinden girmeyi düşünüyor musun acaba?” dedi BJ, biraz daha kısık bir sesle. Düzensiz adımları yanımda bir sağa bir sola savruluyordu. “Ayrıca ben de dört saatten fazla uyumuş değilim, onu da belirteyim!” İç çektim. “Hani beni bu saatte şehrin bir ucuna getirttiğin için özür falan dilemek istersen!” Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçi özür dilemeye başlaman gereken yer burası değil ya, neyse!” Derin bir soluk verdim. “Seni sabaha kadar sekiz yüz elli kere aradım, insan bir telefonuna bakar!” BJ kadar olmasa da sabah ayazı da sert vuruyordu. Benim için getirmiş olduğu deri ceketin fermuarını çekiştirmeye çalıştım ama yaralı parmaklarımla halledilmesi zor bir uğraştı. “Dur dur, bırak bana! Şu hâline bak!”

Önüme geçip fermuarımı çekti. Mavi gözleri gözlerime dik katle kilitlenmişti. Merak ve endişenin yanında hiddet dolu bakışları içimi okumaya çalışıyordu. “Telefona bakmayı unutmuşum,” dedim.

“Uçtuğun belli zaten! Hadi anlat, ne oldu, bu ellerinin hâli ne, kimdi o adam, evinde ne işin vardı? Gerçi son kısmını anlayabilirim...”

Anlayamazdı. Muhtemelen hiçbir kısmını anlayamazdı çünkü ondan önce ben anlamakta güçlük çekiyordum. Dün geceyi. Olanları. Kendimi. Her şeyden çok kendimi.

“Evet, seni dinliyorum.”

Uyuyakalmıştım. Dün geceye dair son hatırladığım buydu. Sağanak bastırıldığında Toprak'la beraber arabaya koşmuştuk. Ben koşamamıştım. Köprüünün dibinde, kanal turlarının başlangıç noktasındaki tentenin altına sığınıp beklemiştim bir süre.

Islak bir köpek yavrusu gibi ön koltuğa nihayet yerleştiğimde, “Arabada piknik tüpü bile var ama bir şemsiye yoktu, öyle mi?” diyerek acınası bir espri bile yapmıştım. Kafamı arkaya yaslayıp cama düşen damlaları izlemiştim bir süre. Boynumun ağrıdığını söylemişim ama onun vicdan yapmasına gerek yoktu, bu başka bir kazanın zayıyatıydı.

Sonra uyuyakalmıştım.

Gerçi bunun öncesi de vardı; biraz dahası, belli belirsiz, birbirine çok iyi bağlanmayan kesitler hâlinde. Toprak, şehirde bir evinin olduğunu anlatmıştı. Londra’ya geldiğinde kaldığı bir evi vardı. Fotoğrafçıydı. Fotoğrafçılık *yapıyordu*, düzelttiği üzere. Öyle *çok iddialı* değildi bu konuda, bunu birkaç kez belirttiğini hatırlıyordum. Esas mesleği bu değildi ama Londra’da yaşadığı süre boyunca bu işle uğraşmıştı. Gece gündüz değilse de onu meşgul tutacak kadar. O zamanları atlatacak kadar... Yollu, hatta *ucuz bir yollu* kılığında teşrif ettiğim sergi açılışında da iş için bulunuyordu esasen. Serginin küratörü bir arkadaşığıydı ve Toprak’ın mutlaka projenin içinde olmasını istemişti. Uzun uzun diller dökmüştü. Israr etmişti. Toprak da kıramamıştı. Partiye de bu vesileyle gelmişti. Öylesine bir uğramıştı. Bara da uğramaya niyetlenmişti ama talihsiz bir şey olmuştu. Ben. Onun-kisiyle çarpışarak tuz buz olan kadehim -onunkisine hiçbir şey olmamasına bir kez daha hayret etmiştik- kesilen parmaklarım, aciller, serumlar, battaniyeler, su şişeleri, köprü üstünde sabahın ilk ışıklarına kadar uzayan, bitmeyen, bitmek bilmeyen şimşekli siyah gece.

“Bir dakika bir dakika... Şimdi doğru anlayayım,” dedi B.J. daha fazla sabredemeyerek. “Sen, o rezil partinin tamamında var olan bütün karizmayı tek başına taşıyan ve yetmeyip sabaha kadar *senin* gibi bir deliyi -üstelik bu berbat kılığına rağmen- neredeyse başının üstünde taşımış olan yakışıklıyı *defetmek* için mi beni *sevdiğim* diye yanına çağırıp *dudağıma* yapıştın!?”

Kulağa mantıklı gelmediği doğruydu.

“Sen beni öptün, teknik olarak,” diye mırıldandım.

“Yapmazsan sana ne olup bittiğini asla anlatmam dedin!”

“Ne yapayım, BJ!? Sana küçük çaplı bir seksüel travma yaşatmış oldum istemeden ama atlatırsın herhalde!”

“Bak, senin yerine onu öpseydim bu travmayı bırak yaşamayı, üstüne para bile verirdim ama konumuz bu değil!”

“BJ!”

“Ne?”

“Ciddi ol!”

“Seni ciddiye alamadığım için olamıyorum, bebeğim, affet!”

Bu konuda yalnız değildi.

“Sapık mıydı?”

“Ne?”

“Psikopat?”

“BJ, ne diyorsun?”

“Mide bulandıran, sapkın fanteziler falan?”

“Saçmalama!”

“O hâlde kusura bakma ama senin aklın uçmuş!”

“Evet, belki uçmuştur!”

Yanından geçmekte olduğumuz *pub*’ın kapı girintisine yaslanıp güç almaya çalıştım. “Aklım uçtu, doğru...” Eşiğe çöküp oturmam saniyeler almamıştı, artık ayakta duracak hâlim yoktu. “Kendimden çıktım sanki, BJ! Sanki o hastane odasında uyandığım andan beri bedenimin içinde değilim de... böyle yukarıda bir yerde salınıyorum. Uçuyorum yani! Kendimi izliyorum, film izler gibi! Normal ben değilim çünkü o... Ben... O olamam. Neşeli, uçuş uçuş, akli bir karış havada, ne dediğini düşünmeden konuşan, düşündüğünü bile bilmediği şeyler söyleyen kız değilim ben!”

“*R.I.P.* mi desek, ne desek o zaman?” BJ sağ yanıma çökmüş, bir bacağını diğerinin üstüne atıp bütün cüssesini bana yaslamıştı. Bir kaşı havadaydı ve yüzünde lüzumsuzca hoşnut bir ifade vardı.

“Neye?” dedim, maddi ve manevi baskıya aldırış etmeyerek. “Akıl sağlığıma mı?”

“Metal döküm ruhuna, bebeğim!”

Akıl sağlığım konusunda ısrarcıydım çünkü kinayelerini anlama kabiliyetim de uçmuştu.

“Âşık olmuşsun diyorum!”

“Saçmalama.”

Ben âşık olmazdım.

“Ben âşık olmam.”

Olamazdım.

“Bal gibi olursun, hatta üstüne bizzat yazılmış çizilmiş imzalanmış!”

Üstüme yazılamazdı. Çizilemezdi. Teklif dahi edilemezdi. Âşık olmak için tam olmak gerekirdi. Veya yarım. *Muntazam*. Uygun yerlerinden kesilmiş; katlanmaya, birleşmeye, iç içe geçmeye müsait.

Ben üstünde gelişigüzel delikler açılmış, iş görmez bir kâğıt parçasıydım.

Olup biten her şeyi hatırlamaya çalıştım. Acı veriyordu. Sabaha karşı gözlerimi güçlükle açmıştım. Evde olmadığımı fark etmiştim. Olamazdım çünkü evimi Toprak’a tarif ettiğimi hatırlamıyordum. Evimi düşündüğümü bile hatırlamıyordum. İzdıraplı bağlamlarla örülü dünyamdan iştahla koparılmış, incelmış dikişlerimden âdeta sökülmüştüm. Kendim tarafından. Kendimden geçmiştim, çok yorgundum. Saatler sonra, kopkoyu çarşafların arasında gözlerimi bir kez daha açtığımda sımsıcaktım. Haddinden sıcak.

Sadece dışım değil, içim de.

Yerimden kalkıp pencereyi araladığımda, karşımda Londra'nın o aşına silüeti vardı; her zamanki puslu grilerine bulanmış, nemli ve suratsız. Fakat bambaşka bir resimdi artık o. Bir kere, açısı farklıydı. Duruşu farklıydı. Sanki bir daha hiç eskisi gibi olamayacakmış gibi farklıydı. Şirazemin kaydığını hissediyordum. Korkmuştum. Evimden kilometrelerce uzakta olduğumu düşünmüştüm, kendimdense asırlarca uzaktaydım.

Bir Londra apartmanı için oldukça geniş olan misafir odasından çıktığımda, evin ikinci katında olduğumu fark etmiştim. Toprak Çelebi, merdivenlerin hemen aşağısında, bir köşesini yukarıdan gördüğüm ahşap masada oturuyordu. Sesi, sanki yanı başımda konuşuyormuşçasına yakındı. Telefonda konuşuyordu. "Bunun için biraz daha zamanımız var sanıyordum," demişti, keyifsiz bir tonlamayla. "Evet, biliyorum. Niyetleri var. Hatta ısrarları, bitmeyen... Ama işte biliyorsun, benim gönlüm yok." Sözlerinde bir alaycılık seziyordum, teessüf değilse de hoşnutsuzluk, kekre bir tat. "Ve şirketimizin hisselerinin bir kısmını almaları için gönlüm lazım, öyle değil mi? Oyum da."

"Aile işimiz var. Ben, bizzat içinde değilim pek. Ayda bir yönetim kurulu toplantısında oy kullanmak ne kadar içinde olmak sayılırsa, o kadar."

Şimşekli siyah gecenin hatıralarının arasından şimdi şimdi çıkan cümleler.

"Abicim bak... Bu herifleri tanıyoruz. Herkes tanıyor. Nasıl iş yaptıklarını da biliyoruz. Bilmiyoruz diyebilir misin? O davada işin içinden nasıl çıktıklarını biliyoruz mesela... O işin yukarılara uzanmaması sence mümkün müydü? Şeffaf olup suç her nereye bulaştıysa bulup temizleyeceklerine, yattılar üzerine çünkü yapabildiler. Sicilleri kirlenmedi. Cezasını çeken olmadı. Resmî bir suç yok ama biz biliyoruz, nasıl olacak? Görüp de görmezden mi geleceğiz? Var olduğunu bile bile yok gibi

mi davranacağız? Nereye kadar sinecek içimize? Ya da buna bir başladın mı sınırı kalır mı artık? Bak, baştan sona hatasız, suçsuz, dosdoğru olmak mümkün değil belki iş hayatında ya da *hayatta*, amenna... Ama doğru olmaya *çabalamadan* eğri durmak, bununla yaşamak?”

Bu, bendim. Sırtında hiç düzleşmeyecek, buz gibi, taş gibi, demir gibi bir kamburla yaşayan. Yaşayabilen. Nefes alabilen. Metal döküm. Yalnızca ruhum değildi metal döküm olan; bedenimdi, varlığımdı, dünya üstünde kapladığım her bir zerreydi. Üstlenmediğim suçun suçluluk duygusu beni ezmiş, asla doğrulamayacak kadar eğmiş, bükmüş, kırmış hatta parçalamıştı. Nereye doğrultacağımı bilmediğim öfkem beni sonsuz bir ok gibi vurup delik deşik etmişti. Neşeli, uçuş uçuş, akli bir karış havada âşık kız olamazdım ben. Ben aşka dokunamayacak kadar suçluydum.

Odaya geri dönmüştüm. Aldığım nefesleri saymıştım. O sıcak, sımsıcak yatak, içimden taştan kederle, pişmanlıkla, öfkeyle ve çaresizlikle buz gibi olana dek beklemiştim. Telefonu açmıştım sonra. Yana yakıla beni aramış olan BJ’i çağırmıştım. Şehrin bir ucuna.

Aşağı inmiştim, paldır küldür adımlarla, bir evin kapısından düşüncesizce ve münasebetsizce ve ancak bir hata sonucu giriveren fuzulî bir misafir gibi. Ya da kara kışın ortasında esen hoyrat bir fırtına gibi... *Günaydın. Ya da tünaydın... Verdiğim rahatsızlık için binlerce özürler... İşte ben böyleyim ne yazık ki... İçince başka biri oluyorum. Küfelik kadar içmişsem hele, çok fena biri! Kim bilir sana neler neler anlattım... O ağlak, vıcık vıcık romantik çıkmıştır muhakkak içimden... Rumeli Hisarı yokuşları, çocukluğa özlem, kıyım kıyım Boğaz güzellemesi... Üstümdeki elbiseye yakışacak türden, arabesk hâller... Kafanı ütülediğim için kusura bakma... Misafir odanı işgal ettiğim için de... Ve üzerime giydirdiğin gömlek için de teşekkürler, hiç olmazsa bu sürtük elbisemle*

Londra sokaklarında utanç yürüyüşü yapıp BJ'i rezil etmeyeceğim... Gerçi BJ bana alışıktır... Beni oradan buradan toplamaya alışıktır yani... BJ... sevgilim! Birazdan gelir... Kendisini buraya çağırdım da!

Midem bulandı. Tren istasyonuna kadar hiç konuşmadan yürüdük. BJ koluma girmişti. Şehir uyanmaya başlamıştı. Platform topuklular artık ayağımı kesmiyordu. Kesiyorsa da hissetmiyordum. Ayaz burnumun direğini sızlattı. Gözlerimi kapadım bir anlığına. Dünya simsiyah oldu.

“Bahar! Eline ne oldu böyle?”

Çalıştığım derginin yazarlarından Bridget, balyajlı saçlarını gözlerinin önünden çekerek yanıma geldi. “Aman Tanrım! Deli kız!” Sargılı parmaklarımı kırılacak iki porselen biblo gibi ucundan tutmuş, abartılı merhamet gösterileriyle bana sarılmıştı. “Bir sabah gelirsin boynunda boyunlukla, bir sabah ellerin alçılı!”

“Abartma, Bridge. Sargı bunlar. Birkaç kesik, ciddi bir şey yok,” dedim zorlukla gülümseyerek.

Her zamankinden daha sıkıcı bir pazartesi sabahı olacağı benziyordu. Derginin haftalık toplantısının ilk kısmını hafta sonu maceralarını dinlemeye ayırmaktan memnun olduklarını artık gizlemiyorlardı bile. Ellerimi paramparça edecek kadar ne yaşamıştım, kim bilir? Feneri nerede söndürdüysem artık, kimin ördüğü çorapları yanlışlıkla başıma geçirdiysem, hangi belaya karıştıysam!

“Eee anlat bakalım, Bahar, ne hikâyelerin var bize? Hızlı bir hafta sonu geçirmiş gibisin!”

Kaza sahnesini yazmak için arabayı ağaca geçirdiğimi anlatmam, herhalde dudakları uçuklardı.

“Kızı darlamasak mı bu kadar?” diye araya girdi Tina. “Daha sonra konuşuruz. Ya da daha iyisi, Bahar bize o minik

minik notlarından yazıp yollar!” Gözleriyle parmaklarımı işaret etti ve kaygıdan çok merakla sordu: “Acıyor mu çok?”

Başımı sağa sola salladım, kaygılanacak, pardon, merak edecek bir şey olmadığını anlatma umuduyla.

“Evet, bugün dinlensen iyi olurmuş gibi bir hâlin var,” diye mırıldandı Tim. Yayın yönetmenim. Son derece alakadar ve şefkat dolu. “Sen eve git istersen.”

“İyiyim,” dedim. “En azından toplantıyı sağ çıkarırım, merak etme.”

Tim gülererek, *pekâlâ* der gibi başını salladı. “Gündem yoğun,” dedi ayaklanarak. Toplantı odasını tavaf etti, bakışları dalgın, adımları hafif telaşlıydı. “Biliyorsunuz, bir süredir yayın grubumuzun bir başka şirketle birleşmesi söz konusu. Görüşmeler var. Aslına bakarsanız bu sabahı pas geçsek gerçekten iyi olabilir. Hem Bahar da biraz toparlamış olur. Gidip uyur, dinlenir. Bir sonraki toplantı zamanını planlayalım. Bu haftanın takvimi belli olunca sizinle paylaşacağım.”

Gidip uyuyacaktım. Dinlenecektim. Hiçbir şey olmamış gibi davrandığım son 24 saate bir gün daha ilave edip hiçbir şey olmadığına kendimi bu kez gerçekten inandıracaktım. Neticede mümkündü. Geçmişini yeniden yazmak olasıydı. Elle şekil vermek. İtinayla kenarlarından kırpma, uçlarından almak az az. Onu güzel, münasip, alımlı ve katlanılır kılmak. İnsanoğlunun, sırtını yüzyıllara dayamış en bilindik ve bu yüzden en hor görülen sanatıydı bu.

Kendi kendini kandırmak.

Tim’in söylediği gibi eve gittim. Mutfak penceresini araladım, perdeleri kapattım. Hava lazımdı, ışık değil. Işığa bir süre daha ihtiyacım olmayacaktı. Kanepeye uzandım. Battaniyeyi üzerime çektim. Yastığımı. Yastıkları. Mümkün olsa evin tümünü üzerime örterdim ama mümkün olmadığı gibi yeterli de olmadığını biliyordum.

Kalktım. Masanın başına geçtim. Varlığımın hissiyle aydınlandı bilgisayarın ekranı sanki. Hayat da böyle olamaz mıydı? Veya unutmak böyle olamaz mıydı? Bu kadar çabasız ve basit. Parmaklarıma baktım. Artık hissizlerdi. Ama katlanamadığım kadar sargılılardı. Aklımdan söküp atamadığım gecenin üstüne çakan bütün şimşekleri, içimdeki tortuyu silip süpüren ve beni ıslak, çırılçıplak bırakan tüm yağmurları içine çekmişti sanki bu sargılar. Sökmeye başladım. Ağaçları köklerinden koparan, yalnızca kara kışa ait olan hoyrat kasırgalar gibi indim üzerlerine, çıkardım, yırtıp attım sargıları, yok ettim. Çıplak parmaklarım, havayla buluşmanın ürperten hissiyle sızlar gibi oldu. Klavyeye dokundum. Parmak uçlarım acıdı. Uyuştı. İyiydi bu. Doğru yoldu.

Anlat bakalım, Bahar, ne hikâyelerin var bize?

Anlatalım bakalım.

Kart zampara. Dev fakat kırılğan egosuyla işin ondan geçmediğini anlatmak ister gibi... Hatta cebine iliştirdiği ipek mendilinki kadar parlak bir kırmızıyla bu gerçeğin altını kalın kalın çizmek ister gibi. Tecrübe ve yaşanmışlık ile örülü kozasının ona karşı konulmaz bir cazibe kattığına emin. Cevherinin, olgun bir meyve gibi uzanılıp dalından koparılmasını bekleyen adamlardan. Uğraşmasına, anlatmasına, çabalamasına ve ikna etmesine gerek olmamalı. Yine de hayat beklemek için de üşenmek için de kısa, o yüzden takmış cebine kırmızı ipek mendilini... Burada. Hayatın içinde.

Güzel... Taş gibi karakter. Ya da lastik gibi. Eğilir bükülür, hiçbir şeycik olmaz.

Yakışıklı barmen. Şakaklarına gelişigüzel dökülen dalgaları bile yakışıklı. Çevresini hakir gören bakışlarla süzüyor. Birazdan alkolü fazla kaçırmış yahut neredede durması gerektiğini bilememişlerden birinin gelip kendisine musallat olacağını farkında. Buna hazır. Onu terslemeyecek. Fakat kimseninkinden daha vasıflı

olmayan derdine bir çare bulunabilirmiş gibi anlayışlı gözlerle "Ne alırsınız?" diye sormayacak da. Buradaki hiçbir dert gerçek değil. Dev bir film seti burası. Kendisinin ise bir figüran olduğunu reddediyor. Her gizli özne gibi görünmez kudretinin farkında. Ve bu karmakarışık, üst üste onlarca kez boyanmış resmin içinde her şeyi olanca çıplaklığıyla gören tek göz olmaktan memnun.

Gerçek bir anti kahraman. Bir *kaybeden* hikâyesine nasıl da yakışır.

Ne idiği belirsiz sürtü. İsmi herkesten gizliyor ama gizlediği isim bile sahte aslında. Varlığını sarıp sarmalayan suni tabaka, ucuz Çin plastiği gibi kokan bir lahana bebeğinkini andırıyor. Elbisesi bir lahana bebeğinkinden çok daha güzel elbette, cayır cayır yakan cinsten! Yapaylığın inceliklerini öğrenmiş... Bunun için çok şey feda etmiş... Yuvasını. Sevdiklerini. Yıllarını. Kardeşinin hayatını kurtarmak için canını almış mesela, beş para etmez birinin. Beş para etmez nasılsa, kaç gitsin! Yeter ki kardeşin yaşasın! Yaşananlar yaşanmamış sayılsın. Yaşamamış kardeşi... Onu bile kurtaramamış... Kaçmış gitmiş kaçabildiğince ama hiçbir şey yaşanmamış sayılmamış. Ölmüş. Yaşananlar mezarı olmuş.

Ekranı kararttım. Akıp giden saatlerin soğuttuğu odaya, evin içine çöken karanlığın içine uzun uzun baktım. Karanlık aydınlanmadı. Bakarak olmazdı. Unutarak olmazdı. Silerek de olmazdı fakat yapılacak tek şey, bir kez daha buydu. Klavyenin tuşlarına dokundum. Ekran aydınlandı. Parmaklarım acıyana kadar sildim, harf harf, kelime kelime, satır satır. Ekranı kararttım.

"Yarın biraz erken gelsen olur mu?" diye yazmıştı Tim, gecenin ilerleyen saatlerinde. "Mesela 8 gibi. Umarım bu mesajı görürsün. İyi dinlenmeler! Unutma, yarın seni sağlam kafanda bekliyorum!"

Tim'in umutları boşa çıkmayacaktı. Mesajını görmüştüm. Sağlam kafa konusunda söz veremiyordum ama olurdu, biraz

daha erken giderdim. Erken kalkmak sorun olmazdı. Zaten uyumuyordum.

Sekize çeyrek kala ofise vardığımda, Tim geldiğimi sezmiş-çesine aralık kapısından fırlayıp beni karşıladı. “Harika zamanlama! Biz de seni bekliyorduk.” Tim, *biz* ile kimi kastettiğini anlamam gerekmiyormuşçasına beni içeri buyur etti. Tavrı alabildiğine babacan, bir parça da heyecan doluydu. Odası, pence-renin önünde duran lambaderin loş sarı ışığına boyanmıştı.

Lambaderin yanındaki kanepede, çivit mavisi takımı ve küt kesilmiş parlak kestane saçlarıyla Londra’nın tüm grilerine meydan okuyan bir kadın oturuyordu. 40 yaşlarında olmasına rağmen şahane bir fiziği ve muhtemelen o kırk küsur senede görüp geçirdikleriyle edindiği buz gibi bakışları vardı. Bir Yunan tapınağı sütunu kadar düzgün sol bacağına sağ bacağının üstüne atmış, merakla beni izliyordu. “Bahar!” dedi, beklenmedik bir serilikle ayaklanarak. En az on santimlik ince topuklarının üzerinde bir kez olsun tökezlemeden odayı boylu boyunca yürüyüp yanıma gelmesi saniyeler almıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Türkçe konuşuyordu.

“Hüma Kosovalı.”

Son derece Türkçe bir ismi vardı.

“Bahar Akay,” dedim tereddütle.

“Tim, kusura bakmıyorsun, değil mi?” dedi, ölçülü fakat neşeli bir tavırla. “İnsan her gün bu kadar uzakta bu kadar yakından birini bulmuyor!”

Hangi yakından bahsediyordu?

Tim, dünyada yapacağı en son şey kusura bakmakmış gibi başını esefle sağa sola salladı. “Olur mu öyle şey?” dedi. Bana döndü ve uzun süredir gizlediği için içine dert olan bir müjdeyi veriyormuşçasına coşkuyla misafirini takdim etti.

Gelgelelim misafiri misafir değildi, meslektaşımızdı. Tim'in deyimiyle *takım arkadaşımızdı*. Oysa takım arkadaşı Hüma Kosovalı gibi biri için kullanılabilecek belki en son tanımdı çünkü Kosovalı soyadlı birisi olsa olsa o takımın sahibi olurdu.

Belki de çoktan olmuştu.

Dün akşam itibarıyla atılan tazecik imzalarla, içerik ortaklığıyla başlamak üzere iki yayın grubu arasında pek çok alanda iş birliğine gidiliyordu. Muhakkak Kosovalı Yayın Grubunu biliyordum. Türkiye'nin en büyük medya holdinglerinden birinin yayıncılık şirketini bilmemem elbette imkânsızdı. Hüma Kosovalı'nın son yıllarda modern Türk edebiyatına getirdiği yepyeni soluktan da mutlaka haberdar olmalıydım. Son yıllarda herhangi bir soluğa kulak vermediğim için değildim ama bunu Tim'e açıklayasım yoktu. Tim bu ortaklığın her iki ekip için de birçok kapıyı açacağına kesin gözüyle bakıyordu ve öncelikli konuları konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Hatta o kadar sabırsızlanıyordu ki, Hüma Kosovalı'yla beni yalnız bırakmıştı.

Tim çıkar çıkmaz Hüma Kosovalı, tırnaklarını dudaklarına belli belirsiz dokundurup aklına tılsımlı bir fikir gelmişçesine gülümsedi. Başıyla oturmamı işaret ederken kendisi de Tim'in çalışma alanı olarak kullandığı toplantı masasının başına geçmişti. Öylece kalakaldığımı görünce ekleme gereği duydu: "Otursana, Bahar."

Tereddütlü adımlarla masanın sağ tarafına geçtim. Ve "Tim'in uzun zamandır asistanlığını yaptığım için işleyiş ve programa büyük ölçüde hâkimim ama..." diye kekelemeye başladım. "Demek istediğim, eğer bunların üzerinden geçeceksek onun da burada olması bence iyi ol..."

"Madeline Long..." dedi Hüma Kosovalı. Masanın üzerindeki yığının tepesinden ince, mavi bir dosya almıştı. "Chrisie Brighton..." diye devam etti. Gözünde hangi ara taktığını

anlamadığım, neredeyse görünmeyecek kadar ince tel çerçeveli bir gözlük vardı. "Sue Motown..." Sayfaları ağır hareketlerle geçerken, okuduğu isimlerin arasına sanki aynı uzunlukta olmasına özen gösterdiği esler koyuyordu. "Milly Smith..." Dosyayı kapatıp masaya bıraktı ve gözlüğünü çıkararak dosyanın üstüne koydu. "Ortak noktaları ne, biliyor musun?"

Ortak noktaları, var olmamalarıydı.

"Misafir yazarlar..." dedim. "Geçtiğimiz sayıların misafir yazarları."

"Son altı ayda öyküsü yayımlanmış misafir yazarlardan birkaçı," dedi beni onaylayarak. Gözleriyle odanın çevresini taredi ve ayağa kalktı. "Burada küçük fakat yetenekli, üretken bir kadro kurmuşsunuz... Bu ortaklık sürecinde, dergide üretilmiş pek çok içeriği yakından inceleme fırsatım oldu. Çok sayıda iyi, umut vadeden şey okudum. Elbette basılmış bütün makaleleri, öyküleri, denemeleri okuduğumu söyleyemeyeceğim ama dikkat çekici bulduklarımı bir kenara ayırmadan geçmedim."

Dudaklarımı kuşkuyla birbirine bastırıp devam etmesini bekledim.

"Bazen en nitelikli içerikler, böyle kıyıda köşede kalmış olanlardan çıkar."

"Kıyıda köşede kaldıklarını söyleyemeyiz pek," dedim, garip bir tür düzeltme ihtiyacına düşmüşçesine. "Dergi için misafir yazarların katılımını her zaman önemsiyoruz."

Hüma Kosovalı can alıcı bir noktaya parmak basmışım gibi bana döndü. "Ben de tam olarak onu demek istiyorum," dedi, demek istediğinden daha fazlasını demek ister gibi, esrarlı bir tavırla.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Senin gibi birine ihtiyacım var."

"İyi bir asistan bulmak için bu kadar uzağa gelmenize gerek yok diye düşünüy..."

Sözümü böldüğü için üzgün olmayan bir edayla bana baktı. “Bunları senin yazdığını biliyorum, Bahar.”

Yapraklarını yaz kış dökmeyen meşenin soluk yeşil yaprakları, tepemde sessiz rüzgâr çanları gibi tir tir titriyordu. Plazanın karşısındaki hepi topu üç bank, iki dev meşe ve on metrekaarelik yeşil alandan oluşan parkta saatlerdir oturuyordum. Hüma Kosovalı’nın yanından apar topar ayrılıp kendimi buraya atmıştım çünkü yalnız kalıp ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Bu cenderenin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

“Bu yağmurda parkta mı oturuyorsun?” dedi BJ. Geniş adımlarıyla caddeyi hızlıca geçmiş, yanıma oturup çantasını aramıza koymuştu. “Kapalı bir yerde neden buluşmadık?”

Yağmurun başladığını fark etmemiştim. “Diner,” dedim dalgın dalgın.

BJ yanından eksik etmediği bastonlu şemsiyesini, kırık iki teline aldırış etmeden açarak kafalarımızın üzerinde kalacak şekilde aramıza koydu. “Eee. Ne bu hâlin?”

Bir derdim olduğunu anlamıştı. Sıkıntı, çaresizlik ve öfke-den oluşan bir kütle olduğumu. Ve birazcık daha sabrederse dö-küleceğimi. “Sanırım kıcıma tekme yiyorum,” dedim.

“Nasıl yani kıcıma tekme yiyorum?”

“Bana en kısa zamanda bir garsonluk işi ayarlayan gerekebilir türünden kıcıma tekme yiyorum.”

“Şunu doğru dürüst anlatacak mısın?”

Sıkıntılı bir soluk verdim. “Yayınevi satılıyor. Yeni bir patronumuz var. İsmi Hüma Kosovalı. Kendisi Türk, hatta Türk olmakla kalmayıp ülkem en bilindik holdinglerinden birinin patronunun karısı. Muhtemelen bu vesileyle de holdingin yayın grubunun başındaki kişi. Kendini CEO olarak ispat etme hayhuyunda, yurt dışına açılmayı kafasına koymuş. Beni yanına

asistan olarak almak istiyor çünkü *aynı zamanda bir yazar olarak* benim gibi birisine ihtiyacı varmış! *Aynı zamanda bir yazar* olarak, evet çünkü bu hırs küpü hanımefendinin, edebi niteliğini pek de düşünmek istemediğim bir *bestseller*'ı varmış! Benim gibi birisinden kastı da besbelli yazı yazabilen birisi, zira dergiye misafir yazarlar adı altında yazdığım öyküleri benim yazdığımı anlamış! Tim sağ olsun, bu küçük sırrımızı saklama gereği duymadığından, çok zor olmamış anlaması. Neticede, tam da benim gibi, *yazınsal sürecine* destek olacak biri lazım olmuş kendisine... İmla hatalarını düzelttirecek birisini mi arıyor, bilmiyorum artık! Tim'den rica etmiş, Tim de kendisini kırmamış. Tim elbette Hüma'yı kırmamış çünkü Kosovalı Holding'den almayı hayal ettiği yatırım, bizim gibi ufak yerel bir yayınevi için ancak rüyasında göreceği bir para!"

BJ olabilecek tüm heyheyleyi üzerime giyinerek anlattığım bu hikâyeyi sinir bozucu bir sakinlikle dinledi. "Doğrusunu istersen," dedi, "gidecek olman fikrinden ne kadar nefret etsem de belki senin için güzel bir fırsat olur bu."

Herhalde şaka yapıyordu. "*Defol git* diyorsun yani?"

"*Defol* demiyorum elbette!" Yanlış anlayacağımı tahmin etmişçesine benimle gerekirse uzun ve iç kıyan bir tartışmaya girmeye hazırды. "Buradan bakınca, şu an başka türlü eline geçmeyecek kadar iyi bir fırsata benziyor bu. Burada neden böyle boktandan hâllice bir hayat yaşadığını sorgulamadım bugüne kadar, biliyorsun. Neticede herkesin kendi hayatının içine sığma lüksü kendisine aittir. Ama o hayatı değiştirme şansın varsa belki de onu kullanmalısındır, Bahar."

"Hayatımı değiştirmek istediğimi nereden çıkardın?"

"Sadece böyle kestirip atmaman lazımdır belki diyorum!"

"Burada tek lazım olan şey senin bana bir garsonluk işi bulman, BJ!"

BJ bıkkınlıkla güldü ve sahiden de beklediğim gibi dinmiş olan yağmurun geçtiğini görerek şemsiyeyi kapattı. “Sen garson falan olamazsın, Bahar! İki servise kalmaz, dallamanın tekinin kafasına geçirirsin tepsiyi, sonra tazminattı oydu buydu uğraş dur!”

Haklıydı.

Ben de haklıydım, hatta ondan daha haklıydım.

“Buradan ayrılmak istemiyorum.”

“Benim gibi bir dünya harikasımdan ayrılmak istemediğin için seni suçlayamam, bebeğim...”

“Kimse beni bir yere yollayamaz! Gitmem İstanbul’a falan!”

“Silahlı katiller mi düşecek peşine İstanbul’da, ne olacak, şunu bir anlasam!”

Evet, muhtemelen öyle olacaktı.

“Hem belki İstanbul’da o yakışıklı çıkar yine karşına? İkinci şans, belli mi olur? Hayat!”

Belli olurdu. Ben o hayatın da sahip olup olabileceğim tüm şansların da içine sıçmıştım.

Yüzümün kirece döndüğünü nihayet fark eden BJ insafa gelmiş gibi bir alt perdeye geçmişti. “Bak ne diyeceğim,” dedi. “Belki gitmen gerekemeyebilir? Belki bir orta yol bulursunuz. Uzaktan çalışırsın falan... Gerçi o kontrol delisi, geçkin panter seni uzak mesafeden idare etmeye razı olur mu, bilmem.”

“Kontrol delisi, geçkin panter mi?”

“Anlarım ben, anlarımıım...”

“Kadını görmedin bile, BJ!”

BJ hafifçe başını eğerek yolun karşısına baktı. Bir kaşı havalanmış, dudağının kenarında meraklı bir tebessüm peyda olmuştu. “Nedense görmek üzere olduğumu hissediyorum.”

Yanılmıyordu.

On santim topuklu ten rengi stilettolarıyla aynı rengi taşıyan deri çantasını kolunda bir sepet gibi taşıyarak yanımıza gelen Hüma Kosovoalı, ikimize birden bakarak, “Merhaba,” dedi. Başına trençkotuyla uyumlu bir şapka takmıştı. Açık mavi ve son derece kuru baston şemsiyesi, alelade bir aksesuarmışçasına çantasının sağında asılıydı. Kusursuzum diyordu belki de. Temkinli ve her duruma karşı hazırlıklı.

Bitmeyen bir kâbus gibi hayatına çökebilecek olan bana bile.

“Merhaba!” BJ çantasını çoktan sırtına geçirip ayağa kalkmış, Hüma Kosovoalıyla tokalaşmak üzere elini uzatmıştı. “Ben Bahar’ın arkadaşı, BJ.” Bana dönüp acele bir öpücük yolladı, iyi şanslar dilermiş gibi. “Ben sizi yalnız bırakayım. Bu arada, eteğiniz yıkılıyor... İyi günler!”

Hüma Kosovoalı, BJ’in kendisine takdim ettiği yere oturduğunda yüzünde hoşnut, narin bir gülümseme vardı. Çantasını aramıza bıraktı ve bacak bacak üstüne atarak bana döndü. Bilmem kaç bin liralık trençkotunu arsız bir güvercinin kuvvetle muhtemel pislemiş olduğu bir banka değdirmeyi belli ki umursamıyordu. “Konuşmamız yarım kalmıştı...” dedi, benim tamamlamamı beklediği bir cümle kurmuş gibi.

“Öyle birden pat diye çıkıp gittim, evet...” diye geveledim, elimden daha iyisi gelmeyerek. “Ayıp oldu biraz, kusura bakmayın.”

“Sorun değil,” dedi. Derin bir nefes alıp havayı kokladı. “Ben de senin gibiyimdir. Yani tepkilerimde aceleci... Cömert... Böyle olmak biraz baş ağrıtır falan ama... Günün sonunda daha doğrudur aslında, toplamına bakarsak.”

“Sanırım teklifinizi tekrarlamaya geldiniz,” dedim, ağzından çıkarsın ve bitsin diye, her nasıl olacaksa olsun ve bitsin.

“Bak. Açık konuşacağım,” dedi Hüma Kosovoalı, bana bakmadan. “Ve beni yanlış anlamayı da istemem. Sendeki bütün bu hırçınlığın bir sebebi olduğunu biliyorum. Ne olduğunu

bilmiyorum ama sana göre geçerli bir sebep olduğunu tahmin ediyorum. Seni, duruşunu, varlığını tanımlıyor âdeta... Herkesin böyle kendine ait bir sırrı vardır. Herkesi olduğu kişi yapan, hayatta kapladığı yere anlam veren bir şey..." Dudakları kendinden emin bir muntazamlıkla kapandı, çok kısa bir an için. "Tekrar söylüyorum, beni yanlış anlama. Niyetim, öğle aranda başına çöreklenip varoluş felsefesi tartışmak değil, seni yargılamak hiç değil." Ciddi bir meseleyi zarifçe hafifletmeye çalışır gibi güldü. "İlk romanımı bundan yaklaşık dört sene önce yazmıştım... Müthiş bir iç sıkıntısının dışa vurumuydu... Ve her ilk roman gibi, fazlasıyla 'ben'di... Biraz da o 'ben'in parodisi gibi, yer yer... Hiçbir yazar ilk yazdığı şeyin nasıl bir ses getireceğini bilemez. Sadece satış adedi, listelerdeki sıralaması gibi şeyleri kastetmiyorum... O içine bağırdığı koskoca boşlukta nasıl bir ses çıkacağını hayal edemez... Ben de bilmiyordum... Tek bildiğim onu bir gün yazacağım, bir şekilde oraya geleceğimdi... Yeterince istediğimde, gerçekten istediğimde olacağını hissediyordum... O yüzden, romanı bitirdiğimde, bildiğim şey gerçek olmuştu bir nevi. Ama sonra... Sonra bildiğim başka bir şey daha oldu... Durdum."

Durdu. Biraz ilerideki kırmızı ışıktaki bekleyen arabaları, iki katlı kırmızı otobüsü, karşıdan karşıya geçen yolcuları izledi.

"Durdum," dedi bir kez daha. "Yazamadım... Sonra biraz daha yazamadım... Biraz daha yazamadım... Ve seneler geçti." Sadece üç beş kelimeyle ifade edebileceğinden çok daha fazlası vardı burada, bu üç noktaların arasında ama anlatmayacaktı, belki de anlatamayacaktı, belki de bunu en az benimkisi kadar mahrem, benimkisi kadar çözümsüz bir dert olarak görüyordu.

"İşte bu yüzden bu işi benim yerime senin yapmanı istiyorum."

Kalakaldım.

“Evet,” diye devam etti. “Eğer kabul edersen, eğer şartlarda anlaşırsak, benim gölge yazarım olmanı istiyorum.”

Ne diyordu?

“Bu fikrin... uzun zamandır, belki farkında olmadığım kadar çok zamandır içimde olduğunu yakın zamanda anladım... Senin yazdıklarını okuyunca. İsmi koymadan yazdığın bütün o öyküleri yani... Bir şekilde izi kalmasın, izi sana bağlanmasın istemişsin belli ki o kelimelerin... O iz vardır ama, Bahar. Kelimelerimiz, genlerimiz gibidir bir nevi. Tek başına bize ait değildirler ama birleşince imzamız hâline gelirler. Ve bazılarının birbiriyle çok yakın düşer... Senin kelimelerini çok yakın hissettim kendime. Okur okumaz anladım bunu, anlamaktan çok içimde duydum... Yazdıkların, bambaşka bir dünyada iç içe olabilecek kadar benimkilere, benim içimdekilere yakındı.” Dirseğini avucunun içine bastırıp parmaklarını çenesinin altına götürdü. İfadesi son derece ciddi, duruşu dikti, teklif ettiği şeyin bir delilik olduğunu kesinlikle düşünmüyordu. “İşte sana *o dünyaya gel* diyorum. Benim yazamadığım romanı, benim için sen yaz.”

Ve fakat ben düşünüyordum, delilikti bu.

“Ama sadece benim için değil. Kendin için de yap bunu.”

Sahtekârlıktı, hatta hastalıktı.

“Çünkü bunu yaparsan, burada hayatını çarçur ederek asla ulaşamayacağın bir şeye ulaşacaksın. Gerçek özgürlüğe.”

Ne dediğini bilmemekteydi.

“İstediğin bu değil mi?” dedi. Bakışları buzdan hançerler gibi gözlerine saplanmaya teşebbüs ediyordu. “Derme çatma bir hayatın içinde, arkanda hep bir gölgeyle, endişeden, korkudan ibaret bir kuyrukla yaşamak yerine; istediğin zaman, yeryüzündeki istediğin yere kaçıp yok olabilecek kadar paraya ve özgürlüğe sahip olmak istemez misin? Bunu istemediğini söyleyebilir misin bana?”

“Bir dakika, bir dakika,” dedim hiddetle geri çekilirken. “Bütün bunları nereden çıkarıyorsunuz siz?”

Hüma Kosovalı sol bacağına sağ bacağının üstüne atmış, başını hafifçe yana eğmiş, beni bambaşka bir açıyla görmüşçesine merakla çehremi izliyordu. “Yıllardır dergideymişsin. Basit bir ofis sekreteri olarak başladığını anlattı Tim... Ama zaman içinde, sığmamışsın kabına... Bir şeyler karalamaya başlamışsın ama inatla kendi adını koydurmamışsın hiçbirinin üzerine... Görünür olmak istemiyormuşsun çünkü... İnatla başkalarının ayak işlerini yapacağım diye diretmişsin... Tim’in, en azından mahlasla da olsa bir şeyler yazman için seni ikna etmesi bile aylar almış. Hâlbuki istesen çok parlak bir öykücü, romancı olabilirmişsin. Gerçi bunu onun ağzından söylemem gereksiz. Ben de aynısını düşünüyorum...”

Ama ben istemiyordum.

Kendi adıma hiçbir şey istemiyordum.

Gerçek bile olmayan adımları herhangi bir satırın üstüne koymamın ne anlamı vardı?

Kurduğum hangi hayal, yaratmakla gurur duyacağım hangi eser, hiçbir tarafıyla gurur duymadığım sefil ve suça batmış hayatıma herhangi bir anlam katacaktı?

Hüma çantasını açtı. İçinden kalınca, orta boy, sarı bir zarf çıkardı. Ağzı kapatılmamıştı. İçinde bordo renkli bir defter, birtakım kâğıtlar ve bir uçak bileti vardı.

“Geçmişle ilgili bir derdinin olduğunu biliyorum. Ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Sadece vereceğin karar önemli benim için... Sıfırdan kuracağın bir hayat istemez misin?”

Sıfırdan bir hayat kurmama imkân yoktu. Katiller sıfırdan hayat kuramazlardı. Ben bir can almıştım ve o canı istemedenden almış olmam bu gerçeği değiştirmiyordu. Hüma Kosovalı geçmişimle ilgili bir derdim olduğu konusunda haklıydı. Ama geçmişimle ilgilenmek şöyle dursun, yıllar öncesinde kalan, karanlık

geçmişimin o en karanlık geccesinin üzerine çektiğim perdeye dahi dokunmamalıydı.

O perdeye hiç kimse dokunmamalıydı.

Kardeşim hastaydı. Ceylan. Ölüyordu. Kendisine en acil şekilde kalp nakli gerekiyordu çünkü delik bir kalple hayatta kalması giderek zorlaşıyordu. Param yoktu. Bana yardım edebilecek kimsem yoktu. Her akşam çöktüğüm bar sandalyesine çöküp, tüm bunları ağlayarak barmene anlatmaktan başka yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. O gece, alabildiğine sarhoş ve biçare bir hâlde o bardan çıkıp, iskeleye inip, kendimi neredeyse buz gibi suyun içine atmak isterken, sanırım Ceylan'dan önce ben ölmek istiyordum.

Ama ölmemiştim.

Ertesi sabah bir otel odasında uyanmıştım. Nerede olduğumla ilgili fikrim yoktu. Biri, beni o gece, o buz gibi suda boğulup gitmekten son anda kurtarmış ve o otel odasına bırakıp ortadan kaybolmuştu. Bu kişi her kimse, yardıma ihtiyacım olduğunu da biliyordu. Beni duymuştu. Baş ucumda bir not vardı. *Birbirimize yardımcı olabiliriz* diye yazmış ve kabul edersem buluşacağımız adresi bırakmıştı. El yazısı değil, bir bilgisayar çıktısıydı, ne yaptığını biliyordu.

Benim aksime.

Ben ne yaptığımı bilmiyordum. Bilmem olasılıksızdı. Ben, yapacak hiçbir şeyi kalmamış bir zavallıydım. Niyetini bilmediğim, yüzünü bile görmediğim birinin uzattığı yardım elini tutacak kadar çaresiz ve yalnızdım. Bana bıraktığı adrese gitmiştim çünkü gidecek başka yerim yoktu.

Adresteki terk edilmiş binaya vardığımda, o kişiyi yine bulamamıştım. Bir başka not vardı onun yerine. Bir zarf. Teklif ettiği anlaşmayı kabul edersem kardeşime yapılacak ameliyatin detaylarından, bunun karşılığında kurtarmamı istediği küçük kızı çıkartmam gereken otel odasına kadar her ayrıntının

yazdığı birtakım belgeler... Kardeşimin canını kurtarmak için, onun için çok önemli birinin canını kurtarmamı istiyordu. Tek yapmam gereken zarfı alıp bu kirli oyuna tamam demekti. Ben de öyle yapmıştım.

Ve tamam dediğim kirli oyun, o otel odasında o küçük kızın babasının ölümüne sebep olmuştu.

Ve uğruna tüm bunları yapmama rağmen Ceylan'ı yine de kurtaramamıştım.

Şimdi de Hüma Kosovalı bana bir zarf uzatıyordu.

Bunun bir kez daha ölüme davetten başka bir şey olmayacağını Hüma Kosovalı bilmiyorsa da ben biliyordum.

Bana uzattığı şey sıfırdan kurabileceğim bir hayatın anahtarı değil, olsa olsa elimde infilak edip beni olduğumdan da derine gömecek bir bombaydı.

"İlginiz için çok teşekkür ederim," dedim. Başımı sallayıp sakince ayağa kalktım. "Ama böyle bir teklifi kabul etmem imkânsız. Tanıştığımıza memnun oldum. Hoşça kalın."

Bir yıl sonra...

“Kızım, şahane görünüyorsun ya! Şu tipine baksana, taş olmuşsun!” dedi BJ.

Hiç değişmemişti ve değişmeyecekti. Yine abartıyordu.

“Acaba gelip orada hava mı atsam seninle İstanbul gecelerinde? Ya da hafta sonu sen mi gelsen, bi’ kaçıp? Ne dersin? Azıcık naz yapsan buzlar prensesi bırakır belki seni.”

Telefonu kitapların sırtına dayadım ve odamın Boğaz’ı tepeden gören köşesine çektiğim masaya doğru ayaklarımı uzattım. “Hüma’yı kontrol delisi, geçkin panterden *buzlar prensesine* terfi ettirdin, öyle mi BJ? Zaman nelere kadir!”

“Ne demezsin!” diye cevap verdi. Sesi sitem hatta öfke doluydu. “Neredeyse bir yıl oldu, kışını bir uçağa koyup beni ziyaret etmedi mesela!”

Neredeyse bir yıl olmuştu, tam bir yıl değil.

“Gerçi... Seni İngiltere’nin kapısından bir daha sokarlar mı, onu da bilmiyorum ama!”

Sokmamaları olasıydı.

BJ güldüğü için utanmış gibi, söylediklerini duyan olup olmadığını anlamaya çalışarak etrafına bakındı. “Bakma güldüğüme de! Yaşarken hiç eğlenceli değildi! Seni hâlâ dövebilirim bana o gece yaşattığın korku için! Neredeyse hapse düşüyordun!”

Hüma Kosovalı’nın bana *iş teklifi* ettiği günün akşamı, bir insanın düşüp düşebileceği en derin çaresizlik ve köşeye

sıkışmışlık hissi içinde, sidik kokulu bir çıkmaz sokaktaki leş bir pub'ın kasasından çalmaya kalktığım yüz bin pound ile *yakalanmış* olsaydım BJ'in bu dediği olabilirdi ama olmamıştı. Bu kadar uzatmasına gerek yoktu.

"Yakalanmadım, BJ."

"Düzeltilim. Yakalandın. O Hüma araya girip pub'ın sahipleriyle neyse ki anlaştı da, polise teslim etmediler seni!"

BJ bir kez daha etrafına bakıp yalnız olduğundan emin oldu. Artık İngiltere'nin yasal sınırları içinde olmasam da memleketlerinde işleyeyazdığım suç u lu orta konuşması pek iyi bir fikir sayılmazdı.

"Bu konuyu daha ne kadar uzatacaksın?"

"Böyle bir üşütüklüğü nasıl olup da yaptığını anlayana kadar!" dedi BJ, ilk günden beri yitiremediği şaşkınlığıyla. "Hâlâ inanamıyorum, heriflerin kasasından para çalıp ne yapmayı düşünüyordun acaba, gözün dönmüş olmalı!"

Gözüm dönmemişti. Dünyam sarsılmıştı. Karanlık geçmişime gömdüğüm tüm günahların, bir çift ince topuklu stilettonun üstünde seken bir kadın bedenine bürünüp, nihayet üstüme çöktüğünü ve bir şekilde kaçıp kurtulmazsam günahlarımda boğulacağımı düşünüyordum. O yüzden bunu beklemek yerine kendim yapmıştım ve izbe pub'ın tekinde boğulana dek sarhoş olmuşum. Gecenin sonunda, düşünme yetisini artık kaybetmiş olan aklıma gelen tek çıkış yolu, pub'ın kasasındaki parayı alıp cehennemin dibi her neresiyse oraya kaçmaya çalışmak olmuştu ama elbette başaramamıştım.

Ve o gece bana yardım edip edebilecek herkes içinde beni kurtarmaya muktedir, bunu yapabilecek kadar nüfuzlu olan tek kişi, Hüma Kosovalı'ydı. Bizzat kaçtığım cehennem.

"Pek bir şey düşünmedim, BJ," dedim, "hatırlarsan düşünecek hâlde değildim. O parayla bir şekilde ortadan toz olurum ve izimi kaybettiririm sanıyordum."

Başını esefle sağa sola sallamasına bakarsak, BJ'in buna, yani gerçeğin ta kendisine bir itirazı yoktu. Yine de yüzünde, kendisine gelecek olan taşın habercisi bir ifade peyda olmuştu. "Hüma Kosovalı'yla İstanbul'a *gitmemek* uğruna bir kasa soydun ve günün sonunda tam şu an Hüma Kosovalı'nın Boğaz manzaralı masasında, kadının kitabını yazıyorsun! Kader denilen şeyin bundan daha iyi bir örneği varsa da ben görmedim!"

Ben de görmemek isterdim ama ben görmek bir yana, o kaderi yaşıyordum.

Ve söyledikleri doğrudu. O gece, kaçmak istediğim çukurun bizzat içine düşmüştüm. Ama o gece bir şey daha olmuştu.

O gece, hastalıklı bir hayalet gibi peşimden gelen geçmişimden tek başıma kaçamayacağımı nihayet anlamıştım.

O gece, o geceyi düşünmeyi bırakmıştım.

Korkularımı, pişmanlıklarımı, vicdanımı ve azabını, anahatarını fırlatıp attığım bir kutuya kilitlemiştim.

Uğursuz kâbuslarımda beni esir alan kirli geçmişim hiç yokmuş, hiç yaşanmamış gibi nefes almayı öğrenmiştim.

Çünkü yaşamak için başka şansım yoktu.

"Evet, birtakım terslikler yaşandı," dedim arkama yaslanarak. "İşte bu yüzden benim değil, senin kışını kaldırıp buraya gelmen daha iyi bir fikir, BJ."

BJ rahatlığıma inanamazmış gibi bana baktı.

"Ne var? Hayatı geldiği gibi yaşamak gerek diyen sen değil miydin? Yaşıyorum artık işte, mutlu olmalısın!"

Dile getirdiğim şey ansızın gerçeğe dönüşmüşçesine, içime sebepsiz, serseri bir mutluluk yayılmıştı. Ilık ve güneşli bir gündü. İlk laleler açmıştı. Çağla, tezgâhlara düşmüştü. İnce bir hırka alıp gelivermiştim ofise, elbisemin altına çorap bile geçirmemiştim. Belki kendi söylediğime artık kendim bile inanıyordum. Belki bugün bunun şerefine üç mutlu satır bile yazardım.

Ya da yazmazdım. O işi çoktan yapıp üstüme düşeni tamamlamıştım.

“Eee anlatsana, nasıl gidiyor işler?” diye bağırdı BJ. “Şu senin kitabı soruyorum. *Bomba gibi çıkış*’ını yaptı mı nihayet?”

“BJ bunu ortalıkta bağırmasan mı acaba? Hani bu hiç kimseyle paylaşmadığımız küçük sırrımız ya!”

“Tamam tamam, anlat,” diye mırıldandı bu kez.

“Başlangıç için hiç fena değil!” dedim. Telefonu elime alıp ayağa kalkarak karartılmış plaza camlarının bile sönükleştiremediği İstanbul silüetine baktım. Bulutlar sadece kendilerinin işittiği gizemli bir melodiye kapılmış gibi dans ediyordu. Anadolu yakasının sırtlarındaki yeşiller, aralara serpiştirilmiş kırmızılarla, beyazlarla oynuyor, gökyüzü serkeş bir gururla boylu boyunca masmavi geriniyor, doğa âdeta ben uyandım diye mırıldanıyordu. “Üçüncü haftasına giriyor. Hâlâ en üst rafta. Liste başı. İmzadan imzaya koşturuyor bizimki...”

“Ne kadar olunca *yeter* olacak peki?”

“Onu ben de bilmiyorum,” dedim omuz silkerek. “Biraz daha var... Birtakım *çıtaları* aşması gerekiyor sanırım... Yazar Hüma Kosovalı’yı daha evvel gelemmediği bir yerlere getirmesi, falan filan...”

Kinaye dolu tavrım BJ’i güldürmüştü. “Bu tavırla nasıl kadının elinde kalmıyorsun, bilmiyorum!”

“Elinde tutmak, elinde kalmamdan daha çok işine yaradığı içindir.”

“Tam hayalimdeki simbiyotik ilişki!”

“Parazit diyelim daha çok. Simbiyotik iki parazit. Doğada bir ilk!”

“Sen öyle diyorsan,” dedi BJ, koca bir kahkaha atarak. “Neşenin yerinde olmasına sevindim, ne yalan söyleyeyim!”

Yerimde memnuniyetle gerindim. “Evet! Artık iyiyim. Ve arayıp sormadığım için şikâyet ediyorsun ama seni bileklerimi dikine kesecek kadar bunalımlı olduğum günlerden birinde aramayayım dedim, fena mı yapmışım?” BJ gülmüştü, belli ki buna itiraz edemiyordu. “Bizim bu yedi tepede havalar şurup gibi bugün, kimse keyfimi kaçırılmaz açıkçası. Hüma’nın son dakika koyduğu saçma sapan toplantılar bile.”

“Odandasın sen, değil mi? Çevirsene kamerayı bir, ben de göreyim!”

İstanbul’un yedi tepesini BJ’e daha önce birçok kez anlatmıştım. Hatta öyle bir anlatmıştım ki, pamuk şekerden bulutları ve çilekli bezelerden yapılma evleri olan bir harikalar diyarıymışçasına onu merak ediyor, her fırsatta görmek istiyordu.

“Şu havanın güzelliğine bak gerçekten ya!” dedi heyecanla çatallanan bir sesle. Adımları hızlanmıştı ve sesi kesik kesik gelmeye başlamıştı. “Ben de sana burayı göstermek isterdim ama tepemdeki şemsiyeye bakarak neye benzediğini az çok tahmin ediyorsundur.”

Tahmin ediyordum.

O asık suratlı...

Ağlamaya yer arayan...

Baharın bir türlü gelmediği ve Bahar’ın yaşadığı tüm eşsiz anılarla beraber geçmişine gömdüğü, terk edip gittiği şehri...

Özlüyordum.

“Hey! Dalıp gittin kızım, buradayım ben!”

“Ben de sendeyim, BJ!” dedim, neşemi bir toz bulutu gibi uçuşup gitmeden üzerime yeniden kuşanarak. Yutkundum. Gü-lümsedim. “Sen *neredesin* bu arada?”

“Ben de tam olarak sana onu göstermek üzereydim,” dedi BJ. Coşkun bir hâl gelmişti üstüne. Telefonunun arka kame-rasını açmıştı. Grafiti kaplı cepheler, üç katlı taş binalar, araba

lastiklerinin gıcırdadığı ıslak asfalt, blokların köşelerine aralıklarla konuşlanmış...

“Seninkinin evinin oradayım!”

Bunu yapmaması gerekiyordu.

“Yine seni senden daha fazla düşündüğüm bir gün oluyor, bebeğim!”

Beni düşünmesine gerek yoktu, düşünmekle bir şey olmazdı.

“Henüz başaramasam da buraya geldiğinde onu bir gün muhakkak yakalayacağım. Keşke sen de kıcını kaldırıp biraz arasan. Neticede adamlarla aynı şehirde yaşayan sensin!”

Aramak işe yaramazdı.

Olmadık zamanlarda, misal Hisar’da sağa sola yalpalayan bir balıkçı takasının karşısında denizi izlerken, Akıntıburnu’nun iyot kokulu esintisi genzime dolarken, sinsî ve saldırgan bir sağanağın tam ortasında Bebek’teki tentelerin altına sığınırken, tüm bu anlarda aklıma gelip durması da bir işe yaramazdı.

Çehresinin hırçın ve bir o kadar buyurgan hatlarının, muzip fakat ölçülü gülüşünün aklımdan hâlâ silinmemiş olması bile bir işe yaramazdı.

Arayıp bulamazdım ve bulsam da olmazdı zaten.

Ne olabilirdi?

“Birazdan kapamam lazım,” dedim, bu konuyu başka türlü kolay kolay kapamayacağını bildiğim için. “Hüma yine akıl sır erdiremediğim birtakım PR işleri peşinde. Kitaba özel bir edisyon mu ne yapalım istiyormuş... Böyle romanın içinde geçen mekânlarla alakalı bir şey. Bomboş pazarlama işleri bana sorarsan.”

“Öyle deme, PR önemli!” dedi BJ. “Ayrıca her yol mübah, senin buna böyle bakman lazım.” Şemsiyeyi kapattı, metronun basamaklarına ulaşmış olmalıydı. “Benim de gitmem lazım zaten, açma çok aray! Yine konuşalım. Ara ilk fırsatta.”

“Bahar?”

Uçuşkan ipek gömleği ve su yeşili kalem eteğiyle Hüma içeri daldı. Her koşulda ve daima bu kadar zarif ve kusursuz

görünmek büyük, her gün sarf edilemeyecek kadar yüksek bir enerji gerektirmiyor muydu? Adımları telaşlıydı, biraz da dalgın, hatta uyumsuz.

“Yoğun bir gün oluyor sanırım?” dedim.

Kinayemi fark etmişti ama benimle uğraşamayacak kadar bitkin durumdaydı. Oradan oraya manasızca salınıyordu. “Satış toplantısı yeni bitti. Kafamın içinde bomba patlamış gibi.” Ne için buraya geldiğini, hatta bu dünyada ne işi olduğunu bilmiyor gibi bir hâli vardı.

“Biraz dinlensen mi?” dedim marazlı bir keyifle.

Hüma bana baktı. “Hımm...” dedi. Her neyi düşünüyorsa onu da düşünebildiğini sanmıyordum. “Neyse, ben hatırlayınca gelirim,” dedi ve yüksek topuklarının üstünde seke seke odadan çıktı.

Hüma bir süre daha gelmese olurdu. Hatta beni olduğu gibi yalnız da bırakabilirdi, şikâyetçi olmazdım. Benimle bir işi olmamalıydı zaten bu saatten sonra, ben üzerime düşeni fazla fazla yapmıştım. Yazmıştım ve bitirmiştim, bundan sonra bana düşen beklemek ve sabırlı olmaktı. Odanın ortasında dikilmeyi bırakıp pencereye doğru yürüdüm. Bugün keyfim kaçamıyordu sanki, doğa taraf tutarmış gibi yanımdaydı; iyice kızaran arsız mart güneşi, yemyeşil Çamlıca sırtları, uçuşkan bulutlar ve mas-mavi parlayan uçsuz bucaksız İstanbul seması.

“Bahar geldi diyebiliriz artık sanki...” dedi bir ses.

Aniden geliveren bahar.

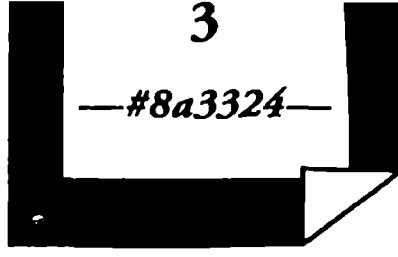
“Öyle değil mi, ne dersin? Cemre düşmüş müdür?”

Arkamı döndüm.

Sırtımı İstanbul’a yasladım.

İstanbul’un beni tutması lazımdı; omuzlarının dimdik yamaçlarından, çehresinin sarp kıyılarından, varlığının ürperten heybetinden uçsuz bucaksız semalarına düşmeden, tutması.

“Merhaba, Bahar.”

Toprak Çelebi.
Buradaydı.

“Ortaya çok iyi bir iş çıkacağını hissediyorum. Şahane bir proje olacak! Şimdiden sabırsızlanıyorum ben, ya sen Bahar?”

İrkildim.

“Dalmışsın?!” dedi Hüma. Tepkisizliğimin ona heyecanından hiçbir şey kaybettirmediği açıktı. “Gören de başında bir milyon tane iş olan sensin sanacak!”

Kelimeleri nüktelerle dolu olsa da yaptığıının bu olmadığını ses tonundan okuyabilecek kadar tanıyordum Hüma’yı. Hayata dair büyük beklentilerinden birinin karşısında, müthiş bir coşku ve azimle durduğu anlardan birini yaşıyordu. Bunun bir anlamı da şuydu:

Ben ne söylesem söyleyeyim canını sıkamayacaktım.

Ve fikrini değiştirmeme de imkân yoktu.

“Toprak’la harika iş çıkaracaksınız, eminim bundan.”

Toprak da bundan emin miydi?

Bana diktiği kayıtsız bakışları, yüzüne yayılmış keyfe keder fakat haddinden mülayim ifade, parmaklarının gelişigüzel gezdiği çehresinin sert kıvrımları da bundan emin olabiliyor muydu?

Ben olamıyordum.

“Şahane fikir!” dedim. Sesimde en ufak bir pürüzün dahi olmaması Hüma’yı şaşırtmıştı, Toprak’a ise ne yaptığını bilmiyordum çünkü ona bakamıyordum. “Hatta diyorum ki başlamışken bir de *ressam* alalım yanımıza, sokak sokak gezerken karakalem çalışması da yaptırırız, ne dersin?”

Toplantı odası olmayan odamın ve kesinlikle toplantı masası olmayan dağınık, sersefil masamın üzerinde buz gibi bir rüzgâr esti, belki sadece birkaç saniyeliğine.

“Güzel fikir!”

Toprak’ın cümlesiyle ve tok, gevrek kahkahasıyla bölünene kadar.

“Bakayım ben bir tanıdık ayarlayabiliyor muyum...”

Hüma’nın ikimizin arasında mekik dokuyan bakışları, kafasındaki onlarca *acil durum planı* arasından hangisini seçeceğini bilemeyeşinin acıklı bir ilan gibiydi.

“İlahi Baharcıım!” dedi, büyük büyük gülerek.

Demek ki en kolayını seçmişti.

“Yine şakacı tarafından kalkmışsın!”

Kaçak dövüş.

“Hatta hafif delişmen tarafından!”

Meydan okuma!?

“Hangisini seçmek istersen Hümacım artık!” dedim. Sesim oyunbaz, tavrım nüktedandı. Yüzümde, onunkini yanında masum bırakacak kadar küstah bir gülüş peyda olmuştu.

Hüma arkasına yaslandı. Tam söze girecek gibiyken küçük, kibar bir es verdi, uğursuz bir alametin tezahürü sayılabilecek bir es. “Neyse ki Toprak senin bu *eserekli* hâllerine aşına... Sanıyorum.”

Sanıyordu?

Ses tonuna bakılırsa sanmıyordu, emindi.

Gözlerim istemsizce ona gitti. Cümlenin öznesine. Türk dilindeki, hatta yeryüzündeki tüm dillerdeki en belirsiz özneye. Odadaki fil. Bir fil olamayacak kadar incelikli yontulmuş...

“Öyle değil mi, Toprak?”

Saçmalamayı kesmem lazımdı.

Benden çekmediği bakışları karşısında ecel terleri dökerken saçmalamamam imkânsızdı.

“Evet,” diye cevap verdi Toprak. Cevap hakkının ona geçtiğini unutmuştum. Bir cevap hakkının olduğunu da unutsam hatta Hüma ile beraber unutsak ne iyi olurdu. Toprak inatla bana bakmayı sürdürüyordu. “Tanışıyoruz Bahar’la.”

Tanışıyoruz. Neredeyse bir sene önce onu kendi evinde, olabilecek en münasebetsiz şekilde terk etmişim. “Terk etmek” eyleminin büyük kaçacağı kadar kısa ve öz bir şey yaşamıştık oysa. Neredeyse hiçbir şey ve eğer buna yaşamak denirse. Ben diyememişim. Kendimce sebeplerim vardı. İstemişim ki o da diyemesin. Kendince sebepleri olsun. Veya kendince değil; son derece klişe, basit ve bayağı sebepleri olsun. Aklında kalıp kalabilecek tek soru işareti “Bu saçmalık da neydi şimdi?” olsun mesela.

O geceyi ve sabahı hatırlamaya devam ederse tabii ki.

Ben hatırlamışım. Ben hatırlamaya devam etmişim. Hatta o kadar çok hatırlamışım ki, sonunda dönüp dönüp *üzerine mi yazıyorum ben bu anıların* diye düşünmeye başlamışım. Rüya-larını mı görüyorum, boşluklarını mı dolduruyorum kendi kendime, yahut yanmayan fenerler mi doğrultuyorum o puslu, ıslak karanlığın merkezine doğru?

“Baharcım, Toprak benim çok eski dostumdur. Uzun zamandır tanırız birbirimizi,” dedi Hüma. Sözü geri alışı isabetli bir karar olabilirdi, bunca isabetsizlik içinde. “Gençliğini bilirim derler ya hani öyle... Ama yalan değil, ortaokul zamanlarına kadar gider, değil mi Toprak? Bak böyle söyleyince de çok yaşlı

durdum ama olsun canım, bizim ruhumuz genç!” Hüma sadede gelmeyi herhalde düşünmüyordu. “Hep yetenekliydi. Hukuk faları okuyordu ama bana sorarsan gönlündeki aslan hep...”

“Ne güzel birileri gönlündeki aslanı besleyebilmiş aramızda...” dedim kendime mâni olmayarak.

“Diğer seçenek ona yem olmaksa, beslemek daha iyi bir fikir sanki...” dedi Toprak.

Sesi benim aksime imasıydı. Keyif dolu tınıları olduğu bile söylenebilirdi. Söz ettiği mecazi aslanın, dilimin altındaki kibir ve alay yüklü canavar olduğunu kastediyorsa belki de eğlenmeye biraz hakkı vardı çünkü haksız değildi.

Ne yapmaya çalıştığımı gerçekten bilmiyordum.

Hüma sabırla gülümsedi. Bu hâllerime katlandığı için aslında bir tebriği hak ediyordu. Ama beni ortasına attığı ateş için de kınanmayı hak ediyordu. Beni ortasına attığı ateşi tenimde hissetmeye çalışarak Hüma’ya karşı içimde uyanan merhametten arınmaya çalıştım. Mahcup hissedecek değildim. Yaptığının affı yoktu. Bana haber verme gereği dahi duymadan beni, kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptığım ateşe atmıştı. Tutuşturmuştu. Şimdi de harlıyordu ama sonunda o üzülecekti. Ben kaçmak istediğimde kaçırdım. Kaçmak istemediğim fakat kaçmak zorunda kaldığımda ise yakarak kaçırdım.

Her şeyi ve herkesi.

Kendimle beraber.

Hüma arkasına yaslandı ve gözlüğünü çıkarıp aramıza koydu. “Diyeceğim o ki Baharcım,” diye devam etti, dünya yanmış mı sönmüş mü, umursamadan. “Romanı elime aldığım ilk andan beri aklımda böyle bir şey yapmak var aslında. Yaklaşık bir aydır bu hayırsızın peşindeyim... Ancak bu hafta yakalayabildim!”

Hayırsız ithamı bir itham niteliği bile kazanmadan dertsizce üzerinden kayıp giden Toprak’ı sözüm ona bir aydır arıyordu

Hüma. Dâhiyane bir projesi vardı. Kudretin türlü türlü ayaklarının altına serili *yayınevi patronu-medya devi CEO'su eşi* Hüma Kosovalı'nın, çıkar çıkmaz çok satanların en tepesine yerleşen; kim olduğu pek de bilinmeyen birilerinin senelerdir beklediği ve tam beklendiği gibi modern Türk edebiyatına *bir soluk daha* getirmesi kuvvetle muhtemel olan ikinci romanı *İkili Eylül Çıkmazı*'na da zaten böyle dâhiyane bir fikir yakışırdı! Doludizgin bir aşkla bağlandığı kocasının ihanetiyle sarsılan dünyasını, kendi elleriyle biraz daha sarsarak ve silkeleyerek, kırkıktan sonra yepyeni bir hayat kuran roman kahramanı Eylül İkili'nin, roman boyu gezdiği sokaklarda, kadeh tokuşturduğu meyhanelerde, günü batırdığı tepelerde ve kokusunu içine çektiği çam ormanlarında hangi okur sahiden de dolaşır gibi hissetmek istemezdi? Hüma'nın dâhiyane fikri işte buydu.

İkili Eylül Çıkmazı'nın fotoğraflı özel bir baskısını çıkarmak ya da Hüma'nın pek beğendiği deyimlerle resimli bir atlasını yapmak!

Fikir Hüma'nın aklına düştüğü an Toprak'la beraber düşmüştü zaten. Toprak Çelebi'nin çektiği fotoğraflarla nesnenin, mekânın ve pek tabii insanın ruhuna getirdiği o şahsına münhasır, yalın, cilasız ve nötr bakış, tam da Hüma'nın istediği şeydi. Gel gör ki Toprak'a ulaşmak kolay olmamıştı. Bir karabatak misali ortadan kaybolmayı istediğinde bunu yapmakta üzerine yoktu Toprak'ın, Hüma'nın dediğine göre. Gelgelelim, neredeyse bir aylık yorucu bir çabanın sonunda kendiliğinden ortaya çıkıvermişti bir gün. Umutsuzca, bilmem kaçınıcı kez çaldığı telefon, bir sabah beklenmedik bir anda cevaplanmıştı: İşte oradaydı Toprak Çelebi, hatırı kırk yılda bir sorulsa da asla bitmeyecek türden kadim dost.

Acele acele anlatmıştı Hüma aklındakileri. Toprak'ın işin içine girdikçe parçası olmaktan keyif alacağına emin olduğu tatlı bir projeydi bu. İşlerinin yoğunluğundan dolayı bu keyifli

yolculukta Toprak'a bizzat eşlik edemeyecekti Hüma. Ama onu, gözünün arkada kalmayacağı birine emanet edecekti. Asistanına. Kişisel asistanı değil. Herhangi bir asistan da değil. Bir nevi *protégé*. Sağ kol. Yanında olmasa, bu kitabı bitiremeyeceği kişi. Neredeyse bir sene önce onu Londra'daki ofisten, neredeyse silah zoruyla getirirken emin olduğu her ne varsa fersah fersah aşan, eserekli, vurdumduymaz, hırçın ve serkeş mizaçlı fakat müthiş yetenekli, sezgileri güçlü, şahsına münhasır kişilik.

Bahar.

Bundan bir sene önce Londra'dan neredeyse silah zoruyla getirilmiş olmayı bana hiç zorlanmadan yakıştırdığını Toprak'ın gözlerinden okuyabiliyordum, açık ve net.

Acaba hakkımda *ne* düşünüyordu?

"İstanbul'a dönmeye niyetli olmadığını sanmıştım," diye mırıldandı.

Bu kez dolaylama sanatına başvurmuyordu. Sorusu doğrudan banaydı.

"Eh, dünya üstünde ikna edilemeyecek insan yoktur," dedi Hüma.

Sorusuna muhatabından yanıt alamamak, Toprak'ın keyfini pek de kaçırmamıştı. Hiç bozmadan Hüma'ya döndü. "Nasıl ettin, merak ettim doğrusu."

"O da küçük sırrımız olsun."

Bu kez araya giren bendim. Cevapladığım soru Toprak'ın olabilirdi fakat buz gibi bakışlarım Hüma'ya çevrilmişti. "Bizim vardır Hüma'yla öyle *küçük sırlarımız*..."

Toprak *pekâlâ* der gibi arkasına yaslandı. Hüma mesajı almış, buralara girilmeyeceğini anlamıştı. Dolaştıkça çözülmesi imkânsız bir düğüm hâline gelmek üzereydik. Son sözü söylemiş sayılıp susabilir miydim artık? Hatta topyekûn daha fazla konuşmasak nasıl olurdu? Benimle aynı fikirdelermiş gibi ikisi de susmuştu. Toprak'a baktım. Gözlerini bir kez daha gözlerimde

buldum. Bakışlarından da kendisinden de kaçışımın artık mümkün olmadığını, hırçınlaşmadan ve her şeyi daha da güçleştirmeden anlamamı telkin edermiş gibi bakıyorlardı. Tavrına barışçıl, mülayim bir sakinlik gelmişti. “Ben şahsen umutluyum,” dedi Hüma’ya dönerek. “*Projeden* yani...”

Gerek duyulmasına gerek olmayan, yersiz bir ekleme.

“Zaten Hüma beni ikna ettiyse, tamamdır...”

Barışçıl ve mülayim olmayan çünkü alaycı, hatta düpedüz züppe olan bir tavır!

“İşte Hüma’nın bir de deveye hendek atlatması lazım, o kadar!” dedim. Toprak Çelebi’nin sesimdeki arsız ve neşeli tonu fark etmediğini sanmıyordum.

Toprak Çelebi başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Usulca gülümsüyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve ifadesine apayrı bir hoşluk gelmişti. *Hoşnutluk*, hoşluk değil. Konumuz hoşluk değildi.

Hoşluk.

Değil.

“Baharcıgım biz seninle ne hendekler atladık, bu ne ki?” dedi Hüma, zorla gülerek.

“O zaman hafta başı bir program çıkaralım. Birazdan kaçmam gerekiyor da...”

Birazdan kaçması gerekiyordu.

Ve kaçması gereken kişi, bunun için elinden gelen en ufak şey olsa ardına koymayacak olan Bahar değildi.

Çok elzem ve onsuz asla hallolmayan milyonlarca işi başını aşmış Hüma bile değildi.

Kaçması gereken kişi, deri ceketini gelişigüzel atıverdiği sandalye kolçağından alıp kapıya doğru çoktan seğirtten Toprak Çelebi’ydi.

“Ben sana eşlik edeyim o zaman kaçarken... pardon, çıkar-ken!” dedim peşinden ayaklanarak. Kapıya vardığımı görünce şaşırılmıştı. Beklediği tepki bu değildi. Benim de kendimden beklediğim tepki bu sayılmazdı ama hayattı işte. Ve ben. Hüma’nın dediği kadar eserekli ve başına buyruk. Vurdumduymaz mıydı yoksa? İsyan-kâr? Sağı solu belli olmayan? Hepsi. Hüma’nın dediği kadarı ve daha fazlası.

Ofisten çıktık. Adımları hemen yanımda değilse de bir yahut iki soluk arkamdaydı. Takip mesafesi, takibi takip olmaktan kıl payıyla çıkaracak kadar açıktı. Fakat keyifle aldığına emin olduğum soluklarını ensemde hissetmeme ve her bir adımda gerim gerim gerilmeme yetecek kadar da yakındaydı. Asansörü beklemeyip dokuz katın dokuzunu birden merdivenden ineceğimize gerçekten emin miydik? Öyle görünüyorduk. Sekiz kat. Sabırsız değildik. Yedi. Bu merdivenleri aklı başında olan kim-senin, belki aylardır hatta yıllardır kullanmamış olduğuna şaşır-maya da pek niyetimiz yoktu. Kaldı altı. Neye hizmet ettiğini bilmediğimiz bir sessizlik yemini etmişçesine susuyorduk ve bu, normaldi. Beş kat. Olağan. Dört. Dikkate alınmaması gereken bir saçmalıklar silsilesi, hepi topu. Üç. Mermer basamaklarda yankılanan ayak seslerimiz kafatasıma çakılan çiviler misali beni sersemletmeye başlamıştı. İki. Havasız merdiven boşluğuna ciğerlerim sökülüne kadar bağırma isteğime daha ne kadar engel olabileceğime dair fikrim yoktu.

Gerek de yoktu.

Ciğerlerim sökülmemişti.

İçlerinde hava kalmamıştı, o kadar.

Beni öperek nefesimi tamamen kesmeyi başarmıştı.

“NİYE YAPTIN BUNU YA!?”

“Neden?” diye sordu, sahiden anlamıyormuş gibi görünmeyi becererek. O yanık birer toprak parçası gibi ateş alev gözleri bir

bebeğinki kadar masum ve lanet olası dilinden sadece bal damlayabilirmiş gibi...

“NASIL NEDEN?”

“Neden?” dedi bir kez daha. Dudakları davetkâr bir eğrilikte birleşmiş ve bir kez daha aralanmıştı. “Masum bir öpücük...”

Arsız ve azgın ve iştahlı ve -cük ekiyle nitelenemeyecek her vasfı o derin ve ıslak ve sıcak ve karanlık kuytularında taşıyan, aklımı uçuran, dizlerimi çözen, ayaklarımı yerden kesen ve beni benden çıkaran bir öpücük.

Ben ne kadar masum değilsem, benim kadar masum olmayan bir öpücük.

Gözlerime baktı. Merdiven boşluğunun loş ve rutubet kokulu köşesinde bana yaklaştı yeniden. Dudaklarını araladı. Benimkiler zaten kapanmıyordu. Pandora’nın kutusu bir kez açıldı mı kapanır mıydı? “Bana böyle davranman için sana iyi bir sebep vereyim diye düşündüm,” dedi. Gülümsedi ve gülüşü güneşi eritmeye çalıştı. Başka bir şey demeden yürüdü gitti. Ayak sesleri kafatasıma çakılan binlerce çivi gibi mermer basamaklarda yankılandı. Yutkunamadım. Dudaklarım kapanamadı.

Perişan durumdaydım.

“Mezara su dökeyim mi, abla?”

İrkilerek arkamı döndüm ve gözlerini bana ürkekçe dikmiş çocuğa baktım. Yanıma gelmiş ama fazla yaklaşmamıştı. Üstünde yırtık pırtık, kirden rengi dönmüş bir hırka, burnu delik naylon ayakkabılar vardı, pul pul olmuş alnına dökülen saçları tozdan matlaşmıştı.

Hepimizin tanıdığı ama hiçbirimizin tanımadığı o sokak çocuğuydu.

“Dök tabii,” dedim, elimi kırık beyaz mermerden ayırmadan. Mermer buz gibiydi. Çocuk, toprağı hızlıca suladı ve gitti.

gecenin bir yarısında toprak sulayan birinden beklenmeyecek bir serilik ve muntazamlıkla. Çatık kaşlarına ve gergin omuzlarına bakılırsa o benden daha fazla tedirgin olmuştu, bir mezarlığı bu saatte ziyaret eden birinin ancak tekinsiz bir sebebi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Tekinsiz bir sebebim vardı. Veya sebebim tekinsiz değildi, tekinsiz olan aklımdı. O çocuktan farklı değildim. Ben de onun-
kine benzer bir ürpertiyle etrafı gözlüyordum ve herkesten, her şeyden korkuyordum.

Yoktu kimse... Bunu bilecek kadar çok beklemiştim bu mezarın başına gelmeden önce ve etrafa, buna emin olacak kadar iyi bakmıştım. Yalnızdım. Önümde ve arkamda daha fazla yalnızlık vardı. Öylece durmak ve anlamsızlığın içine batmak vardı. Burada ne aradığımı, hayatta ne aradığımı, sonunda neyi bulmayı umduğumu, boğazına kadar kire batmış birinin hayattan ne umabileceğini bilmeden durmak vardı. O anlamsızlığın üzerimden bir elektrik akımı gibi geçip toprağa karışmasını beklemek vardı.

Topraklanmak?

Keskin rüzgâr, çıplak bacaklarımı ürpertti. Üstümdeki ceket, tüylerimi diken diken eden akşam soğuğuyla arama girecek kadar kalmıyordu. Yürümeye başladım. Mezarlık terk edilmiş, hayaletli bir kasaba kadar ıssızdı. Ayakkabılarımın ince tabanı, arabaya ulaşana kadar tüm mart soğuğunu içine çekmişti. Buraya gelmek hataydı. Böyle giyinmek hataydı. Yalancı bahara aldanmak hataydı. Yine de hataların hepsini yapmıştım.

Eve vardığımda otopark doluydu. Arabayı park hâlindeki araçlardan birinin önüne gelişigüzel bırakıp aşağı indim. Apartmanın arka girişi, cılız ve kendini aydınlatmaktan aciz bir ampulle ışıklandırılmıştı. Trabzanların hizasındaki budanmamış çalılıklar, geçişi daha da daraltıyor ve loşlaştırıyordu.

“Işık tutayım mı?” dedi bir ses.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Üçüncü katın balkonundan geliyordu ses. Ve flaşın rahatsız edici derecede beyaz ışığı.

“Teşekkürler... Sorun yok... Hallediyorum ben,” dedim.

Sesin sahibi korkulukların üzerinden aşağı doğru uzanmıştı. “Bahar! Sen misin? N’abersin ya? Görünmüyorsun ne zamandır?” dedi heyecanla.

Nilgün’dü bu. Karşı komşum. Ara sıra merdivenlerde karşılaşp selamlaşmıştık. Arabalarımız yan yana düşmüşse, çam ağacının sileceklerin arasına döktüğü sivri dikenlerden şikâyet ederdik karşılıklı. Çöpü aynı anda çıkarmışsak hâl hatır sordüğümüz olurdu. Yine de *birbirimize görünmek*, üç satırlık hukukumuzla ait eylemlerden değildi.

“Çalışıyorum,” dedim, anahtarı kilide yerleştirmeye çalışırken. “Yoğun... yani işler güçler...”

Anahtar kilide yerleşmiyordu.

“Hangimizin değil ki! Hele bir de benim gibi her şeye tek başına koşturuyorsan...”

Yedek anahtar bulabilir miyim diye yeniden çantamı açtım.

“Ay ben de ne konuşuyorsam! Dur bekle, sana kapıyı açayım dur dur!”

Nilgün ve sesi, gece tarafından yutulup kayboldu. Ve birkaç saniyeye kalmadan kapı, tiz bir gürültüyle açıldı.

Hızlı adımlarla merdivenleri tırmandım. Üçüncü kata geldiğimde Nilgün kapısını ardına kadar açmış, beni bekliyordu. “Gelsene, biraz laflarız, benim de canım sıkılıyordu.”

Çantam kolumda, kollarımdaki tüyler hâlâ diken diken, bir süre öylece durduğumu gören Nilgün devam etti: “Yoksa işin, gel işte. Bir kahve iyi gelecek gibi hem sana...”

Sessizliği onay kabul etmekte beis görmeyen, davetkâr insanlardandı Nilgün. Kapılarda kimi yakalarsa tutup bırakmayanlardan. Bir yirmi sene sonra, içinden yirmi tane kedi ve bir

çöp dağı çıkacağından korkabileceğimiz salonu, şimdilik sadece bir yığın kâğıt, kalem, defter ve eskizle; şamdan, vazo, lamba ve kendi çizip bizzat ürettirdiği bilumum dekorasyon ürünü numunesiyle doluydu. Endüstriyel tasarımcı ve iç mimardı Nilgün ve her apartman görevlisi kadar meraklı olan apartman görevlimizden duyduğum kadarıyla, evini aynı zamanda atölye olarak kullanıyordu.

Kendisi de muhtemelen en az evi kadar renkli, kaotik, alengirli bir kimseydi. Beni içeri buyur ettikten sonra, nispeten boş ve üzerine yerleşilebilir gibi duran, pencerenin önündeki kanepeli işaret etti.

“Sade mi içersin sütlü mü?”

Bu saatte hiçbirini içmemek aslında daha iyi olurdu ama gelmiştim bir kere, hatta oturmuştum da. Nilgün mutfığa gitti ve elinde bir tepsiyle geri geri geldi: Tepside iki fincan filtre kahve, yanında da ufak bir sütlük vardı.

“Eee neler yapıyorsun? Gazetede işler yoğun mu?”

“Gazetede çalışmıyorum aslında...” dedim, Nilgün’ü şüpheliyle süzerek. “Yayınevi tarafındayım ben.”

Nilgün kendisine de sade bir kahve almış, koltuğun sağ yanına ilişmişti.

“Ama hepsi aynı holdingin içinde sonuçta, değil mi? Kosovalı Holding?”

Bu insanlar neyi, nereden ve neden biliyorlardı, anlamıyordum.

“Arabanın camında *sticker* var ya! Oradan biliyorum canım! Merak etme, *stalker* değilim!” Nilgün bakışlarımın donukluğunun bir açıklama gerektirdiğini düşünmüş gibi gülmüştü. “Otopark şeysi herhalde.”

O aptal *sticker*’ı yarın ilk iş sökecektim.

Nilgün aniden ayaklandı. Ocakta kaynayan yemeği taşmış-
çasına domestik bir telaşla mutfığa doğru koşturdu. “Midem
acıdı sabahtan beri kahve kahve kahve! Kurabiye ister misin?”

Nilgün’ün herhangi bir soruyu cevap almak için sormadı-
ğına herhalde alışmam gerekiyordu. Ayağa kalkıp salonun içinde
dolaşmaya başladım. Bir şeyi devirmeden veya üzerine basıp kır-
madan bunu yapmak zordu. Etraf, hiç de ucuz olmadığını tah-
min ettiğim onlarca eşya ve malzemeyle doluydu. Ne garip bir
kadındı. Veya birkaçını çantaya atıp gitsem kaybolduğunu belki
de günlerce farkına varmayacağı onca eşyayla beni yalnız bıraka-
cak kadar gairesiz, köyün -veya apartmanın- delisi bir kimseydi.
İçgüdülerimin kalkanları istemsizce iniyordu. Belki de kafein iyi
gelmişti.

“Kusura bakma, etraf biraz dağınık,” dedi Nilgün geri gel-
diğinde. Çikolatalı fındıklı kurabiye getirmişti, koca bir tabak.
Yanında da bir kâse çilek. “Yeni bir koleksiyon teslim ettim daha
yeni... Biliyorsun, evden çalışıyorum ben.”

Bilmiyordum ama hayatına dair vakıf olmadıklarımı bana
öğretmeyi kafaya koymuş görünüyordu. “Tabii, evden çalışınca
ne gecesi kalıyor ne gündüzü! Özel hayat falan da kalmıyor, nor-
mal olarak! Eee ne yaparsın... Bir günü diğerini tutmayan, ken-
disine bile şu evde zar zor yer bulan bir kadınla anlaşmak, hatta
onunla yaşamak her adamın harcı değil!” Kıkırdayıp yerinden
kalktı, kurabiyelerden birini tek lokmada ağzına attı. Bir saniye
yerinde sakince oturmak harcı değil gibiydi. “Sen tek yaşıyorsun
sanırım ama, değil mi Baharcım?” dedi, pencereyi aralayıp per-
vazına yaslanırken. Bu sorusunu diğerlerinin aksine bir cevapla
taçlandırmamı beklediğini hissetmiştim.

Ama her beklediğin olmuyordu, Nilgüncüm.

“Biraz dalgın gibisin...” dedi.

Sessizliğimi üst sınırına kadar zorladım. Renk vermeyen,
boş bakışlar atıp başımı sağa sola sallamayı da denedim. Kahve

için teşekkür edip defolup gitmekten başka seçeneğin kalmadığı kaçınılmaz sona epeyce yaklaşmış olmalıydım. “Evet,” dedim, az evvelkinden daha da dalgın bulacağı bir ifadeyle, “yok hayatımda kimse.”

Yok hayatımda kimse mi? Bu lüzumsuzca kişisel ve ölçüsüz açıklamamın hangimizi daha çok şaşırttığına karar veremiyordum fakat Nilgün’ü tam anlamıyla coşturmuştu. “Bu ifadeyi nerede görsem tanırım!” dedi, müphem bir sırrı çözmüşçesine heyecanla. “Evet evet, tanırım!”

Ben tanımamayı yeğlerdim.

“Biri *üzmüş* sem...”

Derin, sessiz bir nefes aldım.

“Sıkılmış canını belli, aptal herif...”

Kaşlarım havalandı istemsiz.

“Kim bilir ne bok yedi de seni bu hâle getirdi şerefsiz it!”

Dudaklarım birbirini itti şaşkınlıkla. “E yok artık!”

Nilgün tiz bir kahkaha attı. Kahkaha salonun içinde âdeta çınlamıştı. Yerine otururken hâlâ gülüyordu. “Harika!” dedi, çiçek kâsesine uzanırken. “Bayılıyorum ya! Daima işe yarıyor bak, daima, asla sekmiyor!”

Bu kadın gerçek bir zırdeliydi, emindim artık.

“Aman! Boş ver be kızım!” dedi omuz silkerek. “Bırak kendi sürünsün!” Kafasındaki tahtalardan birkaçı eksikti belki ama insanın zihninde *mangal gibi yürek* türünden arabesk sözcük öbekleri uyandıran bir enerjisi vardı. “Şerefiz it?” diye tekrarladı, tepkimi ölçer gibi temkinli bir merakla. “İt oğlu it?” Gözlerini küçük, iştahlı bir kız çocuğu gibi kocaman açıp öne eğildi. “*İtçik...* desek?”

Buna ikimiz de bir süre güldük. Daha fazla kendimi tutmak benim bile gösteremeyeceğim türden bir sabır gerektiriyordu ve o sabır taşı sonunda gevşeyip yerinden çıkmıştı. Ebleh gibi

gerinip sehpayaya uzandım ve ağzıma bir kurabiye attım. “Hiçbirini demesek daha iyi...” dedim. Kelimeler dudaklarımdan değil, sanki bir heyelana kapılıp giden kayalar gibi omuzlarımdan dökülüyordu. “Çünkü demememiz daha doğru...”

Yerimden kalktım, konuşmayı istemediklerimi oturarak konuşmayı hiç istemiyordum. Volta atmak için yeryüzünün en uygunsuz yirmi metrekaresinde olduğumdan derin bir üzüntü duyuyordum ve içimdeki devasa üzüntünün sebebinin Nilgün’ün bir salon dolusu ıvır zıvırı olduğuna emindim.

Emin olmak zorundaydım.

“Bu, kardeşin mi?” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Nilgün elimdeki fotoğraf çerçevesine baktı. Fotoğrafta en fazla 20 yaşında gösteren bir Nilgün, kendisine benzeyen gür saçlı, uzun boylu birine sarılıyordu. Fotoğrafın renkleri iyiden iyiye solmuştu. Parlak kırmızılar, cart maviler, fosforlu yeşiller yerini asıllarının saydam suretlerine bırakırken, geçmiş de tatlı bir nostalji bulutunun içine gömüyordu.

“Evet,” dedi Nilgün, neşeyle ayaklanarak. “Üniversiteyi bitirince ailecek Paris’e gitmiştik.” Arkalarında dev bir *roller coaster* vardı. “Disneyland. Bu fotoğrafı çektirdikten beş dakika sonra şu gördüğün betona kusmuştum!” Nilgün çerçeveyi elimden alıp arkasını çevirdi, mandallarını gevşetti. Serbest kalan kâğıt parçasının arkasında, fotoğrafın renkleri kadar solmamış, düzgünce bir el yazısı vardı:

O kusmuğun tadını hiç unutma diye. The “Seçkin” Twin. 2006.

“/kiz misiniz?”

“Evet,” dedi Nilgün. “Nilgün ve yirmi birinde ne kadar denyo ise hâlâ o kadar denyo olan Seçkin!” Gözlerinde hınzır bir neşe vardı. Hayatın sillesini yemişçesine, yorgunluktan bir saniye daha ayakta duramayacakmışçasına geri dönüp kendini yeniden kanepeye attı. “Senin de mi ikizsin var yoksa?”

Yüzümdeki ifadeden her ne okuduysa, neşesi yerini temkinli bir meraka bıraktı. “Ne oldu?”

Bir saniye daha ayakta duramayacak, hatta bir daha hiç dik duramayacak kadar hayatın sillesini yemiş olan bendim. Yirmi birinde ne ise hâlâ o olan bir kardeşe sahip olan Nilgün değil, ben. Yirmi birinde ne ise yirmi ikisinde o olamayan bir değil, iki kardeş birden kaybeden, ilelebet kaybeden, kıyamete kadar kaybeden ben.

Kıyameti yeryüzünde yaşayan ben.

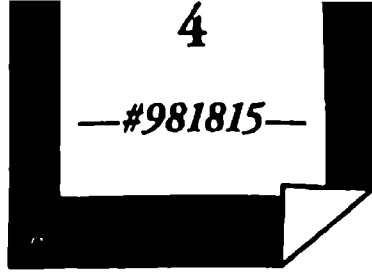
“Gel otur şöyle, yüzün soldu.”

Fotoğrafı konsola bırakıp yerime döndüm. Üstümden heyelanlarla kopup giden kayalar sanki bütün azametiyle omuzlarıma çöktü. Senelerin çözülme ve çözülmedikçe taşlaşmış hasreti, içimdeki boşluğun dibine öyle sert, öyle tok bir gürültüyle oturdu ki, yankısı hiç silinmeyecek bir izle kulaklarımın içine mühürlendi.

Benim ikizim yoktu. İkiz kardeşlerim vardı. Var değil, *vardı*, bir zamanlar, -di’li geçmiş zamanlar. Silinmeyecek, telafisi olmayacak, yeniden yaşanmayacak ve geri gelmeyecek zamanlar. İkizim yoktu, ikiz kardeşlerim vardı, isimleri Ceylan ve Ahu’ydu. Ceylan yok olmuştu, ellerimin arasından sonsuzluğa yitip gitmişti, onu tutamamıştım. Ahu’nun hayatından ise ben öyle bir gitmiş, ben öyle bir silinmiş, ben öyle bir sürülmüş ve yok olmuşum ki, bu dünya üzerinde varlığının hükmü en çok kalmayan bendim.

Cemre.

“Bahar?”

Ertesi sabah, gözlerimi güçlükle araladım. Alarm çalıyordu. Güneş boylu boyunca odaya sızmış, arsız bir kedi gibi bedenimin üzerine yayılmıştı. Perde açıktı. Tüller bile açıktı. Storu indirmeden uyumuş olmalıydım. Alarm çalıyordu. Storu indirmediğimi hatırlamadığım gibi ne zaman ne şekilde buraya gelip devrildiğimi de hatırlamıyordum. Son hatırladığım görüntü bir kadeh kırmızı şaraptı. Kadeh sayısı birdi ama adet değil, sıralama konuşmuş olmalıydı. Üçüncü kadeh miydi? Dördüncü? Yedinci? Alarm çalıyordu. Kolumu dahi kaldıramıyordum. Alarm...

Alarm çalmıyordu.

Telefon çalıyordu.

Hatta sadece telefon değil, kapı da.

Yataktan apar topar kalkıp hole doğru yürüdüm. Telefonu bulmaya uğraşmayacaktım, en azından kapının yerini biliyordum. Kapıda kimse yoktu. Başımı ağrıtan her kimse, aşağıda olmalıydı. Otomatiğe bastım ve bekledim. Biraz daha bekledim. Kapıyı açıp merdiven boşluğuna doğru başımı uzattım. Apartman, dibine kadar kurumuş bir kuyu kadar sessiz ve soğuktu. Ve hâlâ kapı çalıyordu.

Hâlâ telefon da çalıyordu.

Ve bütün bu kakofoninin yetersiz olduğunu düşünen her kimse, yanlış duymuyorsam, ismimi bağıırıyordu.

“Bahar! Arkaya bak, arkaya!”

Salona yürüyüp arka pencereye çıktım.

“Harun Bey’le seni bekliyoruz.”

Beş karış suratını yukarı dikmiş bana bakan Harun Bey, dün gece önüne park ederek yolunu kapattığım kırmızı arabanın huysuz sahibiydi. Kendisi aslında huysuz bir amca değildi ve beni beklemek için de geçerli bir sebebi bulunuyordu.

Yanındakinin aksine.

“Eee, bekler miyiz daha?”

Masanın üzerinde bıraktığımı fark ettiğim telefonu alıp kulağıma götürdüm. Hâlâ çalışıyor olması yerinde bir irade göstergesiydi.

“Ne arıyorsun burada, Toprak?”

“Bu... aciliyet sıralamasında daha gerilerde bir konu sanki?” dedi Toprak, sağa sola yalpalayarak. “Ama bir genelleme yapmak istersen, iş için diyelim.” Başını yukarı kaldırdı, izlendiğine emin bir tavırla sırıttı. “Hepimiz işimizin gücümüzün derdindeyiz yani. Bak Harun abim senin yüzünden işine geç kaldı.” Telefonunun hoparlörünü kapatır gibi eliyle kavrayıp *Harun abisine* bir şeyler söyledi, geliyormuş türünden. “Senin adına söz verdim bak, hadi in de kapına dayanmayalım.”

Burada ne arıyordu? Beni nasıl bulmuştu? Arabamın üzerindeki ufacık şirket otoparkı sticker’ında, kim olduğu belirsiz bir liste dolusu insana yerimi raporlayan bir chip de mi vardı?

Üzerime ne bulduysam geçirerek aşağıya indim, neticede komşuluk hukuku ve apartman dirliği söz konusuydu. Otopark kapasitesi zaten ihtiyacı karşılamıyordu. Uygun bir çözüm düşünmek lazımdı. Bunu site toplantısında muhakkak dile getirecekti Harun Bey. Kusura bakmamıştı, böyle şeyler olurdu.

“Yine iyi yırttın,” dedi Toprak, arabasını açtığı boşluktan çıkaran ve yola koyulan Harun abisine el sallarken. “Adam insaflı çıktı.” Meydana avarelik etmeye inmiş mahalle delikanlıları gibi volta atıyordu. “Şanslı da çıktı ama... Ben gelmesem kim bilir daha ne kadar bekleyecekti seni.”

“Sen buraya avarelik etmeye mi geldin sabahın köründe?” dedim sözümü sakınamayarak.

Geniş geniş güldü. “Sabahın körü mü?”

“Sabahın kaç olduğunu öğrenmeye fırsatım olmadı, sayende.”

“Sabahın bir şeyi sayılmaz artık, öğlen oldu.”

Hüma canıma okuyacaktı.

“Ne rahat bir patronun var senin öyle,” dedi, düşüncelerimi işitmiş gibi. “Eğer bir patronum olsaydı, o kişi Hüma olmadığı için seni kıskanırdım.”

Burnumdan solumama ramak kaldığını gözlerimden okuyabiliyor muydu?

“Ama yok ve sen, öğle vakti motoruna atlayıp, aslında adresini bile bilmemen gereken bir insanın kapısına dayanabiliyorsun?”

Feveranımın hangi kısmıyla eğlense bilemeyerek dudaklarını dişledi. “Öğlen mi oldu şimdi?”

“Olmuş besbelli!”

Ellerini deri ceketinin ceplerine sokup ne idiği belirsiz bir gizemi ölçüp biçercesine havaya baktı. “Hâlâ kahvaltı vakti sayılır bence. Ama sen bilirsin, canın başka bir şey çekiyorsa bakarız yani.”

Dalga mı geçiyordu yoksa bilerek mi yapıyordu? Amacı damarıma basmaksa bu amacın ardındaki amacı anlamıyordum.

“Ciddi olarak soruyorum,” dedim olabildiği kadar sakince, “ne yapıyoruz?”

İş yapıyorduk söylediğine göre. *Projeye* başlamıştık. İlk işimiz *keşfe* çıkmaktı; plan yapacak, rotayı çizecek, gözle görüleni elle tutulur hâle getirmeden önce *duyacak, koklayacak, hissedecektik*. Benim bütün bu safsataya onay vermiş olup olmamam mevzu dışı gibi görünüyordu. Neticede ne kadar rahat bir patron da olsa -hatta bir iş gününde öğle vaktine kadar sızıp kalmakta beis görmeyeceğim rahatlıkta bir patron da olsa- Hüma bir patrondu. Ve patronlar karar alırlardı. Çalışanlar da uygularlardı. Hüma ile alışılmışın dışında bir patron-çalışan ilişkisi içinde olmamamız, Toprak'ı bağlamayan bir konuydu.

Ve umuyorum haberdar da olmadığı bir konu.

Meraklı bakışlarının hedefinden uzaklaşıp çantama davrandım. Toprak Bey bu esnada arzu ederse, arşınlamadığı yeri muhtemelen kalmamış otoparkımızın bir de yeşil alanlarını keşfe çıkabilir veya su kaplarını devirmeden geçmeyen arsız kedilerin koşuşturduğu köşeye uğrayıp teftiş yapabilirdi, bizim Hüma'yla acilen konuşacaklarımız vardı.

"Adresimi Toprak'a senin verdiğini umuyorum?" dedim. "Ve bunun için *iyi* bir sebebinin olduğunu da umuyorum..."

"Ben verdim tabii," dedi Hüma, serçeler gibi cıvıdayarak. "Buluştunuz mu?"

"Mecburen. Neden kapıma dayanmasının gerekli olduğu kısmı kaçırdım?"

Hüma güldü. Heyheylerimle eğlenmeyi çoktan alışkanlık hâline getirmiş olması ilişkimizin emniyet supaplarından birisiydi ama şu an canımı sıkıyordu. "Yapma, Bahar. Adam Tarlabası eşkıyası değil herhalde, kapı numaran Beyoğlu çetelerinin eline düşmüş gibi davranma." Küçük, temkinli bir es verdi. "Hem Londra'dan tanıştığınızı biliyorum."

Derin bir nefes aldım. Bir balçık misali bu işin içine gömülmekte olduğum ortadaydı, bu yüzden er ya da geç öğrensem iyi olurdu, öğrenecek her neyim varsa.

“Çok bir şey bilmiyorum, öyle gerilmeni gerektirecek bir durum yok!”

“Allah aşkına söylesene, ne biliyorsun, Hüma?” dedim, ellerimi dua eder gibi iki yana açarak. Apaçık ortadaydı ki Allah’tan yardım dileyeyim derken belamı dilemiştim. Şahaneydi. “Hayır anlamıyorum, konu bana nasıl gelmiş olabilir?”

Hüma hattın ucunda kıkırdadı. Galiba hanesine sempati puanları yazdırmaya çalışıyordu. Tepemin atmak üzere olduğunun farkında mı değildi yoksa bu umurunda mı değildi, kestiremiyordum. Susamıştım ve başım ağrıyordu. “Toprak’a bu projeyi anlattım,” dedi. “Başta bir mırın kırın etti. *Senin benimle sokak sokak gezip fotoğraf çekmeye gerçekten vaktin var mı?* dedi. Beni senelerdir tanır, aile dostuyuz dedim ya... Kandıramam o yüzden... *Ben seninle ilgilenemeyeceğim ama bir asistanım var*, dedim, zehir gibi bir kız... Buna da söylendi tabii bir yığın, yok *ben sana sadece senin hatırın için yardımcı olmayı kabul ettim*, yok *şirkette yeni ortaklık sürecinde işler yoğun* falan filan... Dedim Bahar’a gözü kapalı güvenebilirsin, benden de çok güvenebilirsin, bu kitap için araştırma yaparken bana acayip yardım etti, her yeri biliyor, çok da akıllıdır, onu da tıpkı senin gibi kırk takla atarak ikna ettim, bir sene önce ta Londralardan getirdim buraya... Biraz esereklidir ama beraber iyi takım olursunuz dedim...”

“Eee?”

“Eeesi işte, tamam dedi o da.”

“Tamam dedi? Öylece, birden? Sana da biraz tuhaf gelmedi mi bu?”

Hüma hınzır bir kahkaha attı, neredeyse gayriihtiyari. “Valla onu da sen söyleyeceksin artık, Bahar! Belki de haberler sendedir?”

Faka basmıştım yok yere. “Söyleyecek bir şey yok. Benim söyleyecek bir şeyim yok yani. Tanışıyoruz sadece, o kadar. Basit bir tanışıklık.”

“İyi madem. Biraz daha tanışsınız.”

“Bak, Hüma... Ona benimle ilgili ne anlattın, bilmiyorum. Anlattıkların bundan mı ibaret, onu da bilmiyorum.”

Hüma araya girdi, sesi kızgın ve sabırsızdı: “E onu da bil bir zahmet, Baharcım. Romanımı sana yazdırdığımı söyleyecek değilim herhalde.”

“Bunu söylemediğine göre, neyin karşılığında bu anlaşmayı yaptığımızı da söylemeyeceğini umuyorum! Bildiğin üzere, arkamda bıraktığım hayat pek de parlak anlardan oluşmuyor. Orada yaşadıklarımın karşıma çıkmasını istemiyorum!”

“Biliyorum, tatlım, merak etme,” dedi Hüma. “Bu endişelenmen gereken bir konu değil.” Sesine yine apansız yerleşen o merhametli, anaç tını gardımı sızlatmıştı. Hüma’nın ne zaman ve ne türden bir itici güce ihtiyacım olduğunu benden bile iyi biliyor olması aynı anda hem huzur hem korku veren bir şeydi. “Geçmiş geçmişte bıraktık. Sen de. Ben de. Anlaşmamız tam da bu. Güven bana.”

Arkamı döndüm. Ardında ne türden kerametler yattığını öğrenmekten deli gibi korktuğum o esrarlı tebessümle ve sabır dolu, dikkat dolu, merak dolu bakışlarla Toprak Çelebi bana bakıyordu.

Ona güvenebilir miydim?

Peki ya kendime?

“Tamam o zaman, hazırsan gidiyoruz?”

Hazır değildim. Yakın gelecekte olabileceğimi de sanmıyordum. Fakat kabullenmiştim artık, gidiyorduk. Bir alamete. Hayırlısıydı.

“Böyle... böyle mi gidiyoruz yani?” dedim, arabamın kapısının üstünde duran elim, kapıyı açmaya bir türlü uzanmazken.

Kollarını birbirine kavuşturup ağır hareketlerle aracın çevresini dolaştı. Yüzündeki dertsiz ifade yerli yerinde, karşıma gelince durdu. “Yani sen bilirsin,” dedi, başıyla arka tarafı işaret ederek. “İstersen bir seçeneğimiz daha var. Ama onun için kask takıp bana sarılman falan gerekiyor.”

“Yok kalsın!”

Tepkimin onu eğlendirdiğini anlamam için dudaklarını bir hilal gibi aralayan gülümsemenin aramıza girmesine gerek yoktu, yine de girmişti. Biraz daha girerse olmayan aramızı bozabilirdi de.

Aceleyle ön koltuğa atladım.

“Hadi o zaman, gelmiyor musun?”

Motosikletini otoparkın demir korkuluklarına yaslayıp kilitini taktı. Kapıyı açıp yolcu koltuğuna yerleştiğinde, apartmandaki dirlik ve düzeni sağlayan icraatlarından hoşnut bir emekli albay iftiharını vardı üstünde. “Senin gibi aracımı ortada bırakıp çıkışı kapatmayayım dedim. Bak, biraz örnek al.”

Arkasına saklandığım büyük, siyah güneş gözlüğü bugün kurtarıcım olacak gibi görünüyordu, ne kadar mümkünse. “Bizim site için kontratlı yönetici olmaya falan ne dersin? Harcayacak bayağı bir boş vaktin var gibi.”

“Kıvanç duyardım, *m'lady*. Ama yakın zamanda bir iş aldım ve bütün vaktimi alacak gibi görünüyor.”

Devirdiğimi görmeyeceği gözlerimi yine de devirmeden edemeyerek önüme döndüm. Başım da benimle beraber döndü. Bir yudum su bile içmemiştim daha. Hâlâ uyku sersemiydim. Hâlâ sarhoş olmam bile ihtimal dâhilindeydi.

“Birini mi bekliyorsun?” dedi.

“Evet!” dedim öfkeyle. “Kendim!”

Söylediklerimde anlaşılır bir şey varmışçasına başını aşağı yukarı salladı ve elini cebine soktu. Telefonunu çıkardı ve bir şeylere bakmaya başladı.

Yapabilirdim. Bunu yapabilirdim. O yapıyorsa ben neden yapamıyordum? Zaten yapacağımız neydi ki?

Yapacağımız gerçekten neydi?

“Gerçekten, ne yapıyorum ben?”

Bu sorunun ağzımdan böyle çıkmaması gerekiyordu. En azından, tam olarak böyle değil.

“Buradan bakınca kaynak gibi görünüyor...”

Dudakları alayla kıvrılmıştı.

Oradan bakmaya gerek bile görmeden önüne bakmayı sürdürmüştü.

Suratına çarpıma ramak kalan tokadı neredeyse gerçekten hak etmişti!

“Ne? Ne gülüyorsun yahu?”

Ama benim yaptığım hak ettiği şey değildi. Ben aptal gibi gülüyordum.

“Suratına ne taktığının farkında mısın sen? O taktığın şeyden ancak kaynak gözlüğü olur... Bak hâlâ gülüyor!”

Kendimle yetinmemiştim, sonunda Toprak Çelebi’yi de kahkahaya boğmuştum. Belki hepten boğulurdu da kurtulurduk. Ama kurtulamıyorduk. Susmuş ve bakışlarını *hadi* der gibi bana dikmişti.

Arabayı çalıştırdım.

“Şimdi temelde üç nokta var gibi görünüyor çevresinde dolaşacağımız.” Uygulamadan trafiği kontrol ediyordu. “Yani romanın geçtiği mekânlar açısından söylüyorum. Karaköy. Galata. Asmalı... Gümüşsuyu’nu da katabiliriz belki. Yanılıyor muyum?”

“Okumuşsun... kitabı?” dedim, silinip giden sesimde izleri kalan bir şaşkınlıkla.

Başını çevirip bana baktı. Çok geçmeden o baş belli belirsiz eğildi de, oyuncaklı bir küskünlük içinde. “Teessüf mü etmem gerekiyor, ne yapmam gerekiyor, bilemedim.”

“Yoo,” dedim, gamsız, onunkisi kadar müstehzi bir tavırla. “Teessüflük bir şey demedim. Neticede tam olarak bu iş için bu arabada olduğumu sanıyordum. Romanı okuduysan bana ihtiyacın kalmamış olmalı.”

“Bu arabanın sahibi olduğun için bu arabadasın,” dedi, sanki bundan başka bir cevaba hacet yokmuş gibi. Sustu ve susmayı sürdürdü. Gözü, önündeki ekrandaydı. “Hem ayrıca...” diye devam etti, huzurumu bilerek kaçırmak isteyen türden uzun bir es verdikten sonra, “bu romanda nasıl bir rol oynadığını biliyorum, Bahar.”

Bu ne demekti?

Bildiği neydi?

Ne olabilirdi?

Yahut ne kadarını bilebilirdi?

Sustum. Vereceğim hangi yanıtın ne kadar geniş bir manevra payının olduğunu kestiremiyordum. Dilim kuruyordu. Başım dönüyordu. Gözüm kararıyordu. Kaynakçı gözlüklerim duruma yardımcı olmuyordu.

“Bahar! BAHAR, DİKKAT ET!”

Önüme çıkan bir kamyon da olabilirdi, karşıdan karşıya geçmeye çalışan zavallı bir ihtiyar da. Ama şansım vardı ki yerini şaşırmış bir çöp konteyneriydi sadece. Belki de yerini şaşıran bendim. Neticede bir tekerim kaldırımın üstündeydi.

Apar topar ve neredeyse düşeyazarak arabadan inmeye çalıştım ama Toprak benden önce davranmış, dışarı çıkıp buna engel olmuştu.

Beni kucağına alarak.

“Bayılmadım, sadece çöpe geçirdim, ne yapıyorsun?”

Birkaç saniye boyunca suratıma gereğinden büyük bir dehşetle baktıktan sonra beni nihayet yere indirdi. Ve tuttuğu gibi gözlüğü gözümünden çıkardı.

“Yavaş olsana ya, bir kör olmam eksik!”

Henüz kör olmayan gözlerimde ne görmüştü, bilmiyordum. Sıkılmış birer yumruk misali şiş olduklarını? Uykusuzluktan veya fazla uykudan veya çok fazla içkiden birer kan çanağına döndüklerini?

“Bir şeyim yok, iyiyim ben.”

Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. “Tamam. Yan koltuğa geç, hadi.”

Arabanın önüne doğru yürüyüp duruma baktı. Eğildi, kalktı, bir şeyleri inceledi, tekerlekleri kontrol etti. Herhalde vaziyet çok kötü değildi. Ön kapıyı açıp direksiyonun başına oturdu. Benim olduğum yerde öylece kalakalmış olmamı yadırgamamış görünüyordu.

Pencereyi açıp “Hadisene,” dedi yine de. “Biraz daha durursan seni kaldırıp hastaneye götürürüm bak.”

Kurulmuş, pilli bir oyuncak misali yürüyüp yolcu koltuğuna geçtim. Şoför beyin şoförlük melekelerini sorgulamamız gerekir miydi, emin değildim. Yüzü, omuzları, kolları, direksiyonu kavrayan elleri; kısacası her bir uzvu gergindi. Çehresinin haşın kıvrımları sarp ve dik yamaçları andırıyordu bir kez daha. Dönüp bana baktı af dileyen bir edayla. “Seni bu hâlde direksiyon başına oturttum, özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok, iyiyim ben, gerçekten.”

Bir şey demedi.

“Ben... sakarımdır zaten biraz.”

Cevap yoktu.

“Böyle arabayı oraya buraya geçirdiğim olur yani bazen, dikkatsizim.”

Buz tutmuş bir kütle gibi hareketsiz duruyordu.

“Hep o kaynak gözlüğü yüzünden oldu zaten!” dedim gülererek. “Oh be! Dünya varmış, görüyorum resmen!”

Omuzları düştü, parmakları gevşedi. Başını çevirip bana döndü yeniden. Bakışları yumuşamış, dudakları çekingence kıvrılmış, gözleri için için ısınıp bir kez daha yanık toprak rengine bürünmüştü.

“Arka koltuğa bıraktım,” dedi. “Anı olarak saklarsın madem.”

İkimiz de güldük. Sonra biraz daha güldük ve sonunda sustuk. Kelimeleri, cümleleri hatta sesleri topyekûn tüketmişiz de bomboş bir sessizliğin içine hapsolmuşuz gibi bakındık etrafa.

“Gidelim mi?” dedim.

Usulca gülümseyip, “Emniyet kemeri,” dedi. Kaşlarını kaldırdı anlamadığımı görünce. “Tak da gidelim.”

Güneş, griye çalan bulutların ardından yüzünü şımarık bir çocuk edasıyla bir gösterip bir kayboluyordu. Benden saatler önce uyanmış ve keşmekeşini üstünden atmış olması gereken şehir, tüm kalabalığı ve çalkantısıyla üstüme üstüme geliyordu.

“Yağmur bile yağmıyor, bu neyin trafiği anlamadım!” dedim isyan içinde.

“Yağmasın da zaten,” dedi, gözlerini yoldan ayırmadan. “Çünkü sahile iniyorum.”

Nereye diye sormayacaktım. Ne türden bir alamete bindiğimi düşünmeyi çoktan bırakmıştım. Zaten ne sorgu suale hâlîm kalmıştı ne de sonu gelmeyecek bir ağız dalaşına girmeye.

“Kapının iç gözünde su var, biliyorsun değil mi?” dedi, sessizliğimi neye yorması gerektiğine karar vermiş gibi.

Doğru kararı vermiş gibi.

Pet şişeyi açıp bir yudum su aldım. Bir yudum daha ve bir yudum daha. Güneşe doğru ağır ağır uzanıp dikleşen bir salon bitkisinin cılız dalları misali ellerim kollarım hareketlenmeye

başlamıştı birden. Keşke sadece ellerim ve kollarımla sınırlı kalsaydı.

“Ne o... Soğutucuyu piknik alanında mı unuttun?” deyiverdim.

Sesime nereden işlediğini bilmediğimiz o meraklı, hin tını, ikimizi de şaşırtmıştı. Neyse ki toparlamak konusunda benden iyiydi. “Senin arabanda olduğumuz için olabilir mi?”

Hınzır ve pek haklı cevabıyla beni ekarte edeceğini sanıyorsa yanılmıyordu. Yanılmadığı gibi, devam da ediyordu. “Sende piknik tüpü de yoktur şimdi... Artık çay bahçesinde ne bulursak onu içeceğiz.”

Kırık dökük gülümseyerek dışarı baktım. Pencereyi araladım. Boğazdan yükselen serin esinti içime sanki tekinsiz bir pervasızlık dolduruyordu anbean. Ucunu bucağını kestiremediğim garip bir serserilik gelmişti üzerime ve gitmiyordu. Açık camdan bile. “O gece... daha doğrusu o sabah, Londra’da... öyle paldır küldür, doğru dürüst teşekkür edemedim, kapıyı çarpıp çıktım. Ayıp ettim sana, kusura bakma.”

“Yoo. Öyle yapmadın.”

“Ayıp mı etmedim?”

“Kapıyı çekip çıkmadın.”

Kaşlarımı çatmaktan başka bir tepki veremiyordum.

“Kapıyı kapamamıştın arkandan. Onu demek istiyorum.”

İçinden yükselen nahoş bir sistemi mi yoksa dilinin ucuna kadar gelen alaycı bir kahkahayı mı tutmaya çalışıyordu sıkı sıkı kapadığı dudaklarının arasında, bilmiyordum. Zannımca bilmeme de imkân yoktu. Durmuştu. Frene basmıştı, gitmiyorduk. Henüz bana dönüp bakmamıştı. Durmanın sırası mıydı, anlamış değildim. Neden gitmiyorduk? Yukarı bakıyordu. Kırmızı ışığa. Işıklar... Işıkları takip etmek önemliydi tabii. Kırmızı anlamadan sarıya döner, sarı ise sinsi bir...

“Hem sorun yok zaten, ben seninle... Nasıl desem... Uyku hâlindeyken genel olarak daha iyi anlaşıyorum.”

Ne demek istediğini derhâl anlatması gerekiyordu, her defasında bu soruyu soramazdım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Uyuyan bir sen var, senden içeri...” dedi, kadim bir sırrın kapısını aralayan bir kâhin edasıyla. Çektirdiği işkenceden hoşlandığı apaçıktı. “Uyku hâlin... daha açık, daha net, daha gelişigüzel.”

“Gelişigüzel?”

“Gelişigüzel, evet. Güzel bir sözcük bence, gelişigüzel.”

Kâhin falan değil, düpedüz hilebazdı.

“Parçaları da güzel tek tek, bütünü de... Sence de öyle değil mi? Sonuçta, senin de malzemen sayılır... Sözcükler yani.”

“Müzik falan bir şey mi açsak ya?!”

Konuyu değiştirmeme ve böylesine damdan düşer gibi değiştirmeme aldırmadı, hatta buna şaşırmadı bile. Eli radyonun düğmesine gitti ama vazgeçti aklına daha iyi bir fikir gelmiş gibi. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

“Aç bir şeyler bakalım.”

Bakamamıştık. Ama o bakmıştı. Önce, elinden bırakacağı ânı kolladığı telefonuna, sonra onu tekinsiz bir mahlûkmuş gibi kavramaya çekinen parmaklarıma ve nihayet bana.

“Telefonunu mu karıştırıyım yani?” dedim şaşkınlıkla.

Bu fikir karşısında eğlenmiş gibi güldü. “Lütfen. Çekinme.”

Telefonu aldım. Kilidi açıktı. Belki bir şifresi bile yoktu; öylesine kişiliksiz bir alet gibi duruyordu, jelatininden bu sabah sıyrılmışçasına temiz, tertipli ve boş.

“Hayran kaldım,” dedim, “güzel bir çalışma. Fanatik düzeyde bir minimalist olmalısın.”

Kavşığı yavaşça alırken elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı ve genişçe aralanan dudakları sessiz bir kahkaha atıyordu. “Ya o ya da uluslararası bir mafya tetikçisiyim, sen seç artık.”

“Fotoğrafçıya ne oldu?” dedim, dudağımın kenarında tuhaf, benlik olmayan bir gülüşle.

“Tam ikisinin ortasında duruyor, doğrusunu istersen.”

Önüme döndüm ve sağa dahi kaymayan tek sayfalı ekranla gayriihtiyari bir şeyler yapmaya çalıştım. “Umarım şarkıları da bana tarayıcıdan aratmayı düşünmüyorsun.”

Gözünü yoldan ayırmadan başını sağa sola salladı bir iki kez. “Tarayıcının altındaki Müzik yazan kutucuğu görüyor olmalısın. Malum, kaynak gözlüğünden de kurtardık seni artık.”

Demek Müzik kutucuğunu görüyor olmalıydım... Bakınız şu işe ki, Fotoğraf kutucuğunu da görüyordum! Takvim kutucuğunu da E-posta kutucuğunu da hatta Mesaj kutucuğunu da!

“Bir yere varacağımı düşünseydim şu üç beş *kutucuğuna* da tek tek basardım ama herhalde vakit kaybı olur.”

“Varmak istediğin bir yer varsa sor, söyleyeyim,” dedi, sağ ayağı frende, iki gözü dikkatle bana dikili.

Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı.

Sarı.

Yeşil.

Arkamızda çalan kornalar ve saniyesinde gelen *hadi kardeşim*’ler...

“Yeşil yandı. Gaza bas istersen.”

Bitmek bilmeyen yol Fizan’a değilse nereye çıkıyordu, bilmiyordum ama trafik yoğunluğu biraz azalmıştı. Barbaros’tan boyu boyunca aşağı iniyorduk, Beşiktaş’a doğru. Boğaz’ın mavi dalgaları, yüzünü yeniden gösteren güneşin parlattığı gökyüzüne karışır gibi kaynıyor, büyüyordu. İyot kokulu ılık rüzgâr yüzümüzü yalıyordu. Gün, gülmeye başlıyordu nihayet.

Telefona döndüm. “Tamam o zaman!” dedim, biraz ayarsız ve yüksek bir sesle. “Bakalım nadide müzik *sandığınızda* neler varmış, Toprak Bey... İnşallah aç karna kafamı ütüleyecek türden şeyler değildir.”

Söylediğim gibi bir süre bakındım, sandığın diplerine, kıyılarına, köşelerine... Bir süre daha ve bir süre daha, sandıktan da benden de ses çıkmadığını gören Toprak araya girene dek.

“Eee? Ne oldu, seçmeye mi çalışıyorsun?”

“Ama bu sahiden naftalin kokan bir sandıkmış!”

“Naftalin mi?” diyerek güldü. Yüzünde komik, düşünceli bir ifade vardı. “Listeye güzel bir isim olabilir bak bu.”

“Adamo... Julio Iglesias... Joe Dassin... Charles Aznavour... José Feliciano! Kaç yılında ya da hangi devirde yaşıyorsun sen tam olarak?”

“Bunda bu kadar gülecek ne var, anlamadım.”

“Gülünecek bir şey yok ama ben genelde tezatları eğlendirici bulurum.”

Dudağının kenarı ince bir nükteyle kıvrılmış, bana bakıyordu. “Ne yani,” dedi, “benim gibi bir adam 60’ların Fransız ya da Latin Amerikan klasiklerini dinliyor olamaz mı?”

“Senin gibi bir adamın gençliğinde *Marimar** da izliyor olmaması lazım ama birazdan onu da yaptığından şüphelenmeye başlayacağım!”

Güneşe dönmüş alacalı menekşeler gibi bir gülüş açıldı dudaklarında, gök kubbenin altındaki tüm derdi tasayı hudutsuzluğunun içinde eritip belirsizleştirecek türden bir gülüş. “Şanslısın o zaman.”

“Neden?” dedim, merakıma engel olamayarak.

“Bu göndermeyi anlayacak kaç kişi var şu an etrafında?”

Çok az.

* *Marimar*, 1994 Meksika yapımı pembe dizi.

Çok çok az.

Hiç.

Benim hayatımda geçmişimden kimse kalmamıştı.

Benim hayatım geçmişsiz, köksüz, içi boş, kabukları delik deşik, kurumuş bir kovuktu.

“José Feliciano,” dedi, hiçbir şey olmamışçasına devam ederek. Karanlık düşüncelere gömüldüğümü sanki anlamıştı. “Jose Feliciano’nun söylediği *Windmills of Your Mind*, en sevdiğim *cover*’lardan biridir benim. O listede var.”

Listeye baktım. En başındaydı.

“Şarkının hikâyesi de ilginçtir esasen, yani biraz da o yüzden severim.”

Parmaklarım *Çal* butonunun üstünde belli belirsiz gezindi, bir işaret bekler gibi.

“Altmışlarda, *Thomas Crown Affair** filmi için bestelenmiş şarkı, hatta tek bir sahnesi için. Açsana...”

Yumuşak, tepemizde parlayan güneşten çok kaybolmuş gri bulutlara yakışacak türden, hüzünlü bir gitar melodisi doldu arabanın içine.

“*Thomas Crown Affair*’in açılışında ve filmin içinde Crown’un bir planör sahnesi vardır, çok meşhur. Steve McQueen o sinir bozucu yakışıklılığıyla uçsuz bucaksız ormanların üstünde sonsuz daireler çizip durur sarı planörüyle. O zamanın teknolojisini düşünürsen, şahane bir sahnedir. Ve son derece semboliktir de... İçinde o manasızca dönüp durduğu daireler, Crown’un görüldüğü adam ile gerçekte olduğu adam arasındaki sıkışıp kalmışlığını temsil eder çünkü... Bir yanda sonsuz paraya, güce, refaha sahip olan o kudretli adam... Diğer yanda kimsenin bilmediği suçlu yüzü... Filmin yönetmeni, öyle bir şarkı gelsin ister ki o sahnenin üstüne, dışarıdan çok

* The Thomas Crown Affair, 1968 yapımı Amerikan filmi.

da anlaşılmayan ama içinde durdukça rahatsızlık veren o kısır döngü hissini seyirciye geçirsin; birbirini tekrar eden sözler, baştan sona aynıymış gibi gelen melodi... Şarkının sözleri de dairelerle doludur zaten... Sarmallar... Makaralar... Yel değirmenleri... Atlıkarıncalar... Ve uzay boşluğunda sessizce dönen bir elma olarak, dünya... *Şarkının saykodelik bir duygusu olsun istedik*, derler, şarkıyı yazarlar. Böyle sanki kafan uçmuş da tam toparlayamıyorsun gibi. Ya da uykuya dalmaya çalışırsın ama kafanın içinde takılıp kalan, susmayan nakaratlar vardır ya... Öyle bir his. Ama José Feliciano'nun gitarıyla tıngırdattığı versiyon, yani bu versiyon, öyle değildir pek... Onunkisi daha ziyade..."

"Hüzünlü..." dedim. "Ağlamaklı gibi hatta. Ama çok güzel."

Başını çevirip bana baktı. Hikâyeden çoktan kopup gittiğimi düşünmüştü belki, oraya yapışıp kaldığımdan haberi yoktu. Gülümsedi. "Naftalinleyip sandığa atmakta haklısın diyorsun yani," dedi yaramazca. Arabayı durdurmuş, Maçka Parkı'na gelmeden bir otoparkın kenarına çekmişti. "Rica ederim."

"Neden?"

"Çalma listene güzel bir parça kattım çünkü."

"Şarkıyı bilmediğimi söylemedim."

Kaşları ilgiyle havalandı şöyle bir. "Hımm... Biliyorsun yani..."

Sessizliğime sabır gösterecekti mecbur.

"Gerçi sen doksanlarda Sting'in söylediği hâlini biliyorsundur bu şarkının."

"Sonuç itibarıyla, biliyorum."

"Filmin de 99'daki yeniden yapımını izlemişsindir kesin."

"Eee o zamanlar James Bond kontenjanından Pierce Brosnan'a hayrandı kızlar..."

"Tahmin ederim..."

"Ben değil, genel olarak kızlar."

Aptal aptal sırtıttı. Bana mı pastı bu? Yüzümde gördüğü şeyi mi taklit ediyordu? “Pierce Brosnan’ın oynadığı versiyon da iyidir, doğruya doğru,” diye devam etti gayet ciddi bir tonda. “Etinden sütünden yararlanacağız diye yeniden çekip içine ettikleri tonla klasik filmi düşünürsek, onlara göre bayağı iyi... Ama bugünün filmidir o film neticede. Çok daha renkli, aksiyonlu, kaçmalı kovalamacalı. Geveze. Çok daha fazla konuşurlar, çok daha fazla sevişirler. Her şey daha çoktur yani.”

“Sadelik çok daha fazla şey söyler diyorsun,” dedim, telefonun bomboş ana sayfasını aydınlatarak. “Şuna bir kere bakan onu anlıyor zaten.”

“Ona çok fazla bakan olmaz,” diye cevap verdi, gözünü kararan ekrandan ayırıp benimkilere çevirerek. “Ve evet. Sözler yalan söyleyebilir. Her zaman çok iyi sözler yazabilenler olur çünkü. Ama eller... Parmak uçları... Kirpikler... Bir dudak kenarı... İnsanın elmacık kemiği yalan söyleyemez mesela.”

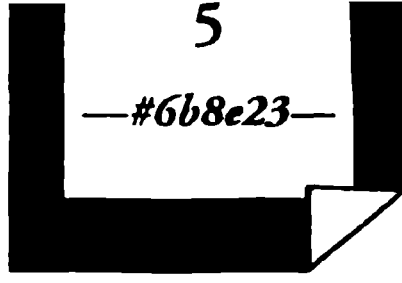
Ürperdim.

“En azından aklı başındayken.”

Uzay boşluğunun içinde sessizce dönüp duran o elma kadar kızardığımı hissettim.

“Sana o gece ne söylediğimi bilmiyorum,” dedim, içimden bir yumruyu çıkarır atar gibi. “Hatırlamıyorum... Ama, *aklım başımdayken* hatırlamadığım bir anı, bana ne kadar aittir, o da tartışılır... Tabii, eğer bana hatırlatmamaya hâlâ kararlıysan.”

Bakışları, ona akla hayale sığmayan yepyeni bir hakikat bahsetmişim gibi dalgalandı bir süre. Aramızda görünmez sarmallar, makaralar, atlıkarıncalar ve yel değirmenleri döndü, döndü, döndü ve sonunda durdu. “Haklısın,” dedi, kemerini çözüp hafifçe bana doğru eğilerek. “O anı bana ait. Ve merak etme. Emin ol, ona senden daha iyi bakarım.”

Nihayet İstanbul'a gelmeye ikna ettiğim BJ'i karşılamak üzere havaalanındaydım.

"Tamam tamam, indir beni hadi, bir yerini sakatlayacaksın!"

Uzun ve meşakkatli çabam sonuç vermiş, BJ beni nihayet yere bırakmıştı.

"Ne yapayım ya, çok özledim!"

Beni kucaklayayım derken devrilip geçişi kapatan valizini kaldırdı ve bir elini belime doladı.

"Ver ben taşıyayım istersen," dedim.

Çıkış kapısına doğru yürümeyi sürdürdük. "Ufacık valiz, çekiyorum işte, ne taşıması?"

Valizi gerçekten küçüktü. Üstelik ağır gibi de durmuyordu. "Daha gelmeden gidicisin sen bakıyorum!" dedim kırılgan bir tavırla. "Aşk olsun!" Türkçe.

"A-ha! AŞK-OL-SUN!" dedi BJ heceleyerek ve yıllardır sesini duymadığı bir dostuyla karşılaşmışçasına. "Bak bu lafı hatırlıyorum işte!"

Kolunu çimdikleyip, "E bir zahmet!" dedim. "İstersen benim adım da unut!"

Otopark alanına çıktık ve araçların arasından yürümeye başladık. "Aşk olsun!" diye cevap verdi, kırık dökük telaffuzuyla.

Gelip geçenlerin şaşkınlık ve merakla, "Aşk olsun!" diye bağırarak bu çılgın İngilizizi izlemeye koyulmuş olması BJ'i eğlendirmişe benziyordu.

"AŞK OLSUN!"

"Eee tamam?!"

"Ne?" diye susturdu beni hemen. "Hem ayrıca yanlış bir şey mi söylüyorum? Aşk olsun çünkü ben buraya onun için geldim!"

Kendince doğru bir şey söylüyordu.

Yalan, onu söyleyen için yalandı neticede.

"Aşk güzel şey... Olmalı tabii..." BJ gevelemeye başladığını fark etmişti. "Yine de bu aşk meşkin fazla abartılan bir olay olduğunu düşünmüyor da değilim, iyi pazarlanan bir..."

"WHAT THE FUCK?" diye bağırdı BJ. Sesi "Aşk olsun" derkenki kadar gür çıkmıyordu çünkü daha gür çıkıyordu. Vaziyeti anlamıştı ve beni bir kaşık suda boğmaya hazırdı. "Beni buraya getirmek için *yalan* mı söyledin sen!?"

"Yalan demeyelim de..."

"Âşık oldum, çok ani oldu, sevgilimle tanışman lazım, onu seninle mutlaka tanıştırmalıyım, sensiz olmaz, lütfen gel?!" Bunlar ne peki? Bildiğin oyuna getirildim!"

Derin bir nefes alıp kollarımı açtım ve şirin, paytak adımlarla ona doğru yürüdüm. "Bak, çok önemli bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Ne yardımı!?!?"

"Aşk kadar hayat memat meselesi inan ki, BJ! N'olur, bir dinle beni!"

"En son sana yardım ettiğimde, Bahar, hayatın konusunda çok yanlış bir karar veriyordun!"

"İşte benim tam da o kararı vermeye devam etmem gerekiyor..."

"WHAT-THE-FUCK?!"

BJ'e konuyu anlatmak kolay olmadı. Kolay olmadı fakat uzun sürdüğü de söylenemezdi. Yol da uzun sürmemişti. Şanslı günümde olduğumdan olsa gerek, trafik yoktu ve evrenin şans anlayışı canımı sıkıyordu. BJ sesini çıkarmıyordu. Ormanın böğrünü delip geçen çift şerit asfaltın manzarasından hoşlanmış olmalıydı. Benim anlattıklarımın hoşlandığından daha fazla hoşlandığı kesindi. Nasıl bir kez daha Hüma'nın hırsının ve işgüzarlığının kurbanı olduğumu, onunla aramızdaki lanet olası anlaşma yüzünden işin içinden sıyrılamadığımı, o aptal romanının satışlarını attırmak için çıkardığı icadın kafama nasıl bir çorap ördüğünü, kadının bunu yaparken başıma açtığı işin farkında bile olmadığını, oysa oysa Toprak'la Londra'da tanışmış olduğumuzu aslında bildiğin fakat bildiği her ne bok ise ikimizi bir araya getirmeyi iyi bir fikir sandığını, oysa bundan çıkıp çıkabilecek tek sonucun ancak bela olduğunu, Toprak'la ikimizin bir arada olmaması gerektiğini, olamayacağını, olursa iyi şeyler olamayacağını derin bir sabır ve sükûnetle dinlemişti BJ. Eve vardığımızda bir milim olsun yumuşamamış olan çehresini biraz olsun gevşetecek daha ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Dilimin tüyü bitmiş, açıklamalarımın kökü kurumuştı.

Kapıyı açıp geri çekilerek eve girmesi için BJ'e yol verdim. Valizini girişteki portmantonun kenarına dayadı ve sarsak adımlarla salona doğru yürüdü. Etrafı belli belirsiz bir merakla süzerek pencerenin karşısındaki berjeri gözüne kestirdi ve kendini yorgun bir savaşçı edasıyla tek kişilik koltuğa bırakırken, "O kadar konuştun ama hiçbir şey anlatmadın, farkındasın değil mi?" diye sordu.

Oysa bu bir soru bile sayılmazdı.

Bir ahkâmdı, hatta mümkün olsa beni içinde boğacağı bir kaşık suyla karışık yargı.

"Nesini anlatamadım, bilmiyorum. Tek çarem sensin diyorum!"

“Bir işi yapmayı *bu kadar* çok istemiyorsan...” dedi, sinir bozucu tek kaşını havaya kaldırarak, “istemezsin, nokta.” Sinir bozucu sağ bacağı, sinir bozucu sol bacağının üstüne kıvrılmıştı. “Gerçekten istemezsen de o iş olmaz.”

“Ne diyorsun, BJ!?”

“En az seninkiler kadar açık ve net bir açıklama bence.”

“İstemiyorum demek için peşinden gittiğimde, herif beni duvara dayayıp öptü diyorum!”

Peşi sıra dokuz kat merdiveni *istemiyorum* demek için inmemiştim ama neyseydi. Niye indiğimi zaten ben de bilmiyordum.

“Öptü mü?” dedi BJ. Tok bir kahkaha fırlayıverdi boğazından. “Emin misin? *Beni duvara dayayıp öptü* dediğini hatırlamıyorum çünkü. Küçük bir detaymış ama öpmesi falan, olur öyle, insan atlayabilir!”

Yılgınlıkla gözlerimi yumdum ve karşısındaki kanepeye kendimi bıraktım, bir kum çuvalı gibi. “İyi tamam. Şimdi demiş oldum. Oldu mu?”

“Biraz daha oradan devam edersen, olabilir.”

“Nesine devam edeyim, BJ?”

“Etme, iyi tamam! Adam yakandan düşsün diye, aslında erkeklerden hoşlanan ‘ex-aşk’ını altı saat yoldan getirmene değecek kadar fena bir şeymiş... anladım.”

“Ex’i next yapmamız gerek, evet!” dedim, bıçare ve tükenmiş bir hâlde. “Anladığın buysa, buradan yürüyebilirsin, evet.”

“Pek, ex’in ex olduğuna nasıl karar vermiş beyefendi, onu sorabilir miyim?”

“Anlamadım?”

“Bizim Londra’daki o *fırtınalı* aşkımızın bittiğini nereden anlamış da seni duvarlardan duvarlara vura vura öpmüş diyorum?!”

Başımı avuçlarımin arasına aldım, şakaklarım iyiden iyiye ağrımaya başlamıştı. “Bilmiyorum! Hüma’dan mı öğrendi artık, nedir... Bu kızın çalışmaktan başka bir bok yaptığı yok, bir sosyal hayatı yok falan dediyse...”

BJ beni kuşkuyla süzdü. Bu ifadeden hayırlı bir şey çıkmazdı.

“Ne var?”

“Madem bir *kız kurusu* olduğuna inanıyor, sevgili olduğumuza neden inansın?”

“Bir kere inandı, neden inanmasın?”

“Gerçek olmadığı için?!”

Zehirli bir hava gibi ciğerlerime dolan iç sıkıntısını güçsüz bir solukla içimden atmaya çalıştım ama bir yere gittiği yoktu. “İnanır. Sen onu boş ver.”

BJ’in fikrimi değil, beni boş verdiği suratından okunuyordu. “Acaba diyorum, gerçek bir sevgili mi bulsan sen? Gerçekten âşık olursan yer çünkü...”

“Başka birine nasıl âşık olabilirim ki şu an ya?!”

BJ’in yüzü otuz iki dişini birden açıveren geniş bir tebesümle aydınlandı. “Doğru...” dedi, tek bir kelime bütün gereken anlamları taşıyormuş gibi. “Olamazsın...” Ayağa kalktı. “O departman dolmuş görünüyor çünkü...”

Sinsi, tekinsiz bir sıcaklık göğsümün tam ortasından beynime doğru sıçramaya hazırlandı. “Ne diyorsun, BJ? Sana komik ya da romantik mi geliyor bütün bunlar? Yani böyle tatlı, toz-pembe bir masal mı anlattım ben sana şimdi? Ne aşkı, ne meşki Allah aşkına!? Ben kim, aşk yaşamak kim? Sen... *hiç* mi tanıımıyorsun beni? Benim geçmişim saçma sapan hatalarla dolu. Bir sürü yanlış kararla... Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun belki, ki zaten bilmemelisin de... Ama bilmen gereken her şeyi biliyorsun aslında... Bir ayağı hep kapıda olan, geçmişinde yediği tüm o boklar ne zaman ayağına dolanacak diye bekleyen bir insanım

ben! Niye buradayım mesela, onu hatırla istersen, ya da *nasıl*, ne sebeple buraya geldim! Hüma hayatımı kurtardı diye! Üstümde bir çanta dolusu parayla yakalandığımda yardım isteyecek daha taşaklı biri etrafta olmadığından!!! Bana musallat olmasın diye kaçmak istediğim kişi, beni hapisten kurtardığı için! Şaka gibi bir hikâye, değil mi? Döndüğüm yere bak! Hayatta bir daha dönmem dediğim yere döndüm... Belanın belki de göbeğine!”

Öfkeyle köpüren kor gibi iki damla gözyaşı göz pınarlarıma doluverdi.

“Bela bir şekilde beni buluyor... Ya da ben onu buluyorum... Bir yerden sonra hangisinin olduğunun da önemi kalmıyor, biliyor musun... Bir yerden sonra belanın kendisi oluyorsun çünkü! Ne zaman, nerede patlayacağını bilmediğin bir bomba oluyor-sun! Ben... Ben kimsenin elinde patlamak istemiyorum, BJ!” Sesim kesilir gibi oldu. Düzenek bozulmuş, yanlış kablo kesilmiş, zamanlayıcı birbiri ardına sıralanan onlarca sıfırı nihayet görmüş gibiydi. “Patlamak da istemiyorum!” dedim, bu kez gülmeye başlayarak. “Mümkünse patlamayayım!” Kahkahalar boğazımdan yuvarlanmaya başladı pata küte. “Belki böyle usul usul, kıyısından kıyısından, sessiz sakın yaşarsam şu hayatı, patlamam! Pimimi çekmezse kimse, patlamam... Her bomba patlamak zorunda mı?”

Akşam yemeğine gidiyorduk. Salonun ortasında küçük, ev yapımı, acemi bir bomba misali infilak ettiğimden bu yana, havadan sudan, İstanbul’un keşmekeşinden, bu şehirde yaşamının zorluğundan, yoruculuğundan, güzelliğinden konuşmuştuk. BJ, İstanbul’a gerçekten neden geldiğini unutmuşçasına gezeceği sokaklar, yürüyeceği sahil yolları, tadına bakacağı sayısız lezzetli, otantik yiyecek ve girip çıkacağı birbirinden renkli barlar için nasıl sabırsızlandığını anlatıp duruyordu. Bir sürü şey

bakmıştı gelirken. Uçakta okumadığı rehber kalmamıştı. Daha fazla vakti olsa, daha fazlasını da araştırıp öyle gelirdi.

“İstemedен de olsa seni en doğru kişiyle bir araya getiriyorum o zaman,” dedim, dar ara yoldan virajlarla dolu başka bir ara yola çıkarak.

“En doğru kişi, ne demezsin!” dedi BJ gizlemediği bir alayla.

Alay etmesine lüzum yoktu. Ne saçma bir işe kalkıştığımı zın farkındaydım. En doğru kişi ile en yanlış yola sapmadan hayatımı yeniden rayına oturtmam şarttı ve ben şimdiden şarampole yuvarlanmış gibi hissediyordum.

BJ ise şehrin silüetine hiçbir nizam gözetmeden dikilmiş kargacık burgacık apartmanların arasından batan güneşi izliyor ve yolcu koltuğunda gönlünce gerinmenin keyfini çıkarıyordu. “Senin araban ne genişmiş böyle,” dedi. “Dışarıdan bakınca anlaşılmıyor ama bayağı rahatmış.”

“Geriye itmiş koltuğu da o yüzden,” dedim.

BJ sessizliğini korumayı seçti, *kim* demek yerine.

“Toprak oturmuştu o koltukta...”

Hâlâ susması takdire şayandı.

“Yani ben çöpe girene kadar.”

Bunu ise sessizlikle geçiştiremeyecekti.

“Çöpe girene kadar mı?”

Güldüğümü görünce rahatladı, herhalde ciddi ciddi dert edinmesi gereken türden bir infilak değildi bu.

“Evet,” dedim. “Açlıktan başım dönmüştü. On dört saat önce yediğim üç kurabiyeyle ve peşinden içtiğim bilmem kaç kadeh şarapla duruyordum, ne yapayım?”

BJ çevresini izlemeyi sürdürdü. Dolmabahçe Caddesi’nden geçtiğimizi anlayacak kadar çok rehber karıştırılmış olmalıydı; mest olmuş gibi başını camdan dışarı çıkarmış, tepeye

bakıyordu. “Bu cadde gerçekten çok güzelmiş ya! Benzersiz bir şey! Ağaçlardan yapılma, koca bir tünel gibi.”

Gözlerimi yoldan ayırmadan gülümsedim. Dikkatimi dağıtmamalıydı. Bir çöpe, ağaca veya arabaya daha geçirecek takatim kalmamıştı.

“Neyse ki arabaya bir şey olmamış,” diye devam etti BJ beni süzerek.

“Evet. Hafif çarptım herhalde.”

“Eee, açlıktan çöpe geçirmenin şerefine, sağlam bir öğle yemeği ısmarlamış olmalı sana!”

“Tost,” dedim, az evvel geride bıraktığımız, Maçka’ya sapan yolu işaret ederek. “Şu yolun üstündeki parkta bi’ tost bi’ çay. Karton bardakta.”

BJ ne tepki vermesi gerektiğini bilemeden durdu.

“Sahile gidecektik aslında. Yani sanırım... Bilmiyorum. Neden değiştirdiyse, değiştirdi fikrini. Parkta oturduk... Çok güzel güneş çıkmıştı bu arada gerçekten... Ben bir süre yattım falan çimlerde... Sanki bir önceki gece az uyumuşum gibi... Bayağıdır içmiyordum, ne yapayım? Sonra işte... İçim geçmiş!”

“Patronun mesai saatinde parklarda *uyu* diye mi para veriyor sana!?”

Karaköy’e varmıştık. Yolun karşısındaki otoparktaki ilk boş yere arabayı bıraktım. Güneşin batmasıyla akşamın serinliği şehrin üzerine ince, nemli bir örtü gibi serilmişti. Kabanımın içindeki çıplak kollarım hafif hafif ürperiyordu.

“Patronum, çok değerli aile dostu ve başarılı fotoğrafçı Toprak Çelebi ile o sokak senin, bu park benim gezeyim diye para veriyor şu ara, hiç yanlış sayılmaz yani,” dedim, imasız, neredeyse eğlenir bir tavırla. “Hüma’nın bu iş için onu istemesine şaşırmıyorum aslında...”

“Herhangi bir insanın herhangi bir iş için onu istemesine niye şaşıırıyorsun ki...” diye cevap verdi BJ’in hayallere dalıp gitmiş, hülyalı sesi.

“Orada iki dakikada, Hilton binasının ne türden siyasi dala-verelerle İstanbul’un göbeğine dikildiğini anlattı mesela. Adam yürüyen bir şehir ansiklopedisi gibi.”

“Yürüyen bir büst bence!”

Gelmişti. Caddenin karşısındaydı ve bir büst müydü, bilmiyordum ama bize doğru yürüyordu.

Üzerindeki trençkotun koyu hakisi, içinde kimselere yakışmayacak kadar alelade görünen kahverengilerle bütünleşip yağmur sonrasının taptaze toprak kokusunu havaya karıştırmıştı.

Sarhoş edecek kadar sıra dışı bir kokuydu.

“Bir kerecik yatıp öyle sepetleseydin ne olurdu sanki?!”

“Sus, BJ.”

“Üzgünüm ama gayet ciddiym, Bahar.”

BJ’in koluna girdim ve dirseğini tutkuyla kavramış süsü veren uzun tırnaklarımı etine geçirdim. “Bana bunun yerine *seni burada becermek istiyorum* demişsin gibi davranmaya çalışacağım ve sen de bozmayacaksın, anlaşıldı mı?”

“Yapabilirsen ne âlâ,” dedi istifini bozmadan.

Kırmızı.

Sarı.

Yeşil.

Ve toprak renginin en aklı hayali durduran tonu.

“Merhaba! BJ, değil mi? Doğru dürüst tanışmamıştık geçen sene. Toprak ben.”

“Bu sabah geldin, öyle mi?” dedi Toprak. Sağ dirseğini mermer masanın ucuna dayamış, porselen kâsedeki yeşil zeytinlerden

bir tanesini kürdana geçirmeye hazırlanıyordu. “Aç değil misin yoksa, bir şey yemiyorsun?” dedi. Yeşil zeytini ağzına götürdü.

BJ’e döndüm. Tek duam, Toprak’a dilinin üstünde yuvarlamak istediği açık yeşil, etli bir zeytin tanesine bakıyor gibi bakmıyor olmasıydı. Şükürler olsun ki bunu yapıyora benzemiyordu. Şimdilik. Kontrolü yerindeydi. Gözlerini makul aralıklarla kırıştırdığına dikkat ediyordu mesela. Sadece karşıdaki şahane manzarayla değil, camekânın ardındaki giderek hareketlenen Karaköy manzarasıyla da ilgileniyordu. Belki de sandığımdan daha iyi bir oyuncuydu.

“Bu sabah geldim, evet,” diye cevap verdi sonunda, nazikçe gülümseyerek. Koyu mavi gözlerini bana ilgiyle dikti ve “Akşamüstü şarap peynir yaptık, o yüzden tıkandım sanırım,” diye ekledi.

Çok daha iyi bir oyuncuydu.

Sevgilime mükellef bir tebessüm bahşettikten sonra başımı çevirdim ve Toprak’a baktım. Elini bu kez çenesinin altına sabitlemiş, ölçülü gülümsemesiyle bize karşılık veriyordu. Bana. Bize. Bana. Bize.

“O zaman ortaya aperitif bir şeyler söyleyelim isterseniz,” dedi, gözünün ucuyla garsonlardan birini yakalamaya çalışarak. “Böyle hafif atıştırmalık falan. Ben de çok aç sayılmam.”

“Şahane olur!” diye çığırdım, duvarları eski tuğlalarla örülü yüksek tavanlı bu küçük gastropub’da isli Çerkez peyniri ve füme antrikot yemek, başıma gelip gelecek en iyi şeymiş gibi. “Hem yemekle de çok oyalanmamış oluruz. Neticede küçük çaplı bir iş gezintisi bu, öyle değil mi?”

Toprak Çelebi büzdüğü dudaklarını kibarca gererek gülümsedi. Sanırım bana katıldığını belirtmek istiyordu. “Aynen,” dedi, vurgusunu daha da güçlendirmek maksadıyla. Yeniden BJ’e döndü. “İstanbul’a ilk kez mi geliyorsun, BJ?”

“Bir iki kez geldi aslında,” diye araya girdim. “Yine de... çok... dolaşma fırsatımız olmadı...”

“Yaa,” diyerek beni destekledi BJ. Sesinde bu beyhude çabamı takdir eden bir tatlılık vardı. “Hep beni eve kapadı, ne yaparsın?” Oyunbaz, hatta flörtöz bir tını. “İstanbul’a mı geldim, havaalanı oteline mi, anlamadım!”

Anlık bir sessizlik oldu. Çapraz sandalyelerde konuşlanmış iki adam, akşam rüzgârında ağır ağır sallanan iki iri yaprak gibi baş salladılar bir süre karşılıklı. Belki de bu kadar abartmamalıydım. Belki de ben bırakmalıydım ve ikisi karşılıklı gelişine vurmalıydı.

“Şaka bir yana,” diye güldü BJ, “geldiğimde hep çok kötü halalara denk geldim. İş yüzünden pek uzun da kalamadım. Şöyle ağız tadıyla İstanbul’u dolaşma fırsatım olmadı yani.”

Toprak’ın gözlerinde, bu ustaca kurulmuş ve ne kadar palarayla dolu olduğunu belli etmeyen cümlelerin içini biraz daha açmak ister gibi görünen meraklı bir ifade vardı. Yine de bu merakının üzerine gitmek yerine, onu dizginlemek istediğini düşündüren bir sessizliğe gömülmüştü. Karşısındaki çakmak gözlü, haddinden yakışıklı bu İngiliz’in ne ayak olduğunu eşelemek yerine, karnımızı doyurmak için bir şeyler yapmanın daha doğru olduğuna karar vermişti. Garsonu çağırdı. Kendisine bıraktığımız seçimi yaparak gelen menüden bir iki şey gösterdikten sonra, hevesle sohbete geri döndü. “O zaman bu küçük akşam turu çok iyi bir rastlantı oldu senin için... değil mi Bahar?” dedi bana dönerek. “Ve eminim, o da bunu düşünerek seni davet etmiştir,” diye devam etti, BJ’e hitap ederek fakat bana bakarak.

“Aynen öyle,” diye karşılık verdim. Sesimin, kulağımın içinde çınladığı kadar titrek çıkmamış olmasını umuyordum. Bacak bacak üstüne attım ve kollarımı masaya yaslayarak güç almaya çalıştım. “Bizi kırmadığın için teşekkürler,” dedim. Nedeniz ve düşünmeden.

Ve Türkçe.

Toprak yavaşça arkasına yaslandı ve şarap kadehini dudaklarına götürdü. Gözlerinden bir an belli belirsiz bir gölgenin gelip geçtiğini düşünsem de bence hayal kuruyordum. “Neden kırayım,” dedi, benimle aynı dilde. “Aşk olsun.”

“A-ha! İşte bildiğim iki kelime!”

İkimizin de BJ’in varlığını neredeyse irkilerek fark edişimiz BJ’i şaşırtmış mıydı, emin değildim. “Bahar bana bu iki kelimenin anlamını öğretene kadar çok uğraştı, biliyor musun Toprak?” dedi BJ. Kaşları keyifle havalanmıştı. “Çünkü biliyorsun, İngilizcede tam bir karşılığı yok bunun.”

“Evet,” dedi Toprak, “neticede sözlük anlamıyla neredeyse hiçbir bağı olmayan bir durumu ifade ediyor.”

“Ben tam öyle demezdim,” diye yapıştırdı cevabı BJ. Sesindeki coşkulu tını umarım sadece benim kulağımı, benim bildiğim sebeple tırmalıyordu.

“Öyle düşünüyorsan belli ki anlamını sana tam öğretemişim, sevgilim!” dedim rahatsızca kıkırdayarak. Başımı BJ’in omzuna doğru eğdim ve masanın altından ayağımın ucuyla bileğine dokundum. Umarım bu uyarı yeterliydi. Ayağını çiğnemek zorunda kalmak istemiyordum.

“Mmm! Çok güzel görünüyorlar!”

BJ, servis edilmekte olan peynir ve şarküteri tahtasından söz ediyordu. Sesindeki havai şıkırtı, mesajımı aldığına mı delaletti yoksa beni umursamayı hepten bıraktığına mı? Üstüne çörek otu serpiştirilmiş küçük peynir toplarından birini kendi ağzına attıktan sonra bir diğerini benim dudaklarımın arasına bıraktı. Ağzının tadı yerindeydi besbelli. Benimkini de bozmayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

“Şarapları mı tazelesek?” dedim. Hararet basmıştı. “Ben devam ediyorum,” dedi BJ, yarılanmış kadehini kaldırarak. Toprak’a döndüm. Onun kadehinde de iki üç yudum daha

vardı. Ya da yoktu. Başına dikiverdiği kadehin ayağı, mermer zemine çarptığında hafifçe tıkırdadı. “Ben alırım,” dedi, boğazındaki düğümü midesine güçlkle indirerek. Bir kez daha yutkundu.

Ben de yutkundum.

“Toprak?”

Masamızın başına, şakakları hafifçe kırılan gür saçlarını arkaya sabitlemiş, kırklarının başında görünen bir adam gelmişti. Toprak’la hemen hemen aynı boylardaydı. Üzerindeki dar kesim kruvaze ceket iyi ve zevkli bir terzinin elinden çıkmaydı, her ne kadar burası için fazla şık ve ciddi dursa da. Dostane bir tokalaşmanın ardından Toprak, “Soner,” dedi, arkadaşını bir beyefendiye yakışır nezaketle bize takdim ederek, “ortağım.”

Kısa bir tanışma ve hâl hatır faslının ardından Soner, Toprak’a baktı. “Görünmüyorsun bir haftadır?”

“Ben çok görünüyorsam sıkıntı vardır,” dedi Toprak. Sesi keyifli çıkmıştı, sanki bu cevabı vermek için bekliyordu, gül-müştü. “Ama perşembe oradayım. Saat dokuz, değil mi? Değiş-medi?”

Soner, rekabet duygusu gelişmiş her eril canlı gibi dişine yakışır bu cevap karşısında başını eğip gözünü kırptı. “Doğrudur,” dedi, geniş avucunu bir kez daha ortağının omzuna yaslayarak. Yeniden bize döndüğünde, yüzünde hükümrân bir ifade vardı, bize karşı değilse de dünyaya karşı. “Memnun oldum. Afiyet olsun.”

Soner aracının anahtarını valeden alıp gözden kaybolduktan sonra hepimiz birbirimize baktık bir süre sessizce. “Ortağım dedin, değil mi?” dedi BJ. Böyle sessizliklere asla katlanamazdı. “Stüdyodan falan mı? Hiç de fotoğrafçıya benzemiyor ama...”

“Öyle düşünme,” dedi Toprak, belli belirsiz gülererek. “Bizim camiada her ama her şeye benzeyen insana rastlanır.” Gülüyordu fakat sesinde alay veya küstahlığın herhangi bir izi yoktu. “Öyle

dışarıdan sanıldığı kadar renk vermeyiz yani... Ama, Soner fotoğrafçı değil tabii ki.” Sanki onu mesleğe değil de mesleği ona yakıştıramamıştı. “Bizim şirkette, yani aile şirketindeki ortağımız.”

“Aileden mi yani?”

“Hayır hayır. Aile şirketi, dil alışkanlığı biraz... Çok ortaklı bir şirketiz bir süredir.”

“Anladım. Bir işin daha var yani!” dedi BJ neredeyse safça bir heyecanla. “Gerçekten para yapan bir iş!” Attığı gürültülü kahkaha, bu kötü espriyi yapmaktan duyduğu ayıplı keyfi saklamasına engel olabilmışti birazcık. “Özür dilerim, hep bu kötü espriyi yapmak istemişimdir ama seninkisi kadar denk geldiği birisi olmadı! Affedersin!”

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Toprak dertsizce sırtarak, “bu işi para için yaptığım söylenemez, doğruya doğru. Hele şu an yaptığım işi, hiç.”

Durup öylece yüzüne baktı.

“Arkadaşa iyilik gibi... değil mi?” dedi BJ. Bir şekilde araya girmeye çalışmıştı ve belki bir parça fazla girmiş bulunmuştu. Nasıl toparlayacağını düşünüyordu. “Yani sanırım arkadaşmışsınız Hüma’yla... Yani Bahar’ın patronuyla.”

Toprak sırtını sandalyesinden ayırıp bize doğru eğildi. “Evet, öyle,” dedi. “*Hatır gönül işi.*” Hâlâ BJ ile konuşmakta olsa da bu kez onun değil, bizim dilimizde söylemişti bu cümleyi. Ve söylerken bana bakmıştı. Bir kez daha.

BJ’e döndü tekrar. “Türkçede böyle derler,” diye açıkladı. “Böyle işlere yani. Yine tam karşılığı olmayan ifadelerden, bana sorarsan. Ya da bilmiyorum... *Hatır*, belki... Ama *gönül*...” Yeniden arkasına yaslandı, yersiz ve hudutsuz bir kararlılıkla bana baktı. “Gönlün bir karşılığı var mı, emin değilim.”

Bu masadan derhâl uzaklaşıp biraz nefes almam gerekiyordu.

Tuvalette biraz takılıp masaya döndüğümde beyleri aralarında yeni, hatta ağdalı bir muhabbet tutturmuş hâlde buldum. Ne olduğuna kafa yoramayacak kadar allak bullak ve stres doluydum. Konu ise kafamı yorsam da içinden çıkamayacağım cinsten o lanet konuydu; basit, bayağı ve zevksizdi.

Bendim.

“İşte bu da öyle bir hikâye!” dedi BJ. Yanağımdan küçük, çapkın bir makas aldı, keyfi yerindeydi. “Ben de önceki yılbaşısı rıhtımdaki barın nasıl altını üstüne getirdiğini anlatıyordum.”

Rıhtımdaki bar. Önceki yılbaşısı. Kimin partisi olduğuna bile bakmaksızın kapıdaki iri yarı güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıtıp içeri girdiğimiz sözüm ona çok gizli partide, saat henüz gece yarısı değil, dokuz bile olmamışken, çıktıkları bar tezgâhının üstünde kan kırmızısı payetli elbiseleriyle *twerk* yapan kızların leş sevgililerinden biri -pardon ikisi- tarafından göz hapsine alındığım ve duruma gülüp geçeceğime ufak ama sert bir müdahale edip geçtiğim için BJ’le bardan yaka paça atıldığımız yılbaşısı olmalıydı bu. Hatırlıyordum tabii.

“Kickboxla falan ilgileniyor musun? Ya da judo? Öyle bir şeyler?” diye sordu Toprak. Sesinde keyifli bir merak vardı. Bana veya hakkımda duyacağı herhangi bir şeye hayret etmeyecek kadar idmanlı olmalıydı oysa bugüne bugün, gel gör ki hayat onu şaşırtacak şeyler çıkarıyordu işte karşısına, hâlâ. Şanslı adamdı vesselam. İyi bir eğlenceydim.

“Yoo! Asabiyet kasım var sadece!” dedim meydan okur gibi. Bunu niye yaptığım ile ilgili en ufak fikrim olmasa da kalçalarımın üstünde dikleşip öne eğildim ve şiddetli bir kararlılıkla gözlerine baktım. “Görmek ister misin?”

Yanık toprak gözleri, ateşler içinde kalan yuvalarında mümkünmüş gibi daha da tutuşur oldu. Yutkunduğunu işittim. “Bu defalık pas geçeyim.”

“Bahar da o kasını eritmeyi seçti zaten!” diye araya girdi BJ hevesle gülererek. “Zirvede bırakıp buraya geldi! Artık öyle yaramazlıklar yapmıyor... Değil mi sevgilim?”

Ne yaptığını biliyor gibi bir hâli vardı ve umarım gerçekten öyleydi, diğer türlü onu elimden zor alacaklardı.

“Zirvede hava dondurucudur, bence hiç oralara çıkmayalım, *sevgilim*,” dedim, ayan beyan tehdidimi gizlemeden.

Dönüp baktığımda Toprak’ı bizi izler buldum. Sessizdi. Gözlerinde, iki dünya bir araya gelse yine de teslim olmayacağı türden bir merak vardı, taş gibi sert ve amansız. Ne yaptığını merak ediyordu. Ne edip kendimi burada bulduğumu bilmek istiyordu. İstemekle de kalıyordu. Benim için karanlıkta kalan bir sene önceki o geceye karşılık, onun için karanlıkta kalacak olan geceydi bu gece. Kısasa kısas tam olarak buydu. Sessizdi ve hiçbir şey dememişti. Demeyecekti, demiyordu.

“Kahve mi alsak kalkmadan?” BJ menüyü istemek üzere garsona bakındı. Belki yanında yanlışlıkla infilak etmeyeyim diye ortamı yumuşatmaya ve konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Ben sizin şu Türk kahvenizi çok seviyorum,” dedi hakiki bir iştahla. Belki de sahiden lanet olası kahveyi zıkkımlanmak istiyordu sadece, bilemiyordum artık.

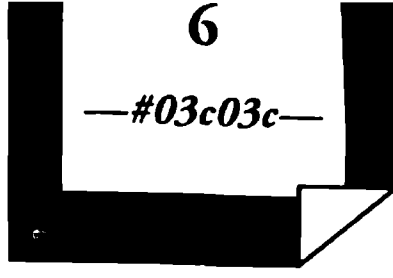
“Ya da kalksak mı kahve içmek yerine?” dedim.

Kime yönelttiğim pek belli olmayan soru ortada öylece kalıvermişti. Toprak kendisine selam veren ve mekânın işletmecisi olduğunu sandığım gençten bir hanımefendiyle kısa bir sohbete dalmıştı masalar arasından. BJ ise beni umursamaksızın ellerini bacaklarının üzerinde birleştirip masaya doğru eğilmiş, içecek menüsüne bakıyordu. Bir müddet herkes, kendi meşguliyetiyle meşgul olmaya devam etti. BJ bir orta şekerli içerde. Toprak da acaba ona katılır mıydı? Katılırdı ama şekersiz alırdı. Derken Toprak’ın telefonu çalmaya başlamıştı. Toprak’ın telefonu çalmaya devam etmişti. İnatla açılmayan Toprak’ın telefonu

susmamış, hattın ucundaki B. isimli gizemli şahsı ağaç etmek suretiyle uzun uzun çalmıştı.

Toprak nihayet kime ettiğini bilmediğim bu işkenceye son vermeyi uygun buldu ve ağır, aheste hareketlerle telefonu açıp kulağına götürdü. Pis bir sırıtış peyda oldu dudaklarında veya ben bunu böyle tarif etmekten geri duramadım. Yayvan ve histerik bir gülüş dudaklarına perde perde yayılırken, daha fazla bakmaya tahammülüm kalmamıştı. Telefonu nihayet kapatıp değerli alakasını yeniden bize bahsettiğinde, ben kendime çoktan çift çekim bir *double espresso* söylemeye karar vermiştim bile. Ve fakat maalesef biz BJ'le kahvelerimizi kendimiz içecektik. Dolunay eşliğinde Karaköy rıhtımı boyunca yapacağımız akşam gezisi de özel bir durum nedeniyle, ne yazık ki başka bir akşama ertelenecekti. Böylesine açık ve tatlı bir hava ile bu denli pırıl pırıl bir mehtap zor denk gelirdi gelmesine ama yapacak bir şey yoktu maalesef. Çok üzgün, hatta mahcuptu masamızın saygıdeğer fotoğrafçısı. Gerçekten önemli bir durum olmasa, bu keyifli akşamı yarıda kesmeyi asla istemezdi. Her ikimizden de eşit ve lüzumsuz uzunlukta özürler diledikten sonra kalktı ve hesaplarımızda elbette herhangi bir ilişki bırakmayarak seri ve sabırsız hareketlerle mekândan çıkıp gitti.

BJ dumanı üstünde tutmekte olan bol köpüklü orta şekerli Türk kahvesini dudaklarına götürdü. Yüzündeki iftihar dolu ifadenin bir açıklamaya ihtiyacı yoktu, yine de konuştu: "Kendimizi tebrik ediyorum, *sevgilim*. Bence düşündüğümüzden bile iyiydik!" Fincanını çift çekim double espresso'mun acı acı tüt-tüğü fincana tokuşturdu ve gururla gülümsedi. "Adamı başından savmakla kalmayıp rakibe bile teslim ettin. İşte buna içilir!"

İhaneti, dönüştürücü enerjiyi hareket geçiren bir katalizör olarak kullanırken yaşadığınız tereddütler oldu mu?

İkili ilişkilerde affedicilik konusunda kadın ile erkek arasında toplumsal bir ayrımcılığın söz konusu olduğunu düşünüyor musunuz?

Bireysel geri dönüş hikâyenizle Eylül'ünkisi arasında bir bağ kuruyor musunuz?

“Hüma, bunlar nedir Allah aşkına?”

Hüma odasına girdiğimi, bıkkınlık ve şikâyet yüklü sorumu işitmeden önce fark etmişti. Asabi adımlarım bugün sesimden de aceleci davranıyordu.

“Röportaj soruları,” dedi, başını kaldırmaya gerek duymadan.

“Evet, onu fark ettim. Ben de neden *benim* masamda olduklarını merak ediyordum.” Elimdeki dosyayı mülayim olmasına özen gösterdiğim bir tavırla masasının üzerine bıraktım. “Çünkü üzerinde *senin* adın yazıyor, bak. Ayın Röportajı: Hüma Kosovoalı.”

Hüma Kosovoalı, paçasını beni görmezden gelerek kurtarmayacağını nihayet anlamış gibi bana baktı. Kemik çerçeve gözlüğünün arkasına saklamayı başaramadığı bir yorgunluk, olduğu gibi suratında asılı olsa da ona acıyacak değildim.

“Benim kitabımın üzerinde de Hüma Kosovalı yazıyor ama bu onu benim yazdığımı göstermiyor, değil mi Baharcım?”

Bu konudaki rahatlığının sınırları beni her defasında şaşkınlığa uğratiyordu.

“Yine de ucundan kıyısından kitabına bir katkıda mı bulunsan acaba? Hani orada burada birisi olur da aniden bir soru yöneltir... Önceden hazırlanmamış bir yorum yapman falan lazım olur... Üstünde isminin yazdığı kitapla alakalı edecek iki üç kelâmın olsa fena olmaz diyorum!”

Hüma yüksek sesli bir kahkaha attı. “Baharcıuum! Seni en çok bu çileden çıkmış hâlinde seviyorum, biliyor musun?” Ses tonuna bakılırsa şaka da yapmıyordu, hâlbuki beni bu hâlimde değil, herhangi bir hâlimde seviyor olması bile şaşılacak şeydi. “Sen bir taslak metin hazırla, ben son dokunuşu yapacağım elbette,” dedi, belli belirsiz fakat kesinlikle yetersiz bir ciddiyet takınarak. “Biliyorsun, romanda da böyle yaptık.”

“Üç yüz sayfada topu topu beş paragrafa falan dokundun!”

“Demek ki o kadar iyi iş çıkarmışsın.”

Düpedüz akıntıya karşı kürek çekiyordum, üstelik bir metre dahi olsun yol alamadan. Harcayacak bu kadar enerjim yoktu. Bu kadar sabrım hiç yoktu. Bir şeyler karalamaya başlamış olsam çoktan işi bitirip önüne atmıştım belki de. Olacakla öleceğe çare bulunamıyordu, uzun zamandır bulunamadığı gibi.

“Bahar... Bahar!”

Hüma telaşlı adımlarla peşimden kapıya kadar gelip beni tam çıkmak üzereyken yakaladı. “Sen neden bütün hafta ofisteydin?”

“Bu şirkette çalıştığım için olmasın?” diye sordum, dalga mı geçiyorsun diye sormak yerine. “Senin yapman gereken işleri yapmak gibi bir vazifem var, biliyorsun.”

“Şu anki en önemli vazifen bu değil ama!” diye hayıflandı. “Fotoğraf işi ne oldu?”

Fotoğraf sanatının varlığından şu an haberdar oluyormuşçasına, “Bilmem?” dedim. “Ne oldu?”

Sorusuna soruyla cevap vermemden hoşlanmamıştı. Elindeki telefon bir bildirim sesiyle çınlamış olmasa, muhtemelen bakışlarıyla beni canımdan bezdirmeye koyulurdu fakat neyse ki gelen mesaj önemli bir şeye benziyordu. Aceleyle masasının başına döndü ve bilgisayarının ekranını aydınlatıp bir şeyleri kontrol etti. “Sana bahsetmiştim, yurt dışı imzaları önümüzdeki hafta atılıyor. New York’taki yayıncı ile toplantı yaptık dün. Yarın da Londra ile görüşüyoruz.” Yerinden fırlarcasına ayaklanıp olanca enerjisiyle beni kucaklamaya kalktı. “Yaz başı İngilizce baskıyı çıkarıyoruz!”

Bu yüksek voltaja dayanıklı olup olmadığımıdan emin değildim. “Hayırlı olsun, Hümacım. Şayet *çeviriyi* de bana yaptırmayı düşünmüyorsan, sadece tebrik etmekle yetineceğim.”

Hüma keyifle sıırıttı ve “Bunun ne anlama geldiğini bence biliyorsun,” dedi, kendinden emin bir tavırla. “Fotoğraflı özel baskı için daha da hızlı olmamız lazım. Baharcım, biliyorsun... Bu, her satırına İstanbul ruhunun sindiği bir roman. Yabancı okura İstanbul’un dokusunu hissettirmek, bunu *göstermek* çok önemli. Hatta iyi kurgularsak, kitabın en büyük cazibe unsurlarından birinin bu olacağına eminim. İngilizcede doğrudan fotoğraflı baskıyla çıkmayı bile düşünebiliriz!”

Düşünebilirdi elbette. Düşünce suç değildi. En fazla hayal kırıklığıydı.

“Umarım fotoğrafçın da öyle düşünüyordur, Hüma,” dedim, üzerime alınacak hiç ama hiçbir şey görmeden.

Hüma gözlerini kıstı, bana uzayın derinlikleri kadar soğuk olduğunu umduğu bir bakış attı. Ardından masasına dönüp ajandasını karıştırmaya başladı. Ziyadesiyle sakin ve telaşsızdı, belki beni bu kadar basitçe çileden çıkarmanın keyfini çıkarıyordu.

Oysa çıkardığı şey bir kâğıttı.

“Al bunu,” dedi, hızlı hızlı bir şeyler karaladığı kâğıdı bana uzatarak. “Umarım onu çok fazla aramadan bulursun.”

Elime tutuşturduğu kâğıtta yazan adrese baktım. “Yapmak bile istemediğim bir iş için bir de adamın *peşinden* mi koşacağım, histerik gibi?”

Hüma tam çıkmak üzere kapıya yönelmişken arkasını dönüp güldü. “Asistanım gibi koşsan benim için yeterli,” dedi göz kırparak. Çantasını omzuna takıp çıkışa doğru ilerledi. “Merak etme, senden önce ben yakalarsam ifadesini alacağım onun. Maymun iştahlılığın zamanı değil artık, koskoca adam oldu!”

“Lafa bak! Maymun iştahlılığın zamanı değilmiş. Koskoca adam olmuşmuş! Bana ne ya?! Koskoca adamın bekçisi ben miyim? Ne yapacaksa kendi yapsın, fotoğraf mı çekecek resim mi yapacak, neyse artık. Usandım valla!”

BJ Londra’ya döneli birkaç gün olmuştu. Kırk yılda bir çıkan güneşi yakalamanın coşkusuyla kendini Hyde Park’a atmış, kısa parkurda kim bilir kaçınıcı turunu koşuyordu. “Sen... Toprak’a mı daha çok kızdın... Hüma’ya mı?” diye sordu, nefes nefese kalmış hâlde.

“Şu koşuna iki dakika ara mı versen acaba, burada dert anlatmaya çalışıyoruz!”

BJ’in uysal gülüşü hayra alamet olmasa gerekti. “Evet, anlatmaya devam et zaten. Ben de bu kadar kızdığın şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum çünkü.”

Kızdığım şeyin anlaşılmayacak tarafı yoktu. Aksine oldukça basitti. Kişisel bilgi mahremiyetini hiçe sayan patronum tarafından ev adresi öylece elime tutuşturulan bir adamın kapısına dayanmak istemiyordum. Öte yandan, kapağında ismi yazan ve her gün onlarcasına o isimle imza attığı bir kitabı *bana*

yazdırmakta veya *benim ev adresimi* aynı adama henüz günler evvel aynı şekilde vermekte beis görmemiş patronumdan böyle hassasiyetler beklemek zaten saçmaydı. Ama bugüne kadar bana fazla gelen gereğinden çok konuya sabır göstermiş olmam, her şeye katlanabileceğim anlamına da gelmiyordu.

Ve bana kimse birinin maymun iştahını bastıracak kolay lokma muamelesi yapamazdı.

“Bence sen bunların hiçbirini yüzünden değil, adam seni aramadığı için kırgınsın.”

Banklardan birine oturmuş olan BJ’in soluk alıp verişleri normal seyrine dönmüştü. Yanında olsaydım o soluklardan birini boğazına tıkmaya kesinlikle kalkardım.

“O günden beri aramadı hiç, değil mi?” diye tekrarladı sorusunu. Aramamıştı. “İş için de mi arayıp sormadı?” İş için de arayıp sormamıştı. “Buradan bakınca planın kusursuz işledi gibi görünüyor o zaman, *sevgilim!*”

Buradan bakınca ise kusursuzluk dünyanın en büyük iç sıkıntısı gibi görünüyordu.

“Hatta o kadar kusursuz işledi ki pişman oldun.”

Pişman... Benim pişman olacak yerim yoktu. Ben zaten boğazıma kadar pişmanlıkla doluydum. Benim aldığım nefes, nefes bile sayılmazdı, gel gör ki hâlâ yaşıyordum ve evet, pişman-dım. İnkâr etmenin de sonundaydım.

Ama BJ’in bütün bunları bilmesine gerek yoktu.

“Saçmalama, BJ!”

Hayatı yalan üstüne yalan üstüne yalan üstüne kurulu bir kadın olarak söylediğim tek bir yalanın beni günlerdir zehirlemesine inanamıyordum. Hiçbir yere varmayacak, beni kendimden çıkararak garip bir ukdeye kapılıp gitmişim ve küstah bir adamın maymun iştahının alelade, gelip geçici nesnesi olmuş-tum. Beni bu duruma sokan her şeye ve herkese çok kırgındım, en çok da kendime.

Hayır. Toprak'a.

"E iyi, git evine madem," dedi BJ, kendi kendime söylediğim yalanı kolayca faş eder gibi. "Madem evini de biliyorsun artık, git ve söyle."

"Ne diyecekmişim?"

"Her şeyi mahvediyorsun de." Komikmiş gibi sırıtıyordu. "De ki senin yüzünden bütün iş aksadı. Kitabı bitiremeyeceğiz. Patronum beni öldürecek. Vesaire vesaire vesaire."

"Eğlendin mi sen şimdi? Bir dahakine bana da haber ver, beraber eğlenelim."

BJ şapkasını çıkarıp dağılmış ıslak saçlarını karıştırdı. "İyi bir anlaşma değil bence," dedi ciddi bir tavırla. Ve kahkahayı patlattı. "Çünkü sen eğlendiğinde bana haber vermeyeceksin gibime geliyor."

Zevzek.

Telefonu BJ'in yüzüne kapatıp yerimden kalktım. Odanın içinde huzursuzca dolanmaya başladım. Adımlarım taş zemini dövmüyorsa neyi dövüyordu, fikrim yoktu.

Ve durduğum yerde fikir sahibi olamayacaktım.

Ulus'un dik yokuşlarının ve beklenmedik yeşilliklerinin arasına gizlenmiş onlarca müstakil evden birinin adresiydi alt tarafı. Bulması çok zor olmamalıydı. Bulduğumda yapacağım şeyi de büyütmeğe yersizdi. Önce arabayı otoparkın bir kenarına bırakacaktım, sonra site görevlisine şu an kafa yormak istemediğim ve ilgili evi aramasını *gerektirmeyecek* türden bir yalan uydurarak içeri girecektim, ardından da birbirinin kopyası olan ve Boğaz'ın yeşil sırtlarına koyu kiremit rengi birer fırça darbesi gibi sıçratılmış evlerden doğru olanı bulup kapıyı çalacaktım. O kapıyı ilk çalacak yabancı sayılmadığıma da emindim. Aylık dergileri bırakan bir kargo görevlisinden, gecenin vakitsiz bir saatinde ani bir

mide kazınması sonucu sipariş edilmiş pizzayı getiren kuryeden veya aidat makbuzu dağıtan site görevlisinden farklı değildim.

Ben de yalnızca görev icabı burada bulunmuş diğer herkes gibi işimi yapıp gidecektim.

Arabayı üç numaralı bloğun karşısına bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Kapı görünürde olmasa da birbirinin üstüne doğru büyümüş yeşilliklerin ardında bir yerlerde olmalıydı. Yürüdüm. Yürüdükçe yürüdüm fakat çalılıklarla kaplı dar patika, evin kapısına değil, görünenden daha büyük, kış bahçesine benzer bir alana açılıyordu. Asmaya benzer yapraklarla sıkı sıkı örülmüş büyükçe çardağın altında, keten kaplı bir oturma grubu vardı. Etrafa serpiştirilmiş irili ufaklı sehpa, burada ara sıra da olsa uğranılan bir yaşam alanının varlığına işaret ediyordu. Giriş kapısı hâlâ görünürde değildi fakat evin bir cephesini boylu boyunca kapayan yekpare cam, bu alanı gerçek yaşam alanından itinayla ayırmaktaydı.

Perdeler örtülü değildi, hatta salonu bu yemyeşil, cennetten kopma manzaradan mahrum bırakacak kadar budala bir perde muhtemelen hiç dikilmemişti. Bahçeye tam tepeden vuran ve asma yapraklarının arasından ince, sarı bir sızıntı gibi üstüme akan güneş, evin içini de belli belirsiz aydınlatıyordu.

Salon, kendisini burada içeriği öylece izlerken buluveren davetsiz bir misafire, mahremiyet esaslarını hiçe saydığını unutturacak kadar büyük ve içindeki sayılı eşyayı yutacak kadar boştu. Açık gri mermer bir yemek masası, metal ayaklı sandalyeler, büyük, bej rengi bir kanep, duvara sabitlenmiş pirinç kaplama dev bir raf ünitesi ve rafların üzerine serpiştirilmiş kitaplar, çerçeveler, irili ufaklı birkaç heykel ve obje. Eşya namına ne var ne yoksa buydu.

Olduğum yerde biraz daha dikildikten sonra, kapıya bahçenin arkasından dolaşarak çıkıldığına kanaat getirdim. Zaten görünürde başka bir şans yoktu. Bahçenin bitiminden köşeyi dönerek

çevresini arşınladığım ev, her bir cephede başka bir yekpare camdan kendisini gözler önüne seriyordu. Boylu boyunca mermer kaplı koridorlar, beyaz ve grilerin hâkim olduğu yarı açık bir mutfak, alabildiğine sade döşenmiş bir çalışma odası ve parlak, koyu yeşil yapraklarının arasında yeni yeni çiçek vermekte olan küçük bir manolyaya yarenlik edermiş gibi tam karşısına konuşlanmış, krom kaplı ayaklar üzerine yükselen dev bir yatak.

“Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?”

Utanç içinde arkamı döndüğümde kiminle karışılacağımla ilgili en ufak fikrim yoktu fakat konuşanın evin sahibi olmadığını ayımsayacak kadar kafam yerindeydi neyse ki.

“Toprak Bey’e mi bakmıştınız, hanımefendi?”

Bakmış ve görememiş ve yine de uzun uzun bakmaya devam etmiştim. Oysa sorusunun cevabı tek bir sözcükle özetlenebilirdi ve o tek sözcük muhtemelen yüzümden de okunuyordu.

“Evet. Ama...”

Üniformasından güvenlik görevlisi olduğu, yaka kartından da adının Osman olduğu kolaylıkla anlaşılan gençten adam, “Evde değil kendisi,” dedi. Ses tonu kibar ve saygılıydı. “Stüdyosuna bakın isterseniz, Toprak Bey bir süredir orada kalıyor.”

Cümlelerine eşlik eden hatırnaz ve içten tını, Toprak Bey’in bu evleri ve sakinlerini korumakla görevli Osman’ın nezdinde saygı ve takdir uyandıran bir kişi olduğuna işaret etti muhtemelen. Nihayet ulaştığım kapının sağındaki büyükçe posta kutusuna bırakılmış ve ayın sonuna yaklaşmamıza rağmen bırakıldığı yerden alınmamış aylık dergiler de haklı olduğunun işareti olmalıydı. Söz konusu stüdyonun adresini şu an bana vermiyor oluşu, evine gelip içine kadar girmekte sakınca görmeyen bir kadında bu bilginin *zaten* var olduğunu düşündüğüne mi delaletti peki? Muhtemelen.

Osman’a teşekkür ederek güir çalılıkların arasından geçtim ve arabama ulaştım. Buradan derhâl uzaklaşmaktan daha fazla

istediğim bir şey şimdilik yoktu. Birazdan bu kararımı sorgulayıp kime ettiğimi bilemediğim bir dizi teessüfü ardı ardına sıralamaya girişeceğimden ise emindim. Burnumdan soluduğum sıkıntılı nefeslerle boğulan havayı tazelemek için arabanın camını araladığımda telefon çaldı.

Teessüflerimden nasipleneceklerini almaya gelmiş olmalıydı: Arayan Hüma'ydı.

"Toprak'la konuştum," dedi. Cızırdayan sesinin arkasındaki topuk tıkırtılarını işitebiliyordum, muhtemelen bir toplantı salonundan diğerine koşturuyordu. "*Neyle uğraşıyorsan hemen bırak ve Bahar'la fotoğraflar için acil bir plan yapın*, dedim. Seni arayacak."

"Zahmet olacak ama!" demekten kendimi alamadım.

"Valla ikna etmek biraz zor oldu," diye devam etti. "İşleri varmış, hiç boş zamanı yokmuş, takviminde çok çok dar bir aralık varmış, bizi de oraya sıkıştırıracakmış, o da güzel hatırimız içinmiş, falan filan... Diyeceğim o ki, bu kez biraz suyuna gitmek isteyebilirsin."

"Suyuna gitmek *isteyebilirim*... Ben... Aklım fikrim *başımdayken*... Öyle mi?"

Sesimdeki ayarı kaçmış alaycılığı duymazdan gelen Hüma, konuşmanın son sözlerini söylerken takındığı türden bir kararlılıkla telefonun içine doğru üfledi nefesini. "Sen beni anladın, Baharcım. Hem bırak o uydursun kendini bize. Halledersin sen, ben sana güveniyorum. Ha bu arada, şu röportaj sorularına bakmayı da unutma!"

Kayıt.

Deneme 1-2.

Soru:

Bireysel geri dönüş hikâyenizle Eylül'ünkisi arasında bir bağ kuruyor musunuz?

Cevap:

Ne derler, bilirsiniz. Hayatta satmakta zorlanmayacağınız iki şey vardır: Seks ve iyi bir geri dönüş hikâyesi! Düşünün, ilkinin iyi olmasına gerek yoktur bile! Ama ikincisinin iyi olması şarttır. Ben bu kitapta, her ikisinin de tillahını yazdım. Ne de olsa işimi biliyorum!

Durdur.

Başlat.

Soru:

Romanınızda ihaneti, dönüştürücü enerjiyi harekete geçiren bir katalizör olarak kullanırken yaşadığınız tereddütler oldu mu?

Cevap:

İhaneti, dönüştürücü enerjiyi harekete geçiren bir katalizör olarak kullandığımı fark ettiğimde Eylül, azılı çapkının önde gideni olmuştu bile! Ama bu konuda hiç tereddüt etmedim, hayır. Rahibe olarak geçirdiği seneler bir boka yaramamıştı zira.

Durdur.

Başlat.

Soru:

İkili ilişkilerde affedicilik konusunda kadın ile erkek arasında toplumsal bir ayrımcılığın söz konusu olduğunu düşünüyor musunuz?

Cevap:

İkili ilişkilerde cinsel ilişki pozisyonları konusunda bile kadın ile erkek arasında toplumsal bir ayrımcılığın olduğunu düşünürsek, sizce de yersiz bir soru değil mi?

Kaydı durdurdum. Frene bastım. Röportaj sorularına bakmıştım. İcaplarına. Şimdi de başka bir şeyin icabına bakmam gerekiyordu.

Toprak Çelebi ve kırılğan egosunun.

Telefona bir mesaj düştü. İkincisi, birincisini takip etti hızlı hızlı.

Çok eğlenceli olmuş bu cevaplar, Baharcım, ilahil Boş vakitlerinde kaydedip kaydedip at bana valla böyle şeyler! Toprak'ın adresini gönderiyorum.

Galatasaray'ın arka sokaklarında, görkemli mimarisiyle göz alan ve belki bin yıllık bir geçmişe sırtını dayamış tarihi binalardan birinin önünde duruyordum. Apartmanın kapısı her nedense açıktı. Girişteki metal plakanın üzerinde kapı numaraları olsa da hiçbirisi isimlendirilmemişti ve bu alan uzun süredir ellenmemiş gibi duruyordu. Yüksek tavanlı apartman girişi, eski şehre ait ayakta kalmış tüm yapıların o esrarlı ve nostaljik atmosferini bünyesinde taşıyordu. Böyle bir binanın en üst katında nasıl bir fotoğraf stüdyosu olabileceğini hayal edemesem de Toprak Çelebi tam da gözlerimi alan öğle güneşinin vurmakta olduğu çatı katında olmalıydı.

Mermer kaplı girişin bitiminde, sonsuz bir spiral gibi göğe yükselen merdivenler vardı fakat esas kalbimi çalan, eski binalara ait en sevdiğim detaylardan biri olan tarihi asansördü. Koyu renk metal döküm plakaları sıkı sıkıya kapalıydı. Acaba nostaljik bir süs unsuru olarak mı varlığını sürdürüyordu, yoksa çalışıyor muydu? Düğmeleri vardı. Yenilenmiş ve elden geçmiş gibi görünüyordu. Düğmeye basmaktan zarar gelmezdi. En azından çalışıp çalışmadığını anlardım. Onca basamağı tırmanmak isteyip istemediğime karar vermek için vaktim de olurdu.

Bu kadar çok düşünmenin lüzumu yoktu. Lanet olası çatı katına çıkmak zorundaydım.

Asansör ağır ve gürültülü hareketlerle giriş katına ulaştı ve zemine oturur oturmaz iç kısımdaki akordeon kapıları açıldı. Metal dış kapı ise sürgülüydü ve dışarıdan elle açılması gerektiği anlaşılıyordu. Hâlâ alabildiğince tekinsiz duran bu siyah, eski ve

paslı metal kutu, esrarlı olduğu kadar çekiciydi de. Daha fazla düşünmeden kapıyı açtım ve kabine daldım.

Asansörün göstergelerine bakılırsa, dokuzuncu kat en üst kattı. Bina, bu civarın genellikle beş altı katı geçmeyen yapılarının arasından yüksekliğiyle sıyrılıyordu. Katlar arasında ağır ağır yol almakta olan kabinin iki yanındaki dar pencerelerden, uzun süredir açılmamış gibi görünen daire kapılarını ve terk edilmişlik dolu kat boşluklarını seyrettikçe, ince uzun bir bilinmezliğin tepesine tırmandığımı idrak ediyordum.

Bana dakikalar sürmüş gibi gelen uzun bir yolculuğun sonunda asansör nihai istikametine ulaşmış ve durmuştu. Bu asansörden beklenmeyecek kadar seri hareketlerle açılan akordeon kapıların ardındaki demirlere asıldım. Metal plakalar gürültüyle açıldı. Bir süredir üzerinde sarsılarak yükseldiğim hareketli zeminden ayrılıp sert ve soğuk mermere ayak basmak, bir anlığına garip geldi.

Oysa daha garip olan Toprak Çelebi'nin, araladığı ahşap kapının kanatlarından birine yaslanır vaziyette karşımda dikilmiş, bana bakıyor oluşuydu.

"Zili çaldığımı hatırlamıyorum?" dedim.

"Gerek yok," diye cevap verdi. "Zülfikar gelişini bandolu bir kortej gibi ilan etti sağ olsun."

Buraya gelmekte olduğum haberini uçurabilecek Hüma'sından tut Osman'ına kadar onca insan varken, Zülfikar da kim oluyordu?

Zülfikar...

"Asansöre *isim* mi taktın?" diye sordum, gülmemek için olabilecek en büyük çabayı göstererek.

"Sence de hususi bir ismi olmasını hak etmiyor mu?" Kapının diğer kanadını da ardına kadar açmıştı. Sorusu pek de soruya benzemediği gibi yüzünde uzun zamandır ilk kez tomurcuk

vermişçesine acemi fakat içten bir gülüş vardı. “Hoş geldin, Bahar.”

Ürkek fakat bunu belli etmemeye gayret eden adımlarla peşi sıra içeri yürüdüm. Koridor yüksek tavanlı, alabildiğine geniş bir salona açılıyordu. Girişin tam karşısında boylu boyunca terasa açılan camekân, şehrin tüm ışığını evin içine dolduruyordu. Meşhur naftalinli müzik kutusundan yükseldiğini tahmin ettiğim 60'lara ait bir şarkı, salonun tuğla örülü duvarları arasında yankılanıyordu. Sol tarafta, salonun ortasına kadar uzanan geniş bir çalışma alanı vardı; eskitilmiş ahşaptan büyük bir masa, geniş ekran iki bilgisayar, duvara sabitlenmiş panonun üzerinde asılı çeşitli fotoğraflar, kesilmiş resimler, notlar, yazılar, çeşitli dokümanlar... Karşısındaki duvara ise büyük beyaz bir perde gerilmişti, perdenin sol tarafında farklı boylarda envai çeşit sandalye, tabure, basamak vardı. İnce uzun gümüş rengi bir tripod, üzerindeki fotoğraf makinesiyle bu alanın tam karşısında duruyordu.

“Ne içersin?” dedi Toprak, içeri girdiğimden beri üzerimden atamadığım yabaniliğime aldırış etmeden. “Ayakta kalma, otur.” Teras kapısının karşısında, geniş ve heybetli gövdesiyle uçsuz bucaksız tarihi yarımada manzarasına hükmeden toprak rengi deri kanepeyi işaret ediyordu.

“Göründüğünden daha büyük bir yermiş burası...”

“Burayı stüdyoya dönüştürürken kolon olmayan bütün duvarları iptal ettik,” dedi yanıma gelirken. Elinde, nereye gizlenmiş hangi dolaptan çıkardığını anlamadığım iki şişe soğuk bira vardı. Ve parmak boğumlarından başlayarak avucunun içini dolayıp bileğine kadar elini saran bir bandaj.

Şişelerden birini bana verdi ve kanepeye geçmemi beklemeden çaprazdaki sallanan sandalyeye oturdu. “Eee, ne var ne yok?”

“Eline ne oldu?”

Sorumu duymaktan rahatsız olmuş değilse de vereceği cevabın önemsizliğinden eminmiş gibi bana baktı. "Mühim bir şey değil."

"Buna sen mi karar veriyorsun yoksa bir doktor gördü mü?"

Vurdumduymaz bir gülüş yayıldı suratına. "Bir doktorun görüp görmemesi gerektiğine ben karar veriyorum diyelim."

"Ben de o bandajın değişmesi gerektiğine karar veriyorum!" dedim. Hatta vermiyordum, vermiştim bile, çoktan ayaklanmıştım. Bandajın üstüne bildiğin kan oturmuştu. Ve fakat arkamı dönüp salonun gerisine doğru seğirttiğimde, ne yapacağımla ilgili en ufak fikrim yoktu. Çalışma masasına doğru ilerledim ama üstündeki onca ıvır zıvırın içinde ilk yardıma yönelik herhangi bir malzeme varmış gibi görünmüyordu.

"Yedek sargılar nerede?"

"Sargının değişmesine gerek yooook," dedi uzatarak.

Sinir bozucu ve inatçıydı. Mikrop kapmak istiyorsa kendi bilirdi. Salonun içinde dolanırken konuyu değiştirdim. "Bu çalan şarkı *Her Yerde Kar Var* değil mi?"

Bana bir süre *ne alaka* der gibi baktıktan sonra yerinden kalktı. "*Cae la Nieve*," dedi. Hoparlörün başına gitmiş, sesi açıp yanıma gelmişti. "Sever misin?"

"*Her Yerde Kar Var*'ı severim."

"Ama bu *Her Yerde Kar Var* değil."

"Bu Fransızcası olabilir ama ben yine de *Her Yerde Kar Var*'ı duyuyorum."

"Teknik olarak İspanyolcası."

"Orijinali bir Fransız şarkısı değil miydi?"

"Fransız orijinalin bir de İspanyolcası var. Türkçesinin olması gibi."

"Sonuç itibarıyla hepsi aynı şarkı!"

"Bahar, sen buraya *niye* geldin?"

Yüzündeki pişkin gülüş ne kadar utanma ve arlanma bilmiyorsa, benim suratımdaki ifade de bir o kadar ebleh ve ahmak olmalıydı.

“İşimiz var! Fotoğraf çe...”

“Gideriz,” dedi. Gülmeyi bıraktığı söylenemezdi. Tartışmayı ise bırakmış görünüyordu. Gailesizce yerine doğru yürümüş, kalktığı sandalyeye oturmuş, hatta sallanmaya başlamıştı.

“Ayrıca o elinin de yeniden sarılması lazım!”

“Bir şey yok bunda, gel otur!”

“Buraya oturmaya gelmedim!”

Masayı karıştırmayı bırakıp arkamı döndüm ve kalçamı bir köşesine yaslayıp kollarımı birbirine kavuşturdum. Buradan da devam edebilirdik böyle, bu mesafe makuldü. “Hem geldiğimi kim haber verdi gerçekten sana?”

“Kimsenin haber vermesine gerek olmadı.”

“Adresini Hüma verdi, haberin olsun...”

“Doğrudur...”

“Sadece buranın adresini de değil...”

“Tahmin ederim.”

“Evinin neredeyse içine kadar girdiğimi gören site görevlisi arkadaşın da sana herhangi bir haber uçurmadığına pek inanmıyorum doğrusu!”

Birasından koca bir yudum alıp yerinden kalktı ve yanıma geldi. “Osman beni habersiz bırakmaz, doğrudur ama,” dedi, duvarın içine monte edilmiş gibi duran ufak bir dolaptan bir kâse yeşil erik çıkarırken, “ben geldiğini bütün bu insanlardan daha evvel biliyordum.”

“Bu mevsimde eriği nereden buldun?”

“Her şeyi soracak mısın?”

Sinirlerim bozulmuş gibi gülmeye başladım ki gibisi fazlaydı, sinirlerimi gerçekten bozmuştu. Gövdesi terlemiş bira

şişesini sertçe masaya bırakırken, eskitilmiş güzelim ahşabın üstünde lekesi muhakkak kalacak olan ıslak yuvarlağı zerre umursamıyordum, biraz da Toprak'ın siniri bozulsaydı. Yaslandığım yerden kalktım. Büyük, ziyadesiyle boş ve bundan kelli lüzumsuz kahkahamın duvarlarında boğuk boğuk yankılandığı salonun içinde dolaşmaya başladım. Sadece saniyeler sonra ona doğru dönüp gerisin geri üstüne yürüyerek ne yapmak istediğimle ilgiliyse fikrim yoktu.

Meydan okumak?

Hesap sormak?

Öfkeli adımlarımı merakla izleyen suratında gamsız bir tebessüm peyda olmuştu.

Tereddütsüzce karşısına geçip yüzüne baktığımda, çenesindeki yumruk izini fark ettiğimi fark etmiyordu.

Belki de ediyordu.

Belki yüzünün ortasına bir tane de ben patlatsam buna bile razıydı.

Nasılsa çürük mordan ılık sarıya dönmekte olan yara izine belli belirsiz değdirdiğim parmak uçlarım, bir yumruktan çok daha fazlasını yapmıştı ona...

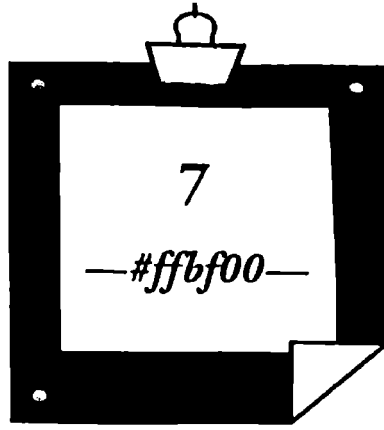
Bir adım geri çekildim.

Kanın beynine geri dönmesi, yarılmış birer toprak parçası gibi aralanan dudaklarını kapatması ve devleşmiş göz bebeklerinin gerçek dünyaya yeniden odaklanması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Sormayacağım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

“Her ne yapıyorsan bir ara o işini tamamlayıp hazırlanmayı düşünüyor musun?”

“Geç kalıyoruz!”

“Hatta başlayamadık!”

“Toprak Çelebi, sana diyorum!”

Az evvel kazandığım zaferin ömrünün bu kadar kısa olması canımı sıkmaya başlamıştı. Toprak’ı masanın başında, kendimce *yüzüstü* olarak tabir ettiğim vaziyette bırakıp şimdi sadece gülünç olduğunu fark ettiğim çocukça bir kıvançla kanepeye döndüğüm andan beri, bilgisayarının karşısında bir şeylerle uğraşıyordu. Muhtemelen kendince o da bunu *iş* olarak tabir ediyordu. Hüma’nın binbir ricası ve minneti üzerine bize *kısa bir yer açtığı* yoğun programının sayılı dakikalarının içindeydik ve Toprak, ne idiği de ne acelesi olduğu da belirsiz işlerine dalmıştı.

Ben hiç yokmuşum gibi.

“Hazırlanmak derken?” dedi, lütfedip bilgisayarının başından kalkarken. “Neye hazırlanmak tam olarak?”

Öfkelenmek için erkendi. Gün uzundu, en azından öyle olsa iyi olurdu. “Buraya ne için geldiğimi biliyorsun herhalde.”

Yanında getirmeyi ihmal etmediği erik kâsesinden büyükçe bir erik alıp dişlerini iştahla sulu gövdesine geçirdi. “Birkaç tahminim var, evet.”

Tuzağına düşmeyecektim. “Neyse ki çok isabetsiz bir adreste değiliz,” dedim pencereden dışarı bakarak. “Yani istemeden de olsa, dolaşacağımız bölgeye gelmiş bulunmuşum.”

“İstemeden olduğuna emin misin?”

“İsteyerek neden geleyim!?”

“Bilmem... Gördüğüm kadarıyla sabahtan beri azimle İstanbul turu atıyorsun. Hani elinde üçüncü bir adres olsa, oranın da kapısına dayanırmışsın gibi.”

Çileden çıkmamaya kararlıyım ama sınırlarımı gerçekten zorluyordu. Sınırlarımı gerçekten zorlarken eğlenmesi de cabasıydı.

“Sen az önce ne demek istedin?” diye sordum. Merakıma engel olamamıştım. “Ben geldiğini biliyordum, herkesten önce biliyordum falan dedin?”

Sargılı olmayan eliyle çenesini kaşdı. Bunun, tavrına ciddi bir hava katacağını düşünüyor olmalıydı. “Hareket sensörlü kameralar,” dedi. “Bahçede hareket sensörlü kameralar var.”

Herhangi bir şey dememiştim ama yüzümün aldığı şekil, haksız çıkmakla kalmayıp gafil de avlandığımı beyan ediyor olmalıydı. “Güvenlik hassasiyetin bayağı yüksekmiş! Hoş, evin içinin çöp kutusuna kadar ayaklar altında olduğunu düşünerssek, belki de haklısındır.”

Güldü. “Açık olmayı severim,” dedi. Kaşları, karmaşık bir hesabı kafasında oturtmaya çalışıyormuş gibi hafifçe çatılıydı. “Ya da kapalı olmayı sevmem diyelim... Her ne kadar bu her zaman kolay olmasa da...” Yüzünde sanki buruğa kaçan bir tebessüm vardı. “Şimdi de olmuyor mesela...”

Ne demek istiyordu?

Tüm o üç noktalarla *ne* demek istiyordu?

Ne demek istiyorsa istiyordu!

“Neysel!” dedim. “Sen *hazırlanırken* ben biraz terasta takılayım.”

Buyurgan bir bakış atıp terasa çıktım. Elimde olsa buradan kaçıp toz olurdum ama beni uçuracak kanatlarım da yoktu, bu işin içinden çıkmak için geçerli bir sebebim de.

Terasta dakikalarca oyalandıktan, dış mekân mobilyalarını, köşeye dayanmış ince uzun masayı, çevresindeki sandalyeleri, ahşap renkli döşemeyi ve etraftaki her bir ayrıntıyı uzun uzun inceledikten sonra içeri döndüm. Yapacak bir şeyim kalmamıştı. Toprak Çelebi ortada yoktu. Belki açacağım fuzulî sohbet ilgisini çekerdi de ortaya çıkardı. Bir kere daha adını bağırmak istemiyordum.

“Burada kalmak zor olmuyor mu?”

Kapının ağzında belirdi. Hazırlandığı falan yoktu. Artık erik de yemiyordu. Sorum, boşta kalan dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesine sebep olmuştu.

“Yani burada kalıyormuşsun... Güvenlik söyledi... O yüzden,” diye geveledim.

“Burayla nereyi kastettiğine bağlı.”

Yürüyüp yanıma geldi. Terasın aralık duran kapısını açtı ve dışarı çıktı. Burayla kastetmediği yer, teras da olmasa gerekti. Onu takip edeyim diye bana bakıyordu ve aramızda yarı aralık kalmış camdan kapının varlığını bakışlarıyla anlamsız kılıyordu. “Gelsene.”

Dediğini er ya da geç yapacağımdan emin olduğundan, korkuluklara doğru ilerlemişti. “Bu semti, bütün bu yozlaşmışlığına rağmen canlılığını bir türlü kaybetmemesini seviyorum,” dedi. Dirseklerini korkuluklara yaslamış, tarihi yarımadaı kanatlarının altına alan bir kartal yuvasından başını uzatır gibi manzarayı seyre dalmıştı. “İstanbul’a döndüğümde stüdyoyu daha sakın bir yerde açmayı hiç düşünmedim. İnsanın kesintisiz bir huzurun, sessizliğin göbeğinde gerçekten üretken olabileceğine

inanmıyorum.” Başını eğip aşağı baktı. İstiklal’in şimdiden hareketlenmiş kalabalığı ara sokaklara kadar sızmaya başlamıştı. “Bunca keşmekeşe ve gürültüye rağmen burada bazen daha iyi uyuduğumu söylesem inanır mısın?”

Bakışlarım içeri doğru, cama yansıyan güneşten ötürü göremediğim deri kanepeye çevrildi. “Şuna bakınca inanmakta zorlanırım açıkçası.”

Hafifçe kısılan gözlerinin ardında derin sırlar yatıyormuş gibi esrarlı bir ifade takındı. Konuşmuyor, öylece duruyordu. Kapıya doğru yürürken de verdiği herhangi bir yanıt olmamıştı. Derken birdenbire ortadan kayboldu. Başını yeniden bana doğru uzattığında, kapının sağ tarafında kalan ve uzaktan fark edilmeyen bir girintiye girdiğini fark ettim.

“Ne yapıyorsun, Toprak?”

“Gelmiyor musun?”

Sorususun sanki evetten başka bir yanıtı yokmuş gibi peşinden yürüdüm. Yürüyüp vardığım girinti ise iki kişiyi içine sığdırmayacak kadar küçük ve dardı, beni nereye çağırmıştı? Anlamadığımı ve bu vaziyette kesinlikle anlamayacağımı ilan eden bakışlarım onunkilerin içinde yitip kaybolmuştu. Bir yerlere ilerlemeyi düşünmüyor muydu?

“Buradan.”

Nihayet arkasını döndü ve bir kapı olduğu dışarıdan anlaşılmayan bölmeyi yana kaydırarak açtı. Dar bir merdiven aralığıydı bu.

“Nasıl yani?” dedim.

Soruma karşılık vermeden, tırmanmam için basamakları işaret etti. Metalden yapılma ve kendi çevresinde spiral şeklinde dönen merdivenler zaten çatı katı olduğunu zannettiğim bu dairenin neresine çıkıyor olabilirdi ki? Bu sorum da yanıtsız kalmaya mahkûmdu zira herhangi bir açıklama yapmadan

ilerlememi bekliyordu. Burası kalakalmak için zaten çok yanlış bir noktaydı.

Çok dar, ufak, sıcak ve hararetli bir nokta.

Merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir kişiden fazlasının rahat geçemeyeceği bu metal basamaklar bir kişinin *bile* rahat geçmesi için uygun değildi, bu koskocaman dairenin fare deliğinden hâllice böyle bir tünele sahiden ihtiyacı var mıydı? Arkamdaydı ve çok yaklaşımdan da olsa beni takip ediyordu. İkimiz de konuşmuyorduk ki bu isabetti, burada fazladan harcanacak bir solukluk oksijen olduğunu düşünmüyordum. Basamaklar nihayet bitmeye yaklaşırken benim nefesim için de aynısı söylenebilirdi, oysa soluğumun kesildiğine kanaat getirmek için bir kez daha erken davranmıştım.

Soluksuz kalmak ona değil, buna benziyor olmalıydı.

Şehrin tepesindeydim. Belki de bulutlardaydım. Yeryüzü ile bağlantım yarı yarıya kopmuştu. Burada durmak, yalnızca bu kadim şehrin tarihi yarımadasını değil, Boğaz'ın neredeyse tamamını uçsuz bucaksız kucağına alan bir kulenin ucunda durmaya benziyordu. Ayaklarım yere basıyordu ama durduğuma emin değildim.

“Gelsene,” dedi, araladığı cam kapıdan geçip çatı katının içlerine doğru ilerlerken.

Gerçek çatı katı buydu. Kiremit rengi tuğlalarla örülü, iç kısımlara doğru giderek yükselen iki duvar arasında, bir çatı katından beklenmeyecek kadar ferah bir alan. Tavanda iki küçük çatı penceresi vardı. Soldaki duvar boydan boya bir kütüphaneydi; tamamen bu alana özel yapılmış metal döküm raflara yerleşmiş yüzlerce kitabın arasına heykeller, objeler, saksı çiçekleri, kurutulmuş çiçekler, irili ufaklı çerçeveler içinde fotoğraflar gelişigüzel serpiştirilmişti. Gelişigüzel... Rafların tam ortasında, ince uzun borusu tavana kadar uzanan İskandinav tarzı bir şömine vardı. Ceviz rengi parkelerle kaplı zeminin üstünde kıymetli ve

ender bir parça olduğu ilk bakışta anlaşılan bir İran halısı seriliydi. Kızıl kahve tonlarında kadife kaplı bir berjer, karşısındaki soluk kesen manzarayı en iyi gören noktaya kurulmuş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Kütüphanenin tam karşısında, aynı renkte tuğlalarla örülü duvara sanki kanaviçe gibi işlenmiş bir mutfak alanı vardı. İnce uzun, mermer tezgâh, üzerindeki az sayıdaki alet edevatla sakin bir düzen içindeydi. Tezgâhın altındaki eskitilmiş dolap kapakları, zeminin doğal bir uzantısı gibi duruyor ve alana derinlik katıyordu. İki kişilik ahşap yemek masası, manzarayı tam karşısına alacak şekilde cephenin güney ucuna yerleştirilmişti.

Lakin evrenin merkezi hiçbiri değildi.

Uçsuz bucaksız İstanbul silüetinin tam karşısında, onu kucaklamaya muktedir yegâne abide gibi yükselen şey, poyrazlı bir gecede havada uçuşup oraya konmuşçasına dünyevi olmaktan uzak görünen, üzerinde tüller uçuşan dev yataktı.

“İşte burada uyumak çok rahatsız sayılmaz.”

Burada uyuyor muydu? Uyuyabiliyor muydu? Başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. Yataktan güçlkle ayırabildiğim bakışlarımı belli ki bir süredir ona çevirmemi bekliyordu. Başarmıştı fakat neyi başardığına karar vermek, en azından kendi adıma zordu. Bu koskoca ve şimdi sadece yataktan ibaretmiş gibi görünen çatı katında yatağı ve yatağı ve yatağı ve daha fazlasını düşünmemek çok zordu.

“Anladım,” dedim. En azından birleşince bir anlam ifade eden üç heceyi bir araya getirmeyi başarmıştım. Yine de daha fazlasını toparlayacak gücü kendimde görmüyordum. “Ben aşağı ineyim,” dedim. Ve koşmak eylemi ile özetlenmeye çok yakın hareketler sergileyerek, ucunda dairenin kapısı olduğu izlenimi veren dar bir koridora çıktım. Lakin karşılıklı gardıroplara benzeyen büyük beyaz kapılarla çevrelenmiş bu ince uzun yol, bir kapıya çıkmıyordu. Daha doğrusu çıktığı kapı, çalışmayan,

işlevsiz bir kapıydı. Bu hâli ile bir duvardan farkı yoktu. Bir kapıya böyle acımasız bir sonu reva görmek nasıl bir zalimlikti? Bir kapıya bunu yapan, bana kim bilir neler yapardı?

“Kapı iptal,” dedi, *kaçış planının iptal* dermiş gibi. Zaten saçmaydı. Buraya kaçmaya gelmemiştim. Kaçacak bir şey de yoktu.

“Neden? İnsanlar bu üst kata *sürünerek* çıksın diye mi?” dedim, yanından geçip fazlaca rahat bir edayla salona geri dönerken.

“İnsanlar buraya çıkmaz,” dedi. Gelen seslere bakılırsa dolap kapaklarını açıp kapıyor olmalıydı. Her ne arıyorsa bulamıyor da olmalıydı. “Sen rahatına bak...” dedi. Sesi her bir hecede benden uzaklaşıyordu. “Otur veya uzan, dinlen istersen. Ben birkaç dakikaya geliyorum.”

Herhalde dalga geçiyordu. Bu yatağın ve yatağın ve yatağın ve yatağın yanında biraz daha durmam olasılık dışıydı. Tavanın en yüksek noktasına asılı büyük bir kancaya geçirilip yatağın üzerine bir cibinlik misali gerilen ve yanından geçişimle beraber belli belirsiz havalanan tüllerin ürpertici bir hayalet gibi elle-rime, kollarıma, ruhuma dolandığını hissediyordum.

Camekânı aralayıp terasa çıktım. Burası alt kattakine kıyasla daha büyük bir alandı ve panoramik manzarasıyla bu muhitin, hatta bu şehrin en eşsiz seyir teraslarından biri olmaya adaydı. Güneş ağır ağır bulutların arasına saklanıyordu. Yumuşak ve serin bir esinti yüzümü yalamaya başlamıştı. Kim bilir, bu irtifada belki iklim bile başkalaşıyordu.

“Hazır mısın?” dedi içeriden.

“Onu sana sormalıyız sanırım,” diyerek arkamı döndüm. “Geldiğimden beri seni...”

...

“Senin...”

...

“Yani senin gelmeni... yani hazırlanmanı...”

“Tamam,” diye cevap verdi, ağzımdan çıkan anlamsız kelimeler silsilesine bir dur diyerek. “Hazırım, tamam.”

“Bu... *Bu* nedir burada Allah aşkına!?”

Karşısında kırım kırım kırılan hâlîm düpedüz eğlenceli ve gülünç olmalıydı.

Yine de böylesine eşsiz bir manzaraya bakan, üç cephesi açık bir terasın ortasına eski püskü bir *küvet tankı* yerleştirmekten daha gülünç değildi.

“Terasın ortasında neden bir *süs küveti* var?”

Belki sesli dile getirildiğinde inanması biraz daha kolay olurdu ama olmamıştı.

“Ortasında değil, köşesinde,” diyerek beni düzeltti. Ortada düzeltilecek olan şeyin bu olduğuna herhalde canıgönülünden inanıyordu. “Ve *süs küveti* değil.” Eğleniyor da olmalıydı, aksi takdirde gülmemeye çalışır gibi dudağını dişliyor olmazdı. “Hem *süs küveti* ne zaten? *Süs küveti* diye bir şey mi var Allah aşkına?”

“Eğer yoksa bu daha büyük bir sıkıntı değil mi sence de?!”

Ne kadar aptal bir soruydu. Ama *süs küveti*nden daha aptal değildi. Aptal *küveti*n başına doğru ilerledim çünkü şu aşamada yapacak daha iyi bir şey aklıma gelmiyordu. Haklıydı. Geniş tank terasın ortasına değil, iç tarafına yakın, cam kapının açılmayan kısmının önüne yerleştirilmişti. Ve haklı olduğu bir konu daha vardı; eskitilmiş, kum rengi tankın üzerindeki, sıcak ve soğuk su verdiği anlaşılan musluklara bağlı metal aksam, hakiki ve faal bir tesisatın uzantısıydı; bu *küvet* buraya *sahiden* de *süs* amacıyla konmamıştı.

Başımı çevirip Toprak’a döndüm. Bakışlarımız birkaç saniye boyunca ihtiyat ve bilinmezlikle birbirini tarttı. Konuşmaya başladığımda, her şeyin sırası bir kez daha şaşmıştı çünkü iki kelimeyi bir araya getireceğim yerde, manasızca gülüyordum.

“Çok saçma bir şey ama bu!”

“Nesi saçma?”

“Burada olması! Neredeyse her tarafı açık bir teras burası!”

Gözlerini, insanı delirtecek bir ahestelik içinde elimle işaret ettiğim ufkun çizgilerinde dolaştırdı. Nihayet bana döndüğünde saniyeler de geçmiş olabilirdi, dakikalar da. “Kime açık ram olarak?”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Aradan geçen ve hangi birimle ölçeceğimi bilemediğim zaman diliminde aklım da donmuştu, boğazıma dizilen kelimeler de. “Bak şöyle bir etrafına,” dedi, yüzünü bir kez daha şehrin silüetine dönerek. İki büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma geldi. “Burası kör bir nokta,” dedi. Burası kör bir nokta olabilirdi ama ben de sağır ve dilsiz bir noktaya dönüşmeye çok uzak sayılmazdım, bana çok yakındı, fazla yakın. “Öyle bir nokta ki, tam burası...” Arkama geçip beni omuzlarımdan belli belirsiz kavrayarak küvetin hemen yanına çekti. “Burada istersen çırlıçıplak dikilip tüm şehre hâkim olabilirsin mesela...” Tüm şehri işaret etmek üzere havalanan sağ elinin parmakları, omuzlarıma hafifçe sürtünüp ufuk çizgisine doğru uzandı. “Ama seni kimse göremez.”

“Ben bunu gördüm ama.”

Sargılı elini, gafil avlanan bir kartalın pençesini kavrar gibi tutuşum onu şaşkınlığa uğratmıştı. Uğradığı şeye bozgun da diyebilirdik. Gözleri, yanık birer toprak parçası gibi alev alevdi. “Kanıyor. Sana bu sargıyı değiştirdim.”

Bıraktığım eli, yer çekimine yenilen işlevsiz bir uzuv gibi aramıza düştü bir saniyeliğine. Hızlıca toparlanıp geriye doğru iki adım attı ve kaşındığını tahmin ettiğim avucunun içini ovuşturdu.

“Bence benim sözümü dinle,” dedim, aramızda açtığı kısa mesafeyi yeniden daraltarak. “Bu elini nasıl bu hâle getirdin, bilmiyorum ama...” Elini avucumun içine aldım. “Ben sargılı ellerle yaşamak konusunda antrenmanlı bir insanım.”

Gür kirpiklerinin arasından beni süzdü. Bakışlarında ismini koyamadığım bir hoşnutluğun izleri vardı; konuşmaktan onu sanki alıkoyan, bu ihtiyacı ortadan kaldıran türden bir tokluk, kanaatkârlık. Dudaklarına anlayışlı bir tebessüm yerleşti. Elini elimden usulca çekip içeri girdi ve camekâna vuran gün ışığının eşsiz pırıltıları arasında gözden kayboldu.

“Bu işi bugüne almamız iyi oldu,” dedi. Galata’nın ara sokaklarına doğru ilerliyorduk. Sırtına, evde o kadar vakit harcayıp bula bula bunu mu bulmuş dedirtecek kadar alelade bir deri ceket giymiş, fotoğraf makinesini de çantasıyla beraber omzuna asmıştı. “Buraları hiçbir zaman turistten arındırılmış bir vaziyette yakalayamayız. Bir cumartesi gününe kıyasla şu an epeyce sakın sayılır.”

“Buraları sakın bir vaziyette yakalamak istediğimizi nereden çıkardın?” dedim. “Bu sokakların keşmekeşi; hayat dolu, sürprizli, hatta tekinsiz oluşu romanın özünde var. Hatta romanı tanımlayan şeylerden bir tanesi bu... Okuduğunu sanıyordum.”

Sitemime sahiden hak verirmiş gibi kaşlarını çattı belli belirsiz. “Haklısın,” dedi. “Ayrıca, okudum tabii ki romanı.” Önünden geçtiğimiz galerilerden birine gözlerini dikmişti. Yürümeyi sürdürdü. Birkaç adım sonra, dik bir yokuşun ağzında durup güneye doğru kıvrılan sokağı inceledi. “Ne dersin, sence bu sokak için bu açı iyi mi?”

“Nasıl buldun?” diye sordum pat diye. Zapt edemediğimi merak duygusu beni aniden esir almıştı. “Romanı yani... nasıl buldun, merak ettim.”

Aklındaki her neyse onu söylemekten vazgeçmiş gibi başını hafifçe eğip bana baktı. “Bir fotoğrafçı olarak mı yoksa bir okur olarak mı cevaplayayım?”

Bu karşılığı beklemiyordum. “Her ikisi de?”

“Doğrusunu istersen, bir kitapçada elimin gideceği bir roman olmazdı. Bir okur olarak çok işine yarar bir cevap veremem o sebeple. Bu türün alıcısı sayılmam pek.”

İstemsiz güldüm. “Mütemadiyen kendi ayakları üstünde durmaya çalışmaktan ayaklarının ne kadar bitap düştüğünü farkına varamayan, yalnız ve mutsuz metropol kadının yerine kendimi koyamam diyorsun...”

Dudaklarında imasız ve içten, hatta takdir dolu bir tebessüm oluştu. “Bir avazda böylesine isabetli... hatta kusursuz bir özet çıkarabildiğine göre, bu işte Hüma’nın söylediği kadar iyi olmalısın diyeyim onun yerine, olmaz mı?”

Benimkisi kadar bir avazda çıkmamışsa da cümlesinin her bir kelimesine inandığını yüzünden okuyabiliyordum. “Peki ya...”

“Bir fotoğrafçı gözünden ise...” diye böldü sözümü, “veya bir okur gözünden de aslına bakarsan... beklediğimden daha otantik, daha zengin bir dünyası vardı romanın.” Bir müddet duraksadı, sanki sözcükleri gelişigüzel seçmek yerine itinayla bir araya getirmeye çabalıyordu. “Eylül’ün yaşadıkları ve yaşadıklarını anlatış biçimi, insanın kafasında capcanlı renkleri olan, dokusu ve boyutları olan, yaşayan bir dünya canlandırabiliyor. Hüma’nın bu romanı bir de kamera kadrajından görmek istemesini yadırgamıyorum.”

Omuzlarım gayriihtiyari bir kıvançla dikleşmiş, göğsüm istemsiz bir heyecanla kabarmıştı. “Yazdıkları için böyle düşündüğünü bilse Hüma’nın koltukları kabarır.”

“Yazdıkları için böyle düşünmesem, *benim vaktimi saçma sapan bir işle harcama Hüma*, derdim,” dedi. Sözcüklerin üzerine öyle bir basmıştı ki, sanki onları duymazdan gelip geçme şansını kalmasın istiyordu. “Ve biz burada olmazdık.”

Söylemek istediği yegâne, en mühim şey bu muydu? Üstüme alınmam ve alınmamam gereken tüm anlamlar bu cümlemin

içinde mi saklıydı? Çoktan yürüyüp gittiğine ve devamını getirmediğine göre öyle olmalıydı. Peşinden ilerledim. Fotoğraf makinesini çıkarmış, deneme çekimleri yapmaya başlamıştı. Kim bilir, belki de gerçek çekimleri yapıyordu. Artık bana burası olur mu, bu açı nasıl gibi sorular sormuyordu. Herhalde normal şartlar altında elinin gitmeyeceği bu romanı özümsemiş ve üstüne üstlük beğenmiş bir birey olarak, dünyasını resmetmek için nereye bakması gerektiğini bana danışma ihtiyacında değildi. Yanına yanaştığımı gördüğünde, çantasından çıkardığı ikinci lensi tutmam için bana uzattı. Belki de buradaki varoluş sebebim buydu; tek başına zapt edemediği eşyalarını taşımak, onu yüksek sanatından alıkoyan dünyevi dertlerinden kurtarmak. Oysa makinenin çantasını herhangi bir Bahar da taşır, tişörtünün yakasına doğru dürüst sıkışmadığı için her an düşecekmiş gibi görünen güneş gözlüğü nihayet yeri boyladığında onu başka bir Bahar da yerden alırdı; bu Bahar'ın yegâne özelliği Hüma'ya henüz koparıp atamadığı bağlarla bağlı olup ondan ve mecburiyetlerinden kurtulamıyor oluşuydu.

“Günlerdir neden ortada yoksun?”

Peki, başka bir Bahar, bu soruyu da sorar mıydı?

Toprak Çelebi bana döndü. “İşlerim vardı,” dedi, olumlu veya olumsuz herhangi bir imada bulunmadan. “Hem senin de vardı,” diye eklerken de bir o kadar olağan başka bir durumu dile getiriyordu. “Erkek arkadaşın buradaydı...” Elimdeki lensi alıp ötekiyle değiştirdi. “Çocuk buralara kadar gelmişken seni iş güce alıkoyamayayım dedim...”

“Erkek arkadaşım varken de faaliyet gösterebiliyorum ben. Hem yetiştirmem gereken bir işle *alikonmayı* dert edinmezdim!”

Terslenmek hoşuna gitmiş gibi sıırıttı belli belirsiz. Böyle anlarda çehresinin keskin kıvrımlarının aldığı benzersiz biçim бүтünüyle onun suçuydu. Gülüşünü çevreleyen sert çizgilerin бүрүndüğü dehşet uyandıran ifade aslında dehşet değil, şehvet

uyandırmasa istemsizce üstüne de gitmezdim herhalde, gel gör ki artık çok geçti, yapmıştım.

“Belki de *senin* bölünmesini istemediğin işlerin çıkmıştır? Bir telefonla öylece kalkıp gittiğine göre!”

Yüzünde bir milim de olsa hareket eden tek yer dudakları oldu. Onları ayıran dar aralığı mahrem bir esrar perdesini kapar gibi kapamıştı. Gözleri üzerimdeydi ve bakışları buyurgandı.

Bu işlere hiç kafa yormamamı buyuruyordu.

“Acil bir işim çıkmıştı, evet,” dedi, arkasını dönüp, “o gün de söylediğim gibi. Ve sonra da işlerim devam etti, Bahar ama görüyorsun ki onca işimin arasında bugün, bu koskoca yarım günü size ayırdım.” Cümlesine itinayla iliştiirdiği *size* sözcüğü, aramıza çektiği sınırın nişanesi olmalıydı. “Devam mı etsek o yüzden?”

Bütün bunlara kafa yormak yerine devam etmek hayrıma olacaktı, evet.

Öğle vakti güneşi üstümüzde ağır ağır alçalmaya başlarken Galata sokaklarını arşınlamayı sürdürdük. Kuleye bağlanan dik yokuşları ardı ardına inip çıkarken fazlaca konuşmadık. Toprak Çelebi kenarı yıkık taş duvarlara, çapraşık binaların üstünde oynayan güneşin yarattığı beklenmedik gölgelere, parke taşlarının arasından boy vermiş inatçı yeşilliklere objektifini doğrulturken ikimiz de sessizdik. Aramızda sözsüz bir mutabakat vardı. Varlığımın yokluğum bir gibiyse de bunun kararını tek başıma veremiyordum.

“İstanbul’u, yani o zamanki adıyla Konstantinapol’ü, aynı eski Roma gibi on dört bölgeye ayırırlarmış, biliyor musun?” dedi neden sonra. Bunu bilmemi beklediğini sanmıyordum, maksadı muhtemelen bu garip sessizliğe son verip bir sohbet açmaktı. “Bu bölgelerden on üç tanesi surların içinde, sadece bir tanesi surların dışındaymış. Suyun da karşısında. Aynı Roma’da, Tiber Nehri’nin karşısında kalan Trastevere gibi, Haliç’in karşısında

kalan Sykai... Bugünkü adıyla Galata.” Parmakları, görüş açımıza belli belirsiz giren Galata Kulesi’ni işaret ederken devam etti: “Buraya epeyce zaman Sykai denmiş. Sykai’nin Galata’ya tam nereden, nasıl dönüştüğü belli değil ama bölgenin bütününe zamanla Pera demeye başlamışlar.”

“Yunancada *karşı taraf, öte taraf* anlamına geliyor, değil mi... Pera?”

Hikâyesine yaptığım bu küçük katkı hoşuna gitmiş olmaydı ki bir kaşı ilgiyle havalanmıştı. “Bu bölgeyi elbette biraz araştırdık,” dedim açıklama yapar gibi. Birinci çoğul şahsı kullanmayı akıl etmem isabetti doğrusu. “Yani roman için araştırdık... Hüma ile.”

Lensin kapağını kapatıp makineyi çantasına yerleştirirken yanıma geldi. Yüzünde tatminkâr bir tebessüm vardı. Tam bir şey söyleyecekken arkadan gelen sesle irkildi.

“Toprak abi!”

Tiz ses ikimizi birden yerimizden sıçratmıştı. Şaşkınlıkla arkamı döndüm. On üç on dört yaşlarında, sıska bir oğlan bize doğru yürüyordu. Bir sokak çocuğu değildi ama üstündeki hırpani kılık sokaklarda epey vakit geçirdiğini gösteriyordu. “Burarlarda mı dolaşıyorsun?” dedi, cılız ve esmer kollarını Toprak’ın beline dolayarak. Onunla karşılaşmaktan ötürü fazlaca mutlu olmuş ve heyecanlanmış gibiydi. Neşesini kaybetmeden bana dönüp elini uzattı. “Merhaba yenge.”

İstemsiz bir kahkaha attım. “Merhaba,” dedim ince ve kemikli elini sıkarken, “yenge değil yalnız. İş arkadaşı diye...”

Benden bir yanıt beklediğini nereden çıkarmıştım? Çocuk tazelenmiş bir coşkuyla yeniden Toprak’a dönmüş, yumruk yaptığı eliyle ceketinin paçasına asılmıştı. “Ne zaman geleceksin bir daha?”

Toprak avucunun içiyle çocuğun başını okşadı ve sevecen bir tavırla sırtını sıvazladı. “Hazır olduğunuzda,” dedi gözünü

kırparak. “Hem senin dersin yok mu? Ne koşturuyorsun buralarda?”

Çocuk er ya da geç gelecek olan fırçayı çoktan yemiş gibi başını önüne düşürdü. “Bitirdim Toprak abi ya! Hem sınav öbür gün! Daha çok var.”

“Hadi hadi, aylaklık etme,” dedi Toprak, çocuğun yeni yeni dikleşen omuzlarını sıvazlayarak. “Böyle geçemezsin sınıfı. Geçemezsen de külahları değişiriz.”

“Ben o sınavı illa geçerim Toprak abi ya, sen kafaya takma!”

“Yürü bakayım! Serseri seni!”

Çocuk, Toprak’ın şakayla karışık şaplağından son anda kurtularak kollarının arasından sıçradı ve geldiğinden de büyük ve hızlı adımlarla koşarak sokağın derinliklerinde kayboldu.

“Buralarda çevren sağlammış,” dedim. Suratıma manasızca geniş, saf ve sersem bir gülüş yapışıp kalmıştı.

“Eh, senelerdir buralardayım. Yerlisi sayılırım artık.”

Benzer bir havailik onun tavrına da sinmişti sanki. Bir süre konuşmadan, aylak aylak yürüdük. Güneş bulutların arasına girip girip çıkıyor, ara ara yüzümüzü yalayan serin rüzgâr saçlarımızı uçuşturuyordu. Yeniden Kule Meydanı’na çıktık, giderek büyüyen kalabalığı yarararak Serdar-ı Ekrem’e bağlandık ve eski şehrin de eskisinin üstüne hunharca kurulan yenisinin de en şatafatlı ve dillerden düşmeyen binalarından biri olan tarihi Doğan Apartmanı’nın önünde durduk.

Rotamızın mecburi, bana çilelerden çile beğendiren uğursuz sonu.

“Ee ne yapıyoruz, çıkıyor muyuz yukarı?” dedi. İşaret parmağı, binanın güney cephesine bakan çatı katlarından birini gösteriyordu. Sorusu makul ölçüde meraklı, bir parça hınzır ve beklenen üzere kaçınılmazdı ve fakat benden aldığı karşılık, “Neden çikalım ki?” olmuştu.

Dünyadaki en abes soruyu sormuş gibi.

“Ne demek *neden* çıkaralım?”

“Evet... Neden çıkaralım?”

Sabrını muhafaza etmeye takdire şayan bir gayret gösteriyordu. “Anlamadım... Eylül’ünki orada yaşamıyor mu?”

Haklıydı. *İkili Eylül Çıkmazı*’nda, biricik çocukluk aşkı tarafından aldatılan Eylül’ün, hayal kırıklıklarının üstüne tek tek basıp kendine yepyeni bir hayat kurmak üzere çıktığı umarsız yolculukta fırtınalı bir aşk yaşadığı bohem ressam Faik’in yaşadığı daire, Toprak’ın işaret ettiği o çatı katıydı.

“Eğer Faik gerçek bir insan olsaydı, evet,” dedim, dikildiğim alçak kaldırımında rahatsızca kıpırdanarak.

“Olmasın... Sonuçta yaşadığı yer gerçek. Yani romana göre... Biz de girip orayı çekeceğiz. Yapmaya çalıştığımız şey tam da bu değil mi?”

Sinir bozucu bir profesyonellik anlayışı mı vardı yoksa sadece işgüzarlıktan mı keyif alıyordu, emin değildim. “Sende şu kapının gizli bir anahtarı varsa, avluya girip içeriyi casus gibi gözleyebiliriz tabii, neden olmasın!” dedim, berbat bir espri teşebbüsünde bulunarak. Durumu kurtaracak tek şey buydu. Doğan Apartmanı’na daire sahiplerinden ve kiracılarından başka kimse giremiyordu.

“Sen onu bana bırak,” dedi.

“Nasıl yani?”

Yanına yaklaşıp omzuna dokundum, hatta koluna girip kendisini çekiştirmeye kalktım. Hayretle bana baktı. “Ne oluyor?”

Kendisine mâni olamazsam elinin körü oluyordu.

Ve kendisine elbette mâni olamıyordum çünkü Toprak Çelebi, vitraylı dış kapı camını tıklatmış, içeride bekçilik etmesi muhtemel birisiyle konuşmaya başlamıştı. Ardından bana döndü ve başıyla belli belirsiz bir gel işareti yaptı.

“Burada da mı bir dairen var yoksa?!” Sakinlerinden birisinin yakını veya bizzat kendisi olmadan girilemeyen bu apartmana kimin ismini vererek girdiğimize kafa yormak istemiyordum. Kendisi değilse, o sakinin kim olduğunu düşünmeye hiç niyetim yoktu. Neticede dünya büyüktü, İstanbul koskoca bir kazandı, burada da elliye yakın daire vardı. “Yoksa ‘Toprak Çelebi’ ismi bu kapıyı da mı açıyor?”

Sorumu duymazdan gelme niyetindeymiş gibi güldü. “*Master key*, diyorsun,” dedi, o gülüşe lüzumsuzca yakışan muzip bir edayla. Sorumu duymazdan gelemediği gibi, onunla düpedüz eğleniyordu da. “Bunun için ya çok sık ya da çok ender rastlanan bir birleşim olması gerekir. ‘Toprak’ ve ‘Çelebi’... Bence ikisi de değil.” Yanıma yaklaştığında yüzüne yayılan geniş gülüş, ufak, yaramaz bir tebessüme evrilmişti. “Bence beni bu kadar abartma.”

Karşılık vermeme fırsat bırakmadan kendisine ardına kadar açılan kapıdan içeri daldı. Peşinden gittim çünkü başka şansım kalmamıştı. Taze baharla her bir dalı yeşillenmiş onlarca bitki ve ağacın süslediği bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. Makinesini çıkarmıştı. Vizörün hemen ardındaki bakışları avlunun sarı yeşil katmanları arasında dikkatle süzülüyordu. İfadesi ciddi, dudakları sıkı sıkı kapalıydı. Kaşları hareketsizdi. Sert fakat pürüzsüz hatları kusursuz bir sanat eserini andırıyordu. Apartmanın kehribar sarısı duvarları ve İtalyan panjurların nostaljik koyu yeşilleri arasında, Beyoğlu’nun dar sokakların ortasında beklenmedik bir vaha gibi beliren bu küçük ormanın içinde ölümsüzleştirdiği karelerin her biri eşsiz güzellikte olmalıydı.

En az kendisi kadar.

“Tamamdır. Çıkalım mı?” dedi, ansızın bana dönerek.

Hayran bakışlarımı aceleyle avlunun iç kısımlarına kaçırdım, umarım bu ahmak hâlimi havasını soluduğumuz büyüğü atmosfere yorardı. “Tamam,” deyip arkasından ilerledim utana

sıkıla. Kapiya doğru yürüdük ve yeniden dar sokağa çıktık. “Şu-
raya otursak mı?” dediği yol üstündeki kafenin plastik sandalye-
lerine yerleşirken ne kadar yorulduğumu ancak fark ediyordum.

Sokak iyiden iyiye hareketlenmiş ve güneş bulutların arasın-
dan ince ince ışıldayarak masamıza vurmuştu. Apar topar söyle-
diğimiz kahveleri beklerken makine hâlâ kucağındaydı. Çektiği
karelere bakıyordu. Çektiği karelere ben de bakmak istiyordum
ama bunu göğsüne kadar sokulmadan yapmanın imkânı yoktu.

“Portre,” dedim o yüzden. Veya sadece konuşmuş olmak
için. Her şey bu garip sessizlikten daha iyi olduğu için.

“Efendim?”

“Portre de çekiyor musun? Stüdyoda bunun için bir düzenek
vardı ama etrafta gördüğüm fotoğrafların arasında hiç portre fo-
toğrafı olduğunu hatırlamıyorum...”

Ekranı karartıp makineyi aramıza bıraktı. “Pek çekmiyo-
rum da ondan,” dedi. “Genelde tercih etmem.”

“Neden?”

“Sipariş üstüne yapılabilecek bir iş olduğunu düşünmüyo-
rum çünkü.”

Ne demek istediğini belki açıklar diye düşünerek beklemeye
koyuldum ama onun buna niyeti yok gibiydi. Gözleri, sokağı
bir tığ gibi karış karış işleyen taş duvarlara dikilmişti ve bakış-
ları dalgındı. Telakki ediyormuş gibi bir hâli vardı neredeyse.
“Sevdiğim bir fotoğrafçının şöyle bir sözü vardır,” dedi sonunda.
“*‘Birini açman için, bunu hak etmen gerekir.’* Herhangi birini kar-
şına oturtup deklanşöre bastığında bir kareyi dondurursun. Bu
kare güzel olabilir, ışığı ve renkleri ve formu bakımından doğru
olabilir, iş de görebilir ama hakiki bir fotoğraf olmaz çoğu za-
man.”

“O hak etmediği için mi yoksa sen hak etmediğin için mi?”

Sesimdeki müstehzi tını ‘Toprak Çelebi’yi belli belirsiz gü-
lümsetmişti. Dudaklarında sakın ve bilgiç bir tebessüm vardı.

“Karşılıklı,” dedi. “Fotoğraf çekmek, ilişki kurmaktır çünkü. Dans etmek gibi. Kafa kafaya verip bir sorunun üstesinden gelmek gibi. Ya da savaşmak gibi. Bunu illa yapıcı, birbirini yukarı çıkaran bir ilişki olarak düşünme. Birinin fotoğrafını çekerken onu güzel göstermeye, olduğundan daha genç, daha güçlü, daha masum veya daha sert, daha kudretli göstermeye çalışmazsın. Aslına bakarsan, onu göstermeye de çalışmazsın.”

Beklenmedik bir es vererek sustu.

“Onu tanımanın nasıl bir his olduğunu hissettirmeye çalışırsın.”

Sözlerinin devamının bu olduğunu tarifsiz bir kuvvetle içimde hissederek sordum: “Sen de bu yüzden mi gerçekten tanımadığın kimsenin fotoğrafını çekmiyorsun?”

Sorumun bir evet ile cevaplanmasına hacet bile yokmuş gibi bana baktı. Bakışlarında açıklaması olmayan ve kelimelerle de muhtemelen açıklanmayacak düşüncelerin buğusu asılıydı.

“Tanımadan yapamazsın. Yakınlık kurmadan yapamazsın. Bazen, uzaklaşmadan yapamadığın da olur. Planlayarak yapılmaz. Doğru zamanı, şaşmaz bir formülü yoktur. Bilinmezliklerle ve sürprizlerle doludur. Şaşırtmacalıdır ve gafil avlar.” Kamerayı eline alıp ekranı aydınlattı. “Bir gün bu ekrana senin bir suretin düşebilir mesela, senden bile habersiz üstelik.”

Göğsümün derinliklerinden yükselen beklenmedik bir ürperti ense köküne kadar yükselip tenimi uyuşturdu. “Fotoğraf her şeyden çok bir ilişki üstüne kuruludur diyorsun ama Bahar’a ait bir fotoğraf Bahar’dan habersiz Toprak’ın ekranına düşebiliyor, öyle mi?”

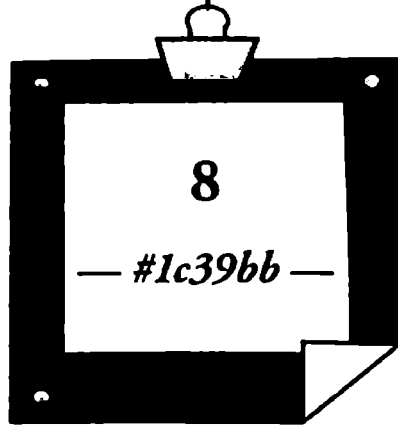
“Evet.”

“Neden?”

“Bahar’a ait olmaz çünkü.”

İçim, havayı da suyu da unutup ısınır ısınmaz toprağa düşen bir cemre kadar kızgın bir kora döndü.

“Toprak’ın içindeki Bahar’a ait olur.”

“Çok güzel... Bu da şahane! Bu zaten muhteşem... Şunlar çok etkileyici olmuş... Bu ikisine özellikle bayıldım... Mükemmel! Bak bir günde bile ne harikalar yarattınız, gördün mü Bahar?!”

Hüma çektiğimiz fotoğraflara bakıyordu.

“Neden ekrandan bakmaya inat ettiğini anlamadım...” dedim. Hüma başını kaldırmış ve elimdeki zarfı fark etmişti. “Tab edilmiş hâlleri dururken neden gözlerini yoruyorsun?”

Hüma’nın bir an için esefle dolan göz bebekleri çok geçmeden neşeyle parladı. “Sana mı göndermiş?” dedi zarfı elimden hızla kaparken. Bu, zarfın köşesindeki *Bahar Akay* yazısını okumadan saniyeler önceydi. “Hayret bir şeysin, Bahar! Gözümü kuruttun burada, söylesene!”

Fırsat mı bırakmıştı? Hoş, benim de fırsat kolladığım söylenemezdi, Hüma’yı kısılmış gözleriyle ekranın karşısında kıvrılırken izlemek en azından başta eğlenceliydi. Heyecanla masasının üstündeki mektup açıcıya davranırken aklına son anda gelivermişçesine, haylazca bana döndü. “Açıyorum ama herhalde sana özel bir zarf değildir bu!?”

“Neden bana özel olsun canım?” diye terslendim.

Zarftan kalınca bir deste çıktı. Patronum insanı deli eden bir ağırlıkla fotoğrafları bir kez daha inceliyordu. Bu kadar vakti

olduğunu bilsem onları çekerken benim yerime Toprak'a kendisinin eşlik etmesinde ısrarcı olurdum. Serinin son fotoğrafı olan ve İstiklal Caddesi'ni boydan boya alan geniş plan siyah beyaz kareye geldiğimizde, bu işkencenin de sonuna geldiğimizi düşünüp seviniyordum ki desteden görmediğimiz bir fotoğraf çıktı.

Gezi Pastanesi'nin bahçesinde çekilmiş, benim fotoğrafım.

"Aaaa! Bak, sana özel bir şey *varmış* gerçekten!" Hüma, şımarık kız çocuğu heyecanıyla fotoğrafı tutup havaya kaldırdı. Sanki ışığı veya açıyı değiştirirse, fotoğrafın arkasında gizlenen ikinci bir kareyi ortaya çıkaracaktı. "Nerede çektiniz bunu?"

"Bir baksam?"

Hüma hareketlerinin gülünçlüğü'nün ancak farkına varmış gibi şaşkınca güldü ve fotoğrafı masaya, aramıza koydu. "Ne kadar masum çıkmışsın..."

Masum...

Mutsuz, kederli, ağlamaklı, çaresiz ve bunlara yakın pek çok şey olabilirdim. Oysa masum, benim olabileceğim en son şeydi.

Doğan Apartmanı'ndan çıktıktan sonra oturduğumuz kafe kahvelerimizi içip hızlıca kalkmıştık. Buraya kadar gelmişken biraz daha devam edip İstiklal'e bağlanarak turu bitirmeyi önermişti. Bugün çekimlerin tümünü bitiremeyecek de olsak, rota üstünde kalan noktalara en azından bir uğrasak iyi olurdu.

Bu konuda ikimiz de hemfikiridik ama birimiz biraz daha yorgundu. Sokaklarda sabahtan akşama kadar aylaklık etmeye seneler olmuştu ve Beyoğlu'nun tüm amansız yokuşlarını bir günde inip çıkacak kadar idmanlı da değildim, iddialı da. Bu nedenle insafı davranmaya karar vermişti Toprak Çelebi. Bugünlük paydostu. Fotoğraf çekmeyi bırakmıştı. Yanımda ağır adımlarla yürüyor ve bu rotadaki ikinci tur için kendince planlar yapıyordu.

Caddeyi sağlı sollu saran ve bütün yıkık döküklüklerine rağmen zamana karşı direnen tüm o tarihi yapılara, arkalarındaki

hikâyeleri dinledikçe daha önce bakmadığım bir gözle bakmaya başlamıştım. Günün yorgunluğunun tüm emareleri bedenimde amansızca gezinse de yürüdükçe ferahladığımı, aklımın boşaldığını, sakinleştiğimi hissediyordum.

Yine de adımlarım belirgin biçimde yalpalıyor olsa gerekti ki, Galatasaray'a geldiğimizde eve gidip biraz dinlenmek isteyip istemediğimi sordu. Karşısında mütemadiyen esneyip durduğum için, biraz uyuyup kendime gelmemin iyi olabileceğini söylemesini de herhalde makul karşılamalıyım ama çok teşekkür ediyordum, o kadar da değildi. Arabama ulaşmak için meydana kadar yürümem gerekiyordu ama bunu da kendim yapardım artık. Fakat bırakmamıştı. Benimle gelmiş, tempolu adımlarla bana caddeye kadar eşlik etmişti.

Ve ne olduysa ondan sonra olmuştu.

Tam otoparka yönelmişken karşımıza Gezi Pastanesi çıkmıştı. Buranın, şehri istila eden yüzlerce kişiliksiz yeme içme noktasından birine dönüşmeden önceki o ufak, şahsına münhasır, sıcak ve sevimli Gezi Pastanesi olduğu zamanları neredeyse aynı anda hatırlayıp içlenmiştik ikimiz de. İkimizin de o zamanlara özlem duymak için sebebi vardı. Toprak için mutlu bir aile geleneğinin hatıralarını taşıyordu bu pastane; anneannesini ve anesiyle AKM'de tiyatroya geldikleri pazar akşamüstleri, oyun çıkışı *sachertorte** yemek için uğradıkları tatlı bir son duraktı.

Benim için de bir tür son duraktı ama tatlı olduğunu söylemek zordu.

Kendimize ve hiç olmazsa kara sular inen ayaklarımıza birer iyilik yapsa mıydık? Seneler öncesinin o sıcacık hissini en azından tümüyle yitirmemiş olan dış masalardan birine oturup birer çay içebilirdik belki? Bunlar birer soruydu ve Toprak mülayımı sessizliğimi onay olarak algılamıştı.

* Sachertorte, 1832'de Viyana'daki Prens Metternich için yapılan, Avusturya kökenli bir çikolatalı kek.

Hava, açık alanda oturmayı mümkün kılacak kadar ılımtı. Gözlerimi yaşartacak bir rüzgâr yoktu ama göz pınarlarıma doluvercekmiş gibi kapıda bekleyen damlalara engel olamadığımı hissediyordum. Belki de buraya oturmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Toprak'ın karşısında dirayetimi kaybetmek istemiyordum. Kimsenin karşısında dirayetimi kaybetmek istemiyordum. Bana bakıyordu. Ne yaşadığımı dışarıdan okuyabiliyor muydu? İçimde fırtınalar koptuğundan haberdar mıydı? Olamazdı. Gözlerimin baksa da görmediğini, dudaklarımın hareket etse de konuşamadığını, parmaklarımın ise çantamın derinliklerinden senelerdir çıkmayan o ufak, buruşmuş, eskimiş kâğıt parçasını sıkı sıkı tuttuğunu fark edemezdi.

Ama sanki tüm bunların farkındaydı.

Ne oldu diye sormadan anlatmamı umuyordu. Belki de ummuyor, sadece bekliyordu. Belki beklemiyordu bile; gözlerinde anlatırsan dinlerim ama istediğin susmaksa ben de tek kelime etmem diyen uysal, anlayışlı bir ifade vardı. Belki de bu ifadeyi görmekti, uzun süredir kendi başıma bile dönüp bakmadığım fotoğrafı o an çıkarıp aramıza koymama sebep olan şey.

Başka bir sebebi varsa da benim bildiğim kelimelerle tarifi yoktu.

Fotoğrafa uzandı. Bir zamanlar renkleri olan ama yaşananların eskittiği, yıprattığı ve soldurduğu, artık kendimden bile sakındığım o ufakık polaroid fotoğraf, ilk kez benden başka birinin parmaklarının arasındaydı şimdi... 17 yaşındaki Cemre ve 14 yaşındaki Ahu. Aralarında Ahu'nun en sevdiği kurabiyelerden oluşan bir tatlı tabağı... Muhtemelen bir cumartesi akşamüzeri... Muhtemelen bir oyun çıkışı... Hayatın onlara oyununu henüz oynamadığı, geçmiş bir gün... Cemre ve Ahu'yu buraya getiren şey de bir tür tatlı aile geleneğiydi fakat o geleneğin artık herkesin zihninden bile uzak tutmaya çalıştığı acı ve pişmanlıkla yüklü, buruk bir anıya dönüşmesine henüz vardı. "Çok

sevdiğim birisiyle gelirdik buraya,” dediğimde ve “kaybettiğim birisi,” diye eklediğimde, Toprak’ın gözlerinde de benimkilerle benzeyen bir acı ve pişmanlık görmüştüm. Beni istemedenden de olsa bu anılara götürdüğü için pişman olmuştu. Ve pişmanlığın fayda etmediğini ve bazı hataların geri dönüşü olmadığını bilen herkes gibi, bir süre mahcubiyetle susmuştu. Bir süre daha susuktan sonra ise, “Sevdiğin birisini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim,” demişti. Bildiği doğrudu. Babasının hain bir pusuya kurban gittiği arabadan sağ çıkmıştı o, sevdiği birisini kaybetmenin ne demek olduğunu birçok insandan daha iyi biliyordu. Ama sevdiği birisini kaybetmemek uğruna, affı olmayan hatalar yapmanın ve sevdiği birisini, hatta ikisini yine de kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Umarım hiç öğrenmezdi.

“Masumiyet sandığın şey tükenmişlik olmasın, Hümacım?” dedim havai bir tavırla. “Yakından bir bak istersen, beş saat yokuş inip çıkmış modern çağ kölesi yorgunluğu o fotoğrafta gördüğün!”

İçine gömüldükçe gömüldüğüm korkutucu sessizliğime bir son vermem Hüma’yı rahatlatmış olacaktı ki, iğnelerimden en ufak bir rahatsızlık duymadı. “Sen öyle diyorsan öyle olsun ama fotoğraflar bence yalan söylemez,” dedi. Ne demek istediğini anlamamıştım. Anlamak istediğimi de sanmıyordum. Yalan söylemekten bahsetmek istediğimi de sanmıyordum. Fotoğraf gözlerimi, aklımı esir almıştı çünkü kabul etmek istemesem de fotoğraf gerçek beni gösteriyordu. Göstermemeye çalıştığım beni... Masum değildim. Masum kesinlikle yanlış sıfattı. Mut-suzdum. Pişmandım. Korku doluydum ama en çok da yorgundum. Parmaklarımın arasındaki kalın parlak kâğıt parçasının renklerinin arasına, bikkınlığının her bir zerresinin sızdığını görüyordum.

Ben artık bununla yaşamak istemiyordum.

“Seninle yeni bir projeyi konuşmak istiyorum bu arada, Bahar,” dedi Hüma.

Üstünde oturduğum taburenin sert yüzeyinin kalçama battığını hissettim. “Bir proje daha duymaya takatim kalmadı, Hüma.”

Hüma fotoğrafları zarfa yerleştirip zarfı kitaplarının üzerine bıraktı, bana döndü. “Bir iş adamıyla kitap projesi için anlaşmak üzereyiz,” dedi.

Bir iş adamının kurumsal hayatta başarının altın kuralları, liderlik sırları, kariyer yönetimi ve bunun gibi bilimum safsata üstüne zırvalamayı planladıklarıyla benim ne gibi bir alakam olabileceğini anlamamıştım. “Yani?”

“Bir söyleşiden yola çıkacağız. Kısmen röportaj, kısmen biyografi, kısmen anı-deneme tarzı gibi düşünebilirsin.”

“Bir tarzı yok yani?”

“Kalıplara çok takılıyorsun, Baharcım. Bir süredir iş yayınları alanında çok kötüyüz, Saffet burayı büyütmek istiyor. Son bir yılda doğru düzgün satan bir iş kitabı basamadık, hâlbuki bizim yıllarca önde gittiğimiz bir alandı.”

Anlaşılmıştı. İşin içinde Kosovalı Holding CEO’su Saffet Kosovalı varsa bir kitap anlaşması, bilmem kaç milyon liralık reklam bütçesi anlamına gelirdi. “Benim bu müstesna alanda bir şeyler yazabileceğimi nereden çıkardın peki, Hüma?” dedim. Ciddiyetim alaycı değil, sahiciydi. “Hem ayrıca ben buraya bu iş için gelmedim. Önce fotoğraflar, şimdi bu! Sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor, bilmiyorum!”

“Buraya bir iş için geldiğini benim sana kaç kez hatırlatmam gerekiyorsa o kadar sanırım,” dedi Hüma gülerek. Yeti-şeceğini söylediği toplantıya geçmek üzere toparlanmaya başlamıştı. “Neticede sen bu şirketin çalışanısın ve benim asistanım olarak meşgul görünmen icap eder, öyle değil mi?”

Hüma'yla tartışamayacak kadar yorgun hissediyordum. On-
dan evvel çıkmak üzere kapıya yöneldiğimde arkamdan ses-
lendi, zira burada kapanışları Hüma yapardı: "Fotoğraflar de-
mişken, galeri ve meyhaneyi unutmuyorsunuz, değil mi? Onlar
olmadan tamam sayılmaz."

Yerime döndüğümde Hüma'nın sesi kulaklarımdan hâlâ
silinmemişti. Galeri ve meyhaneyi bana hatırlatmasına gerek
yoktu, ben bu ikisini aklımdan çıkarmak için zaten yeterince
uğraşmış ve pek başarılı olamamıştım. Romanın ruhuyla tam
anlamıyla örtüşecek o meşhur ve lanet olası *resimli atlas* için ga-
leri ve meyhane çekimleri olmazsa olmazdı. Üstelik günün ölü
bir saatinde, meyhanenin tekine girip henüz tuzluğuna bile do-
kunulmamış masaların iki üç resmini çekip işin içinden sıyrıl-
lamazdık da. Bu kareler en az Eylül'ün o mekânlarda yaşadığı
hikâyeler kadar kanlı canlı olmalıydı.

Kelimenin her anlamında.

Masamın başına geçtim ve Toprak'ın sabahın köründe gön-
dermiş olduğu e-postayı açtım. İş ilişkisini, iş yapar gibi sürdür-
mek makbuldü. Cevap yazacaktım.

Fotoğraflar için teşekkürler. Hüma çıkan
sonuca bayıldı. Ama tahmin edersin ki astarını
istemek gibi bir huyu var... Çekimin geri
kalanı için bir tarih belirlememiz gerek.
Fazla gecikmezsek iyi olur. Takvimine bakıp
bana müsait bir gün söyleyebilir misin? Haber
bekliyorum. Görüşmek üzere.

Bahar.

Gönder tuşuna basmamın üzerinden beş dakika geçmemişti ki
telefonum çaldı. Belli ki iş yapma ritüelleri arasında e-posta ya-
nıtlamak yoktu. Yerimden kalkıp odada dolaşmaya başladım ve
telefonu üçüncü çalışında kulağıma götürdüm.

"Öncelikle merhaba," dedi. Sesindeki ince kinaye seziliyordu.

“Sana da merhaba,” dedim utanarak. “Ben... öyle bodoslama bir giriş yapmışım yazarken... Hemen hızlı hızlı yazayım demiştim, aklımdan çıkmadan.”

Mümkünmüş gibi.

“Anladım.”

“Eee? Bir gün söyleyeceksin herhalde bana. Aradığına göre takvimine baktın sanıyorum.”

“Yoo, henüz bakmadım,” dedi. Sesi, verebileceği bundan daha doğal bir yanıt yokmuşçasına tereddütsüz çıkmıştı. “Ama bakmam gerekmiyor. Bu sefer ben sana uyacağım. Ne zaman istersen gel.”

Çekimlere devam etmek için neden ona gitmem gerektiğini sorgulamadan arabaya atladım, zira bunun işi yokuşa sürmek olacağını adım gibi biliyordum. Ne zaman istersem gelebileceğim konusu bugünü kapsıyor muydu, orası da meçhuldü ama bunu *ne zaman istersen gel* demeden evvel düşünecekse düşünecekti, düşünmeyi ikimiz birden bırakırsak işimiz vardı.

İstiklal’e vardığımda saat erkendi, muhit henüz canlanmamış ve kalabalıkların istilasına uğramamıştı. Seri ve kararlı adımlarla apartmanın içine girdim ve antika asansörden bu kez korkmadan kabine geçtim. Acaba Zülfikar’ın geldiğini haber vereceği birisi evde sahiden var mıydı? Cevabını merak etmek için geç kaldığım bir soruydu.

“Hoş geldin.”

Cevabını çok merak etmeme gerek kalmayan bir soru.

Dairenin kapısını aralık bırakıp içeri girmişti. Girmeden önce bana şöylece bir bakış atıp elindeki telefonu göstermişti. Birisiyle konuşuyordu, hatta kapı çaldı deyip izin istemeye gerek görmediği birisiyle konuşuyordu. Gel dediği an ikiletmeden,

sorgusuz ve sualsizce kapısına gelen birisi vardı. Belki de gerek görmesine gerçekten gerek yoktu.

Geldiğime geleceğime yarı yarıya pişman olmuş vaziyette stüdyoya girdim. Havada insanı mest edecek kadar güzel bir kahve kokusu asılıydı. Çalışma alanı fincanlar, türlü türlü fotoğraf örnekleri, şeritler hâlinde negatifler ve ismini bilmediğim çeşitli alet, edevat ve malzemeye doluydu. Açık olan bilgisayar ekranında fotoğraflardan birisi, çıplak gözün algılayamayacağı kadar küçük piksellerine ayrılmıştı. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için masanın başına gittim. Tab edip bize gönderdiği fotoğrafların birer örneği masaya yayılmıştı ve burada bize gönderdiği on sekiz on dokuz fotoğraftan daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Gezi Pastanesi'nin bahçesinde, rüzgârda uçuşan saçlarımı elimdeki mavi tokayla toparlamaya çalıştığım; zamandan ve mekândan kopmuş; benden, çözümsüz açmazlarımdan, bitmek tükenmek bilmez buhranlarımdan uzak, fersah fersah uzak, neredeyse güzel bir fotoğraf mesela.

Benim fotoğrafım.

“Fotoğrafları sen nasıl buldun, onu söylemedin,” diyerek yanıma geldi. Bakışları aynı benim gibi elimde tuttuğum fotoğrafa takılmıştı. Soru olmayan sorusunun cevabı bu değildi ama, “Bunu nasıl çektin?” diye sormuş bulunmuştum.

Sorum değilse de sözcük tercihim onu şaşırtmış gibi bana baktı. “Nasıl?” dedi beni tekrar eder gibi. *Neden? veya hangi ara? değil, nasıl?*

Gözlerimi kırıştırdım. Bana ait ve bana bir o kadar yabancı fotoğraf beni rahatsız ediyordu. “Yani... böyle bir an yaşadığımı hatırlamıyorum bile.”

Sert kıvrımlarının arasına incecik iki çizgi çeken bir gülüş belirdi dudağında sadece birkaç saniyeliğine. “İnsan yaşadığı her anın farkına varmaz ki. Fotoğrafın amacı biraz da budur.”

Fotoğrafi masaya bıraktım. Dudaklarım bu kez aralık değildi ama anbean kuruduklarını ve için için yandıklarını hissediyordum. Çektiği diğer kareleri incelemiş gibi masanın etrafında dolaşmaya başladım. Bunların hangilerini görüp hangilerini görmediğimi anlayacak kadar bile kafam kalmamıştı ve çok sersem görüldüğüme emindim. “Zarfa benim fotoğrafımı da koyacağını bilmiyordum,” dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak, “Hüma açınca biraz saçma oldu.”

“Zarfı Hüma açsın isteseydim üstüne senin adını yazmazdım.”

Sözlerinin arkasında bir kinaye olup olmadığını belli etmeyen bakışları yüzüme şöylece bir uğradıktan sonra yeniden masaya döndü. “Eee, nasıl bulduğunu sormuştum,” dedi, *konu öyle değil böyle değişir* dercesine. “Söylemedin. Yakalayabilmiş miyiz romanın ruhunu?”

“Yazarı öyle düşündüğüne göre...”

“Ben senin ne düşündüğünü soruyorum.”

“Yazarınıninkisinden daha önemli bir şey düşündüğümü düşünmüyorum.”

İnadım onu sinirlendirmeyi veya bıktırmayı başaramamıştı, belki de karşısında basitçe şımarıklık eden bir kız çocuğu görüyordu. Masanın çevresinde dolaşmayı sürdürdü. Siyah beyaz karelerinin arasında duran, saçları uçuşmuş, mavi tokalı fotoğrafımı eline aldı. Dudakları aralandı.

Kesinlikle bir çocuk görmüyordu.

“İçeri girdiğinde camın arkasından çekmiş olmalısın bunu...” dedim. Galiba sesim titremişti.

Fotoğrafi masaya bırakırken *evet* der gibi başını salladı.

“Telefonun çalmıştı ve içeri girmiştin...” diye devam ettim.

“Anları yakalamak konusunda iyisin aslına bakarsan.”

“Sen besbelli daha iyisin çünkü neredeyse var bile olmayan bir anı yakalamayı başarmışsın!”

Kaşları belli belirsiz kıvrılırken sanırım gülmesine engel olamamıştı.

“Bunu neden göndermedin peki?” dedim daha sakın ve ciddi bir tavırla. Parmaklarım marazlı bir merakla destenin tam ortasında duran kareye gitti yeniden. “Madem zarf benimdi ve sadece benim adımaydı, *bu* neden içinde yoktu?”

Kendinden emin, ağır ve temkinli adımlarla yanıma geldi. Parmaklarımın arasında duran ve bana hâlâ alabildiğine yabancı kareye daha yakından bakmak için başını boyun girintimin tedirgin kıyılarına kadar sokması gerekmiyordu ama tam olarak bunu yapmıştı. “Sana fotoğraflarla ilgili ne söylediğimi hiç hatırlamıyormuşsun gibi davranıyorsun.”

Başımı çevirdim. Bir an için göz göze geldik ve o ânın içinde kalakaldık. Bir fotoğraf karesi değildik ama an sanki bizi dondurmuş, zamanın içine siyah beyaz bir kare gibi mıhlayıp bırakmıştı.

Siyah beyaz bir kare değil.

Kızgın korla yanık toprak rengine bir kare.

Her an tutuşacak ve renkleri birbirinin içine geçip kaybolacak bir kare.

Bir adım geriye çekildim ve yanından uzaklaştım. Olduğu yerde doğruldu ve parlak bir alevin yanıp sönüğü gibi, bir kıvılcımın uçuşup havaya karışışı gibi beni izledi. Göz açıp kapayıncaya kadar süren bir ânın sonunda ortadan kaybolan ise kendisi olmuştu.

“Birazdan geliyorum,” dedi yukarı kata çıkarken. “Sen de tamamsan çıkarız.”

“Karaköy’e inmemize gerçekten gerek yoktu... Şişhane tarafında da galeriler var. Orada yapabilirdik çekimleri.”

Toprak Çelebi aynı açıklamayı bilmem kaçınıcı kez yapan bir ebeveyn bezginliğiyle bana baktı. “Romanda geçen galeri *bu*

bölgede değil mi?” dedi. Keşke lanet olası romanı hiç okumamış olsaydı. “İsmi veremeyeceğin istihbarat bağlantılarından Karaköy’de bir bomba ihbarı falan almadıysan, beni bu konuda ikna edemeyeceksin, kusura bakma.”

Çokbilmişliğiyle ve çokbilmişliğinden bile beter olan inatıyla baş edecek takatim kalmamıştı ki zaten artık çok geçti, Karaköy’e gelmiştik. Arabayı bırakıp sonu rıhtıma varan yolda yürümeye başladık. Bugünkü yolculuğumuza parlak bir güneş ve pırıl pırıl bir gökyüzü değil, her an patlamaya hazır birer balon gibi üstümüzde şişinen gri bulutlar ve bıçkın bir ayaz eşlik ediyordu. Gitmeye gün sayan mart kapıdan baktırmak şöyle dursun besbelli kazma kürek yaktıracaktı ve ben, burnumdaki ince sızıya bakılırsa bu tören için son derece hazırlıksızdım.

Hapşırıldığımı duyunca ani bir manevrayla olduğu yerde durdu ve ters istikamete doğru yürümeye başladı.

“Neden geldik, neden dönüyoruz?”

Arkasını döndü manasız bir şaşkınlıkla. “Dönmüyoruz, Bahar!?” Bezgin ve iğreti bir gülümseme dudaklarını yalayıp geçti. “Hatta sen orada öylece dur, hiçbir yere kıpırdama, ben gidip geleyim.”

Elbette burada öylece durup heybetli sırtının, ince uzun bacaklarının ve dile getirmek istemediğim başka biçimli uzuvlarının adım adım gözden uzaklaşmasını izleyecek değildim, her ne kadar bu fikir kabul etmek istemediğim kadar cazip olsa da.

“Bekle! Bekle geliyorum!” Peşi sıra koşturmaya başladım. Burnumdaki sızı hapşırmakla geçmemiş, yerini daha sinir bozucu, huzursuz bir ıslaklığa bırakmıştı.

“Arabada kalın bir mont vardı,” dedi, bana belli belirsiz bir bakış atarak.

“Benim aptallığım. Havanın bozacağı belliydi...”

“Merak etme. Sağanak bastırırsa şemsiye de var bu kez.”

Aramızda, bir sene öncesine ait sıırıslıklam bir gecenin anılarından oluşan koyu bir sessizlik peyda oldu. Havanın iyiden

iyiye bozmasıyla arabaya ulaştık. Montu, beklendiği üzere bana epeyce büyük gelmişti ve omuzlarımda, çelimsiz bir dilsiz uşağın üzerine geçirilmişçesine iğreti duruyordu. Hâlim gülünç olsa da gülmemeyi başardığı için Toprak'ı takdir etmek lazımdı. Ve şemsiyeyi unutmadan bagajdan aldığı için de tebrik etmek, zira benim aklımdan tamamen çıkmıştı.

“Bu Karaköy’le alıp veremediğin nedir senin?” dedi yeniden yola koyulduğumuzda.

“Bir alıp veremediğim yok, nereden çıkardın?”

“Adımların geri geri gidiyor demek az kalır.”

Omzundaki çantayı eline almış, makinesini çıkarmaya hazırlanıyordu.

“Burayla bir derdim yok elbette! Olsa birkaç hafta önce tam bu iş için buraya kadar gelmezdim. Hatta gelmezdik. Ve o gün sen kalkıp gitmeseydin, işi halletmiş olurduk!”

Sesimdeki alaycı olmaya çalışan ama mızıkçıdan öteye gidemeyen tını kulağına öyle garip gelmiş olacaktı ki, dediklerimi ciddiye almayı düşündüğü bir an varsa da bundan vazgeçti. O gece neden kalkıp gitmek zorunda kaldığını, kim bilir kaçınıcı kez açıkladığını belirtmeyi atlamadan bir kez daha açıklarken yürümeye devam ediyor ve hâlâ gülüyordu. İrili ufaklı butiklerin, birbirinden antika isimleri olan yeni dalga kahvecilerin, önlerinde iki masadan fazlasına yeri olmayan bilumum yeme içme mekânının ve belli bir saatten sonra kalabalığı hunharca sokağa taşan barların arasına serpiştirilmiş sanat galerilerinin bulunduğu sokağın başına varmıştık.

“Bence burası olur.”

Ani, davetsiz ve kelimenin tam anlamıyla haşın bir hamleyle yapıştığım koluna bir an için bakakaldı.

“Bahar?”

“Toprak?”

Gülmesine bir kez daha engel olamamıştı. “Kolumu bırakacak mısın?”

“Pardon...”

Tavrıma anlam verememişti ve hâline bakılırsa yakın gelecekte de vermeyi planlamıyordu. “Burası güzel işte. Işığı falan da hoş. İçerisi de kalabalık değil hem... Burada bir iki kare alıp aradan çıkarsak?”

Bir şey diyemedim.

“Ne dersin?”

Elinin körü derdim ama diyemiyordum.

“O kadar kötü bir fikir mi gerçekten?”

Suratımın aldığı şekli hayretle izliyordu. Hakkımda ne düşündüğünü bilmek istemediğim dakikalara giriyor olmalıydık ve bu çok talihsizdi, zira henüz işin başındaydık.

“E peki o zaman!” dedi. Makinesini yeniden omzuna astı, hoşnut ve tereddütsüz adımlarla içeri yürüdü. Diyecek tek bir kelimem yoktu ve sözcüklerden umacak medetim kalmamıştı. Avını ölçüp biçen titiz ve dikkat yüklü bakışları galerinin modern sanat eserleriyle kaplı duvarlarını boydan boya tavaf ederken bedbaht adımlarım onu ölüme yürür gibi takip ediyordu. Karma bir sergiye ev sahipliği yapan ve günün muhtemelen ilk ziyaretçilerini ağırlayan galerinin duvarlarının dili olmaması belki de tek şansımdı, zira dili olsa konuşacak olan bu duvarların konuşacağı sözcükler işime hiç yaramazdı.

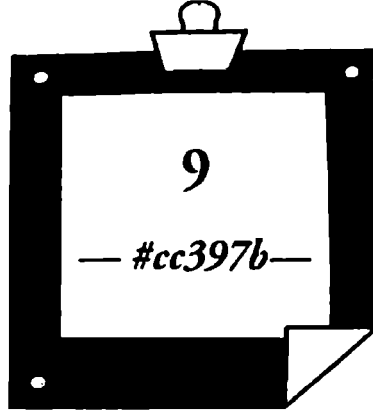
“Bahar!”

Yine de keşke duvarlar konuşsaydı.

“Nereledesin sen, bebek?”

Duvarlar hiç olmazsa dudaklarıma yapışmazdı.

“Çektin gittin, habersiz ortadan kayboldun!”

“Ama bu yabani tavırlar sana hiç yakışmıyor, *mon chéri*!”
Alındım!”

Aksel’in iri kollarının arasından kurtulmak kolay olmadı. Hayretle kıvrılan dudakları da bu uzaklaşmadan hoşlanmış değildi. “Aksel? Burada mıydın?” dedim. Bir sıkımlık canım kalmışçasına kesik, boğuk bir soluk kopmuştu boğazımdan. “Uzun zaman oldu. Burada olmanı beklemiyordum.”

Burada olmaması için saatlerdir ettiğim duanın haddi hesabı yoktu ama belki de hatam tam buradaydı.

Ben duaları kabul olacak bir insan mıydım?

Aksel’in tok, gürül gürül kahkahası bütün nahoş anlarıyla beraber üstüme boca olurken, belimi gönülsüzce bırakan sağ eli, hemen yanımda dikilmekte olan Toprak’a uzanmıştı. “Merhaba! Bahar’ın misafiri olmalısınız. Aksel Boulet.”

Yarı Fransız nezaketini üzerine giyinen Mösyö Boulet’nin kendini takdim ettiği *misafirim* Toprak’a dönüp bakmak, istediğim son şeydi. Ama bu kepezeliği izlemek zorundaydım.

“Toprak Çelebi.”

“Misafirim değil.”

Aksel önce şaşkınlıkla bana döndü, ardından anlam verilemeyen çıkışlarımın fazla yabancısı sayılmadığından olsa gerek.

• *Jr. Canım.*

dikkatini yeniden Toprak'a yöneltti. "Toprak! Sizinle yeniden karşılaşmak ne büyük şans!" Bir ressam için daima fazlaca iri ve etli bulduğum ellerinden biri, Toprak'ın bir fotoğrafçıda değil ancak kusursuz yontulmuş bir heykelde yadırgamayacağım mükemmellikteki elini kuvvetle ve sıkıca kavramıştı.

"Sizi çıkaramadığım için kusura bakmayın," dedi Toprak. Sesi âdeta cisimleşmiş, elimi uzatıp dokunsam parmaklarımın ucunu soğuktan yakacak bir buz kütlesine dönmüştü. "Hafıza işte. O da çıkarıp atıyor bazı şeyleri."

Aksel, Toprak'ın sesindeki ruhsuz ve soğuk kinayeyi fark bile etmemiş gibi geniş geniş güldü. "Yo yoooo!" dedi düzeltmek ister gibi. "Tanışmıyoruz. Sadece birkaç sene evvel, Paris'te ortak bir arkadaşımızın galerisinde fotoğraflarınızı görmüştüm. Çok duru, çok etkileyici bir seriydi. İsmi *Yol...* ya da *Yolculuk*'tu yanılmıyorsam... Arkadaşım henüz o sabah orada olduğunuzu ve sizi kıl payı kaçırdığımı söylemişti... St. Germain. 2016 ya da 2017 senesi. Bunu *çıkırırsınız* herhalde."

Aksel'in kibar fakat bir o kadar kışkırtıcı bu cevabı Toprak'ın hoşuna mı gitmişti yoksa dişinin kovuğunun arasına mı, karar veremedim. Yüzündeki gizemli ifadeden bunu anlamak zordu. Dudağının kenarında hin bir tebessüm belirmişti. "Küçük bir koleksiyonu," dedi. "Dört beş fotoğraf. Bir iki hafta kalmıştır en fazla. Hatırlamanız güzel. Ve enteresan..."

"Nicelik abartılan bir şeydir, sevgili Toprak," dedi Aksel. An-sızın yanıma gelmişti. Her türlü deliliğe gebe zihninin kapılarını tümüyle açmaya mı kalkışacaktı? Yine? "Ben de Bahar'ı çok kısa süredir tanıyorum mesela, oysa *kısa* sözcüğü zamanın anlamını tarif etmeye çoğunlukla yetmez. Öyle değil mi, *mon chéri*?"

Aksel'in kalın boğumlu parmaklarını, nazik olmasına özen gösterdiğim hareketlerle belimden uzaklaştırarak bir iki adım geriye çekildim. "Bu *edebi yeteneğini* böyle çarçur edeceğine, söylediği kitabı yazsan, Hüma'yı çok daha fazla mutlu ederdin,

Aksel!” dedim. Sahte mi sahte kahkaham da cümlemin peşinden geldi.

Aksel, Hüma’nın dibi delik denebilecek kadar geniş sosyal çevresindeki, arkadaş denemeyecek kadar yüzeysel bağlarla bağlı olduğu ahabplarından biriydi. Ressamdı. Paris’te doğmuş, İstanbul’da serpilmiş, Avrupa’nın çeşitli başkentlerinde olgunlaşmış ve artık ne olduğunu kimselerin pek sorgulamadığı birtakım hayaller peşinde dümeni yeniden İstanbul’a çevirmişti. Buraya döndüğünde, Karaköy’de, teras katında uyuduğu, avluya açılan arka bahçesinde demlendiği, salonunda ise birbirinden boş sohbetlerin döndüğü davetler verdiği bu iki katlı sanat galerisini açmıştı. İkiye bölünmüşlükler üzerine kurulan varlığı, karakterine de aynı parçalı bulutlu kıvamı vermişti Aksel’in. Aynı anda alaycı ve ciddi, oturaklı ve telaşlı, neşeli ve sıkılgan, merhametli ve nobran olabiliyordu.

Gel gör ki söz konusu ben olduğumda, aynı anda olup bittiği şey tekti.

Takıntılıydı.

“Bırak kendi kitabımı yazmayı, Hüma’nınkisini alıp okumadım bile daha!” dedi Aksel, gevrek bir kahkaha patlatarak. “Söyleme ama sakın.” Beni pervasız bakışlarıyla esir etmeye çalışır gibi gözlerini yavaş hareketlerle kırpmıştı. “Bunu da ekle sırlarımıza.”

Toprak neye olduğuna kendisi de karar verememiş görüldüğü bir iç sıkıntısıyla derin bir soluk aldı. “Keşke okusaydınız... Çünkü romanda kendinizi *çok yakın* hissedeceğiniz karakterler var...”

Bu doğrudan şahsını ilgilendiren yanıt, Aksel’in enerjisini yükseltti. “Sizden böyle bir referansla geliyorsa o zaman muhakkak okuyorum, sevgili Toprak!”

Sevgili Toprak. Toprak’ın sinirlerini huzursuz bir yay gibi geren başka hiçbir şey yoksa bile, bu garip sözcük öbeği bu işi

yapmış olmalıydı. Ona ve kendime yardımcı olmak için araya girmeye karar verdim: “Aksel, Hüma’nın arkadaşlarından biri, Toprak.”

“Ama bizi Bahar’la Hüma tanıştırmadı, sevgili Toprak.”

Araya girmek denen şeyi Aksel’den iyi bilecek değildim.

“Yaa... Öyle mi..?” diye cevap verdi, *sevgili* Toprak. Sorusunun ucunda iğreti bir püskül gibi sallanan soru işareti belki Aksel’i kandırırdı, beni değil. “Nasıl tanıştınız?” Nasıl tanıştığımızı dinlemenin, istediği son şey olduğundan şüphem yoktu. “Merak ettim doğrusu...”

Hayır, merak ermiyordu. Ben hiç merak etmiyordum. Aksel’in bire bin katarak anlatacağı hikâyenin dokuz yüz doksan dokuz palavrasının tekini bile duymaya tahammülüm yoktu.

Aksel keyifle sıırıttı. “Merak ettiniz demek...” dedi. Hikâye anlatıcısı Aksel birazdan bayramlık ağzını açacaktı. Birazdan, Karaköy sokaklarında kaybolduğum, civardaki kafelerde saatlerce oturup defterime neye yarayacağını henüz bilmediğim notlar aldığım ılık bir eylül akşamı, hayatına bir fırtına misali daldığımı ve sonbaharın bitiminde aynı hızla hayatından çıkıp gittiğimi anlatacaktı.

Üstelik bunları anlattığında, bire bin katıyor da olmayacaktı.

“Merak iyidir,” dedi Aksel, bütün bunları anlatmak yerine. Keyifle gözlerini kıstı ve “Merak bir sanatçı için olmazsa olmazdır,” diye ekledi. Ve sustu.

Aralarında açılan derin yarığı görmezden gelerek yok edebileceğine inanan iki inatçı keçi gibi birbirini süzdü iki adam bir süre.

“Hüma’nın romanı için bir fotoğraf çalışması yapıyoruz,” dedim Aksel’in yanına giderek.

Yarığı görmezden gelmek mümkündü, sarp kayalıklarla örülü de olsa yarıkların çevresinde dolanan yollar her zaman bulunurdu.

“Romanın geçtiği İstanbul sokaklarını resmeden, *renkli bir atlas* gibi düşünebilirsin.”

Sarp kayalıkları keçilerin en inatçısı aşardı ve buradaki en inatçı keçi, bendim.

“Yurt dışı edisyonları için böyle bir özel baskı çıkarmanın PR açısından iyi olduğunu düşünüyor Hüma. Karaköy sokakları, buralardaki kafeler, galeriler de bu resmin birer parçası elbette... Eh, sen kitabı okumadığın için bilemiyorsun tabii! Her neyse... Senin için bir sakıncası yoksa bu galeride de bir iki kare almak istiyoruz, Aksel.”

Olduğu yere topuklarından çivilenmiş gibi duran Toprak’ın yanına gittim ve çoktan açmış olması gereken çantasının sapını kavradım. İşini bilen acar bir asistan gibi makinesini çıkarıp kendisine uzattığım fotoğrafçımızın da burada bir iki kare almayı hâlâ istiyor olması elzemdi, beni bu kepezeliğin içine kendisi sokmuştu.

“Toprak?” dedim, avluya bakan köşeyi göstererek. “Işığın şu duvardaki tabloların üzerine vurduğu açı güzel sanki, ne dersin?”

Toprak yüzümde nereye sabitlediğini anlamadığım bet bakışlarıyla beni izliyordu.

“Bu arada sen de bizi yönlendir lütfen, Aksel,” dedim, profesyonel bir oyuncu edasıyla. “Mesela, yer vermek istediğin özel bir parça varsa onu da sıkıştırabiliriz kadrja.” Utanmadan gözümü bile kırptım. “Hem kitabın içinde yer alması galerin için de PR olur.”

Kıstığı gözlerinin arasından beni izleyen Aksel, hafifçe dudaklarını araladı ve dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Avluya bakan cephe olabilir evet,” dedi, ciddi olmasına çalıştığı bir tavırla. “Oranın ışığı güzel. Dediğin gibi.”

Toprak Çelebi sonunda çivilendiği yerden hareket etti. Elimde sallanmaya devam eden fotoğraf makinesini benden

alırken sanki alelade bir dalgınlıkla bunu yapmayı unutmuş gibi kibarlıkla gülümsüyordu. Ya benden de iyi bir oyuncuydu ya da zaten çoktan tasarlayıp oynamaya başladığı bir sahnenin ortasındaydım ve ben bilmiyordum. Galerinin avluya bakan cephesine gitmek yerine merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Galerinin avluya bakan cephesini çekmek yerine galerinin asma katındaki iptidai tuvaletin çöp kutusunu bile fotoğraflamayı yeğlediğine emindim. Üstelik bunun için onu suçlayamıyordum.

“Ne demeye buraya yanında bu herifle geliyorsun, mon chéri?”

Toprak gözden kaybolur kaybolmaz kolumu bir pençe edasıyla sarıveren kalın boğumlu parmaklarını bu kez kibarlık göstermeden ittim. “Aksel, bizim aramızda bir şey yok, ne saçmalıyorsun?”

Kolumu serbest bıraktı ama sokulgan gülümsemesi hâlâ en sulu hâliyle dudaklarındaydı. “Aranızda bir şey olmadığına o da katılıyor mu?”

“Seninle benim aramda bir şey yok!”

“Onunla var yani?!”

Bu böyle olmazdı yahut bu böyle çok daha kötü olurdu. “Bak,” dedim, beni serbest bırakan koluna bu kez arkadaşça girerken. “Neden ortadan *kaybolup gittiğimi* düşündüğünü anlamıyorum, Aksel. Biz bir şeyler yaşadık, evet... Ama bitti.” Ağır silahları kademe kademe cepheye sürmem lazımdı. “Birbirimize büyük sözler, hatta herhangi bir söz verdiğimiz de olmadı... Hem ayrıca, senin gibi modern, açık görüşlü, özel hayatı da daima son derece renkli olan bir adamın bunu anlayabilmesi lazım.”

Aksel’in kesik ve hoşnutsuz gülüşü, kelimelerimin üzerine bindi sabırsızca. “A-aa! Ama sana renkleri arzu ettiğim şekilde anlatamamışım ben, mon chéri! Hiçbir renk, diğerinin yerini alamaz! Renkler birbiriyle karışamaz. Her renk benzersizdir ve

tektir. Bak mesela bu fuşyaya...” Girişin hemen karşısına astığı, siyah beyaz yağlı boya tablonun üzerine atılmış fuşya rengi iri fırça darbesinden bahsediyordu. “Şimdi bu fuşyanın yerine hangi rengi koysan bu tablo yine aynı tablo olabilir?” Bana verdiği bu büyük sırrı takdir etmemi bekleyen bir ifade takınarak yanıma yanaşmıştı. “Sen işte bu fuşya gibisin, mon chéri. Bas-kın ve asi... Benzersiz... Yeri doldurulamaz!” Başıyla merdivenleri işaret etti. Bakışları hilebazdı. “Hadi şu misafirini defet de baş başa kalalım.”

Kendime inanamıyordum. Aksel’in saçma saplantılarının bir kez daha kucağına düşeceğimi bile bile bu galeriye adım atmıştım. *Def* eylemiyle sonlanacak o cümleyi ivedilikle kuracağım şüphesizdi, fakat yüklemi *etmek* değil, *olmak* olacaktı ve öznesi sadece Toprak değil, Toprak ve Bahar olacaktı. Projemizin fotoğrafçısı yukarıda her ne çektiyse çektiğiyle yetinmeye razı olsa iyi ederdi, aksi takdirde onun zahmet edip bir kafa çakmadığı Aksel’in benim elimde kalma olasılığı büyüktü ve giderek daha da büyüyordu.

“Baharcıgım... Çok özür dilerim, bunu açmam lazım.”

Aksel çalan telefonunu kulağına götürdü. Habis planlarıma hızır gibi yetişen her kimse aradığına son derece müteşekkirdim, umarım derdini uzun uzun anlatırdı. Aksel bir eliyle bana *hemen geliyorum* türünden bir işaret yaptı ve ayağını sürüye sürüye yürüyerek uzaklaştı.

Kendimi süratle asma katın merdivenlerine attım. Galerinin ana salonunu üç cepheden kuş bakışı saran asma kat, insanda havada yürüyormuş hissi uyandıran biçimli bir koridordan oluşuyordu. Burası da sergi alanının bir parçasıydı fakat bu katta sergilenen işler konusunda kesin bir kaideye varmak zordu. Aksel’in ana salonda yer vermek yerine buraya çıkardığı işler kimi zaman belli bir sebeple gözden düşerek buraya sürülmüş parçalardan oluşurdu, kimi zaman ise...

“Elmacık kemiklerini yapamamış.”

Toprak Çelebi, 80x100 tuval üzerine siyah beyaz, göğsünün tam ortasına ise kalın fuşya rengi bir fırça darbesi atılmış yağlı boya portremin önünde durmuştu. Ve bu lanet olası tabloda ne aradığımı sorgulamak yerine, elmacık kemiklerimin yeterince çıkık resmedilmediğinden şikâyet ediyordu.

“Saç diplerinin başladığı alın çizgisi... Gözle görünür biçimde aşağıda.”

Tuvalle yaklaştırdığı işaret parmağı, sanki henüz kurumakta olan bir boyaya değmek istemezmiş gibi çekinik bir mesafede asılı kalmıştı.

“Çene kavisi...”

“Ben olduğumu nereden çıkardın?” dedim sertçe.

Başını hafifçe eğip bana baktı. “Sen değilsin, doğru,” dedi. Sesi ruhsuzdu. “Ressamın aklındaki sensin.”

Kollarımı birbirine doladım ve tablonun önünden hınç dolu adımlarla uzaklaştım. Orada öylece durup, bana ait fakat bana olabildiğince yabancı suretime bakarak ciddiyetimi korumam mümkün görünmüyordu. Aksel’in, mahremimi hiçe sayarak varlığımın böyle koskoca, fuşya renkli bir izini buraya bırakmış olması, terk edemedi terk edilen mağrur artist Mösyö Boulet için şaşırtıcı bir intikam biçimi olmamakla beraber, bana yapabileceği herhangi bir münasebetsizlikten çok daha can sıkıcı ve tacizkârdı. “Böyle bir şey için oturup poz vermem ben!”

Toprak’ın yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi fakat hafifçe açılan dudaklarının kıyısından aramıza buz gibi bir esinti yayıldı. “Bak işte bunu ben de beklemem senden.”

Sustum. Verecek bir cevabım yoktu ve söyleyeceğim herhangi bir şey sadece onun değil, benim de büsbütün sinirimi bozacaktı. Buradan hemen defolup gitmek en iyisiydi. Merdivenlere yöneldim ve beni takip etmesini umdum.

“Bahar!”

Arkamı döndüm. Beni tırabzanların başına varmadan yakalamıştı. Bulunduğu yerden kımıldamadan bana dönmüş, elindeki makineyi bezgince sallayarak gelmemi buyuruyordu. “Şurada bir durur musun?”

Tablonun önünde işaret ettiği yere doğru yürüdüm. Muhakeme yeteneğimi tümünden kaybetmiş olmalıydım çünkü bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Karşıma geçip kamerayı yüzüme doğrulttu. Fotoğrafın objesini odaklamaya çalışıyor olmalıydı ama söz konusu fotoğrafın objesi bensem bu işte fena halde yanlış giden bir iş vardı.

“Benim fotoğrafımı mı çektin?” dedim öfkeyle. “Beni kitaba malzeme edebileceğini sana düşündüren nedir?”

Makineyi omzuna asıp yanıma geldi. Birkaç adım daha ilerleyip tablonun önünde durdu. “Sana peşin hükümlü olman gerektiğini düşündüren neyse, o... demeyeceğim,” dedi sakince gülümseyerek.

Makineyi eline almış, bana aydınlattığı ekranda çektiği karelerden birini gösteriyordu. Fotoğrafta beni de tablodaki suretimi de açık eden hiçbir taraf yoktu. Flu bir arka plandan ibaret olan parmak uçlarım, hatları belirsiz siyah beyaz bir kadın suretinin üzerindeki fuşya renge doğru uzanıyordu.

Açıkçası, estetik bakımdan başarılı bir fotoğraftı.

“Bu fuşya renk sana pek gitmese de,” dedi, “romandaki Eylül’e yakışıyor bence.”

“Bana değil... Eylül’e yakışıyor, öyle mi?” dedim gözlerimi gözlerine dikerek.

“Evet,” dedi. “Bence bu romanın kusursuz bir fotoğrafı... Süklüm püklüm geçmişinden sıyrılıp kendini bu sokaklarda bulan Eylül... Ve Eylül’ün içine düştüğü bu yepyeni hayatta, fırtınalı bir aşka yelken açtığı, tutkularının esiri, uçarı ressamı Faik...” Cümleleri bilgiç ve muzipti fakat sesi yenişemeyerek pes

etmiş iki düşmandan çok, hiç bozuşmamış, hiç yenişmeye çalışmamışız gibi sükûnet doluydu. “Nasıl, biraz yaklaştım mı?”

Ansızın irkilmiş gibi yanından uzaklaştım. Bunun, resmetmeye çalıştığımız romanın kusursuz bir fotoğrafı olduğunu düşünüyorsa, bunun *başka* bir şeyin de resmi olduğunun farkında mıydı?

Bittiğimin resmi.

“Evet, yaptım,” dedim pat diye.

Anlamamıştı.

“Burada yaşadıklarımı Hüma’ya anlattım, evet,” diye devam ettim. Göğsümden bu ağırlığı koparıp atacaktım. “Onun romanı için saha araştırması yaparken buralarda bayağı dolandım geçen yaz... Anladığın üzere...” Utanıp sıkılmanın da âlemi yoktu. “Hüma, roman için kabaca bir çerçeve çıkarmıştı... İçini doldurmak gerekiyordu... Müzeler, atölyeler, sanat galerileri... Kendine yeni bir sayfa açmak için yola çıkan Eylül’e yazılması gereken o *ikinci hayat*... O dönem tanıştım Aksel’le. Sonra da işte...”

“Hikâyenin parçası oldun.”

“Olmuşum...” dedim gözlerimi kaçırarak. “Ben de tam anlamıyla romanı okuyunca anladım.”

Gözleri kısılmıştı ama bu kez şüpheyile değil, başka bir duygunun emareleriyle bakıyordu bana. “Bu Hüma ile aranızdaki sürtüşmeyi biraz açıklıyor sayılır.” Sesinde, uzun zamandır çözümsüz kalmış bir bilmeceyi bölük pörçük de olsa nihayet çözmenin hoşnutluğu vardı. Hüma’ya, ona açtığım mahreme rızamı almadan el uzattığı için tepkili olduğumu düşünüyordu.

Hüma’nın bana ait bir hikâyeyi benden habersiz yazmış olabileceğini düşünmesi, bu hikâyeyi onun adına *benim* yazdığımı düşünmesinden iyiydi.

Bir şeyleri yanlış anlayacaksa bu şekilde yanlış anlaması herkes için en doğrusuydu.

“Bahar insanlara sürtüşmez yalnız, sevgili Toprak...”

Aksel’in gür ve sabah akşam tüttürdüğü purolardan mütevellit pürüzlü sesi ansızın asma katı doldurdu. “O sürtüşmek yerine *gitmeyi* tercih eder, habersiz. Öyle değil mi, mon chéri?”

Aksel, yanıma gelir gelmez bir ahtapot misali belime dolanmıştı yine. Yüzünde, ikimize de eşit pay ettiği suni bir tebessüm vardı. “Ama belli ki sen Bahar’ı yeterince tanımıyorsun.”

Toprak başını kaldırıp Aksel’e baktı. Çenesinin kıyılarında gerilen sert hatları, bıkkınlığını satır satır çehresine işliyordu. “Doğru,” dedi, tıslar gibi kısık ve derinden gelen bir sesle, “ben kendisini ezberden resmini yapacak kadar tanımıyorum.” Merdivenlere yönelen adımları, sözlerini bitirdiğini tasdikliyor olmalıydı. “Aşağıda bekliyorum, Bahar,” dedi bana dönerek. Aksel’e elini uzattı. Bir mengene gibi kavradığı parmakların kalın boğumlarının arasına bıraktığı al al izleri görmemek için kör olmak lazımdı. Peşinden yürümeme, hatta hareket etmeme bile fırsat vermeyen bu ani çıkışı ancak dikilip kaldığım yerden izlemekle yetinmiştim. Ve peşi sıra merdivenleri inerken, salonu arşınlarken ve nihayet çıkıp gitmek üzere kapının koluna uzanmışken bir saniye de olsa durup beni bekleyeceğini düşünecek kadar da aptaldım.

Belki de değildim çünkü durmuştu.

Ama benim için durmamıştı.

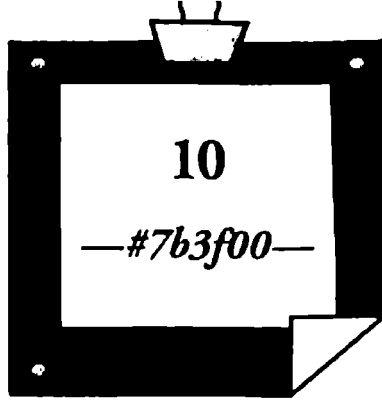
“Toprak!? Aa, dünya ne küçük! Ne arıyorsun sen burada?” dedi genç bir kadın, Toprak’a sarılırken.

“Dünya gerçekten çok küçük...”

Bu cevabı vermesi gereken kişi Toprak’tı ama ben sadece kuşağıma ılık, yapış yapış nefesini üfleyerek konuşan Aksel’i duyuyordum: “Berfin,” diyordu. “Ortağım. Geçen ay galeriye ortak aldım, bu kadar koşturmacaya tek başıma yetişemiyorum... Ama çok kafa bir kız, tanışırsınız, şahane de bi’ ressamdır!”

Şahane ressam Berfin, şahane fotoğrafçı Toprak'la uzun uzun kucaklaştıktan sonra bize bir bakış dahi atmadan galeriden çıkmıştı. Toprak'la.

"Az evvel onunla telefondaydık. Haftaya bir davet var, onun için hazırlanıyor. Sizin geldiğinizden bahsedince ne dese beğenirsin? Meğer seninkinin eski sevgilisiymiş! Dünya gerçekten çok küçük, değil mi mon chéri?"

Telefonun tiz sesi ile irkilerek yataktan kalktığımda başım zonkluyordu.

“Efendim, BJ?” dedim uyku sersemi.

“Bak gördün mü? Haksız değilmişim!” BJ’in teessüflerle oyulmuş sesi, her türlü uykuyu açacak türdendi. Saatin akşam altı olması uykumun açılması hatta hiç uyumuyor olmam için fazlasıyla geçerli bir sebep olsa da hâlâ kendime gelmiş sayılmazdım.

“Tamam, özür dilerim,” dedim, hızlıca ayılmaya çalışırken. “İki gündür arayacağım deyip duruyorum ama devamlı bir şey çıkıyor...”

“*İki gün* mü? Ne iki günü? En az bir haftadır savsaklıyorsun beni! Ama ben dedim. Demedim mi? Dedim ben!”

“Ne dedin, Allah aşkına?”

“Eğlendiğinde bana anlatmayacaksın dedim!”

Eğlendiğimi sanmakla ne büyük bir budalalık ettiğini tartışmak içimden gelmiyordu. “Çok eğleniyorum, evet,” dedim. “Bugün tepeme kim düştü dersin? Bohem ressam Aksel Boulet!”

Acımayla karışık bir şaşkınlık hayıflanması döküldü BJ’in dudaklarından. “Nereden bulaştın kızım o deliye gene?”

Aksel’e nereden bulaştığımın kısa ama acıklı hikâyesini BJ’e nakletmem, bana olan kızgınlığını bir parça törpülemeye

yardımcı oldu. Ve fakat vesile olup olacağı yegâne hayırlı iş de buydu muhtemelen, zira BJ bunun *iyi* olduğunu düşünüyordu.

“Nesi iyi olmuş olabilir yahu? Sana benden habersiz portemi yapmış diyorum, portremi! Manyak herif! Ne kadar devasa bir şey olduğunu görseydin böyle konuşmazdın!”

“Keşke görseydim!” diyen BJ, arsız bir kahkaha attı. “Şöyle bir fotoğrafını çekip arsaydın fena mı olurdu? Burada malzemeden yoksun bırakılıyorruz!” Sinirim bünyesinde en ufak bir merhamet uyandırmıyordu. “Acaba doğrudan bilginin kaynağına mı başvursaydım ben? Aptallık bende. Seni arayacağıma keşke Toprak’ı arasaydım.”

“Ara ara. Çok müsaittir muhakkak. Hiç vakit kaybetme, hemen ara!”

“Ah bebeğim! Böyle davranınca sana gülmeden edemiyorum.” BJ hâlimle eğleniyor olmaktan da hicap duymuyordu. “Neydi kızın adı? Hiç duymamıştım o ismi daha önce.”

Berfin.

“Sanki bütün Türk isimlerini duydun da!”

Tertemiz, kar gibi beyaz anlamına gelen *Berfin*.

“Ayrıca neyse ne. Bize ne?”

İsmiyle bile benim tastamam zıttım olmayı başaran *Berfin*.

“Neye benziyordu kız? Nasıl bir şeydi?”

Kendi hâlinde ve iddiasızdı. Fakat alımlı ve güzeldi. Belki bu yüzden alımlı ve güzeldi. Belki sadece birkaç saniye görünüp o birkaç saniye içinde kendisini de Toprak’ı da yeryüzünün üzerinden silebildiği için alımlı ve güzeldi.

“Bir halta benzemiyordu.”

Yerimden kalktım. Silkelene vakti gelmişti artık. Hazırlanmam gerekiyordu. BJ’in beni uyandırması isabet olmuştu zira alarmı kurup kurmadığımı bile hatırlamıyordum. Gün ortasında gerisin geri eve döndüğümde uyumaya niyetim yoktu

aslında fakat kapıyı kapatır kapatmaz günün ağırlığı omuzlarıma öyle bir çökmüştü ki bir külçe misali kanepenin üzerine yığılmıştım. Üstüm başım kırış kırıştı. Saçım başım birbirine girmişti. Karnımın üstünde, Aksel'in hırkamin cebine sokuşturduğu sergi davetiyesinin kabartmalı deseninin izi çıkmıştı. Bunun üstünde uyuyup kalmış olmam inanılır gibi değildi.

Hâlimin hiçbir tarafı inanılır gibi değildi.

"Ne işin var, anlamadım ben?" dedi BJ, hoparlöre alındığının farkında olmadan bağırarak.

İşim vardı çünkü kahrolası günüm henüz bitmemişti.

"Bu şahane günü meyhanede demlenerek bitireceğim, *sevgili* BJ! Meyhaneyi nasıl unutursun?"

Lanet olası Eylül İkili'nin hedonist bohemler arasında geçirdiği çalkantılı sonbaharın pek çok akşamını şenlendiren Asmalımescit meyhanelerinden birinde buluşmak üzere sözleşmiştik Toprak'la. Sözümüzü son yirmi dört saatin olayları cereyan etmeden önce vermiştik. Dolayısıyla izci sözü müydü yoksa palavracı sözü mü, hep beraber görecektik.

Asmalımescit'e sözleştiğimizden erken gidip biraz oyalanmayı düşünüyordum. Belki meyhaneye girip iki tek atar ve hiç hazır hissetmediğim bu akşamı nasıl çıkaracağıma kafa yorardım. Gelgelelim meyhanenin bulunduğu sokağa girdiğimde Toprak'ı birkaç blok ilerideki, artık sadece iskeleti kalmış apartmanın önünde durmuş, beni beklerken buldum. Belki de beni beklemiyordu. Buluşma saatimizden yarım saat erken gelmemişçesine gâilesiz, izlenecek bir şey varmış gibi gözlerini yukarı çevirmişti. Sırtı dik, omuzları heybetli, bakışları kayıtsız, çehresi huşu içindeydi. Belden kemerli hâkî kabanının, tarçın rengi kırçilları olan bej kaşkolü ve koyu kahverengi pantolonuyla eşsiz bir uyumu vardı. Saçlarının, iyiden iyiye bastıran akşam rüzgârına

kapılıp uçuşan iri dalgaları bile bu kusursuz görüntüyü bozamamıştı.

“*Asmalı mescit 74*,” dedi yanına gittiğimde.

“Efendim?”

“Erkencisin?”

“Sen de öyle?”

Bu bitmek tükenmek bilmeyen sorular silsilesine bir son vermek lazımdı. “Biraz erken gelip buralarda biraz takılıyorum diye düşünmüştüm,” dedim.

Belli belirsiz çattığı kaşları merakla havalanır gibi oldu. “*Bu şekilde mi?*”

Anlık bir öfkeyle irileşen göz bebeklerimi suratına dikmeyi başardım. Şeklime çok takılmadığım bir gündü ama burada dikilip münasebetsizliğe paye verecek de değildim. “Ne varmış *şeklimde?*”

Üstünü örtmeye pek de çalışmadığı bir ilgiyle beni süzdü. “Yürümeye pek müsait değil sanki... O açıdan söylüyorum.”

Dolgu topuklu kısa botlarımı parke taşlarına daha bir sıkı bastırarak cevap verdim: “Sorun değil. Daha rahatsız topuklular üzerinde saatlerce yürümüşlüğüm var.”

“Hatırlarım,” dedi.

“Ben unuturum, sen hiç unutmazsın, her şeyi hatırlarsın, doğru!” Attığım abuk sabuk kahkaha utanmama sebep olmuştu. “Neyse... Bir şey diyordun? Ne diyordun?”

Bozuntuya vermeden önüne döndü ve ben gelmeden evvel seyre dalmış olduğu yıkık apartmanın üst katlarına doğru baktı yeniden. “*Asmalı mescit 74*. Daha önce duymuş muydun?”

Başımı kaldırıp binaya, daha doğrusu yerinde kalmış olan iskeletine baktım. Esrarlı bir ifadeyle ona döndüğümde hâlâ merakla cevabımı bekliyordu. “Bilmem... Anlatırsan belki hatırlarım.”

“Peki... 1930’ların başında, o dönemin gazeteci yazarlarından birisi olan Fikret Adil bir roman yazar. O yılların Pera’sını, burada yaşanan bohem hayatı anlatan; dönemin meşhur yazarları, ressamaları, müzisyenleri, dansçıları arasındaki alengirli ilişkiler üzerine kurulu bir romandır bu...”

İlgili bir ifadeyle beni süzdü. Dinleyip dinlemediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Anlatıcı, bir sabah bu kapıda öpüşen iki kadın görür. Şahit olduğu manzaranın davetkârlığına öyle bir kapılır ki kendisini onların peşine takılmış, bu apartmanın çatı katına çıkarken bulur. Çıkış o çıkış... Çok geçmeden o uçarı yaşantının bir parçası hâline gelir kendisi de... Ve gelip gidenin eksik olmadığı o dairede yaşadığı şeyleri, o dünyanın aynı anda hem içinde hem dışındaymış gibi yazar romanında... İlk başta roman hâlinde bile değildir bu metinler. Fikret Adil’in çalıştığı gazetede tefrika hâlinde yayımlanır. *Asmalımescit 74*. O zamanki başlığıyla ‘*Romanımsı hakikat, hakikatimsi roman.*’”

“*Roman-à-clef*,” dedim, cümlesinin son noktasını koyar gibi.

Yeniden bana döndü. Bakışlarında belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. “*Roman-à-clef*, evet,” dedi beni tekrar ederek. “Gerçek olayları kurgunun içinde gizleyerek anlatan roman türü.”

Bakışlarındaki sorgulayıcı tavırdan çekinecek değildim. “Biliyorum,” dedim. “Hüma’nın kitabı için araştırmalar yaparken, tek yaptığım şey galerilere girip çıkmak değildi.”

Cümlemin alt metninden duyduğu rahatsızlığı belli etmeye çalışarak bakışlarını gözlerimden kaçırdı. Yıkık apartmana doğru ilerledi bir iki adım. “O hâlde, Beyoğlu’nun yıllar içinde sayısız kez yakılıp yıkıldığı için bu sokakların defalarca yeniden düzenlendiğini de biliyorsundur... Ve eski numaralandırma sistemine göre bu apartmanın numarasının da...”

“47 olduğunu, evet, biliyorum,” dedim. Karşısına geçtim. “74’ün tersi olan 47. Hakikate çok yakın... *Hakikatimsi...*”

Kuşkuyla kıstığı gözlerini bir kez daha gözlerime dikti. Benden tam olarak *ne* öğrenmek istiyordu? Ya da bir şey öğrenmek istiyor muydu? Sırrımı çözdüğünü mü ima ediyordu yoksa faka bastığımı mı? Günlerdir resimli atlasını yapmaya çalıştığımız romanın en azından bir kısmının bir dizi yaşanmışlık üstüne -benim yaşadıklarım üstüne- kurulu olduğunu zaten kendisine yarı yarıya itiraf etmiş sayılırdım. Daha fazlasının olup olmadığını mı merak ediyordu? Yoksa bunun zaten makbul, hatta kadim bir sanat biçimi olduğunu ima edip, durumu normal karşıladığını anlatmaya mı çalışıyordu?

“Ne yalanlar gördüm ki tersten bakınca doğrudular,” dedi, müstehzi ve bu kez imasız bir tebessümle.

Bir alıntıydı bu. “Yanlış hatırlamıyorsam *Asmalımescit* 74 buna benzer bir cümleyle bitiyordu,” dedim.

Yüzünde beliren gülümseme bu kez bir parça utangaçtı. “Şöyle bitiyor aslına bakarsan. Yani aşağı yukarı bu satırlarla... *Yaşadığımız dakikalarda ‘sahi’ zannettiğimiz nice şeyler, bir müddet sonra bize ‘yalan’ görünüyor.*”

Kalbimin üstüne hoyrat bir ağırlığın gelip oturduğunu hissettim.

Bu yüzden manasız mı manasız bir kahkaha attım.

“Neden güldün?”

“Hiç... Sadece, sen öyle kitap cümleleri ezberleyen bir tipe benzemiyorsun da...”

Ansızın sessizleşen ve dünyada bir başımıza kalmışız gibi tenhalaşan sokağın taş binalarında bir kahkaha daha yankılandı. Bu kez Toprak’inkisi.

“Neye benziyormuş o tip?”

“Sana benzemiyormuş.”

Geniş bir tebessüme evrilen gülüşü yavaş yavaş dudaklarından çekilirken yerini ılımlı ve ölçülü bir ifadeye bırakmıştı.

“Ezberledim sayılmaz,” dedi, açıklama yaparken takındığı ifadeyle. “Kitabı yeni karıştırdım... Buraya gelmeden.”

“İşin... ya da *misafirin* var sanıyordum?”

“Bugün *misafir* statüsünü ben dolduruyorum sanıyordum?”

“Doğrusunu istersen bugün bu planın sağ kalmasına bile şaşırdım ben!” dedim. Bana yönelttiği adresi şaşmış imayı üzerime alınacak değildim, kendi kinayemi kendim yapardım. “Sen galeriden çıkıp gidince... Sonra da hiç arayıp sormayınca... Bu akşam yatar dedim!”

Hâlbuki dilim kopmalıydı ve o sonuncuyu hiç dememeliydim.

Duraksadı, ardından istemsizce güldü. “Benim işe saygım sonsuzdur, Bahar, lütfen,” dedi. Nükteli fakat alttan almayan hatta bir parça da kibirli bir tavrı vardı. “Üstelik ben işe senin gibi misafir de getirmiyorum, bak...”

İmalarını bitirdiyse susabilir miydi artık?

“Getirseydin?” dedim, restini görmekte beis görmeyerek.

Hem Berfin hangi sıfatla BJ ile aynı kefeye konuyordu ki?

“Geçelim mi?” diye cevap verdi. Besbelli onun benimkisini görmeye niyeti yoktu. Cevabımı beklemeden uzaklaşmış, seri adımlarla yürüyüp birkaç blok ötedeki meyhanenin girişinde durmuştu. “Eee, gelmiyor musun?”

Bulunduğu mesafeden sesi bana güç bela ulaşıyordu. Dudaklarındaki çokbilmiş gülüşü seçemeyeceğim kadar uzakta olması, kapıda dakikalarca bekletilmeye razı olacağını göstermiyordu. Yarım saat erken başlamak, yarım saat erken bitirmek anlamına da gelebilirdi ki bu benim zaten işime gelirdi. Gitmek gibi bir şansım zaten yoktu, kaldı ki bu en zor sınavlardan biri olsa da projenin son dönemeci sayılırdı. Belki de gözümü kapatıp önüme konan kadehi kafama dikmeye bakmalıydım, gerilmenin kime ne gibi bir faydasının olduğu görülmüştü ki?

Peş peşe içeri girdik. Beni görür görmez cam tezgâhın ardından çıkıp gelen Burhan abi, bizi sıcacık bir misafirperverlikle karşıladı. “Baharcım, hoş geldiniz!”

“Biraz erken geldik ama...” dedim, neredeyse hiç görmediğim kadar تنها mekâna şöylece bir göz gezdirirken.

“Olsun, Baharcım, en iyi şekilde ağırlarız sizi. Hem erken başlamak en güzeli! Pasaja yaptım masanızı, uygun, değil mi?”

Burhan abi benim en sevdiğim masayı bilirdi. En sevdiğim mezeyi, salatayı hatta dibini görmeme fırsat vermeden yenisini doldurduğu rakımın ölçüsünü bile bilirdi. Senelerdir her tadanın damağını ayrı ayrı mest eden sayısız lezzetiyle olduğu kadar, insana kendisini evinde hissettiren bu benzersiz misafirperverlik anlayışıyla da bilinirdi bu meyhane, müdavimlerinin nezdinde. Bir kere gelen bir daha gelmemek bilmezdi.

“Bugün hep senin mekânlarındayız?” dedi Toprak. Soru işareti hesap soran türden değildi. Yüzündeki ifade, *benim* olarak nitelediği öteki mekândayken yüzünde gezinen ifadeye de pek benzemiyordu. Belli ki geçmiş hayatımda yaptığım *bu* tercihi önceki kadar kınamıyordu. “Burada güzel bir ziyafet çekebiliriz en azından... Peşinde boynu bükük bir âşık *daha* bırakmadıysan tabii...”

Kınamamak, alay etmemek değildi *tabii*.

Masamıza doğru ilerledik. Toprak yerimize benden önce ulaşmış, yerleşmek için beni beklemişti. Alaydan vazgeçmese de yerimi seçmeme izin verecek kadar centilmendi.

“Lütfen!” dedim, “buralar *benim* ya malum. Sen seç. Ben geçerim karşına!”

“Hadi öyle olsun,” diyerek mekânı geniş açıdan gören tarafa oturdu. Karşısındaki sandalyeye geçtiğimde, içime istemsiz bir dinginlik dolduğunu hissettim. Burası bana daima mutluluk ve huzur verirdi, içinde bulunduğum ruh hâli ne kadar karmaşık olursa olsun.

“Bu meyhane de bir başka ritüeldi o zaman? Hafta içleri mi daha çok gelirdiniz yoksa hafta sonları mı?”

Açıldığını hatırlamadığım bir konuda yaptığı çıkarımlara devam ediyordu. Ve galiba, burasının da hikâyenin bir parçası olduğuna inanıyordu. *Aksel’le benim hikâyemin*. Romanı umursadığından ise artık emin değildim; kim bilir, belki onu *romanımsı hakikat, hakikatimsi roman*’ların son emsallerinden biri olarak zihninin bir köşesine koyup geçmişti. Karşısında oturan ve ne idiğine bir türlü karar veremediği bu Bahar isimli kadının bir *roman-à-clef* karakteri olduğu fikri ona enteresan geliyor olmalıydı. Arkasına yaslanmış, cevabımı yüzünde sabırlı bir tebessümle beklemeye koyulmuştu. Aksine dair vereceğim herhangi bir yanıt besbelli fikrini değiştirmeyecekti.

“Ne fark eder?” dedim bu yüzden.

Sandalyesinin arkasına uzanıp fotoğraf makinesini çıkardı. “Eder,” dedi. Tavrı ciddiydi, sesi herhangi bir ima kıpırtısı taşı-mıyordu. “Her cuma akşamı aynı saatte bu masaya oturmuşsanız, örneğin, buraya başka bir gözle bakmam gerekir.”

İstemsiz bir kahkaha kaçtı dudaklarımın arasından. “Palavra.”

“Neden?”

“Çünkü ikimiz de bu meyhanedeki en etkileyici kareyi, hangi saatte hangi açıdan çekeceğini bile zihninde çoktan kurduğunu biliyoruz.”

Gafil avlanmış gibi kalakaldı bir an. Beklediği cevap bunun gibi bir şey değildi. Aksi ve hırçın bir tepki beklemişti benden; giriştiği kışkırtıcı yolda kısasa kısas yapacak türden, fevri bir tepki.

“Çektiğin fotoğraflardan birisinin, *sırf* arkasındaki *muhtemel* gönül ilişkisi sebebiyle merak edilmesi seni de rahatsız etmez mi, Toprak? Sadece profesyonel açıdan soruyorum.”

Kaşlarının hafifçe havalanan eğrisinde, bu sohbetin onun için de enteresan bir yere doğru gittiğinin emareleri vardı. Yüzündeki hevesli ifadeye bakılırsa, sorumu kıvrak bir manevrayla geçiştirmeyi deneyecekmiş gibi duruyordu.

Denerdi de belki, tam aramızda duran telefonunun ekranına, bilinmezliklerin içinden bir kez daha sıyrılıveren B. isimli gizemli kişiden bir mesaj düşmeseydi.

B. isimli gizemli kişi.

Gizemli kişi.

B. isimli.

Berfin?

Berfin!

Toprak telefonu eline aldı fakat mesajı cevaplamadan hatta açıp okumaya bile gerek duymadan ekranı karartıp tabağının yanına koydu. Dudaklarında oluşan istem dışı, neredeyse şaşkın hatta ebleh gülüşe engel olamayışını saniye saniye izlediğimin acaba ne kadar farkındaydı?

“Cevaplasaydın!” dedim, müdahil olmak ve bu şekilde olmak, istediğim son şey olsa da.

“Sonra,” dedi. Dudaklarını doğallıktan uzak hareketlerle büzüp birbirine bastırdı. İfadesini nötrlemeye çalışıyor olsa gerek ki hiç çalışmasa muhtemelen daha iyi yapardı. “Ee, ne dersin, söylesek mi bir şeyler, yoksa daha erken mi?”

“Onu sen söyleyeceksin,” diye mırıldandım istifimi bozmadan. “Yine pat diye çıkıp gideceksen sana *yolluk* da söyleyebiliriz!”

“Neden gideyim?”

“Bilmem?!” dedim. Doğru değildi, bilirdim. “Ya da biliyorum. Tecrübeden konuşuyorum diyelim.”

“Tecrübelerin ne kadar sorgusuz sualsiz ve hızlı oluşuyor senin öyle.”

Devamını nasıl getireceğimizi bilmeden, amaçsızca birbirimize baktık. En azından bu kez gerçekten bilmeyen bendim. Bu tempoyu bu şekilde götürmek olası görünmüyordu. Çaresiz, bildiklerimden gitmek zorundaydım.

“Pardon! Burhan abi!”

Burhan abi sesimi işittir işitmez, bana sararmış bir banknot destesini anımsatan küçük not defteriyle yanımıza geldi. Elbette bu, işin adabının bir parçasıydı; söyleyeceklerimizi defterden evvel, hatta kuvvetle muhtemel sadece aklına yazacağını biliyordum. Siparişlerin masaya eksiksiz ve hatta fazlasıyla ulaşması dakikalar bile sürmeyecekti. Patlıcan salatası, topik, lakerda, fava ve ciğer tava her zamanki gibi, yani bayıldığım gibi olacaktı. Misafirim hayal kırıklığına uğramayacağı kesindi. Burhan abi, şimdiden ağzımı sulandıran köftenin sıcakları beklemeden, hemen gelmesinde ısrarcı olacağımı biliyordu ama o da biraz ağır gitmemiz konusunda ısrarcıydı. Erkenden doyup iflas bayrağını çekmiş midelerle gecenin sonunu getirmek istemezdik.

Elbette önümüzde sonunu getireceğimiz bir gece varsa.

“O zaman sen, sana uygun bir hızda getir, Burhan abicim, yani biz sana bırakalım onu,” dedim, koluna dostça dokunarak. “Sağ olasın. Elinize sağlık şimdiden.”

Toprak bana bakıyordu. Gördüğü kadarıyla neredeyse daima mesafeli ile nemrut arasında gidip gelen, en kibar tabirle haşin mizacımın böyle bir mülayimlik potansiyeli taşıdığına şaşırmış gibiydi. Gözleri, ilk kez keşfettiği bir dünyanın ayrıntılarını zihnine naklediyormuş gibi dikkat ve ilgi yüklüydü. Benim kuytular da kalmış şu *gizemli kimliğim* de o dünyanın enteresan bir parçası olmalıydı.

“Çift kişilikli değilim, merak etme,” dedim, üstümden henüz akıp gitmeye fırsat bulamayan sempatikliğimle. “Nadiren de olsa sevimli olabiliyorum, evet.”

Benimkisiyle yarışan ve fakat yerleştiği çehreye benimkisinden çok daha fazla yakışan bir tatlılıkla tebessüm etti. “Evet,” dedi. Biraz durdu. Biraz daha durdu. Verdiği bu haddinden uzun es, cevabının zaten çok açık olmayan anlamını iyice seyreltiyordu. “Sadece, sandığın kadar nadiren değil.”

Henüz bir yudum almadığım dublenin dördüncüsünü, beşincisini devirmiş gibi sarhoş oldum.

“Telefonum çalışıyor galiba!”

Bu bir bahane ya da kaçış hamlesi değildi. Zaten bir bahaneye sarılıp kaçmak istediğime emin değildim her zamankinin aksine. Telefonum gerçekten çalışıyordu. Hüma arıyordu.

Yerimden kalkıp geçite doğru ilerledim. “Yine çok keyiflisin?” dedi Hüma, kör kuyularda kaybolmuş gibi çıkan sesimi işittiğinde. “Konuşamayacaksan sonra arayayım?”

Konuşamayabilirdim ama bunun Hüma’yla alakası yoktu.

“Yok yok, konuşabilirim. Konuşalım hatta. Epeydir konuşmadık! Sen söyle. Ben uygunum. Sorun yok.”

“Bahar, sen *iyi* misin?”

“Evet, çok iyiyim. Niye? Kötü olmam mı gerekiyor? Hep bir sorunum olması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Yok canım...” Bir sorunum olduğuna kesin gözüyle bakan Hüma, kısa kesmek istediği zamanlarda benimsediği ihtiyatlı tavrı çoktan takınmıştı bile. “Fazla tutmayacağım zaten. Sadece, sana sormadan söz vermek istemedim. Şu iş kitabı projesini hatırlıyorsundur, bahsetmiştim geçen. Haftaya toplantısı olacak. Sana uymayan bir gün var mı, onu soracaktım.”

“Her gün uygun!” Sesimin desibeli Hüma’yı zannedersem afallatmıştı. “Biz bizim projeyi birazdan bitiriyoruz zaten Toprak’la! Yani birazdan derken, bugün. Bu gece. Bu gece, bir ara.” Hüma şu an hepten ayarımın kaçtığına ikna olmuştu, şüphe yoktu buna. “Meyhanedeyiz işte, onu demek istiyorum! *Galeri ve meyhane*, hatırlarsın sen! Bunları halletmeden gelmeyin

demıştin ya!” Histerik bir kahkaha attım. “Çok güzel hallettik ikisini de. Yani hallettik sayılır. Hallediyoruz. Güzel oldu, biliyor musun? Yani olacak. Değdi yani.”

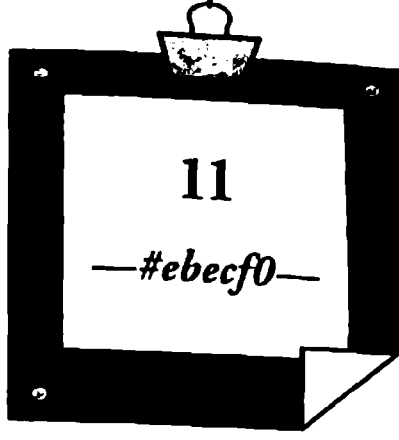
“Anladım,” dedi Hüma. Acaba ne anlamıştı? “Toplantıyı pazartesi akşamüzerine koyuyorum o zaman.” Sesindeki memnuniyetin ardında, okunmayı bekleyen herhangi bir ima varsa da okuyup anlayacak kafa bende kalmamıştı. “Hadi sen de dön... işine.”

Masaya döndüğümde Toprak’ı ayaklanmış buldum. Pasajın en uç bölümüne gitmiş, huzursuz adımlarla sağa sola yürüyordu. Parmaklarının şekilsiz bir kaya parçasını kavrar gibi kavradığı telefon, kulağına rahatsızlık verici bir uzuv gibi yapışmıştı. Ciddi, hatta bir parça da gergin bir ifade vardı yüzünde. Beni görünce bulunduğu yerde belli belirsiz duraksadı ve bu konuşmanın istese de sonunu getiremeyeceğine karar vermiş gibi hızlıca telefonu kapatıp yanıma geldi.

“Kusura bakma,” dedi, pek kendisine aitmiş gibi durmayan bir sesle.

“Sorun değil canım, ne var?” dedim. Bu şevkli ses de bana pek ait değildi ama bununla yaşayabilirdik. “O alet en lüzumsuz zamanlarda ötmeyi başaran bir şey sonuçta!”

Hoşnutsuzluk yüzünü kara ve kasvetli bir bulut gibi kapladı. “Çok uzun sürmeyecek ama acilen gitmek zorundayım.”

“Burhan abi! Hadi ama bi’ köfte için mi üzeceksin benii-
iii!?”

Çağrımı karşılıksız bırakmayan Burhan abinin elinde köfte tabağıyla belirmesiyle gecem şenlenir gibi oldu.

Belki birkaç saniyeliğine.

“Yaşasiiiiiiii!”

Köfteyi iştahla önüme çektim. En azından saatlerdir beklediğim *bir şey* gelmişti. Hayatta küçük şeylerle mutlu olmayı bilmek gerekiyordu, aksi takdirde hayatta mutlu olmak mümkün falan değildi.

“Misafirini beklemez miy...”

Attığım iri kahkaha, Burhan abinin durduğu yerde belli belirsiz sıçramasına sebep oldu. Bu adam ya çok saftı ya da insanlığa dair umudunu her şeye rağmen kaybetmeyecek seviyede bir iyimserdi ki bu, iflah olmazlık seviyesiydi.

“Misafir beklenmez, misafir beklerrrr!” dedim, kocaman kocaman gülmeye devam ederek. “Ya da o... o öyle değildi... ‘servis bekletilmez, servis beklenir’ di o... di mi... amaaan neyse... sen anladın!” Başım dönmeye başlamıştı. “Dur dur buldum!..” Midemin insanüstü seslerle kazındığına yemin edebilirdim, sanki hiçbir şey yememişim gibi. “Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer!..” Tabaktan bir köfte kapıp ağzıma attım.

“Mesela... Buraya dönecek bir misafir varsa... umduğunu değil, bulduğunu yiyecek... yaniiiiiii... bok yiyeceeeeeeeekk!”

Burhan abi, hiçbirini arkamdan ağlatmadığım tabaklarca meze arasında kıyıya köşeye itilmiş ve haddinden erken, haddinden çok erken yarılanmış rakı şişesini şaşkınlıkla fark etti. Gözlerindeki ifade şaşkıncıdan çok daha fazlasıydı ama buna yoracak kafamın olmadığı, yarısı boş şişenin boş olan kısmına bakılıp kolaylıkla anlaşılabilecek bir şeydi.

“Baharcığım, biraz hızlı mı gittin aca...”

“YOOO?!”

Çevredeki masalardan birkaç tanesinde başlar bana çevrildi ve vah vah ile başlayan muhtemel fısıltılar renksiz birer is gibi havaya karıştı. “Yoo,” dedim, biraz daha alçak sesle. “Ne hızı???!?!.. Bırak hızı, gitmiyoruz ki biz!!!!” Sürekli gülersem konuşamazdım ki? “Yani ben gitmiyorum şahsen... Duruyorum... Bak!” Durduğumu göstermek için ayağa fırladım. “Bak! Duruyorum! Tam gidicez, şoför iniyor Burhan abiiiiii!!!!”

Kendi başıma bunu yapamayacağımı anladığından olsa gerek, Burhan abi koluma girip beni yerime oturttu. İyi olup olmadığını anlamak için dikkatlice yüzümü inceledi ve tahminen henüz küfelik olmadığıma karar verdi. Beni çok uzak olmayan bir zamanda eve yollamayı aklına koyduysa da bunu yüzüme söylemeyeceğini tahmin ediyordum. Kuvvetle muhtemel önce bir formül düşünecekti. Servisimi kaldırmaya şimdilik kalkışmaması, henüz kusacak durumda olmadığıma kanaat getirmiş olmasındandı herhalde. Masadaki boşları toplarken yarım şişeyi kaşla göz arasında kolunun altına atıverdiğini ise görmemiş değildim fakat peşinden koşacak takatim yoktu. Onca kalk otur neredeyse bütün enerjimi yiyip bitirmişti.

Neredeyse.

Hepsini değil.

“Berfiiiiiiin!”

Kısa saçlı, minik kâküllü, pötikare elbiseli alımlı güzel Berfin'in önümden geçtiğini hayal ediyor olmazdım neticede!

"Tanıdım seni!!! Sen Berfin'sin... Ben de Bahar'ım... Arkandaki de herhalde Topr..."

Arkasında kimse yoktu.

Berfin olduğunu zannettiğim ve şu saatten sonra inşallah Berfin olan kızcağız, uslu uslu içmeye geldiği mekânda düpedüz yolunu kesen bu zırdelinin en azından kötü niyetli bir zırdeli olmadığını düşünüyor olsa gerekti ki gülümsüyordu.

"Aa... Bahar! Merhaba. Bugün karşılaşmamıştık galeride, ne iyi tesadüf oldu böyle! Çok memnun oldum."

Ben olmamıştım. Belki de olmuştum. Olmuş olabilirdim. Daha kötüsü de olmuş olabilirdi. Benim suratımdaki boş ve ebleh bakışların aynısıyla karşılık vermek yerine, bana kırk yıllık bir arkadaş gibi sarılmayı tercih eden Berfin, ihtimaller içinde herhalde en kötüsü olmuyordu.

"Toprak nerede?"

Berfin, bu soruyu onun bana sormasını beklermiş gibi yüzüme baktı, bol keseden soru işaretleriyle. "Bilmem?" dedi, o soru işaretlerinin bir kısmını kullanarak. "Seninle değil mi?"

Aslında Berfin'in masanın veya benim hâlime bakarak Toprak'ın burada olmadığını anlaması mümkündü ama kızcağızdan bir anda bunca muhakemeyi yapmasını beklemek herhalde haksızlıktı.

"Yok," dedim, "gitti."

Bu cevabı yeterli bulmamış gibi kaşlarını çattı Berfin. Üzgündüm, daha fazlası olsa dükkân onundu. Cevap yoktu ama güzel, kallavi, henüz fazlaca batırılmamış bir soframız vardı hâlâ. Acaba buyurmak ister miydi? "Otursana?????" diye çığırdım. "Gelir birazdan... herhalde!"

Güzel, kallavi, henüz fazlaca batırılmamış bir sofra ve kuyruklu bir yalan.

“Aslında otururum,” dedi Berfin. Fazla değil, hiç ikiletmeden. Toprak’ın sandalyesine yerleşti. Çantasını çekingen hareketlerle çıkardı ve sandalyenin kolçağına astı. Yüzünde hafif mahcup, minnet dolu bir tebessüm vardı. “Ben de erken geldim. Bizimkiler toplanıp gelemedi daha. Hatta gelmelerine de bayağı var!”

Bizimkilerin kim olduğunu bilmek dünyadaki en önemli meseleymiş gibi kızın gözlerine bakıyor olmalıydım ki açıklama yapma gereği duydu: “Üniversiteden arkadaşlarla toplanıyoruz da... Her sene bu dönem ritüelimizdir. Ama işte, her zamanki gibi grubun horozu olarak geldim gene erkenden! Bir bırakamadım şu huyumu!”

Berfin içi dışı bir, hatta boşboğaz bir kıza benziyordu. Benim ancak iki dubleden sonra konuştuğumu bir tek atmadan söyleyiverecek gibi bir hâli vardı. Bunun iyi mi kötü mü olduğu sorusu ise zor bir soruydu. Kafam yerinde bile olsa kolay kolay karar veremeyebilirdim.

Ve kafam hiç yerinde değildi.

“Anladım!” dedim, Berfin’i artık şaşırtmayı bırakmış olan sersem ses tonumla. “O zaman seninkiler gelene kadar sen de benle takıl!!!!”

Berfin’e böylece masada yer açıldı. Burhan abi beklediği değilse de *bir* misafirimin olmasından hoşnuttu, böylelikle olası bir sakatlıkta beni yerden veya düştüğüm çukur her neresi ise oradan kaldırmaya koşturmak zorunda kalmayacaktı. Berfin de belli ki buranın benim kadar değilse de müdavimlerinden olduğundan, neyin iyi olup olmadığına hâkimdi ve masada hâlâ varlığını sürdürmeyi başaran mezelerden kibar birkaç lokma almak konusunda çekingenlik etmedi.

“Eee...” dedim, bağırmanın gayret ederek, “daha daha???”

Berfin gülüşüme tebessüm ederek karşılık verdi. Aklında makul ve gülünç olmayan bir cevap tasarlıyor olmalıydı.

“Sen biraz içmelisin bence Berfin yaaa!!!!”

Cevaplar bulunurdu, şimdilik kafası beni süzme bir salak olarak görmemesini sağlayacak kadar güzelleşse yeterdi. Gel gör ki silahım elimden alınmış, savaş meydanında cephanesiz, dımdızlak bırakılmıştım. Düşmana yapılacak iş değildi bu! “Bizim bi’ şişe olacaktı, Burhan abiiii!? He, ne dersinnnnn?? Olacaktı di mi????!!?”

Neyse ki cephanemiz sağlamdaydı. Burhan abi benden uzak kendine yakın tuttuğu şişeyi Berfin’e yapılacak güzellik hatırına yeniden masamıza getirdi. Ve bundan sonrasını belki Allah’a belki bir de Berfin’e emanet ediyormuş gibi bir vakarla yanımızdan ayrıldı.

Berfin sanat tarihi üzerine yüksek lisans yapmış, bir süre Avrupa’nın çeşitli kentlerinde yaşamış, oralarda tuvaline yeterince farklı renk kattığına kanaat getirdiği noktada da İstanbul’a dönmüştü. Aksel’le yollarının ne zaman, hangi şehirde kesiştiğini bile hatırlamayacak kadar maceralı geçirmişti o zamanları ve fakat Aksel’le yolları bizimkisi gibi kesişmemişti zira Berfin’in kalbi uzun zamandır zaten doluydu.

“Nasıl yani??!” dedim hayretle.

Nesine inanmadığımı kavrayamamış gibi gözlerime baktı kızcağız. Uzunca olmayan bir müddet sonra ise, söylediğim herhangi bir şeyin çok da kavranmasına gerek olmadığına karar vermiş gibi anlayışla gülümsedi. “Yanisi... nişanlıyım ben. Hatta İlhan gelecek birazdan, tanışırsınız. Aslında Toprak’ı görseydim iyiydi, onunla da tanıştırdım, gündüz karşılaşamadılar çünkü.”

Demek Berfin nişanlıydı. Demek Berfin’in nişanlısı ile birazdan tanışabilirdik. Ve hatta neyim olduğunu bilmediğim adamın eski sevgilisinin nişanlısı ile kendisinden evvel tanışarak durumu daha da saçma bir hâle getirmemiz bile olasıydı.

“Tanışırım tabii yaaaaa!” dedim. Kimisi sandalyelerini çevirmek suretiyle bana dönen çehrelerdeki şaşkın ve nahoş ifadeler, sesimin yüksekliğiyle ilgili bir fikir veriyordu ve bu fikri hiç sevmemiştim. “Kusura bakma, benim sesimin ayarı yok galiba bugün!!!!” Dört başı mahmur bir kahkaha attım. Sesimin ayarının olmadığına kanaat getirdiğim an yapılacak iş değildi bu ama yapmıştım. Sadece çakırkeyif oluşumu zannetmekle muhtemelen hata yapıyordum ama yapıyorsam yapıyordum, beni kim tutardı?

“Toprak’la yakınsınız sanırım?” dedi Berfin bir anda.

Sadece iki üç çatal bir şey aldığından pek kirletmediği tabağını bir kenara çekmiş, dirseğini masaya yaslayıp hafifçe bana doğru eğilmişti. Sorusu bir sorudan çok, itinayla varılmış bir kanıyı andırıyordu. Gözleri merak ve ciddiyet karışımı bir duyguyla büyümüş, aklı başında bir yanıt duyma umuduyla bana çevrilmişti.

“Yakın... derken?”

Bu sorunun hakkını ayık kafayla bile verebileceğimden şüpheliydim.

“Yani bir süredir... devamlı... yakın çalışıyoruz, evet... ama...”

“Aslında biraz anlattı Toprak...”

Berfin’in sesinde, kendimi ifade çabama destek çıkmaya çalıştığını belli eden samimi, müşfik bir tını vardı. Ve fakat imdadıma yetişeceği düşüncesiyle araya sıkıştırıverdiği bu minik cümle öyle bir hizmette bulunmadığı gibi bilakis her şeyi allak bullak etmişti.

“Anlattı derken?”

“Yani üzerinde çalıştığınız işi... Projenizi... Ne yaptığınızı... Nasıl tanıştığınızı falan.”

Nc yaptığımızı... Nasıl tanıştığımızı... falan.

Bu, anlatabildiği bir şey miydi? Olup biten her şeye baştan sona kusursuzca anlam verip üstüne üstlük bir de *anlatabiliyor muydu?*

“Ben...” Başım ağırlaşmıştı. “Yani Toprak...” Gözlerime işlevini anbean kaybettiren bir sis perdesi iniyordu sanki. “Yani biz...”

“İnsanlar kolay kolay bunu söyleyemezler zaten Toprak için,” dedi Berfin. Arkasına yaslandı ve beni bir müddet yormayacağına işaret eden sakın, sabırlı bir ses tonuyla anlatmaya başladı: “Yani onunla gerçekten yakın olduğunu söyleyebilecek insan sayısı azdır. Duvarları vardır çünkü. Ya da kalkanları diyelim. Ama kendinden çok başkalarını korumak, sakınmak için diktiği kalkanlar onlar. Ve...” Hüzünlü bir şey söylemek üzereyken verilen türden, kederli bir es verme ihtiyacı duydu. “Hep yoklardı.”

Devamını getirmesini bekleyerek ona bakmayı sürdürdüm. Boğazımdaki yanma hissi kendini beynimin derinliklerine değin yaymaya başladı.

“Başına gelenler onu çok değiştirdi. Anlaşılr olarak elbette... Yine de belki, herhangi birimizi değiştireceğinden daha çok değiştirdi... Bilmiyorum.”

“Ölümle burun buruna gelmeden bunu bilemezsin sanırım,” dedim.

Benden böylesine dosdoğru, akli başında ya da belki *herhangi* bir yorum beklemeyen Berfin, şaşırılmış gibi bana döndü. “Evet... Aynen öyle belki. O yüzden de hiçbirimiz bir şey yapamadık onun için. Seyrettik gitmesini.”

Kimsenin yapabilecek hiçbir şeyi olamazdı. İnsanların anlam vermeyi bekleyip anlamadıklarında öfkelenedikleri şeylerden biriymi bu, hiç değişmezdi.

“Sadece bavulu toplayıp girmek anlamında söylemiyorum... Kopmak... Uzaklaşmak... Bir daha hiç eskisi gibi olamamak... Aynı lisedeydik biz Toprak’la. Hatta ablam, ben, Toprak,

ilkokuldan, ortaokuldan beri. Ablam dediğime de bakma, ben-den iki yaş büyük ama ikimiz de ortaokulda Toprak'a âşıktık! Sınıfın herhalde bir yarısıyla beraber! Hey gidi!"

Kıkırdadı.

Bu onun için tatlı bir yadigâr, hakkında kıkırdayabileceği hoş bir anı hâline gelebilmişti.

Şanslıydı. Ne kadar şanslı olduğunu bilemeyecek kadar şanslı.

"Hayat doluydu o zamanlar Toprak... Hatta fazla öyleydi. Tam bir baş belasıydı. Hocalara, idareye falan kök söktürürdü. Ama bir yandan da ne bir dersten kalırdı ne takımını yüzüstü bırakırdı. Basket takımındaydı lisede. Bir arkadaşı sakatlanınca yüzme takımına da girmişti... Dahası da olabilir bak. Yapmadığı şey yoktu işte, onu demek istiyorum! Ama sonra işte, o..."

O arabaya binmişlerdi. Ve o arabadan bir kişi eksik çıkmış-lardı.

"Burada kalmak istemedi o olaydan sonra. Üniversitedeydik. O zamanlar, korktuğunu düşündüm. Gitmeliydi tabii ki, git-mekte haklıydı. Düşünsene... Hep korktukları şey, göstere gös-tere oluyor! Korkulan son... Ama işte... bir *son* olarak göremedi Toprak bunu... Tam tersine bir başlangıç oldu onun için. O teh-likeyi hiç arkasında bırakamadı sanki... Babası çok pis insanları düşman etmişti kendine, doğru. Ama... Ne yazık ki amaçlarına da ulaşmışlardı, kazanmışlardı... Maalesef... Gel gör ki Toprak hiç tamam bitti artık, ben bunu geride bırakıyorum diyemedi... Yıllar geçmesine rağmen. Ve sadece bizden koparmadı bu onu... Hayattan da kopardı. İlişki kurmaktan... Bağ kurmaktan... O gün bugündür Toprak'ı gördüğüm sayılıdır... Yani karşılaşırız, orada burada, hep iyiyizdir de... Ama göremem aslında... Ve bu-güne dek, yanında kimseyi gördüğümü de bilmem pek. Kıskan-dığı birini, en azından... Anlatabiliyor muyum?"

“Ben...” Boğazımda bir yumru düğüm düğüm olup nefesimi zorladı. “Ben sadece...”

“Sen...” Berfin yerini tam bulamamış bir kelimeyi hizaya sokmak ister gibi kaşlarını çattı belli belirsiz. “Sadece *sen*, ne olduğunu bilirsin tabii.”

Başım zonkluyordu ve zihnimi için için kavuran bir ateş basmıştı. “Ben... bir şey bilmiyorum... bence...”

Berfin müsterih bir kahkaha attı. Beni daha fazla zorlamak istemez gibi başını sağa sola sallarken dudaklarında bir kez daha büyüyen tebessüme engel olamıyordu. “O zaman şöyle söyleyeyim, senin yüzünden Toprak ortağımdan nefret ediyor!”

“Sevgilim?”

“İlhan?”

Uzun boylu, atletik yapılı, büyümüş de küçülmüş bir oğlan çocuğunu andıran İlhan, Berfin’in meşhur nişanlısı olsa gerek. Narin bir şalı bırakır gibi kollarını Berfin’in omuzlarına dolamış, sevgilisine arkasından sarılırken yanağına da uçuşkan bir öpücük bırakmıştı. “Ancak gelebildim, özür dilerim.”

Berfin sevinçle arkasını döndü ve hızlıca ayaklandı. “Ben erkenciyim, biliyorsun!” dedi gülerek. Bir kez daha geriye döndüğünde ise beni gösteriyordu ve yüzünde dostane bir ifade vardı. “Hem yalnız da kalmadım bak, Bahar bana arkadaş oldu.” İkimizi tanıştırmak üzere ortamıza geçti. “Bahar. İlhan. Bahar, Toprak’ın arkadaşı. Gerçi ben daha sizi tanıştıramadım Toprak’la ama!”

İlhan merakla etrafına bakındı. “Eh, o da buralardadır herhalde?”

Olmalıydı ama yoktu, bunu bir de İlhan’a mı anlatacaktım?!

“Neyse canıııııııı!!” diye bağırarak ayağa fırladığımda, beklediğimden daha az başı kendime döndürmeyi başarmıştım hiç olmazsa. “Tanışırırsınız elbet!”

İlhan ancak hakiki bir sarhoşa gösterilebilecek türden mahcup ve anlayışlı bir tavırla bana gülümsedi. “Bizim yerimiz bu defa üst katta biliyorsun, değil mi?” diyerek Berfin’e döndü. Berfin elbette bunu bilmiyordu ama yanlışlıkla da olsa buraya gelmesi şahane bir tesadüf olmuştu, yukarıda tek başına sap gibi beklemek yerine ne güzel sohbet etmiştik. Kim bilir; hayattı, kısmetti, belki yeniden karşılaştık. Hayata da kismetle de inancımın kalmadığını söylemek yerine buradan kalkmadan yukarı muhakkak uğrayacağımızı söylediğimde, Berfin’in yüzünde beliren mutluluğun sahici oluşunu görüyordum, tam olarak ne için olduğunu bilmesem de. Ben Toprak’ı kolundan tutup üst kata çıkarır, ne gerekiyorsa yapardım.

Elbette gelirse.

Hiç gelirse.

Şamdanları donanınca

Eski zaman sevdalarınınuuuuuuuu

“Bahar... Bahar nerede?”

Başlar ay doğarken saltanatı

Sultan-ı yegah'innnnnnnn

“Ama... sandalyenin üstünde abi?”

SULTAN-I YEGAH'IN!

“Bahar?”

Kulaklarım tiz ancak bir infilaka eşlik edebilecek türden keskin ve yüksek bir sesle uğuldadı. Başım çatlarcasına ağrıyordu. Sandalye ayaklarımın altından kaymıştı. Artık üzerinde durmuyordum ama temasımızı koparmış değildim, o benim zor gün dostumdu, ne münasebet.

“Biraksana yaa...”

"Sen bırak. Yani onu bırak. Üzerine otur, olmaz mı?"

Söyleyip söyleyebileceği en mantıklı şeylerin bunlar olduğuna inanmayarak ama elinden de daha iyisi gelmeyerek, endişe ve kaygı dolu gözlerini bana dikmiş, başımda duruyordu. Toprak. En azından ona benzeyen birisi. Kolumu tutmuş, sandalyenin kolçağından koparmaya çalışıyor, bir yerimi incitmemeye çalışarak beni oturtmaya uğraşıyordu.

“Olmaaaaaaaaz!”

Sandalyeyi bıraktım. Berfin için masaya geri gelmiş olan ve gelişin o geliş olup geri dönüşü olmayan rakımı elime aldığım gibi masaların arasına fırladım. Rakım da bitmemişti, şarkı da.

Gizemliiiiiiiiiii kanatlarımı.....

“Bahar?”

“Şerefecce!”

Mutlak ölüm karanlığınınnnnnnnnnnn.....

Çaresiz gözlerle bana bakıyordu.

“Bahar, otur artık, hadi lütfen.”

“Hepsini içtik, artık kusura bakmazsın!!!!!!”

Cümlemin içindeki birinci çoğul şahsı kesin merak ediyordu.

“Her şeyi yedik de!!!!”

Ama bana güveniyor olmalıydı.

“Gerçi hepsini ben yedimmmmmmm! Berfin bi’ şeye dokunmadı!!!!”

Çok geçmeden merak edilecek tek bir şey bırakmayacağını herhalde anlamıştı.

“Eski sevgilin benim gibi pisboğaz değilmiş??!!!!!!”

Burada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

“Ama doğruya doğru şimdi... Benden daha tatlı bi’ kızmışssss!”

Acaba anlamaya çalışmaya bir ara verse miydi?

“Ben çok sevdim Berfin’i! Gerçi sen... benimkisini sevmemişsin! Ne var canım... o kadar sevmeyecek yani!? Tabii, biraz zor bi’ insandır o!!! Evet... Bunaltıcı! Takıntılı birazzzzzz!”

Akıllara zarar, çok bilinmeyenli bir denklemi, koşulları devamlı değişirken çözmesi imkânsızdı.

“Offfff! Bunaldım ben galiba! Burası çok mu sıcak sence, Toprakkk?”

Bu bir soru değildi. En azından cevabı herhangi bir etkide bulunmayacaktı. Üstümdeki elbiseyi çıkartmaya yeltendim ama fermuarı arkadaydı. Düğmeleri olan bir şey giymeliydim. Acaba çorapları mı çıkarsaydım?”

“Ben bu botları çıkarayım en iyisiiiiii!!!!!!”

“BAHAR!”

“Biraz daha iyi misin?”

Gözlerimi açtığımda sandalyedeydim. Eski dostum çok daha yumuş yumuş bir şey olmuştu. Arkama minder yerleştirmişler, ayaklarımı ise kısa bir tabureye uzatmışlardı. Etraf belli belirsiz bir sis perdesinin ardında, olması gerekenden çok daha renksiz ve flu görünüyordu.

“İyiyim herhalde,” dedim, boğazımdaki yanmayı yutkunarak gidermeye çalışarak.

“Biraz daha iç, hadi.”

Önümde büyük bir bardak su vardı. Yarısı bana içirilmişti, kalan yarısı arkamdan ağlamamayı bekliyordu herhalde.

“Hadi.”

Uzattığı bardağı alıp ölçülü hareketlerle kafaya diktim. Bunun içinde ne vardı? Kâbuslarla örülü, yorucu bir uykudan uyanmış gibi hissediyordum. “Serum mu içirdin yoksa bana?”

Enikonu ferahlamış bir ifade oturdu yüzüne, uzun zamandır belki ilk defa. “Burada o hizmetimiz bulunmamaktadır,” dedi

gülümseyerek. “Ama işe yarayabilecek bir şeyler denedik Burhan abinle.”

Gözlerimi kırptırdım. Herhalde böyle böyle dünya netleşecekti. “Ne oldu bana?”

“Başın döndü.”

“Dans ediyordum...”

“Evet... Daha doğrusu kendi etrafında dört dönüyordun.”

Gerçekten öyle mi yapıyordum?

“İyi dim aslında, biliyor musun?” dedim. “Yani gelmesen sabaha kadar oynardım burada bence... Keyfim gıcırdı. Gerçi benden başka oynayan yoktu ama...”

Gülmemeye çalıştı.

“Yani gelmesen de olurdu, hiç zahmet etmeseydin!!!!!!”

Yüzünü dehşet değilse de belli belirsiz bir kaygı bürüdü yine.

“Ne somurtuyorsun be Allah aşkına!”

Yeni kalkmış bir enkazın tekinsiz kalıntılarını izler gibi yüzünden gelip geçen ifadeler cümbüşünü izliyordu.

“Gülme! Gülmeseneeeee! Ben gülebilirim! *Ben* gülerim sadece, tamam mı?”

“İyi iyi. Güldüğüne göre iyi artık...” Servise ara veren Burhan abi, nihayet görmeye muvaffak olduğu iyiye gidişi kutlamak ve belki bir parça da içini rahat ettirmek adına yanımıza gelmişti. “İyisin, değil mi Bahar? Bak, sana dedim o kadar hızlı gitme diye.”

Mahcup başımı kaldıramadan aşağı yukarı salladım. “Çok özür dilerim, Burhan abi... Size de bir sürü zahmet verdim...”

“Ne özrü Baharcım. Bu da bir nevi görevimiz,” deyip göz kırptı.

Oturduğum sandalyede hafifçe kaykıldım ve duruşumu dikleştirdim. Artık pamuklara sarılıp sarmalanmama gerek yoktu. “Şuraya beni bağlasan hakkın vardı bence, deme öyle!”

Burhan abinin yüzüne geniş, kallavi bir gülüş yerleşti.

“NE? Ne oldu, gene ne yaptım da hatırlamıyorum acaba?”

“Bu bizim... Lefter’in meyhanesi vardı...” dedi Burhan abi. “Belki bilirsin, Bahar, Nevizade’nin girişinde. Gerçi Lefter’le kardeşi Atina’ya taşınınca kapandı gitti ama... Oradaki eski bir hikâye geldi aklıma... Zamanında, ki bu dediğim 50’ler falan, Lefter’in belalısı Thannisi diye biri varmış. Nevizade’nin gediklisi... Mutfakta takılır, servise musallat olur, masaların arasında dolaşıp tabaklardan falan tırtıklarmış. Götürürmüş patır kütür. Oranın müşterileri genelde tanıdık tabii, bir sıkıntı çıkmazmış ama Lefter sinir olurmuş buna. Sonra bir gün, şuna bir ders verelim demişler. Lefter bir fare yakalayıp öldürmüş, ustaya da demiş ki, sen bunu bi’ güzel hazırla. Yapmışlar şöyle güzel bi’ yahni, bizim Thannisi de afiyetle götürmüş tabii bunu. Nihayet anlatmışlar ne yediğini... Sen bi’ düşüp bayıl! Sonra tutmuşlar bunu, bi’ masaya oturtmuşlar, üstüne bir de çarşaf dolamışlar... Masaya mumlar falan koymuşlar, böyle ayin gibi... Maksat, ayıldığında kendini kefene sarılmış sansın!”

Beni oyalamak için uydurmadığına ‘tam olarak emin olmadığım bu hikâyeye bir süre aptalca güldüm. “Yalnız bu bana hikâyeden çok... efsane gibi göründü, Burhan abiiii!” dedim. Bütün gece kahrımı çeken adamcağızın azıcık hevesini kursora tıkmıştım, galiba gerçekten berbat bir insandım. “Yani sanki biraz böyle... kulaktan kulağa... şey olmuş.”

“Büyümüştür,” dedi Toprak. O, orada bıyık altından gülüyor muydu?

“Eeeee gençler!” diye kalender bir iç çekti Burhan abi. Yaşını belli etmekten çekinmeyen, bilgiç bir tavır takınmıştı. “Bu şehrin hikâyelerinin yarısı efsanedir, orası doğru.”

“Bir saniye bir saniye!!!!” Ben de bir hikâye anlatacaktım. Burhan abinin gönlünü alacaktım. “Siz İstanbul’a nasıl İstanbul denmiş... biliyor musunuz bakalımmmm?”

İstanbul'u bile ilk kez duymuş gibi merakla bana döndü ikisi de.

"Efsaneye göre... Bak mesela, ben efsane diyorum Burhan abicim, başta anlaşılm.... *Efsaneye* göre İstanbul'un adı taaaa-aaaaaa mitolojiye kadar gidiyor... Mitoloji derken... Yunan mitolojisi tabii... Zaten ne mitolojisi olsun, di mi yani? Pardon!" Bana kalsa sabaha kadar konuşurdum ama genzimde garip tatlar oluşturan mide hareketleri vuku bulmaya başlamıştı. "İşte efsaneye göre Zeus... tanrıların tanrısı Zeus yani... bi' gün İö diye bir rahibeye âşık olmuş... Hera'yı küplere bindirmiş tabii bu durum... Hoş, nesine kızılıyorsa!!!!!! Uçanı kaçanı affettiği var sanki Zeus'un!!!! Neyse... İşte bu Hera, mevzuyu anlar anlamaz İö'nun başına bin bir bela musallat etmiş... Bunun üstüne Zeus da... İö'yu karısının elinden kurtarsın diye, kızı neye dönüştürse beğenirsiniz?"

Boş demenin abartı olmayacağı gözlerle bana bakarken yakalanmışlardı.

"İneğe! Bildiğimiz ineğe! Ya da... Acaba öküz müydü... Emin olamadım şimdi..."

Bu kez boş bakmıyorlardı, hatta susmuyorlardı da.

"Tamam ya, gülmeyin daha fazla!!!! Kafam karışıyor!!!!!!"

Uslu, mülayim bir sessizlik oldu.

"Bizim zavallı inek İö'nun derdi bitmemiş tabii... Zeus kafaya taktı mı derdi mi biter insanın... Hoş, tabii inek artık o... Ya da öküz... Neyse... Hera, *inek oldu bu kız artık, zarar gelmez bundan* deyip peşini bırakır mı, bırakmaz... Tutmuş, İö'nun başına bu sefer de bir at sineği dadandırmış... Zavallı İö'yu delirtmiş bu sinek... Başlamış ipini koparıp koşmaya... Ama ne koşmak... Atına'yı geçmiiiiiiş... Trakya'yı geçmiiiiiiş... Boğazı da geçmiş ve Anadolu'ya kadar gelmiş... Geçtiği boğaza 'Bosfor' demişler işte, ondan sonra... Yani inek geçidi. İnek geçidi demekmiş Bosfor... Ya da belki öküz... Neyse işte, anladınız!"

Burhan abiyle Toprak birbirilerine baktılar. Ne diyeceklerini bilemezlermiş gibi.

“Ne bakıyorsunuz öyle, Allah Allah ya!!!!!!” Boğazın adı inek geçidi miydi öküz geçidi mi, bilmiyordum ama benim boğazım ancak yaralı bir hayvandan çıkabilecek türden sesler çıkarmaya başlamıştı. “Efsane dedik işte!!!! Gerçek mi dedik!!?”

Burhan abi yanıma yanaştı. Yüzünde gizlemeye artık pek de çalışmadığı bir kahkahanın emareleri vardı. “Bu kız hâlâ içiyor mu dersin, Toprak?” diye sorarken hâlâ sırtıyordu. Sonra birden, kaşları çatıldı. Avucumda sakladığım kadehi fark etmişti. Hatta elimden alivermeden kaşla göz arasında son yudumu kafaya diktiğimi de.

“Bahar, n’apıyorsun?!”

Burhan abi kadehi ve hâlâ masada durduğuna ikisinin de aya-
madığı şişeyi mutfığa götürürken, Toprak’ın gözlerini *sen iflah ol-
mazsın* türünden anlamlar taşıyan, hayret ve tenkit dolu bir ifade
bürümüştü. Ayağa kalkıp yanıma geldi ve kadehim de elimden
alındığına göre hakkımda yapılabilecek daha ne var bilemeyerek,
amaçsızca bana baktı. Bir yandan da gülmesine engel olamıyor, ne
idiğine kendi de karar veremediği bir şaşkınlık ve sersemlik hali
içerisinde beni ve yaptıklarımı izliyordu. Ben ise pek bir şey yap-
mıyor, öylece duruyordum. O da kuvvetle muhtemel kendisine,
ben şu an ve hatta hayatta ne yapıyorum diye soruyordu.

“Kalkalım mı?”

“Hayır!”

Gözleri bir anlığına titrek bir kavrayışla tutuverdiğim eline
gitti.

“Yani daha kalkmayalım... Hem belki... Belki biraz açılı-
rım.”

Sık sık havalandırılmasına rağmen iyiden iyiye duman altı
olmuş meyhanenin dört duvarı arasında nereye açılacağımı bil-
miyordum. Tek bildiğim, gitmek istemiyor oluşumdu.

“Hadi sen anlat biraz! Buradan da pat diye kalkıp gitmene degecek maceralar yaşamışsındır inşallah!!!!”

Talebim beklemediği yerden gelmişti. Yüzünün keskin hatlarında suçluluk duygusuna benzer bir hissin izleri vardı. “Çok anlatacak bir şey yok,” dedi imasız bir ifadeyle. “Acil uğramam gereken bir yer vardı. Seni beklettiğim için gerçekten özür dilerim.”

“Hımmmmmm...” Çıkardığım garip sesler boğazımı büsbütün yakmıştı. “E iyi! Başka bir şey anlat... Ne istersen onu anlat... Onu da ben mi söyleyeceğim, Allah aşkına?!”

Toprak bir müddet sessizce beni izledi. Sonra, “Ben öyle pek efsane bilmem ama,” dedi apaçık bir rehavetle. “Bildiğim tek efsane Eros’un okunun efsanesi. O da Tunç’un dalga geçmeleri yüzünden kafama kazındı.”

“Tunç da kimmmm?”

“Kuzenim,” dedi. Dudaklarında ağırbaşlı bir tebessüm vardı. “Kardeşim sayılır. Tanışacaksınız bir gün.”

Uzak... çok uzak... belirsiz bir gelecekte mi?

“Eeeee? Neden dalga geçiyormuş, ne alaka, hiç anlamadım?????”

Yersizce şımarımama aldırış etmeden anlatmaya başladı: “Ben lise birdeyken bir ara okçuluğa sarmıştım... O zaman tabii pek bir yer yok bununla ilgilenebileceğin... Bu sporu fazla yapan da yok... Bir özel hocam vardı. Kulüpte çalışıyorduk her hafta... Bizim Tunç da adamın saçına başına takmıştı... Her şeyiyle dalga geçerdi. Tam bir serseriydi o zamanlar...”

“Senden de mi beter serseriydi?” dedim, gözlerimi iri iri belirterek. “Neyse neyse... Devam et sen.”

Sorum karşısında merakla dolan bakışlarını gözlerimden çekmeye zorlansa da konuşmasını sürdürdü. “Tunç, bana da Eros deyip dururdu. Okçu ya... Salak işte.”

“Eros’un nesi alay etmek oluyor, onu anlamadım,” dedim. Buna anlam verememiş olmamın içtiğim tonla içkiyle ilgisi yoktu. “Oku dönüp kendine vuruyorsun diye mi?”

Boş gözlerle beni süzdü. “Yok yahu,” dedi, anlattığına anlatacağına çoktan pişman olmuş gibi. “Don markası diye. Hani vardı ya... öyle bir iç çamaşırı markası...”

Uzun, upuzun bir kahkaha atmama sebep olmuştu bu. “*Don* mu?”

“Tamam tamam. Anlattığıma pişman ettin işte!”

“Gerçekten salakmışsınız siz!”

Bu hareketimi ayıplarmış gibi bir ifade takındı fakat gülüşü onu ciddiye alamayacağım kadar sevimliydi. “*Beni* neden salak yaptın şimdi?”

Güçlkle şaftı toparlayıp arkama yaslandım. Konuşmaya başladığımda hâlâ nefes nefeseydim ve nasıl susuz kalmışsam, iç iç bir türlü ferahlamıyordum. “Peki sen... ne kadarını biliyorsun bu Eros’un hikâyesinin bakayım?” Hislerim beni nadi-ren yanıltırdı, kafam bir dünya olsa bile. Burada pekâlâ bir cevher yatıyordu.

“Hiçbir şey bilmiyorum aslına bakarsan,” dedi, ellerini iki yana umarsızca açıp. “Eros insanları birbirine âşık etmek için topuğundan vuruyor sanırım, onu biliyorum.”

“Vay be! Bravo sana!”

“Ha bi’ de sen dalganı geç şimdi,” dedi, küstah bir gücenmişlikle. “Ne okmuş arkadaş!”

Dirseklerimin ikisini birden masaya yaslayıp öne eğildim. “Fena bi’ ok ama,” dedim, bakışlarımı gözlerinin en derinlerine dikerek.

Sesi pürüzsüz, cevabı buyurgandı. “Anlat o zaman.”

Anlatmak yerine, hiçbir şey söylemeden yerimden kalktım. Kapiya çıkana kadar arasından geçtiğim masaların tekinin bile

üstüne devrilmemiş olmam takdir edilesi bir başarıydı. Toprak Çelebi peşimden gelecekse de geride bıraktıklarımı toplamak için zamana ihtiyacı olacaktı. Bir de hesabı halletse iyi olurdu, içeri bir daha girersem çıkabileceğime emin değilim. Çok vakit geçmeden kapıya çıktı. Nihayet kapının ağzında belirdiğinde bir Yunan heykeli kadar kusursuz görünüyordu. Üzerine dikilmiş gibi duran hâkî kabanının kalın tokalı kemeri beline eşsiz bir kıvrım hâlinde dolanmış, dar sokağı buz gibi yapan bıçkın bahar ayazı belli belirsiz dudaklarını ayırmıştı.

İdeal bir aralıktı.

Sıcak ve ıslak kuytularında kendi dudaklarıma bir boşluk yaratabileceğim, akıp gidebileceğim, ahmak bir yeniyetme gibi öpmeyi hayal edeceğim ve etmekle kalmayıp öpeceğim, şahane bir aralık.

“Kendime geldiğimde anlatırım.”

Adamı durup dururken öpmüştüm.

Adamı durup dururken öpmek tam da bu deli saçması geceye yakışan sondu.

Üstelik son bile değildi, lanet olası gece hâlâ devam ediyordu.

“Ben eve falan gitmek istemiyorum!” dedim sinirle.

Toprak cevap vermedi.

“Ne yapıyorsun sen ya! Gitmicem eve!”

...

“Kahve bul bana! Kahve içip açılıcam belki?! Allah allah ya!”

...

“Bi’ kahve istiyorum, onu bile almayacak mısın yani!? Yuh be senin adamlığına!”

Kollarımdan kavradığı gibi beni tutup akşam çiğinin nemi lendirdiği soğuk duvara yasladı. “Bahar dedim!”

Belki de duvar sidikle nemlenmişti ama herhangi bir ayyaşın bu kadar yukarıya isabet ettirebileceğini sanmıyordum.

“Demek beni ciddiye alman için sana *hakaret* etmem gerekiyor,” dedim, her bir tarafından düş kırıklığı akan, bir o kadar da hınç dolu sesimle. Bakışlarım dudaklarına kaydı. “Öpmem değil?”

Gözlerini yumup derin, sesli bir nefes verdi. “Sarhoşsun, Bahar...”

“Değilim! Ayılıyorum.”

“Çok sarhoşsun.”

“Delirtme beni ya!”

Soğuk sokak boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Belli aralıklarla peşinden gelip gelmediğini kontrol etmek için duraksıyor ve arkasına bakmadan topuk seslerime kulak kesilerek orada olduğuma emin olmaya çalışıyordu.

“Birazdan bu botları çıkarınca bok anlarsın geldiğimi!”

Hâlâ neyime hayret ediyor olabildiğini anlamadığım bir şaşkınlıkla arkasını döndü. Beni bir arabanın kaportasına yaslanmış, botlarımla sahiden uğraşırken bulmayı ummadığı açıktı.

“Ne yapıyorsun!?”

Ne yaptığımı ben de bilmiyordum. Bu botlar çıkmayan cinsten olmalıydı. Onları giydiğim dakikaya lanet olsun. O dakikayı antik bir zamana aitmiş gibi asla hatırlamama da lanet olsun. O kapının önünde sıcak ve ıslak dudaklarını öpmeyi hayal ettiğime ve etmekle kalmayıp gerçekten öptüğüme hep-ten lanet olsun!

“Hay sıçayım!”

Yerimde doğrulurken belimin ağrıdığını hissettim. Şahaneydi, ağrıyıp sızlamayan bir tek belim kalmıştı. Yürümek ise işkencenin ta kendisiydi.

“Gel hadi.”

“Bırak beni.”

Nihayetinde koluma girip beni çekiştirmekten başka çare bulamadı.

“Çekmesene be!”

“Yürürsen olacak, Bahar... Ha gayret.” Yüzüme bakmamıştı ama bunlar çileden çıkmış gibi söylenmiş sözlerle de benzemiyordu. Sesinde hafiften bir alay, nüktedan bir dokundurma vardı. En azından son beş dakikadır üzerine yapışan gerginliği sanki biraz olsun atmıştı.

İyi de *ona* ne oluyordu?

“Tam bir hödüksün!”

Bir kez daha yüzüme bakmadı. Gözlerini yumup sesli bir nefes verdiği kesindi ama duymamıştım zira İstiklal Caddesi’nin gecenin bu vaktinde bile bitmeyen keşmekeşinin içinde yenilip yutulmuştuk.

“Şuradan kahve alıcam ben!”

Büyük kahve zincirlerinden birinin baygın sarı ışıklarla aydınlatılmış mağazasının içine daldım. Hangi ara elinden kurtulduğumu anlamamıştı, reflekslerini kontrol ettirse iyi olurdu.

“Sen de istiyor musun???!”

Bana benden korkuyormuş gibi bakıyordu.

“Zehir mi dedim, kahve kahve!”

Bana benden korkuyormuş gibi bakmıyordu.

Delirmiş bir sirk hayvanıymışım gibi bakıyordu.

“Ne bakıyorsun öyle be adam?!”

Belli belirsiz bir gülüş sıyrılıverdi iki dudağının arasından. Sonra o gülüş büyüdü, genişledi, öyle sıcak, öyle sımsıcak oldu ki, içeriden içeriden yanıp sonunda büyük bir gürültüyle infilak edeceğimi sandım. “Bence sana da bir su alalım, Toprak Çelebi!”

Tezgâhın arkasındaki sıska baristanın bize acıyıp ya da daha kuvvetle muhtemel bizden hemen kurtulmak isteyip bir an evvel hazır ettiği kahvem ve suyu ile kafeden çıktık.

“Yürüebiliyor musun?” diye sordu.

“Umurunda mı?!?”

“Bahar lütfen...”

“Bana hâlâ sarhoş muamelesi yaptığına inanamıyorum ya!”

Yolun ortasında durup bana baktı. Yolun ortasında durup yürümeyi reddettiğim için yapacak başka bir şeyi yoktu.

“Gayet de ayıgım ben! Beni on dakika önce bi’ güzel ayılttın!”

Bu kez *yapma Bahar* demiyordu ama Hint kınasıyla alnına yazsa aynı şeydi.

“Kafamdan aşağı çöp kovası boşaltmış kadar oldun!”

Yanlış olmuştu bu.

“Pardon... Buz kovası!”

Bok varmış gibi gülümsüyordu.

“Basbayağı inanmıyorsun ya!”

Başını iki yana sallarken gözlerini tabak gibi bir dolunayın aydınlattığı gökyüzüne dikti. Benimle ne yapacağını bilemediği için artık biçare göklerden mi medet umuyordu?

“Yürü hadi!” Emir verir gibi sertleşen sesim boğazımı yakıp geçse de buna değmişe benziyordu, sorgusuz sualsiz yürümeye başlamıştı.

“Arabayı alıp seni eve bırakacağım,” dedi.

“Hayır!”

Şahane çizgilerinin arasına yerleşmiş ifadenin *peki ya ne?* der gibi bir ifade olduğuna emindim ama o lanet suratına bakmayacaktım. “Sarhoş değilim ben!”

Artık tümden sessizdi.

“Kanıtlayacağım sana!”

Galatasaray’a varmış, evinin sokağına yaklaşmıştık.

“17 kere 21.”

Tepki verme zahmetine katlanıyordu en azından. “Ne?”

“Ne ne? Sor bana işte. 17 kere 21 kaç diye sor! Sarhoşsam çarpmam herhalde!”

Apaçık bir şaşkınlıkla dolan gözleri cılız sokak ışığının altında merak ve kaygıyla ışıldadı.

Belki de çarpma işlemini boşverip suratına bir tane çarpmalıydım.

“Sorsana yahu!”

Çatık kaşlarının ortasına bir tane yapıştırsam ne yapabilirdi ki?

“357! Tamam mı?” diye bağırdım.

Galiba tamam değildi. Üstünkörü döşenmiş, onlarca çukurla bezeli parke taşlarının üzerinde hınç dolu adımlarla ilerledim. “Herhalde kolay buldun bunu... İyi!!!! Daha zorunu sordun da, ben mi cevaplamadım?”

Stüdyosunun bulunduğu apartmanın girişine gelmiştik. Esrarlı bir sis perdesinin ardında gizlenmiş bakışları iyiden iyiye gölgelenmişti, ser verip sır vermiyordu.

“İlk beş element?!” Binaya girdim. “Periyodik tablo, ilk beş element!!!”

Apartmanın mermer girişinde dikilmiş, bana bakıyordu.

Kelimeler dişlerimin arasında ezile ezile atomlarına ayrıldı. “Hidrojen... Helyum... Lityum!! Berilyum!!!! BOR!!!!!!!!!!”

Nereye gideceğini bilemezmiş gibi tökezleyen adımlarla, gidebileceği yegâne istikamete doğru ilerlemeye başladı.

Asansörün akordeon kapılarını açtım ve demirlere asıldım. “37 artı 88 çarpı 25!” dedim, demir kapıları şaşkın suratının tam ortasına kapatıp yukarı doğru süzölmeye başlarken. “Hadi Zülfikar, gidelim!”

Günler önce gelişimi bandolu bir kortej gibi ilan etmiş olan Zülfikar, gecenin bir yarısı dönüşümü de gürültülü bir şölenle apartmana kat kat duyuruyordu.

“Gördüğün üzere kafam yerinde!”

“Sarhoş falan değilim.”

Zülfikar mı efendisine bunu yapmayı reddedermiş gibi ağırdan alıyordu yoksa Toprak mı basamakları üçer beşer çıkıp hizamızdan bir türlü ayrılmamıştı, anlamıyordum.

“37 artı 88 çarpı 25 de 2237! Çünkü çarpma işlemi önce gelir!”

Zülfikar metal plakaların çatırtılı seslerinden oluşan bir koro eşliğinde beni binanın tepesine bıraktı. Var gücümle asıldığım demir parmaklıklar, sanki aklımı kavuran kor alevler kadar kızmış, cayır cayır ellerimi yakmıştı. Saatlerdir çevreme verdiğim maddi manevi zarara tezat olacak kadar ürkek adımlarla apartman aralığına çıktım. Onunsa birdenbire yavaşlamış olan adımları sanki hepten duyulmaz olmuştu. İyiden iyiye başım dönüyor, zemin altımda sarsılmaya devam ediyormuşçasına sağa sola yalpalıyordum. Öfkem, felaketim olacaktı.

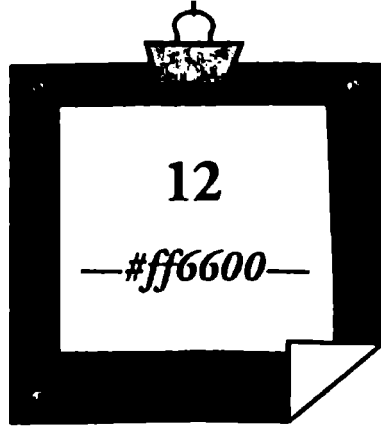
“HADİ BANA BİR ŞEY SOR ARTIK!”

Loş basamakları nihayet, şiddetli hareketlerle, bir bir çıktı. Adımları mermer zemin üzerinde kalın bir buz parçasını çatlatmak istercesine hür ve korkusuz ilerliyordu. Gözlerinde sanki hiç sönmeyecekmişçesine yanan toprak rengindeki ateş, yaklaştıkça burnumu sızlatmaya başlamıştı. Belimden tuttu ve sırtımı demirlere yasladı. Soracağı bir şey vardı, soracağı şey muhtemelen bir hesaptı. Kolumu tuttu ve avucuna alır almaz kor bir alevle tutuşan elimi kalbine götürdü. Kirpikleri öfke ve çaresizlik ve dehşet ve istek yüklü bakışlarının üzerine ağır ağır kapanırken, benim de idrak yollarım kapanmış, dudaklarının temasıyla ürperen kulaklarım neredeyse duymaz olmuştu.

“Tik tak... Tik tak... Tik tak...”

Neredeyse, hepten değil.

“İnfilak etmek üzere. Sen de duyuyor musun?”

Cıplak bacaklarımdaki ürperti hissiyle uyandığımda, gün doğmak üzereydi.

Uçsuz bucaksız İstanbul silüetinin tam karşısında, onu kucaklamaya muktedir yegâne abide gibi yükselen şey, poyrazlı bir gecede havadan uçuşup oraya konmuşçasına dünyevi olmaktan uzak görünen, üzerinde tüller uçuşan dev yataktı.

“İşte burada uyumak çok rahatsız sayılmaz.”

Çatı katı sessizdi. Yüksek tavanı iki yerinden bölen çatı pencerelerinden gün ışığının içeriye akmasına az kalmıştı. Kütüphanenin önündeki kıvılcık kahve berjer, cılız kent ışıklarının soluk bir griye boyadığı eski İstanbul manzarasının karşısında mağrur bir sanat eseri gibi tek başına oturuyordu.

Üstü başı biraz dağılmış, mağrur bir sanat eseri gibi.

“Burada kalmak zor olmuyor mu?”

“Burayla nereye kastettiğine bağlı.”

Sessiz hareketlerle yerimden kalktım. Yatağın başındaki bakır şamdanın içinde iyiden iyiye erimiş olan mum henüz sönmemişti. Şamdanın bakır pembe gövdesi sıcacıktı. İçin için yanan fitilin çevresine yaydığı tatlı ısı, parmak uçlarımı yakıyordu.

Parmak uçlarımı *ve* Toprak Çelebi'nin nefes alan pürüzsüz bir anıt misali usul usul inip kalkan göğsünü.

“AGHHH!”

Yattığı yerden sıçradı ve mumun titrek turuncu alevinin belli belirsiz aydınlattığı yüzüme baktı. Yüzümdeki pervasız ifadeye. İrkilerek doğrulan bedeni, artık usul usul soluk alan emsalsiz bir abideden çok, can havliyle savunmaya geçmiş vahşi bir hayvanı andırıyordu. Gözleri gözlerimin içinde, henüz kavrayamadığı müphem bir anlam arayışındaydı. Bakışlarını, sanki hayatı boyunca tadacağı tüm büyük duyguların benzersiz bir karışımı bürümüştü; dehşet, telaş, öfke ve nihayetinde bunların hepsini anlamsız kılan, katıksız bir arzu. “Sen o mumu gerçekten *üzerime mi damlattın!?*”

Boştaki sol elimi göğsüne dayadım. Bu kez, onu yattığı yere geri itişimdeki kuvvetin şaşkınlığı yüzüne yayıldı. Parmaklarımın, kalbinin üstünde donup kalan gri kalıntıyı oradan kazımalarına müsaade etti. Müsaade ettiği bu ağır ve aheste işçiliği izlemekten de zevk duyduğu ortadaydı.

“Efsaneye göre... Psykhe adında, güzelliği dillere destan bir kız varmış...” dedim.

Neden bahsettiğimi ve hatta bambaşka şeyler yapmak yerine neden konuştuğumu anlamakta güçlük çektiğini belli eden bakışları gözlerimi buldu.

“Dün gece, *anlat o zaman* demiştin,” dedim, açıklama yapar gibi.

Hatırladı. Dudaklarını dişledi. “Sen de kendime geldiğimde anlatırım, demiştin,” dedi. Belli ki restimi görüyordu.

“Evet.”

“Geldin mi kendine?”

Kendime gelmişim ve fakat sorusu dile öyle baştan çıkarıcı bir şekilde gelmişti ki kendime bir kez daha gelmem icap ediyordu.

“Evet. Dinliyorum...”

Sessiz bir soluk verdim. “Efsaneye göre, Psykhe adında, güzelliği dillere destan bir kız varmış. Bir ölümlü... Basit bir faninin

kendisiyle neredeyse bir tutulması, güzeller güzeli Afrodit'i kiskançlıktan delirtmiş. Bir gün oğluna... Eros'a demiş ki... 'Git bu kızı bul ve hayatını mahvet. Onu dünyanın en çirkin yaratığına âşık et.' Eros, annesinin buyruğunu ikiletmemiş... Olimpos'tan dünyaya inmiş ve kızı bulmuş. Tam kalbine nişan almış. Onu vurmak üzereyken, güzelliği karşısında öyle bir çarpılmış ki oku kendine saplayıvermiş..."

Kollarını başının arkasına attı. Bir kaşı zevkle havalanmıştı.

"Ava giderken avlanan, çaresiz bir aşka düşen bu zavallı tanrı, Psykhe'yi almış ve sihirli bir saraya kapatmış... Her gece, kendini göstermeden bu saraya girer, beraber olurlarmış. Her şey varmış bu sarayda, yeryüzünün akla hayale gelebilecek tüm nimetleri... Yine de zamanla, Psykhe'yi doyurmaz olmuş bütün bunlar. Çünkü hiçbir şey, kendisini deli gibi seven bu gizemli âşığın yüzünü görebilmenin yerine geçemiyormuş... Nihayetinde bir gün, ona yüzünü göstermesi için yalvarmış Psykhe. Ama Eros'un bu konudaki cevabı kesinmiş. Hatta o kadar kesinmiş ki, Psykhe'ye bir daha bunu asla istemeyeceğine dair söz verdirtmiş... Gel zaman git zaman, bu sır perdesinin arkasında sürmüş bu mutlu, tatlı hayat. Ta ki kızın kiskanç kız kardeşleri Psykhe'nin izini bulup, gizli saraya gelene dek..."

Gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Kardeşleri, Psykhe'nin aklına girmişler. 'İçi ve dışı güzel birisi olsa, kendisini böylesine gizler miydi? Ve seni buraya tek başına bu bilinmezliğe kapatır mıydı?' demişler. Psykhe'nin içindeki merak, karşı koyamayacağı kadar büyümüş sonunda... Ve bir gece kalkmış, uyumadan önce odaya sakladığı bir lambayla koynuna kadar yaklaşmış Eros'un..."

Dudakları aralandı.

"Gördüğü manzara karşısında hayrete düşmüş Psykhe. Bir gudubet yokmuş karşısında. Kollarının arasında tanrısal güzelliğe sahip bir adam uyuyormuş... Psykhe'nin içindeki arzu daha

da büyümüş böylece... Ona daha da yakından bakmak isterken, elindeki lambanın fitilinden damlayan kızgın yağ Eros'un omzuna düşmüş. Yerinden sıçrayarak fırlayan Eros, Psykhe'nin yaptığı şeyi anlayınca, kaçıp gitmiş..."

Kaşları belli belirsiz çatıldı.

"Eros'un gidişinin ardından, o görkemli saray da yerle bir olmuş, Psykhe'nin bütün hayatı da... Yeryüzünü karış karış dolaşmış sevdiği adamı bulmak için... Kimse bilmiyor, bilenler de katiyen söylemiyormuş. Nihayet, bu umarsız yolculuk Afrodit'e kadar sürüklemiş Psykhe'yi. Ebedi düşmanı nihayet eline düşen Afrodit son derece mutluymuş tabii. Eros'u ona verme vaadiyle, Psykhe'ye çektiirmediği çile kalmamış... Gel gör ki zavallı kızın sevgilisine kavuşma umudu o kadar güçlüymüş ki işkencelerin hiçbirisi karşısında pes etmemiş..."

Bakışlarında takdire benzeyen bir ifade oluştu.

"Yaraları kabuk bağlayan ve Psykhe'nin aşkının büyüklüğü karşısında büyülenen Eros, babasına Afrodit'e engel olması için yalvarmış... Zeus da bu büyük aşkın karşısında durmamaya karar vermiş. Böylece, bu ölümsüz aşkın hatırına, ölümsüzlükle taçlandırılan Psykhe ve aşk tanrısı Eros, ebedi bir mutluluk içinde yaşamış."

Toprak kollarını genişçe açıp ağır hareketlerle başının arkasına aldı. Yattığı yerde hoşnutça gerinirken, göğsündeki yanığın acısını çoktan unutmuş görünüyordu. Yüzünde, verebileceği onlarca karşılıktan hangisini seçmesi gerektiğini bilememenin belli belirsiz huzursuzluğu dışında, hiçbir keyifsizlik unsuru yoktu. "Demek tanrısal bir güzelliğe sahip olduğumu düşünüyorsun," dedi dudaklarını ısırıp.

Demek verebileceği onlarca karşılık içinde bunu bulmuştu.

"Bir gece lambasının kızgın yağını omzuna damlatmış değilim."

Yattığı yerde hafifçe doğruldu ve bana doğru eğilerek dudaklarını şakaklarıma yaklaştırdı. “O zaman ölümlüler sınıfı için yeterince yüksek mertebede bir güzellik diyelim.”

Bir dudak payı mesafesi bırakacak kadar geriye çekildim. “Bir hikâyeyi unutulmaz kılan şey nedir, biliyor musun?”

Bakışları meydan okuyan cinstendi ama sanırım sadece meydan okumak istiyordu, vermeye kalktığı bir cevap yoktu.

“Onu dinlerken yaşadığın hissin unutulmaz oluşu,” dedim. “Uykunun ortasında göğsünü yakıveren bir acı hissi gibi mesele...”

“Yani bu hikâyeyi *unutmayayım* diye mi göğsüme mum damlattın?”

Parmaklarımı göğsünün üstüne bastırdım. “Yanarak dinlediğin bir hikâyeyi unuttur musun sanıyorsun?”

Gülümsedi. Kor birer alev topu olmuş dudaklarını benimkilere kapatmadan önce tek bir cümle için sabrı vardı belki, iki değil. “Benim seninle ilgili *herhangi* bir şeyi unutmamak için yanmaya ihtiyacım mı var sanıyorsun?”

Demek kolay olacak sanıyordu.

“*Unutanlara karşı unutmayanlar*, öyle mi?” dedim başımı saniyesinde geri çekerek. Şaşaladı çünkü bilmiyordu; benim sabrım sınırsızdı, özellikle birisi onu amansızca sınıdığı zaman. “Bunun adı kirli oynamaktır.”

Belli belirsiz temas edebildiği dudakların onu öpmek yerine hâlâ bomboş işlerle uğraşması asabını bozmuştu. “Bunun adı oynamamaktır,” dedi, gerçekten demek istediği tek şey *sus* olsa da.

Kollarının arasından sıyrılıp kendimi yastıkların üzerine attım. Sabah soğuşunu içine çekmiş olan devasa yatağın üzerindeki tüller, aralık teras kapısından içeri dolan sabah ayazında uçuş uçuştı. “Oyun istiyorsan önce gerçekler,” dedim, örtülere dolanırken.

Saten çarşafı üstümden hoyratça çekip aldı. “Isınmak istiyorsan önce Toprak.”

Teni, gözlerindeki ateşten birer kor ödünç almıştı. Dokunuşu değdiği yere sanki ısıyla beraber hayat da veriyordu. Kollarının arasında dertop olup sıcacık bir rüyaya daha dalma isteğim zihnimi istila etmişti ama öncelikle soracak bir hesabım vardı. “Bana anlatmadığın her şeyi anlatacaksın, Toprak!”

“Sen gerçekten üşümüşsün...” dedi, o sıcacık rüyanın kapılarına yavaş yavaş asılırken.

“Her şeyi,” diye tekrarladım. Tek şansım bunu tekrarlamaktı. Ancak tekrarlarsam bir yere varma şansım olabilirdi. Oysa hiçbir yere varmıyor, başka bir boyuta geçiyordum.

Dışlerim zangırdıyordu.

Bedenim baştan ayağa ürperiyordu ve bunun üşümekle alakası bulunamıyordu.

“En... En... başından...”

Sarsılıyordum.

“EN BAŞINDAN!!!”

Bir an için durdu. Gözleri çekmeye çalıştığım resti görmüş ve arttırmıştı. Başını bu kez saçlarımin arasına gömdü. Parmaklarını nefesimi kesmek istercesine boynuma doladı, oysa nefesimi kesmek için bunu yapmasına gerek bile yoktu. “En başından?”

“Londra’daki o geceden...”

Burnundan aldığı solukları saç diplerimde hissettim. Kulaklarıma yasladığı dudakları hem ateş alev hem sıırıslıklamdı. Parmakları, bedenimin kıvrımlarını vahşice dolaşarak aşağı inmeye başladı. “Londra’daki o geceden?”

“Ne yaptıysam... anlatacaksın işte...”

Artık ses yoktu çünkü dudakları, kaybolduğu dehlizlerde parmaklarına eşlik etmeye başlamıştı.

Soluğum kesiliyordu.

Kulaklarımı uğulduyor ve ellerim uyuşuyordu.

Kasıklarımın yükselen ateş bedenimi şiddet ve süratle sarak zihnimi donduruyordu.

Kalbim yerinden çıkmaya hazır, geri sayan saatli bir bombaydı ve infilak edersem hepimizi parçalardım.

“O gece beraber olduk mu?!”

Soluğum boğazıma düğümlendi. Üzerimize doğmakta olan gün sanki bir anda kapkara oldu. Parmak uçlarıma kadar buz kestim, oysa henüz şimdi cayır cayır yanıyordum.

Kabloyu kesmiş, patlamayı durdurmuştu.

“Bunu sorabildiğin için seni burada bırakabilirim, biliyorsun değil mi?”

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Tırnaklarım var gücüyle tenine asıldı. Bir köprüyü geçmiş ve geçmekle bırakmayıp yakmıştım. Ardım yangın, önüm daha büyük yangındı.

“Bırakırsan düşerim,” dedim.

“Bundan korkma artık,” dedi.

Düştüm.

Yağdım.

Serpildim.

Köklerimi saldım.

Bedeni artık toprağımdı ve toprağı artık benimdi.

Belki de kış bitmişti. Belki de ilk kez bahar geliyordu.

“O gece bir şey yaşamadık.”

“O sabah da bir şey yaşamadık. Elbette...”

“Ama bu demek değil ki hiç hayalini kurmadım...”

“Ya da yeniden karşılaştığımız o ilk gün, seni öptüğümü anı kolayca aklımdan çıkarabildim...”

“Zordu yani...”

“Dün gece, meyhanenin kapısında dudaklarıma yapıştığında sana karşı koymak da zordu. Herhalde anlamışsındır.”

“Ama olmazdı. Sen tamamen sen değilken, olmaz.”

“Aç mısın?” dedi.

Subliminal bir seviyede aklımı okuduğunu sanmıyordum. İç çamaşırlarımla mutfak masasına çıkıp oturmamın başka bir açıklamasını yapamamış olmalıydı, o kadar.

İç çamaşırlarım ve tarçın rengi kırçılları olan bej kaşkolü.

“Yoo... Genel olarak masalara çıkmayı seven bir insanım, biliyorsun...” dedim.

Masadan inmek konusunda herhangi bir girişimde bulunmadığımı görünce muzipçe gülümseyip yanıma geldi. “Şimdilik sandalyelere çıktığını öğrendiğim aşamadayım aslında... Masalara çıktığın kısım, bugünün dersi olmalı.” Kaşkolü omuzlarımdan alarak kendi boynuna doladı. “Bu mıntıkaya girdiğine göre, bir yemek de yaparsın artık, hımm?”

Tişörtünün eteklerinden çekiştirip bacaklarını dizlerimin arasına sıkıştırdım. “Sabah mitoloji. Öğlen gastronomi. İyi programmış, ismi ne, yazılırım belki?”

Keyfe gelmiş bir şekilde dudaklarını dişledi. “Kuşluk vaktindeki mistik sanatlar dersini unutuyorsun.”

“Mistik sanatlar?”

“Kara büyü... Yakarak ve tütsüleyerek gerçekleştirilen birtakım karanlık eylemler...”

Yaktığım noktaya isabet ettirmeye gayret ederek göğsüne sertçe bir yumruk attım. “Ama dersini alamamışsın?” Elimin göğüs kaslarından daha fazla acıdığına kalıbımı basabilirdim.

Bacaklarımdan kavradığı gibi beni masanın sert yüzeyinden çekip havaya kaldırdı. Bu yolculuğun son durağı bir kez daha yatak olacaktı, anlaşılmıştı. “Bilakis,” dedi, üstten bir edayla.

“Anlattığın hikâyeyi, içindeki açık noktaları bile tespit edebilecek kadar iyi kavradım.”

Yorumu beni güldürmüştü, beklediği üzere. “Efsanelerde açık nokta aramak? Efsanelerin sorgulanamayacağını bilmiyor musun sen, Toprak Çelebi?”

Yanıma yattı. Örtülerin tümünü bana bırakmış, âdeta kutsal güzelliğini fütursuzca sergileyerek sihirli sarayından fanilerin dünyasını izleyen bir tanrı olmuştu. “Yani diyorsun ki... Eros’un kimliğini neden gizlediğini sorgulayan kimse çıkmamış binlerce yıldır?”

Gözlerimi gözlerine sabitlemeye çalışıyordum ama resmin geri kalanı bu derece dikkat dağıtıcıyken oldukça zordu.

“Yalanı ortaya çıkmasın diye gizlediği çok açık olduğundandır!”

“Tam da bunu demek istiyorum,” dedi, kollarını başının arkasına sabitleyerek. İri dalgaları alnına gelişigüzel dağılmış, dudakları uyku mahmurluğuyla hafifçe şişip kurumuştur. “Kızı verdiği sözü tutmayıp güvenini sarstığı için terk ediyor, oysa tutmasını istediği sözün arkasında bizzat kendi yalanı var.” İri gözlerini tepeye dikmiş, içinde bulunduğu resmin uyandırdığı tüm dünyevi hazlara tezat bir ciddiyetle uçuşan tüllere bakıyordu. “Apaçık bir ikiyüzlülük yok mu burada, hiç sorgulanmayan?”

Demek oynamak istiyordu.

“Hedonist tanrılardan ve narsist tanrıçalardan dürüst olmalarını bekleseydik, mitoloji diye bir şey olmazdı.”

Genişçe gülümsedi. Keyif dudaklarının kenarında cisimleşmiş, belli belirsiz bir çukur şeklini almıştı. “Bak sen...” Belimden kavradığı gibi kendine çektiğinde, beni ansızın üzerinde buldu. Birden bastıran bir yağmur kadar şiddetli ve istilacı oluşum onu hem şaşırtmış hem mest etmiş benziyordu. Koşulsuz hükmüm altında kalan bedeni buna çoktan amade, hatta razıydı. “Demek aşkta dürüstlüğe ve ahlakçılığa yer olmaz diyorsun?” dedi.

Ve tanrılar bunu duymuşçasına, yeryüzü zangır zangır titremeye başladı.

Bu kez titreyen ben değildim, oydu.

Hatta o da değil, yastığının kıyısına düşmüş olan telefonu.

B. arıyordu.

Donup kalan saniyeler boyunca birbirini tartıp ölçemeyen bakışlarımız, kaçınılmaz bir oyunun sonunu hazırlıyordu.

Benim kazanacağım oyunun.

“Hiç kuşkun olmasın ki öyle diyorum!” dedim ve telefonunu kaptığım gibi yataktan fırladım. Muzaffer bir savaşçının vahşi ve yabani güdüsüyle elimde tuttuğum telefonun daha kaç saniye B. diye yanıp sönmeye devam edeceğini merak ediyor olmalıydı.

O telefonu sessizce açıp kulağıma götürdüğümde ne duyacağımı da.

“Alo, Toprak? Yanlış zamanda aramadım, değil mi? Neler oldu, çok merak ettim!”

“BJ?”

“İkinizi de öldüreceğim galiba!”

Toprak Çelebi dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırmış beni izlerken, neredeyse eğlendiğini düşünmeye başlayacaktım.

“Ne demek BJ ya? Ne demek bu?” Tepemden duman çıkmasına ramak vardı ama yeterince sinirlenecek kadar bile durumu idrak ettiğime emin değildim. “Siz deli misiniz?”

Cevap yoktu.

“Ne konuşuyor olabilirsiniz ya siz? Ne? Ne yani?”

Hâlâ cevap yoktu.

“O gece... Karaköy'deki o gece... B.'NİN TELEFON ETTİĞİ VE SENİN KALKIP GİTTİĞİN GECE! BJ karşında oturuyordu?”

Hâlâ cevap yoktu.

“Bir ara *sakin ol Bahar, anlatacağım*, demeyi düşünüyor musun acaba, Toprak Çelebi??!”

Toprak Çelebi birbirine kavuşturduğu kollarını yavaşça çözdü ve yataktan kalkarak yanıma geldi. Adımları kararlı ve telaşsızdı. Elleri dirseklerimi kavradı. “Seni konuşuyor olabiliriz.”

“Ne?”

Munis bir tebessüm belirdi dudağında. Sesi temkinliydi. “Ne konuşuyor olabilirsiniz diye soruyorsun ya...”

“Başka bir sürü şey daha soruyorum!”

Bakışlarında *benden günah gitti* türünden bir ifade yakalamamla, kendimi kollarının arasında bulmam bir oldu. Bir kez daha yatağa dönüyorduk.

Bunu da bir ara bırakacak mıydık?

“İndir beni, Toprak!”

“Tamam. Tamam...” dedi pes ederek. “Hatta tam olarak istediğin gibi olsun: *Sakin ol, Bahar, anlatacağım*.”

Bahar *sakin* olamıyordu çünkü aciz bir tutsak gibi kollarının arasına hapsolmak hoşuna giden bir şey değildi.

En azından şu an değil.

“Beni indirdiğini görmüyorum!”

Sırtım serin yüzeyle temas eder etmez, yırtıcı bir hayvan misali üstüne atıldım. Gel gör ki karşımdaki de nakavt etmesini iyi bilen başka bir hayvandı.

“Dur, tamam!” dedi can havliyle. “Bütün hikâyeyi biliyorum, tamam mı? En başından beri...”

Bütün hikâyeyi biliyordu. *Bütün. Hikâyeyi. Biliyordu*. Bir ihtimal bildikleri, benim bildiklerimden bile fazlaydı. Bir yıl önce, Londra’daki o gece, arabasında sızıp kaldıktan bir müddet sonra ayılır gibi olmuşum. Tam olarak kendime gelemesem de lanet olası konuşma yetim geri gelmişti. Düşünme yetim için

aynısının söylenemeyeceği açıktı ama Toprak Çelebi bunu şiddetle reddediyordu; düşüncelerim pür ve pak, sözlerim içten ve netti.

Onları hatırlamıyor oluşumun hiçbir önemi yoktu.

Anlatmaya başlamıştım... Daha doğrusu, zırvalamaya... İşte ben, hep böyleydim. Bir düzmeceydim ve ciddiye alınmamalıydım. İnsanlara bunu hep yapardım. Yalanlar uydurur, bambaşka karakterlere dönüşür, hayatlarına girer, bazen eğlenir, bazen eğlendirir, bazen başımı ve başlarını belaya sokar ama sonunda mutlaka çıkardım. Çıkmak, anahtar kuraldı. Hiçbir koşulda bozmadığım kural.

Bu kez zor olacaktı ama her şeye rağmen becerecektim. Bunu söylemiştim ona.

Eve gidene kadar yeniden uyuyakalmıştım arabada. Evime değil, *evine*. Kendi evimi ona tarif edememiştim. Araba durunca, hafiften ayılmaya başlamıştım yeniden. Bu kez mırıldanıyordum. Sözcükler daha zor seçiliyordu ama seçiliyordu yine de. Kapımı açmış ve bir an durup bana öylece bakmıştı. Kendi kendime kalkabilir miyim diye düşünmüştü. Bunun ne kadar abes bir düşünce olduğunu hatırladıkça şimdi gülüyordu.

O gecenin hangi ânını hatırladıkça gülmüyor olabilirdi ki?

Nihayetinde beni kucağına almıştı. Onun tabiri bu değildi ama *eğlence* o zaman başlamıştı. Beni kavrar kavramaz bir sarmaşık dalı misali boynuna dolanmıştım. Uykusu açılsın istemeyen huysuz bir kız çocuğu gibi başımı göğsüne gömmüş, gözlerimi sokak lambasının sarı ışığından sakınmaya çalışmıştım. Bunlar onun tabirleriydi. Tartışmayacaktım. Eve girmiştik. Dairesine çıkmıştık. Artık iyiden iyiye fısıldıyordum. Aheste sözcükler sadece yorgunluk değil, acı da veriyormuş gibi ağır ağır dökülmeye başlamıştı ağızımdan. Duymakta zorlanıyordu.

"Seni yarın terk edicem..."

"Bu gece bana sarıl çünkü yarın seni terk edicem..."

“Çok güzel yalan uydururum ben...”

“Ne hikâye yazarım, uuuuuf...”

“Terk etmekte üstüme yoktur...”

Bunları sadece duymakta mı zorlanıyordu?

İdrak etmekte hiç güçlük çekmemiş miydi?

Başımı ellerimin arasına aldım. Şakaklarım zonkluyordu. O geceyi düşünmek gözlerimin önüne yarı saydam bir sis perdesi indirmişti âdeta.

“Sarıldın mı bana peki?” diye sordum nihayet.

Endişeyle dolu gözlerinde ufak bir kıvılcım belirdi. Dudakları, ümit dolu bir aralık bırakarak birbirine yaklaştı. Sadece *evet* demesi yeterliydi ama o, eylemini tekrarlamayı seçmişti. Bana sarılmıştı.

“Bırak beni, Toprak, sana hâlâ sinirliyim!”

Sözümü bu kez dinledi. Sırtını benim gibi yatağın başına yasladı ve bakışlarını eski şehre çevirdi benimle beraber.

“Evet... Sarıldım,” dedi.

“Sonra da uyuttun...”

“Evet.”

“Gerçi bunun için pek uğraşmamışsındır diye düşünüyorum!”

“Doğru, çok zor olmadı...”

“Ertesi sabah olanları da bir piyes seyreder gibi seyrettin!”

Bu kez sessizdi.

“Ne seyreder gibi seyrettin, *fars* mı?!” diye çıkıştım hidderle.

Kaşlarının arasında şefkat ve pişmanlık dolu bir çizgi belirdi. Parmakları usulca yanağıma dokundu. Teması dudaklarımı aralamıştı ama çıkarabildiğim herhangi bir ses yoktu.

“Sabah olanların numara olduğunu anlamam için önceki gece bir şey duymama gerek yoktu, Bahar.”

Beklenmedik bir kahkaha koptu göğsümden. Hislerim büt-bütün altüst olmuş, ne düşüneceğimi, kime ne sebeple öfkeleneyeceğimi şaşırmıştım. “O kadar mı kötüydüm yani?”

Gözlerini yumarak cevap verdi. Alacağı karşılığı mı görmek istemiyordu yoksa yaşananların anısı dayanamayacağı kadar mı kahrediciydi?!

“Kötü değil de... Gerçek dışıydı diyelim.”

“Derdim seni ikna falan etmek değildi o an! Yanlış anlama yani! Sadece gitmek istiyordum!” Neden bağırdığımı ben pek anlamıyor olabilirdim ama onun yadırgamayışına bakılırsa hiddetimin makul görünen bir tarafı olmalıydı. “Eee? BJ ile hikâyenizin kirli saray entrikaları içeren kısmına ne zaman geleceksin?”

Bir an için gerilen yüz ifadesi ikinci saniye itibarıyla alımlı mı alımlı bir tebessüme evriliverdi.

Alımlı falan değil, düpedüz yılışık bir tebessüme.

“BJ ile yemeğe geldiğiniz akşam...” diye başladı.

“Kalkıp sana misafirliğe gelmişiz gibi konuşma şimdi!”

“Karaköy’deki bir iş yemeğine, *misafirini* getirdiğin akşam diyeyim o zaman, Bahar...”

“O gün beni duvara dayayıp öpmeseydin, iş yemeğine misafirimle gelmezdim!”

“Bir sevgilin olduğuna inansaydım seni d...” Durdu. “Öpmezdim.” Galiba gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

“Yüzde kaç ihtimalle *öpmezdin* mesela?”

Meydan okuyuşum âdeta vız gelmiş, alaycı kahkaham kulaklarını çınlatıp geçmişti. Gözleri hak edilmiş bir zafer pırıltısıyla ıslıl ıslıldı. “Bir *sevgilisi* olduğuna *kendisi* inanan Bahar beni dün gece yüzde kaç ihtimalle öpmezse, o kadar.”

Yüzümdeki küstah ifadeyi oradan kolay kolay silecek değildim, zira altında devasa bir bozgunun mosmor kalıntıları vardı. “Başka?” dedim es vermeden. “Sonra? Devamı? Dahası?”

Pekâlâ dermiş gibi başını salladı. Başka ne dermiş gibi olduğunu ayırımsayacak hâlde değildim, *pekâlâ* ne dese hakkı vardı artık, maalesef.

“Yemekte...” diye devam etti. “Sen bir ara tuvalete gitmiştin... Belki hatırlarsın.”

“Yokluğumu fırsat bilip BJ’i mi sıkıştırdın yani?”

Bakışlarını abartılı bir düş kırıklığı bürüdü. Başını çaresizce sağa sola salladı.

“O mu seninle konuştu yani?!” diye çığırdım. Abartılı duygular gösterisinde belli ki sıra yine bana geçmişti veya o sıra benden hiç gitmiyordu. “Siz ne ayaksınız ya? Pes!”

“BJ... *hata* yaptığını düşünüyordu,” dedi, derin bir soluk vererek. Açıklamaya çalışmaktan çok fikrini söyler gibi.

“BJ’in *hata* yaptığımı düşündüğünü biliyorum!” dedim. “Bunu bana otuz kez söylemesi onun için yeterli olmalıydı!”

Cevap vermedi.

“Ve sen de *zaten her şeyi biliyorum* deyince apışıp kalmıştır herhalde. Oh olsun ona!”

Gülmeden duramadı.

“Eee? Bu şaibeli ittifakın bir sonraki eylem planı ne oldu peki?”

Aslında bilmiyor değildim. Masadan kalkıp gitmişti ve günlerce ortadan kaybolmuştu.

Yastıklardan birini arkasından alıp kucığına yerleştirdi. Bana döndü. Bakışları ciddi, sesi imasızdı. “*Tamam, bırakacağım*, dedim,” dedi. “Madem peşini bırakmamı istiyordun, ben de peşini bırakacaktım. Ta ki...”

Âdeta söylemesine gerek bile yoktu.

Yerimden kalktım. Berjerin üstüne gelişigüzel fırlatıp attığım elbiseyi giyemeyecek kadar yorgun, tükenmiş ve basiretsiz hissediyordum. Elbisemin altında, çıkarılıp atıldığı yerde onlarca kırıışık edinmiş olan gömleği duruyordu. Gömleğini sırtıma geçirip mutfığa yürüdüm. Sadece altı adım süren bu yolculuk beni sakinleştirmek için yeterli olmamıştı.

“Aptal gibi hissediyorum.”

Arkamdan gelip başımın üstüne ufak bir öpücük kondu. Masanın diğer tarafına geçti ve sandalyeyi çekip karşıma oturdu. İyi cesaretti. Bu hışımla ayağına çelme falan takacağım-dan korkmak için geçerli bir sürü sebebi vardı.

“Neden peki?”

“Ne demek neden, beni aptal yerine koydunuz!”

Yanıtımı hiç duymamış, hatta ben hiç yanıt vermemişim gibi yüzüme baktı. Sorusunu yinelerken, bu kez elimi tutuyordu. “Bütün bunları neden yaptığınızı soruyorum.”

Dudaklarıma alaycı, beni bile bana yabancılaştıran bir tebessüm oturdu. Yerimden kalkıp teras kapısına doğru yürüdüm. Aralık camdan içeri dolan rüzgâr en az sesim kadar buz gibiydi. “Neyi tam olarak? İkinizin de bir bok bilmeden hakkında ahkâm kestiğiniz hayatımın *hatasını* neden yaptığımı mı?”

Yanıma geldi. Gözlerini benim gibi karşıya dikti. Her şey onun suçuymuş gibi eski İstanbul’u hınçla seyretmeye başladık. Ben hınçla, o buruklukla.

Gözlerine yerleşen amansız bir buruklukla.

“Çünkü ben buyum,” dedim. İsteddiği buysa alacaktı. İsteddiği buysa, acı gerçekler tonlaydı. “Ben seri hâlinde hatalar yapan bir insanım çünkü... Hayatım hatalardan ibaret. Öyle olunca da, yenilerini yapmaya ne yer kalıyor ne de yapacak cesaret!” Sözcüklerin adı bir şarkı sözünden hâllice, bayağı kafiyesi sinirimi zıplattı. “Belki de şiir yazmalıyım değil mi, maşallahım var!”

Öfkem ne olup bittiğini anlamadan gözlerimi doldurmuştu.

“Bir sürü yanlış yaptım... Yanlış seçimler... Yanlış kararlar... Başımı belaya soktum... O belalardan kurtulmak için daha büyüklerine soktum... İyilik gibi görünen kötülükler yaptım... Kötülük olduğunu anlamadığım iyilikler yapmaya çalışırken her şeyi mahvettim...”

Kelimeler iğne iğne dizilmiş, boğazımı delerek içimden dökülüyordu.

“Çevreme zarar verdim... İsteyerek ya da istemeyerek vermişim, kimsenin umurunda olmadı bu... O... çantamda resmini gördüğün kız var ya... O kız şu an, bir yerlerde nefes alıyor ve hayatta kalmayı başarıyor ve muhtemelen mutlu... umarım mutlu... ama benim hayatımdaki yeri, çantamdaki o kağıt parçasından ibaret işte... Ve ben onun için o kadar bile değilim. Daha azıyım.”

Bir yumru misali boğazımda tıkanıp kalan kelimeler...

“En yakınları tarafından istenmeyen birisiyim ben... Yokluğu varlığıyla bir olan birisi. Nedenini soruyorsun ya... Benim gibi insanların gerçek ilişkileri olmaz, nedeni bu. Gerçek yerleri, yurtları olmaz... Söz veremezler çünkü o sözleri tutmamaları, tutabilmelerinden daha olasıdır... Her an kaybolup gidebilirler ve bırak nereye gittikleri, neden gittikleri bile bilinmez... Düşünmeden, gönüllerince kurdukları bağları olamaz çünkü olmamalıdır... Ne bir yere ait olabilirler... Ne birisine.”

Keskin bir sessizlik aramızda görünmez bir giyotin gibi bir müddet sallandı durdu. İkimiz de çıt çıkarmadık. Çıkaramadık. Zaman sanki sonsuz sayıda parçaya ayrıldı ve bizi birbirinden apayrı iki ayrı dünyaya savurdu. Hiçbir şey yapamadık.

“Hımm... *Oluyor* mu peki böyle?” dedi birden.

“*Efendim?*”

Hafifçe boğazını temizledi. Sesindeki garip kibir canımı yakmıştı. Anlam veremediğim kibri, buz gibi ifadesine bütün suniliğiyle işlemiş, anbean yabancılaştan yüzüne âdeta bir perde

gibi iniyordu. “Bu özene bezene kurulmuş cümleler... Kötü aforizmalardan apartma, beylik laflar... Bir yerde okusan, kaybeden edebiyatı falan dersin... İşe yarıyor mu tüm bunlar? Yani mesela, her gece yatağında bunları düzenli olarak tekrar edince, kendini ikna edebiliyor musun? Ya da bunları prensip edinince, bir teflon tava gibi hissediyor musun kendini? Yanmaz yapışmaz... Ya da çelik tencere gibi hissediyorsundur belki... Tüm darbelere dayanıklı... Gördüğün üzere içimizdeki tek laf cambazı sen değils...”

“Siktir git, Toprak!”

Suratının orta yerine inmeye kalkan elimi bileğimden tuttuğu gibi havada yakaladı. Diğer elim de öteki avucun içine hap solmuştu. Bizi öyle bir hışımla birbirimize dolamıştı ki, yalnızca göz göze değil, burun buruna, diş diş, nefes nefeseydik.

Bu kapkara ânın bir sonu gelecekse de nasıl gelecekti, hayal edemiyordum.

“Bak işte gerçek bir tepki...”

“SEN BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN YA?!”

Yanık toprak rengi bakışları hoyrat kıvılcımlarla alev alevdi. Yüzünü bir savaş alanı gibi talan eden duyguları tanıyamıyor, kendimi tanıyamıyor, ansızın bir infilakla paramparça olacaktı gibi hissediyor, hatta zerrelere ayrılıp çoktan havaya karıştıyordum.

“Gerçek bir bağ da işte tıpkı böyledir,” dedi. Ellerimi bırakıp avuçlarıyla boynumu kavradı. “Ona hazırlanamazsın... Kontrol edemezsin... Söz falan veremezsin... Çekip gidemezsin de... Engellemezsin.” Gözlerindeki ateş içimdeki külleri savurup beni baştan ayağa yeniden yakabilecek kadar güçlüydü. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, yeryüzünde var olmadığına emin olduğum bir kuvvetle sarsılıp sonsuzluğa savruldu. “Sen buna mâni olabileceğine nasıl inandın?”

Ansızın bir infilak.

Kabul etmem gerekiyordu ki iyi iş çıkartmıştık.

Toprak ile ben.

Fotoğraflar konusunda elbette.

Başka hangi konuda ne tür icraatlarımız olduğunu sır olarak saklamaya kararlıydık. Kimseyi ilgilendirdiğinden değildi ve tam olarak bu yüzdendi. Toprak'la aramızda ne olup bittiği kimseyi ilgilendirmiyordu. Tamı tamına dokuz gün boyunca sırrımızı stüdyodan hiç çıkmayarak fiziken de saklamayı başarmıştık. Hüma'dan istediğim bir haftalık iznin ardından nihayet gerçek dünyaya adım atmamızla beraber, bu konuda sınanacağımızı tahmin ediyordum. Ama çoluk çocuk olmadığımız için muhtemelen fire vermezdik.

Neticede her şeyden önce iki profesyonel iş arkadaşıydık.

Toprak'ın çektiği fotoğrafların baskılarını alıp, plazanın teras katındaki bistroda bunun için boşaltılan alana yerleştirmeye başladım. Hüma romanın özel edisyonunda kullanacağı fotoğrafları seçmek için Toprak'ın çektiği tüm kareleri bir galerideki gibi sergilememi istemişti. Beni bu işgüzarlıkla uğraştırdığı için başta ona kızsam da tüm fotoğrafları bir arada görmenin gerçekten etkileyici olduğuna katılmak zorundaydım.

Şimdi tek eksiğimiz, fotoğrafçımızın da buraya teşrif edip bu fikrime katılmasıydı.

"Nerede kaldın, Toprak?" diye yazıp mesaj sayfasını kapattığım sırada telefon çaldı. Hüma arıyordu.

"Ne yaptın? Geldi mi, Toprak?"

Bu kadın bazen sahiden aklımı okuyordu.

"Yoldadır," dedim. "Ve burayı hallettim. Taş gibi sergi oldu, haklıymışsın. İstedığın zaman çıkabilirsin terasa."

"Şu lanet yönetim kurulu biter bitmez oradayım," dedi Hüma hayıflanarak. Peşinden de "Mekânı bir çekip atsana,"

diye yalvardı. Fotoğrafların fotoğraflarını istiyordu, tam bir kontrol manyağıydı.

“Şahane olmuş,” dedi attığım fotoğrafı görünce. “Şeytan diyor ki kitaba bir tane daha lansman yap bu fotoğraflarla! Ya da yeni edisyon için bir sergi mi yapsak acaba?”

Birinin Hüma’yı durdurması lazımdı, Toprak gelene kadar o biri bendim. “Sen şimdi sergiyi bırak da çıkabildiğin kadar erken kaçmaya bak, Hüma. Bistroyu saat beşe kadar tutabildim. Sonra servisi açmam gerekir diyor Mesut Bey. Hem ayrıca, bu senin artist, kaprislinin teki çıktı, benden söylemesi... Bu projeyi bir an evvel nihayetlendirmek istiyormuş. Yenisine geçecekmiş...”

“Mahrem planlarımızı üçüncü kişilere açtığını bilmiyordum...” dedi uzaktan bir ses. Toprak Çelebi’nin sesi. Ansızın çıkagelmişti. Bistronun girişinde kusursuz bir heykel misali dikiliyordu. Sesi tüylerimi diken diken etmeye çalışmış ve başarmıştı.

Alelacele telefonu kapattım. “Ben de mahrem fotoğraflarımı kamuya açtığını bilmiyordum?!” dedim, elindeki 50x70 siyah beyaz baskıya hamle ederek. “Neden bastın bunu, Allah aşkına?”

“Ne var canım?” diye cevap verdi gairesizce. Fotoğrafı *-fotoğrafımı-* bana bırakmadığı gibi, yanı başımızdaki pencere pervazına dayamıştı. “Temadan çok uzak sayılmaz... Beyoğlu’nun taş binalarından birinin tepesinden Sarayburnu manzarasına dalıp gitmiş bir kadın fotoğrafı alt tarafı.”

“Alt tarafında hiçbir şey olmayan bir kadın fotoğrafı!!!”

Dudaklarını dişleyerek yanıma yaklaştı. “O kısma senin hayal gücünün ürünü diyebiliriz pekâlâ...” dedi. Arsız fotoğrafçı Toprak Çelebi, sabahın birinin köründe, yarı çıplak hâlde manzarayı izlerken ruhumun bile duymadığı bir fotoğrafımı çektiği için pişman değildi. Hem de hiç. “İşte bu yüzden doğru kadraj

her şeydir, hanımefendi.” Gözlerinde ikircikli bir tılsım vardı. “Doğru bir kareye sonsuz ihtimal sığdırabilirsin.”

Gözlerindeki ikircikli tılsım beni hepten madara etmeden fotoğrafa uzandım. “Buradaki sonsuz eksi birinci ihtimali alıp bir kenara kaldıralım biz yine de...” dedim. Masa düzeni üç kişilik sergimiz için iptal edildiğinden etrafta koskoca baskıyı saklayabileceğim bir girinti bulana dek canım çıkmıştı.

“Neden gelmedin dün gece?” dedi bir kez daha yanıma gelerek.

“Dokuz gecedir orada olduğumdan olabilir mi?”

Sahiden şaşırmış gibi gözlerini belertti. “Dokuz ne zamandır büyük bir sayı?” Üstünde dünya yansa umursamayacak, yeni yetme bir lise öğrencisi serseriliği vardı. “Çift haneli bile değil!”

“Zamanı ileri sarma büyüsünü bilmiyorum, kusura bakma...”

Keyifle dişlerini tıkırdattı. “Ben biliyorum,” dedi. Saçlarından bir tutam kavrayıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Hatta uslu bir kız olursan, sana geleceği bile anlatabilirim.”

Keşke bunu sahiden yapma şansı olsaydı. Keşke geleceği kimselere sormadan ve hesap vermeden yazma şansımız olsaydı ve bunun ismi, şans olsaydı.

“Anlatsana... Ne olacak şimdi?” diye mırıldandım. Belki de kendime bir tutam mutluluk payı ayırabilirdim bugün. Hesapsızca iyi hissediyordum.

Muazzam bir tebessüm gelip yerleşti çehresine. Dudaklarının kıyıları, serin bir akşam esintisine kapılmış bahar çiçekleri gibi usulca kıpırdandı. “Sen bana geleceksin. Onuncu gece. Onun katları diye gidecek bu. Mechor, matematik... Yemek yiyeceğiz. Uyuyacağız. Sevişeceğiz. Diğer ikisi, bundan arta kalan zamanları bölüşecek.”

“Sululaşma...”

“Bence makul bir anlaşma... fazla deşmezsek şeytan kabul eder bunu.”

“Geleceğimizin şeytanın elinde olduğunu düşünmenin pek hoş.”

“Biz şeytanla anlaşalım da melekleri kafalamak kolay.”

“Öyle mi? Eee sonra?”

“Sonra... Fotoğraflarını çekeceğim. Beğenmeyip burun kıvrıldıklarını silermiş gibi yapıp bir kenara atacağım. Bir anda basılmış olarak karşında bulacaksın onları... Belki resmini yapacağım... Elim fırçaya da yatkındır, hiç söylemediysem de...”

“Ne kadar da manidar...”

“Yaaa... Manidar... Sonra... Sonra gezeceğiz birlikte. Beyoğlu’nu dolaşmaya çıkacağız bi’ akşam. Başka bir akşam Boğaz’a ineceğiz... Ama sabahın erken saatleri daha güzel olacak karşı kıyı...”

“Sanki hâlâ uykuda gibi olacak...”

“Bir akşamüstü ama mutlaka bahar vakti, aşı boyalı bir yalının kapısını çalacağız. Beraber.”

“Bahçedeki erguvanın altına da yuvarlanacak mıyız?”

“Kesinlikle... Añlatacaklarımla kafanı şişirmeye devam edeceğim... Sonra sen içeceksin... Beraber içeceğiz bu kez ama ben ayık kalacağım yine de. Çünkü birinin seni taşıması gerekecek.”

“Ne kadar da centilmen bir bey...”

“Seni taşıyacağım. Gerekirse ayağından çıkardığın botları da taşıyacağım.”

“Tövbe bir daha o botları giymem!”

“Ama apartmana girince bırakacağım seni yere... Ve Zülfikar’da seni öpeceğim.”

“Gözünün içine baka baka? Nispet yapar gibi? Bir kere daha?!”

“Paslanmış demirleri gürültüyle şangırdayacak. Katları bir kağıdı gibi ağlaya ağlaya arşınlayacak. Bas bas af dileyecek, bir daha seni bırakıp yukarı çıkmak mı, tövbeler olsun!!!”

“Tersin pismiş...”

“Pis sokaklarda da yürüteceğim seni, daha dur. Tozlu yollarda, bazen kavruk güneşin, bazen sağanak yağmurun altında, bilmediğin hatta bilmediğim kıyı kasabalarına kadar süreceğiz motoru. Yolda benzinimiz falan bitecek. Küfrede küfrede sarılacaksın belime.”

“Estağfurullah canım. Kaçmam bi’ otostopa bakar. Benim de tersim pis.”

“Pisboğazlık edeceğiz. Daha saatler önce bir tepsi mezeyi tek başına götürmemişsin gibi, gecenin ikisinde miden kazına kazına mutfağa koşacaksın. Üşenmeyip yemek yapacaksın. Ya da üşenip noodle yapacaksın, bilemiyorum...”

“Üşenip değil! Mutfağında noodle’la yeşil erikten başka yiyecek bir şey yoktu!”

“Açgözlülüğün tutacak bir de üstüne... Bütün akşam midene girenleri en az üç kere kusmuş olmanı umursamadan, benim köri soslu erişteme dadanacaksın...”

“Asla dadanmam, tövbeler olsun. O köri tadı boğazımdan tam beş gün gitmedi!”

“Dokuz akşamda bir... Ya da belki doksan dokuz akşamda bir, artık orasını zaman gösterecek, kalkıp gideceksin kendi evimi özledim diyerek... Ama sonra... Başını yastığa koyunca, bir evinin daha olduğunu hatırlayacaksın... Daha çok özlediğin bir evinin olduğunu... Nasıl derler ona... Bir yerinin, yurdunun olduğunu... Döneceğine söz verdiğin ve sözünü tuttuğun bir evinin olduğunu.”

Gözlerimin yaşarmasına engel olamadım. Ağladığımı farkında değildim ama ıslanan suratıma bakılırsa gerçekten ağlıyordum. Geçmiş ile geleceğin buram buram aşk tüten kokusu

burnumun ucunu sızlatıyordu. “Öyle bir giriş yazdın ki insanın romanın kahramanı olası geliyor.”

Elimi bıraktı. Bir iki adım geri çekildi. Ufukta batmakta olan güneşin ardından şehre çöken grilerin içine, beni gözleriyle sabitlemeye mi çalışıyordu? “Ben fotoğrafçıyım. Bir kareye baktığımda, onun içindeki sonsuz sayıdaki ihtimalin hepsini tek tek görürüm... Unutun mu?”

“Unutmuş olabilir!!” dedi bir ses.

Çok yabancı ama bir o kadar tanıdık, tiz, korkutucu bir ses.

Dünyamı başıma yıkan bir ses.

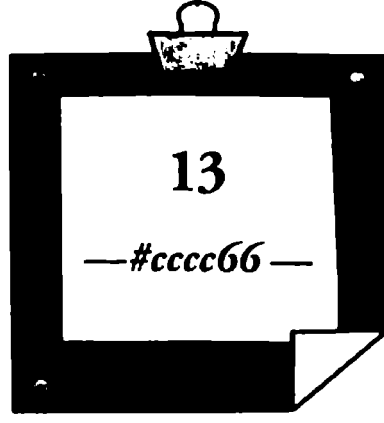
“Mümkündür, unutmuştur! Ablamın hafızası pek iyi değildir çünkü...” dedi Ahu.

Griler ansızın karaya çalındı. Yer ve gök birdenbire kapkaranlık oldu. Renkler mutlak bir siyaha boyandı ve dünya onca siyahın içinde kendisini kor bir alev topuna dönüştürüp tüm gücüyle infilak etmeyi başardı.

Topyekûn ve ansızın.

“Kim bilir ne zamandır aynı şehirdeyiz ama canım ablacım bir kardeşi olduğunu unuttu mesela. Öyle değil mi, *Cemre*? Bu arada sana da merhaba, Toprak!”

Plaza'nın teras katındaki bistroda kararan hayatım, kırk sekiz saat boyunca bir daha aydınlanmadı. Hiç aydınlanmayacağını hissettiğim hayatımı yaşama isteğim kırk sekiz saat boyunca azaldı, azaldı, azaldı ama yok olmadım.

Pazartesi sabahı işe gittim. İyi olduğumdan değil, pazartesi olduğundan. Ölmediğim için, hayat devam ettiğinden. Yerime oturdum ve kırk sekiz saati düşünmemeye çalıştım. Hayatımın iyi ya da kötü tek bir gününü düşünmemeye çalıştım çünkü iyi ile kötünün farkı kalmamıştı. Belki anlamı kalmamıştı, farkı da bu yüzden yoktu.

Kırk sekiz saat önce, Ahu'nun üzerime şimşekler misali yağdırdığı nefret ile yapabileceğim tek şey kaçmak olduğu için o bistrodan kaçmıştım. Ahu'nun nefretini göğüsleyebilirdim, anlamaya çalışabilirdim, ona karşı koyabilirdim, tüm bunlara senelerimi harcamıştım. Ama içimde artık o güç yoktu. Ahu'nun nefretini yenebilecek gücü içimde hissetmiyordum.

Toprak'ın varlığını ise görmek bile istemiyordum.

Ahu'yu tanıyordu.

Ahu'yu.

Tanıyordu.

Hayatını benden nefret etmeye adanmış olan kardeşimi tanıyordu ve bunu benden saklamıştı. Onun nefret objesinden başka

hiçbir şeyi olmadığım kardeşim için ben karşısında gözyaşı dökerken, şefkat dolu gözlerle beni avutmuştu. Toprak Çelebi'nin yaptığıнын beni daha kaç yerimden yaralayıp delik deşik ettiğini düşünmek istemiyordum.

Hayatımın geri kalanıyla ne yapacağımı bilmiyordum.

Hüma imdadıma yetişircesine odama daldı. Başlayacağı-mızı söyleyip durduğu iş kitabı projesinin toplantısına girmem gerektiğini söylüyordu. Bir başka acil işi çıktığı için beni üzölerek yalnız bırakacağı bu ilk toplantıyı tek başıma halledersem çok memnun olacaktı. Hallederdim. Ne olduğunu hatırlamadığım, hatırlasam da umursamayacağım projenin toplantısına girerdim, sorun olmazdı. Zaten cehennemin dibine çoktan girmiş gibi hissediyordum.

Cehennemin birinin dibinden çıkıp diğerine girmekte olduğum hakkında ise fikrim yoktu.

Toplantı odasına geçtiğimde içeride bekleyen tek bir kişi vardı. Beni görünce ayaklandı. Bunu yapmasına gerek olmadığını son anda fark etmiş gibi “Soner Mutafoğlu” diyerek elini uzattığında gülümsüyordu.

Bunu yapmasına, kendini takdim etmesine gerek yoktu. Çünkü tanışıyorduk.

Kendisi günler önce Karaköy'deki bir restoranda karşılaştığımız, Toprak Çelebi'nin *ortağı* olarak tanıttığı kişiydi.

Ve yine kendisi kırk sekiz saat önce Ahu ile beraber o lanet olası teras katına çıkan, Ahu hayatımı mahvederken arkasında duran adamdı.

Bunun cehennem olduğu konusunda *gerçekten* yanılmıyordum. Tek bilmediğim, bu cehennemin daha kaç katı olduğuydu.

Dolayısıyla Soner Mutafoğlu'nun *gülümsemesine* gerek yoktu. “Tekrar merhaba,” dedi.

“Sizi burada görmeyi beklemiyordum,” dedim. “Hüma, iş kitabı projesinde çalışacağımız kişinin siz olduğundan bahsetmedi. Gerçi ona fazla detay sormuş da sayılmam...”

Soner Mutafoğlu bu konuda ne desin bilemezmiş gibi bir kaşını havaya kaldırdı. Çamurlu ve durgun bir göl yüzeyini andıran sarı yeşil gözleri vardı. Onu Karaköy’deki restoranda gördüğüm günden daha heybetli görünüyordu. Onu kırk sekiz saat önce bana nefret kusan Ahu’nun arkasında dikilirken ise doğru dürüst görebilmiş değildim. Soner Mutafoğlu görmek istediğim son kişiler listesinde, en üst sıralarda duran, uğursuz bir adamdı.

“Geçtiğimiz gün için kusura bakmayın,” dedi aklımdan neyin geçtiğini sezmiş gibi. “Tatsız bir karşılaşma oldu. İstemeden tartışmanıza şahitlik ettim... Yani Ahu’yla. Üzgünüm gerçekten.”

“Ahu’yu nereden tanıyorsunuz?” diye sordum pat diye.

Pekâlâ dercesine başını salladı. “Ahu ile, Toprak ve Tunç vesilesiyle tanıyoruz,” dedi. Bu cümleye veremediğim anlamı neden veremediğimi anlamış gibi ekledi: “Ahu, Tunç’un kız arkadaşı.”

Kendimi utanç içinde hissetmeden duramadım. Tüm bunları böyle öğrenmek berbat bir duyguydu.

“Ahu, yeni kurulan bir internet haber sitesinde çalışıyor bir süredir. Meslekte yeni ama gayet başarılı bir gazeteci. Acar, tuttuğunu koparan muhabirlerden denir ya, öyle...”

Elbette öyleydi.

“Geçtiğimiz gün, Tunç ve Ahu’yla yemekteydik. Yemekten sonra Kosovalı Holding’e geçeceğimi, Saffet’e uğrayacağımı öğrenince benimle gelmek istedi Ahu... Bilirsiniz, küçük bir haber sitesinde çalışsa da acar muhabirlerin her zaman daha büyük hedefleri vardır.”

Elbette vardı.

“Buraya gelince, Saffet’e de Hüma’ya da ulaşmadım. Yönetim kurulu toplantısındalarmış. O sebeple projenin içinde sizin de olduğunuzu bildiğim için sizin adınızı verdim. Bizi yukarı aldılar... Teras katına.”

Elbette almışlardı...

“Aslında bir sorun olduğunu orada anlamam gerekirdi. Kapıda, sizi görünce şoka girmiş gibi kaldı Ahu. Ve ne olup bittiğini anlamadan içeri daldı. Diyeceğim o ki, kardeş olduğunuzu bilmiyordum.”

“Bu kadarı kâfi,” dedim. Bunları soran bendim ama yetmişti. Daha fazlasını öğrenmek istemiyordum.

“Bakın, Bahar Hanım,” diyerek sözümü böldü Soner. Konuşmanın gidişatını eline almak isteyen, otoriter bir tavrı vardı. Muhtemelen onlarca şirkette ortaklığı olan, otoritenin kelime anlamı gibi bir adam olduğundandı. “Ailevi meselelerin mahremiyetine inanırım,” dedi. “Genelde en yumuşak karnımız ya da en zayıf kasımız diyelim, aile bağlarıdır. O sebeple, aranızdaki problemin ne olduğunu hiç bilmiyorum, bilmemeye de devam etmem en doğrusudur. Benim için, yapacağımız iş bakımından herhangi bir anlamının olmadığına ve olmayacağına emin olabilirsiniz. Mesleki başarının anahtarlarından birisi bu türden sınırları erkenden ve kesin olarak çizebilmektir. Bu projeyi birlikte götüreceksek, mesleki prensiplerimi baştan bilmeniz en iyisi.”

Bu adamla işim kolay olmayacaktı.

Elini uzattı tokalaşmak üzere. “Bugünlük faslımız, tanışma faslı olsun. Bu defa doğru dürüst tanıştık diye umuyorum. Yeniden haberleşmek üzere.”

“Kötü bir rüyanın bitiminde uyandığı şey, rüyanın kendisinden bile kötü olan gerçek hayattı.”

“Bir zamanlar inmekten çekindiği merdivenlerin, suyun altında kalan, yosun tutmuş son basamağında duruyordu.”

Ses kayıt cihazını kapatıp çekmeceye koydum. Ses kayıt cihazlarına konuşacak kadar yalnızdım çünkü bir telefona sarılıp dert yanacak yerlerim bile acıyordu.

“Efendim Hüma? Evet... Ya da hayır! Ama şu an konuşmak istemiyorum... Yarın bakarız.”

Hüma’nın üç kez arayıp dördüncüsünde ulaşmayı başardığı telefonum, BJ tarafından da son yirmi dört saat içinde altı kez aramıştı. BJ ile küs değildim. Malum dalaveresinden sonra kendisine bir süre küs kalıp sonunda yelkenleri suya indirmiştim. Malum dalaveresiyle eğlendiğim günler bile olmuştu. Şimdi o günleri hatırlamak dahi istemiyordum. Bir süre daha ses kayıt cihazlarına konuşmakla yetinebilirdim. Kimseyle konuşasım yoktu.

“Konuşmak istemiyorum dedim, Hüma!”

“Bahar?”

Dönüp telefonun ekranına baktım. Telefonu hiddetle cevaplarırken bakmadığımı idrak ettiğim ekranda, tanımadığım birtakım rakamlar peş peşe dizilmiş bana bakıyordu.

“Nilgün ben.”

Nilgün beni neden arıyordu? Hatta, *nasıl* arıyordu? “Telefonum sende...”

“Telefonun bende yoktu, doğru. Ama artık var.”

Sağı solu ziyadesiyle belirsiz bir kadın olan Nilgün’ün telefonumla ne yapmak istediğini anlamamıştım ama Nilgün bunu anlatmadan kapatmayacaktı zaten.

“Nasılsın?”

“İyiyim... Nilgün... Seni sormalı?” Sormak çok şart değildi ama şu aşamada Nilgün’ü terslememle bitmeyecek daha iyi bir alternatif düşünemiyordum.

“Ben de iyiyim. Toprak burada.”

Daha iyi bir alternatif aklıma gelmişti birden. “Ne yapabilirim?!”

Daha iyi alternatifim, işmiş gibi Nilgün’ü güldürmüştü. “Buraya gelebilirsin mesela?”

Esef dolu bir soluk koptu boğazımdan. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. “Evim, karşı dairen olduğu için bunu önünde sonunda yapacağım mecburen ama yakın bir zamanda gelmeyeceğime karar vermiş oldum, Nilgün, sağ ol... Toprak’ı görmek falan istemiyorum.”

“Fevri davranıyorsun bence.”

Nilgün’ün ne bildiğini düşündüğünü bilmiyordum ama fevri, davranışım için kullanılabilecek son kelimeydi. Fevri davranmamak için iki gündür akla kararı seçiyordum.

“Toprak bugün bayağı bir saat seni bekledi...”

Benim Nilgün’ün yüzüne kapatmamak için neyi beklediğim muamma olmayı sürdürürken Nilgün devam etti: “Bahçede...”

Başlamışken kök de salsaydı.

“Bütün gün de yağmur yağdı, biliyorsun...”

Bereket olmuştu.

“En sonunda ben de onu içeri aldım.”

İyi bok yediğini mi söylememi bekliyordu?

“Biraz da konuştuk...”

İyi bok yediğini söylememe gerçekten çok az vardı.

“Bence siz de konuşmalısınız...”

“Kusura bakma, Nilgün ama ben konuşmak falan istemiyorum!” Bağırtım, çapraz ofiste günü kapatmaya çalışan stajyerlere kadar gitmiş olmalıydı, tanıdığım ve tanımadığım birtakım başların bana döndüğünü gördüm. “Bizim konuşacak bir şeyimiz yok. Sizin konuşacak neyiniz var, onu da anlamadım ama benim yok. Yok yani!”

Nilgün cevap vermedi. Çağrının kesilip kesilmediğini sorgulatacak türden garip bir sessizlik oluştu. Ekranı bakma ihtiyacıyla telefonu diğer elimle kavramak üzereydim ki, Nilgün'ün boğuk sesi uğursuz bir velvele gibi odayı sardı: "Hımm... Peki o zaman. Sevgiline yürüyorum o hâlde."

Bu kadın benimle kafa mı buluyordu? "Ne?"

"İşte, yürümek... Koşmak... Gerçi bayağı yakınımnda şu an, koşmama gerek yok ama... Anladın sen yani. Mecazi ifade."

Ağzına bir tane çakmamı istediği kesindi.

"Ya sen ne saçmalıyorsun, anlamadım ben, nasıl bir konuşma bu?!"

"Aslında tam olarak nezaket usulü bir konuşma. Yani sana nezaket olsun diye haber veriyorum. Hatta bir başka nezaket göstergesi olarak da bu konuşmayı Toprak salonda değilken yaptım. Kendisi balkonda. İçiyor. Hatta bayağıdır da içiyor, o yüzden, eğer sen gelmeyeceksen, ki gelmeyeceğini söylüyorsun, burada kalması icap edecek. Bu hâlde bir yere gidemez çünkü."

Boğazımı yakıp geçerek dudaklarımdan sıyrılan nefes, bet bir uğultuya dönüşerek Nilgün'ün kulaklarına dolmuş olmalıydı. Yine de fazlaca kaygılanmasına gerek yoktu, bu akşam benden duyabileceği son ses o olacaktı.

Sondan önceki ses.

"Hoşça kal, Nilgün!"

Saat dokuz olmuştu. Gözümden uyku akıyordu. Ofisten çıkıp yola koyuldum. Yağmur başlamıştı. Yağmur damlaları arabanın sileceklerini hayatla büyük alıp veremedikleri varmışçasına hınçla ve hiddetle dövüyordu.

Yağmur damlalarının benden rol çalmaya hakkı yoktu.

Zifiri karanlık apartmana girdim. Sensörlü ışık bu gece de keyfe gelmemiş, dolayısıyla yanmamıştı. Karanlık basamaklar

her bir adımda sanki daha da dikleşiyor, beni yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğim bu son düzlükte yarı yolda bırakacakmış gibi acımasızlaşıyordu.

Hayatla olan rüm derdimi basamaklardan çıkarmamalıydım.

Üçüncü kata geldiğimde renkler siyahın boğuk tonlarından garip bir sarartıya bürünmeye başladı. Nilgün'ün kapısını ardına kadar açık buldum. Kapıda duran herhangi birisi yoktu.

Bir süre kapıda durdum, herhangi birisi gibi.

Kalamıyordum ve gidemiyordum, başlangıcım da sonum da sanki bu eşiğin ortasıydı.

"Nilgün?"

Nilgün'den ses yoktu. Bu kapının çekilmesi lazımdı ve çekildiğinde hangi tarafta durmak istediğimi bilmiyordum. Hava soğumaya, rüzgâr hızını, yağmur gürültüsünü arttırmaya başlamıştı.

Kendimi içeride buldum.

"Nilgün!?"

Nilgün yoktu. Ev boştu. Evde onlarca eşya, ıvır zıvır, boş tabaklar ve bardaklar ve kadehler ve kâseler vardı ama Nilgün yoktu ve fonda Hooverphonic'ten *Mad About You* çalıyordu.

Feel the vibe, feel the terror, feel the pain,

It's driving me insane.

"Bahar..."

Toprak karşımda dikilmiş, bana bakıyordu. Saymaya kalksa dört parmağı olduğunu iddia edeceği elini sersemce kaldırmış, galiba dudaklarıma dokunmaya çalışıyordu. Şarkının sözleri *duyguyu hisset, dehşeti hisset, acıyı hisset* diyordu, belki de Toprak şarkıya kulak veriyordu.

"Çekil! Kapat şunu!"

Sözümü dinledi ve geri çekildi. Müziği kapatmadı. Bir an için nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi göründü ama bunu bile yapamamış olması olasıydı. Bu çatı altında akli çalışmayan tek kişi olmadığım için sevinemiyordum.

“Kalk evine git,” dedim.

Sözümü bir kez daha dinledi. Yalpalayarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. Apartman boşluğuna bu kadar hızlı çıkabilmesini aklım almamıştı. Dosdoğru kapıma dayanıp paspasımın üzerine kapaklanırcasına oturmasını ise hiç.

“Kalk oradan, Toprak! Orada oturamazsın!”

Orada oturulabileceğini kanıtlamak istercesine elime uzandı. Tutup beni kendine çekerek sadece onun değil, ikimizin birden bu paspasın üzerinde dünyanın sonuna dek ve dünyanın en rahat yeriymişçesine oturabileceğimizi kanıtlamak mı istiyordu?

Yapabilir miydi bunu?

Öfkem derhâl beni ele geçirmeliydi. Bunu yapmalıydı, hatta daha fazlasını yapmalıydı. Eğildiğim yerden doğrulup nereden geldiğini bilmediğim bir kuvvetle iki koluna birden asıldım. Tonlarca vicdan yükünün aşağı çektiği bedenini her nasılsa zapt etmeyi başarmıştım. Belli ki öfkenin kuvvetini yabana atmak gerekiyordu.

“GİR İÇERİ!”

Kapıyı açtım. Sözümü ikiletmeden eve girdi. Adımları muntazamlaşmış, bedenini esir alan hantallık sanki saniyeler içinde uçup gitmişti.

“Küfelik olduğunu sanıyordum,” dedim.

Koridorun ortasına geldiğinde durdu ve bana döndü. Küfelik falan değildi. İnsanı küfelik edecek kadar büyük bir mutsuzluk taşıyordu sırtında, o kadar.

“İstesem de olamıyorum...”

Alaycı bir kahkaha dudaklarıma uğrar gibi oldu. "Hayatta ne büyük dertler var!"

Gözleri, öfkeden un ufak kalan gözlerimi bulmaya çalıştı. "Bahar..."

Kapıyı kapatıp üstüne yürüdüm. Benimle beraber dünyanın bütün hiddeti de yürüdü üstüne. "CEMRE DESENE! NASILSA GERÇEK ADIMI BİLİYORMUŞSUN! CEMRE DE!"

Kulaklarının dibinde çınlayan feryadım işitme yetilerini zedeleyecek kadar tiz ve şiddetliydi fakat tek yaptığı, kirpiklerini kırıştırmak olmuştu. "Bahar..."

"BAHAR DEME BANA!"

Sesi evrenin kayda değer tüm acılarını sırtlanmaya kalkmış ve bunun yıkıntısının altında kalmışçasına boğuk, güçsüz çıkıyordu artık. "Sevgilim..."

"Yeter! Gözünün içine baka baka haftalarca yalan söylediğin kadına nasıl sevgilim diyebiliyorsun ya sen hâlâ!? Utanmıyor musun!?"

Elimi tuttu. Kirpiklerini korkusuzca aralayıp, içine baka baka haftalarca yalan söylediği gözlerin içine bir kez daha baktı. "Çok üzgünüm. Seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Sana yalan söylediğim, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm... Ama mecburdum... Seni kaybetmemek için... Mecburum... Yine olsa..." Derin, onu boğuyormuş gibi hissettiren bir soluk bıraktı. "Yine olsa ve yine seni kaybetmek mi yoksa bunu gizlemek mi diye seçmek zorunda kalsam, yine yapmam diyemem sana, yine olsa..."

"YİNE yaparsın yani!" Kahkaha attım. "Yine yaparsın! Ya sen... YA SEN NE DİYORSUN??! Ne diyorsun??! Herhalde yine dalga geçiyorsun benimle!!! Gerçek bir tepki almaya çalışıyorsan yorına kendini, tepkim fazlasıyla gerçek çünkü!!!! Daha beter sıvamana gerek yok!!!"

"Lütfen dinle..."

Çok yorulmuştum.

“Lütfen...”

Mutsuzluğu birbiriyle yarışan gözlerimiz amaçsızca uzun uzun birbirine baktı.

“Konuş,” dedim yılgınlıkla.

Derin bir nefes aldı, güçlükle yutkundu. “Biliyordum, evet,” dedi. “Senin Ahu’nun ablası olduğunu biliyordum. Ahu’nun affedemediği... Sözünü dahi etmek istemediği... Kimseye anlatmadığı bir şekilde hayatından çekip giden... Ve bu yüzden hâlâ çok kızgın olduğu ablası sendin.”

Devam etmesi için bekledim.

“Ahu’yu uzun zamandır tanıyorum... Onu ilk kez kardeşini kaybettiği hastanede gördüm. Kardeşi ölmüştü... Kardeşiniz...” Bakışları pişmanlıkla ve acıyla önüne düştü. Sakladıklarının derin mahcubiyeti omuzlarını aşağı çekiyordu. “Ceylan’ın ölümünden sonra birkaç gün baygın hastanede yatmış Ahu... Orada Tunç’la tanıştılar. Hayatımıza da böyle girdi...”

Yorgun bir soluk bıraktım.

“Sana söyleyemedim bunu... En başında bile söylemeye dilim varmadı. Londra’da o gece... O hastane odasında... Bu kez de *sen* baygın yatarken... Çaresiz... Bitkin... Dünyanın bir ucuna savrulmuş, yapayalnız... Ne kadar acı çektiğini gördüm... Madalyonun diğer yüzüydün sen... Kendine kara kış diyen Bahar...”

Gözümden bir damla yaş aktı.

“Adını bile değiştirecek kadar kötü şeyler yaşamıştın... besbelli.”

“Acıdın mı bana yani, bu mudur????!!” diye bağırdım gözlerimi silmek yerine.

“Hayır. Kaçma istedim sadece.” Kırık dökük bakışlarını güçlükle toplayıp gözlerime dikti. “Her şeyden kopup gitmek

nasıl bir şey, biliyorum ben... Herkesten kaçmak... Kapkaranlık bir uçurumdur. Herkesi itersin, herkesi..."

Dünyanın en sahte kahkahasını attım. "Şimdi de sen mi *kaybeden edebiyatı* yapacaksın, Toprak Çelebi?! *Oluyor mu böyle?*"

Haklılığım karşısında başını kederle önüne eğdi. Yine de devam edecek mecali bulmuştu.

"Gerçeği söylersem benim yanımda bir saniye bile durmayacağına adım gibi biliyordum," dedi. "*Ahu'yu tanıyorum, kardeşin benim kuzenimle beraber, desem arkana bile bakmadan çekip giderdin. Kardeşinden uzak durmak için hayatını silip atmışken, yapmaz mıydın bunu?*"

Hiç düşünmeden yapardım.

"Yapma istedim işte ben de... O yüzden sakladım. Vicdanının sesini susturdum. *Böyle bir ses susar mı?* diyeceksin belki... Susmaz... Sadece çok daha yüksek bir ses varsa, onu bir süre sonra duyamaz olursun, o kadar." Ürkek bir es verdi. "Seni sağır eden bir infilak mesela..." Ürkek, korkulu adımları onu bir adım bana yaklaştırdı. "Elini alıp kalbime götürmüştüm, hatırlıyor musun? Duyuyor musun demiştim sana, tik tak tik tak... Ben o sesi çok uzun zamandır duyuyorum."

Nefesim daralıyordu.

"Daha o ilk gün bile biliyordum... Senden sakladığım her an biliyordum, bunun bir hata olduğunu... Bunu önünde sonunda öğreneceğini... Her şeyi mahvedeceğimi... Ama yine de yaptım işte. Bazı hataları göz göre göre yaparız... Bazı hatalar kaçınılmazdır, tıpkı..."

Gözlerimi kapattım.

"Hayatı hatalardan ibaret olan yalnızca sen değilsin... Ben hatamı kabul ediyorum... Altında eziliyorum belki ama onu sırtlanmak zorundayım. Yine olsa yine yaparım, Bahar... sırf bu borusulmasın diye. Aşk, böyle bir şey çünkü. Bu kadar bencil bir şey."

Aşk, böyle bir şey çünkü.

Bu kadar bencil bir şey.

Yirmi dört saatten fazlası geçmişti ama Toprak'ın sözleri hâlâ beynimin duvarlarında yankılanıyordu.

Bir görüntülü aramanın orta yerindeyken bile.

"Bahar?"

Silkelenip kendime geldim. "Pardon."

"Sen *neyin* içindesin öyle?" dedi BJ.

Hakkında yazacağım lanet olası iş kitabı için derhâl çalışmaya başlamak isteyen ve vakit kaybetmemek için beni bizzat aldırان Soner Mutafoğlu'nun limuzinden hâllice, devasa aracının içinde toplantıdan dönüyordum ama bunu BJ'e birkaç kelimede anlatmam zordu.

"Bir toplantıdan dönüyorum da," dedim pek uğraşmayarak.

"Bir VIP event'i falan herhâlde?" dedi BJ. Bir kartal kadar keskin gözlerini ekranın içine dikmiş, sanıyorum ki oturduğum deri koltuğun detaylarını görmeye çalışıyordu.

"BJ, sen bu komiklikler şakalar evresine çok hızlı geçtin bence," dedim. Birisinin ona yakın geçmişini hatırlatması gerekiyordu. "Hatırlarsan üç beş gün öncesine kadar seninle pek... konuşmuyorduk, diyelim."

BJ kaygıyla bana baktı. Ciddi olup olmadığını anlamaya ve eğer öyleysem ne kadar ciddi olduğumu tartmaya çalışıyordu. Tehlikeli sulara girmeli miydi yoksa zaten çoktan o suların ortasında mıydık, karar vermesi lazımdı. "Anladığım kadarıyla Toprak'la da konuşmuyorsunuz," dedi.

Telefonu sola doğru kaydırıp direksiyonun başındaki şık giyimli şoföre baktım. Soner Mutafoğlu'nun aracında Soner Mutafoğlu'nun ortağından söz etmek istemiyordum.

“Bunu burada konuşmayalım,” dedim. “Aslına bakarsan hiç konuşmayabiliriz de...”

“Senden özür dilemiştir artık diyordum...” diye mırıldandı BJ.

“Özür? Bu konuda yine benim bilmediğim ne biliyorsun sen?!”

“Bir şey bilmiyorum! Sadece tahmin!”

“Yanlış tahmin o zaman! Özür falan dilemedi.”

“Nasıl dilemedi? Dileyecek...ti?”

“BJ!”

BJ pes etti. Zaten neden uzattığı muammaydı, kendini ele vermeye eli mahkûmdu. “Tamam, sadece seninle konuşacağımı biliyordum. Yemin ederim o kadar!”

“Konuştu. *Kendince* sebeplerini sıraladı. Birtakım duygu sömürüleri yaptı, mavralar okudu. Ama işin özeti ne diye soracak olursan, ben bencil bir hayvanım deyip çekip gitti.”

BJ utangaç bir kahkaha attı. “Özür dilerim. Bak, onun yerine ben diliyorum özür.”

“Etrafım, gözümün içine baka baka yalan söyleyenlerle dolu,” dedim, sesime giydirebildiğim tüm alayı giydirerek. “Ve gördüğüm kadarıyla hepsi bu durumu o kadar kolay normalleştiriyor ki... Belki benim de bu pişkinliğe ayak uydurmam lazım, aranızda yaşayabilmek için!”

BJ ansızın ciddileşti. Dudaklarını birbirine bastırmış, sanki nasıl kuracağını bilemediği bir cümlenin düşünsel hazırlığını yapıyordu. “Bence ona çok kızmamalısın, Bahar. Yani sana kardeşinle olan durumu ne zaman söylemiş olursa olsun, o konu patlayacaktı... İster ilk gün... İster ilerleyen zamanlardan birinde. Ever, doğru, söylemesi gerekiyordu. Bu, söylenmesi *gereken* bir şey, tabii ki... Bu şekilde göz göre göre patlamasını beklemek de aptallık... Hatta benim Toprak’a yakıştıramadığım bir aptallık... Ama, işte... İnsanın duyguları devreye girince... Yani bence

insanın duyguları işin içine girince iki şey çöp oluyor: bir; ideal olanı, doğru olanı yapma yeteneği. İki; mantıklı olanı yapma yeteneği. Yani aşk böyle doğru davranmaktan da mantıklı davranmaktan da alıkoyuyor insanı...”

“Aşk mı alıkoyuyor? Hangi aşk? Ne kadar kolay söylüyorsunuz ya bunu!? Aşkmış!!! Bir gecede, bir saatte, bir anda *aşk* öyle mi?”

“Aşk bir anda olur zaten, Bahar? Bir anda olan tek şeydir aşk! Gayet de kolaydır ayrıca, olana kadar anlamazsın bile. Zor olan aşk değil ki... Aşk yüzünden insanın yediği boklar... Sen mesela... Sen o gece ne yaptığını hatırlamıyor musun Londra’da? O sabah adamın evinde uyanır uyanmaz ne yaptığını bir hatırla istersen... Beni *sevgilim* diye çağırıp dudaklarıma yapıştın ya! Neden yaptın bunu sence? Sen de farkındaydın ne kadar kolay olduğunu da ondan. Sen aşka enge...”

“Aşk deyip durma!”

“Sen *aşka* engel olmaya çalıştın...” dedi, inadına o sözcüğün hecelerini çekiştirerek, “Toprak ise çalışmamış. Sen olmasın diye kıcını yırttın, o ise *olsun* diye aklını fikrini atmış camdan. Aranızdaki tek fark aslında bu.”

“*Hepimiz* bencil birer hayvanız diyorsun,” dedim, kinayemi inceltmeye gerek duymadan.

“Bahar...”

“Biliyorsun, başka bir adım var, BJ...”

“Sana bu saatten sonra *Cemre* diyecek değilim herhalde! Benden bunu bekleme bak!”

“Ne dersen de, BJ. Hiçbir şey umurumda değil zaten.”

BJ sesimdeki marazı bu konuşmanın bitişine dair bir işaret olarak yorumlamış olacaktı ki telaşla söz atıldı: “Bahar bir şey daha soracağım. Şey ne oldu peki? Ahu?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı.”

Ahu hiçbir şey olmamıştı. Yıllar sonra ve günler önce. üs-
rûme doğrulttuğu nefret şimşekleriyle beni o teras katının orta-
sında canlı canlı yakmaya teşebbüs ettikten sonra, tıpkı var ol-
duğu hızla ortadan kaybolmuştu Ahu. Günler geçmişti ve her
şey görünürde yerli yerindeydi ve Ahu, hiç olmadığı gibi, bir kez
daha, yoktu.

Telefonuma o an bir mesaj düştü.

"Konuşmamız lazım. Ahu ben." yazan bir mesaj.

Dudaklarım buz kesti. Tüylerim diken diken oldu.

"Bahar, ne oldu? Ne o suratının hâli öyle, hayalet görmüş
gibi oldun?" dedi BJ.

Ekranın üstüne düşen o dört kelime nefesimi kesecek kadar
canımı yakmıştı, hayalet görmeme gerek yoktu.

"Ahu benimle konuşmak istiyor."

Ahu ikinci katı üçüncüsüne bağlayan basamakların ucunda dur-
muş, korkuluklara yaslanmıştı. Ayak seslerimi işitmemiş olma-
lıydı çünkü başını ben görüş alanına girene değin çevirmemişti.
Yüzünü bana nihayet döndüğünde gözlerine yerleşen ifade, bana
baktığına beni pişman edecek kadar haşin ve soğuktu. "Benimle
evinin adresini paylaşmaktan çekinmemene şaşırdım doğrusu."

Kapıyı açtım, içeri girdik. Hiddetli adımları Ahu'yu salonun
ortasına kadar götürdü. Pencere pervazına yaslanırken hareket-
leri tutuktu. Gözlerindeki nefretin konuştuğuça soğumasını mı
beklemeliydim yoksa boşa kurulan, umutsuz bir hayal miydi bu?

"Ben senden kaçmıyorum," dedim. "Ben senden... senin ha-
yatından... senin istediğin gibi... uzak duruyorum."

Sözlerimin taş gibi ağırlığı ve sipsivri iğneleri Ahu'yu şaşırt-
mıştı. Beni ise daha çok şaşırtmıştı. Günlerdir Ahu'yu yeniden
gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünürken, onu gerçek-
ten gördüğümde bu kadar acılaşacağımı bilmiyordum. Hayat.

ismine aile demenin artık şüphe götürdüğü bir yuvanın hayatta kalan son iki üyesini birbirinden öyle bir koparmış, öyle bir uzağa savurmuştu ki ne aile ne de korkmadan üzerine basacağı-mız sağlam bir temelimiz kalmıştı.

“Yine de kaçmayı pek başaramıyorsun ama... öyle değil mi, ablacığım?” diye cevap verdi Ahu. “Yoksa yeni isminle *Bahar Akay* mı demeliyim?” Sesindeki alaycılık o kadar orantısız ve yapmacıktı ki, canımı yaktığından daha fazla yakmasına imkân yoktu.

“O gün Toprak’la... Bugün Soner’le... Gülüşmeleriniz koridorun ucundan bile duyuluyordu!”

Gözleri zehir zemberek ateşler saçıyordu. Demek bugün oradaydı ve Soner’le toplantı yaptığımız sırada beni görmüştü. Ve öfkesi, o lanet herifle *gülüştüğümü* düşündürecek kadar aklını uçurmuştu.

“Evet, tesadüfen oradaydım ben de... Tunç’u görmeye gelmiştim,” dedi açıklar gibi. Gözlerinde, sanki uzun yıllardır yanmakta olan bir ateşin kor kırçılları hırsla dalgalanıyordu.

“Soner’i nerden tanıyorsun ya sen?”

Bunca nefreti senelerdir içinde nasıl taşıdığı hayret edilesiydi, taşıp onu boğmamış yahut usul usul zehirlememiş olması şaşırtıcıydı.

“Sen benim sevdiğim... *yakınlık kurduğum* herkesi elimden almak mı istiyorsun ya?! Açık açık söyle bana! Amacın buysa açık açık söyle, hiç boşuna tartışmayalım!”

“Benim kimseyi senin elinden aldığım falan yok, Ahu! Saçma sapan şeyler konuşma!”

Dişlerini, yaşamla ölüm arasındaki ihtimale asılan asi bir hayvanın keskin içgüdüleriyle, korkusuzca sıktı. “Hakan’a söylemek ister misin bunu?” diye tısladı, âdeta bir zehri püskürtür gibi. “Ama söyleyemezsin değil mi? ÖLDÜ ÇÜNKÜ!”

Bu perdeyi açmamalıydı.

“Annemc, babama da söyleyemezsin... Çünkü onlar da ÖLDÜLER!”

İçin için yanan bir ateş zihnimi ağır ağır kavuruyor, gözlerimi yakıyordu.

“Hepsi öldüler ve her şeye SEN sebep oldun!” Ahu’nun gözleri hiddetle kısılmış, dişleri birini parçalamamak için zor duruyordu. “O gece orada olmasaydın, belki de bugün hepsi yaşıyor olacaktı!” Ellerini pencerenin pervazına yaslamıştı çünkü ayakta durmak için artık bir şeyden güç alması lazımdı. “Biliyorsun değil mi bunu? O gece Hakan seninle konuşmak için yola çıkmaydı o kazayı yapmayacaktı. Sen o gece o telefonu etmeseydin, onu çağırmasaydın, arabası annemle babamın arabasıyla çarpışmayac...”

“YETER!”

Bu kadarına izin vereceğimi düşünüyorsa yanılıyordu.

“Yeter! Beni bu vicdan azabının içinde boğarak öldüremezsin çünkü ben bu vicdan azabının içinde zaten boğuldum! Zaten öldüm!”

Ahu bir adım geri çekildi. Belki de yaşayan bir ölünün konuşmayacağını umuyordu. İçi bomboş bir hayatı her pahasına yaşıyor olduğunu bilmiyordu çünkü bilmeyi reddetmişti ama öğrenecekti.

“Nasıl ölen birini geri getiremezsen, ölen birini yeniden öldüremezsin de!! Anladın mı?!!” Göz pınarlarım cayır cayır yanmaya başlamış, yanaklarıma ateşten damlalar dökülmeye başlamıştı. “Hiçbirine isteyerek sebep olmadım! Kimseyi senin elinden almadım, hepsi benim de canımdı! Hakan’la aranızda *girmedim*! Ona arkadaştan başka bir gözle *bakmadım*! Benimle konuşmak için yanıma gelmek istediği gece... Bir kaza yapacağını bilemezdim!” Gözyaşlarım gözlerimi hepten karartmıştı, görmediğim ve işitmediğim kapkaranlık bir dünyada artık sadece bağıırıyordum. “Annemle babamın tam o saatte, tam

oradan geçeceğini bilemezdim! Ceylan'ın o ameliyattan çıkamayacağını bilemezdim!”

“BİLEBİLİRDİN!” Var gücüyle haykırdı. “Bilebilirdin lanet olası!” Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bana bakıyorsa da beni gördüğünden artık emin değildim. “Bilebilirdin çünkü risk zaten *buydu*! O lanet olası ameliyatın riski ölümdü! Ve Ceylan o ameliyattan çıkamadı!”

Elimde olmayan, kaynağını bilmediğim, tanımadığım bir cüretle Ahu'nun karşısına geçtim. Parmaklarım, öfkeden ve çaresizlikten tir tir titreyen kolunu kavradı. “Ceylan o ameliyatı olmak *istiyordu*, Ahu. Bu en çok istediği şeydi! Bunu hepimizden daha iyi sen biliyorsun! İkizisin sen onun!”

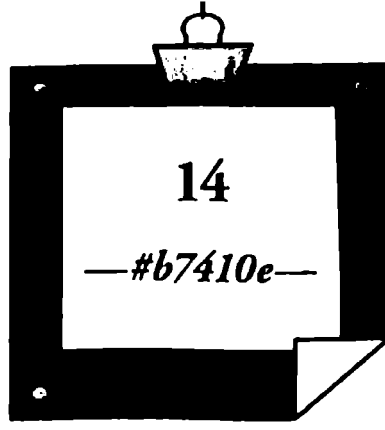
“Sen de ablasıydın! Ablasıy-DİN!”

Ahu'nun gözlerini kör bir kuyu kadar derin bir kin bürüdü. Bakışları zehirli birer ok gibi gözlerimin içine dikilmişti ve sadece bakarak beni öldürmeyi, bakarak yakıp yok etmeyi, bakarak paramparça etmeyi umuyordu.

“Ona engel olmalıydın,” dedi korkutucu bir sakinlikle. “Ceylan'a yardımcı değil, engel olmalıydın.” Sesindeki sükûnet kanımı donduracak kadar ürperticiydi. “O lanet olası parayı asla bulmamalıydın ve o ameliyat asla yapılmamalıydı.”

Geriye doğru bir adım attım. Kararan günün karanlığı bizi yutmuş, dört duvar üstümüze yıkılmış olabilirdi ama son sözlerimi duymak için bir parça mesafeye ihtiyacı vardı.

“Sen de o hastanede günlerce şuursuz yatmamalı... Tunç'la hiç tanışmamalı... Toprak'la hiç tanışmamalı... ve bugün burada olmamalıydın.”

Ahu'nun ettiğimiz kavga sonrası kendisini evimin kapısında bulmasının üzerinden yirmi dört saat geçmeden işimin başına dönmüştüm. Çünkü mahvolmuş hayatıma hiçbir şey olmamışçasına devam etmekle etmemek arasındaki farkı algılamayacak kadar uyuşmuş durumdaydım.

“Elbette!” dedim neşeyle. “Tabii, Nesrin Hanım... Rezervasyon detaylarını bekliyorum... Hoşça kalın!” Telefonu hızlıca kapatıp Hüma'nın dâhili hattını çevirdim. “Hümaaaa!”

Sesimin şen tınıları Hüma'yı küçük çaplı bir hayrete sürüklemişti. “Bahar?” dedi tedirginlikle. “İyi misin sen?”

“ŞAHANEYİM! İzmir'deki imzanın detaylarını atacağım birazdan! Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim... Sağ ol,” dedi Hüma ihtiyatla. “Bu keyfini neye borçluyuz diye sormayacağım. Herhangi birini boğmak istememen benim için yeterli şu an.”

Çevremdeki herhangi birini değil çevremdeki herkesi boğmak istememin bir haber değeri yoktu. Artık kafasına her estiğinde kapımıza limuzinden hâllice aracını yollayıp beni olmadık toplantılara, görüşmelere, lüzumsuz iş ortamlarına sokan Soner Mutafoğlu'nu bile boğamayacak kadar yorgundum. Soner Mutafoğlu, iş hayatı üzerine yazacağımız kitabı yazmanın en doğru yolunun iş hayatını gözlemlemek olduğu fikrindeydi ve bu lanet

olası fikri yüzünden günlerdir görmek dahi istemediğim birinin bilumum kalantor adama orada burada patronluk taslamasını izliyordum. O kadar bezmiştim ki artık sinirlerim uyuşmuştu.

“Şu kitap için bu akşam birkaç sayfa not daha toparlarım ben,” dedim. “Bir *çok önemli iş yemeğine* daha davetliyim bugün. Muhtemelen Soner’in bile istemediği kadar Soner Mutafoğlu gözlemi yapmışımdır... Neyse... Sen, şu kurduğun yazar ekibiyle yavaştan konuşabilirsin. Bunca malzemedен eli ayağı düzgün bir şeyler yaratsınlar artık!”

Hüma işin başında kitabı benim yazmayacağıma, o kısma geldiğimizde medya grubundan bir yazar ekibinin süreci devralacağına söz vermişti. Neyse ki işkencem çok yakında sonlanıyordu.

İş çıkışı kapıda beliren limuzinden hâllice aracın beni götürdüğü lokasyon, bu kez şehrin en havalı restoranlarından biriydi. Soner’in caka satmaya niyetli olduğu misafir önemli birisi olmalıydı. Beni abartılı hareketlerle karşılayan hostesin yönlendirdiği masaya ulaştığımda, Soner’i söz konusu misafiriyle şarap yudumlarken buldum. “Rahatsız etmedim umarım,” dedim, ettiysem de bundan herhangi bir mahcubiyet duymayarak. Bu işkencenin sonuna yaklaşmamın keyfini içerek çıkaracaktım bu akşam.

Soner beni yerinden kalkarak karşıladı. “Esağfurullah, Bahar Hanım, biz de sizi bekliyorduk.”

Kim bilir hangi para birimindeki bilmem kaç milyonluk anlaşmasını bağlamak için beni beklemesi akla yatkın değildi ama bu inanmış gibi yapmama engel de değildi. Mış gibi yapmaktan ibaret bir yaşam sürüyordum. “Eee? Ne türden bir görüşmeyi bölüyorum acaba?” dedim neşeyle.

“Bölmek değil, lütfen,” dedi Soner. “Siz burada bizi gözlemlemek için bulunuyorsunuz.”

“Ama siz böyle deyince ben kendimi bir köstebek gibi hissedirim, olmaz!”

İki adam da suni olup olmadığını tespit edemediğim bir şekilde güleştiler. Soner söze girdi: “Metin Bey benim çok eski dostumdur. Birkaç kez ortak iş yapma fırsatı da bulduk. Niyetim, bunlara bir yenisini eklemek için onu ikna etmek bu akşam... Kendisi çok başarılı bir CFO ve pek çok yönetim kurulunda da bağımsız üye. Bize PharmaSanz'da vereceği danışmanlığın çok faydalı olacağına inanıyorum.”

PharmaSanz, Toprakların şirketi idi.

Toprakların şirketinin yönetim kuruluna adam sokmaya çalışıyordu.

Toprakların haberi olmadan?

Metin Bey sessiz kaldı. Yüzünde aralarında bu konunun bir evveliyatı olduğunu belli eden, kibar bir tebessüm oluşmuştu.

“Bu türden kararların *yönetim kurulu* nezdinde alındığını sanıyordum, Soner Bey?” dedim. “Yani günlerdir yaptığım gözlemler sonucu edindiğim bir fikir tabii bu... Yanılıyorsam düzeltin lütfen...” Sesimdeki sahte masumiyet benim bile midemi bulandırmıştı.

Soner şüpheli denemeyecekse de soru işaretleriyle dolu bakışlarını bana dikti. O gün terasta olanları, Ahu'nun bana ve Toprak'a verdiği tepkiyi, benim sonrasındaki ketumluğumu kafasında nasıl ölçüp biçtiğini bilmiyordum, aramızda nasıl çapraşık bir ilişkiler yumağı olduğunu muhtemelen anlamıyordu.

O yumağı benim anladığım da kuşkuluydu.

“Bahar Hanım!” dedi, şakacı hatta oyunbaz bir edayla. “Siz bu işin püf noktalarını çözüyorsunuz bakıyorum! Nihai kararlar elbette oy çokluğuyla alınır. Ama unutmayın ki nihai kararlar, yarı yarıya alınmış kararlardır.” Bakışlarını kurumlu bir ifadeyle şehir manzarasının parlak silüetinde gezdirip bana döndü. “İşte buna da o işin ilk yarısı diyelim, olmaz mı?”

“Bu anekdotu kitabın içinde olduğu gibi kullanacağıma emin olabilirsiniz, Soner Bey!” dedim, yarısı boşalmış kadehimi kaldırarak. Gittiğim hız takdire şayandı. Metin Bey’e döndüm. “Metin Bey, bu güzel akşamınıza ne sebeple, hangi sıfatla dâhil olduğumu herhalde biliyorsunuzdur.”

Metin Bey tam bana cevap verecekken bakışları restoranın girişine kaydı. “Belki de işin ikinci yarısı için çok beklemene gerek olmayacaktır, Soner,” dedi gülümseyerek.

Baktığı yöne döndüğümde, Ahu’yu yanında bir adamla masamıza yaklaşırken buldum.

“Tunç?” dedi Soner hafifçe ayaklanarak. “Ahu? Bu ne hoş sürpriz...” Cümlesinin sonuna istemsizce eklenen üç noktalarla beraber başını bana çevirdi Soner. Yüzündeki ifadeden hangisini sorguladığını bilmek güçtü: Gelenlere bu masada ne aradığını açıklamak mı daha zordu, yoksa bu şartlarda Ahu ile bu masada oturmaya devam edip etmeyeceğini bilmek mi? “Madem buradasınız bize katılırsınız o zaman?” dedi gülümseyerek. “Hiç olmazsa birer içki için?”

Belki de ortada sorgulanacak bir konu görmüyordu.

“Seve seve!” dedi Ahu, bana bakmadan. Masa başındaki sandalyeye yerleşirken Tunç ile göz göze gelip *lütfe*n dercesine elini hafifçe sıkıyordu. Tunç, “Bölmeseydik,” diye karşılık verdi, herkesi başıyla nazikçe selamlarken. İsteksizce yerine oturmuştu ve tam karşımdaki sandalyesine yerleşirken bakışları sanki benden kaçmıştı. Bana bakmıyordu ya da bakamıyordu. Hangisinin doğru olduğunu düşünmek istemiyordum.

“Estağfurullah, ne bölmesi?” dedi Soner. Herhangi bir açıklama yapmaya girişmeyen, dolambaçsız bir tavrı vardı. “Metin Bey’e yönetim kurulu fikrimizi iletirmek istedim,” dedi tereddütsüz bir biçimde. “En azından bir değerlendirme yapmak konusunda bizi kırmayacağını umuyorum.”

Tunç *eyvallah* dercesine başını salladı. Gözlerinde bunu ilk kez duyduğuna dair bir emare yoktu. Henüz dakikalar önce yaptığı fevri çıkış, belki de düşmem için hazırlanan basit bir tuzaktı. Soner Mutafoğlu belki de beni deniyordu ve yaptığı buysa Soner Mutafoğlu için hiç şaşırtıcı olmazdı, oyunbaz ve içten pazarlıklı bir adamdı. “Memnun oluruz elbette,” dedi Tunç. “Halka arzı değerlendirdiğimiz bir dönemde bizim için katkı büyük olur, Metin abi.”

Demek Metin Bey, Metin abiydi.

Soner yerinde hafifçe kaykıldı. Yüzünde garip bir tebessüm oluşmuştu. “Halka arzı değerlendirip değerlendirmemeye karar verdiğimiz bir dönemde katkınız büyük olur diyelim.”

“Dıt dıt! Off-the-record alanına girdiysek masadaki gazeteciye uyarın lütfen!” Ahu’nun küçük kahkahası, Tunç dâhil herkesi gülümsetmişti. Ahu gördüğü destek karşısında arkasına yaslandı ve keskin bakışlarını gerçek avına doğru çevirdi.

Bana.

“Hatta bu haberi yarın öbür gün bir kitapta okumak istemiyorsanız, masadaki editörü... ya da yazarı... ya da artık hangi titri taşıyorsa ablamı da uyarmak isteyebilirsiniz.”

Ahu’nun esprisinin devamının, esprisinin ilk bölümü kadar neşe uyandırdığı söylenemezdi. Beni ise şaşırtmamıştı. Sadece bu masaya ne yapmak için oturduğunu bu kadar hızlı belli etmesini beklemiyordum, o kadar.

“İkidir doğru düzgün tanışamadık,” dedim. Sağ elimi kaldırıp bakışları Ahu’da asılı kalan Tunç’a uzattım. “Bahar ben.”

Tunç belli belirsiz bir şaşkınlıkla bana döndü fakat ifadesi saniyeler içinde beklemediğim türden bir içtenlik kazandı. “Doğru, öyle oldu,” dedi gözlerini kırpmadan. Bakışlarında mahcubiyet izleri olarak yorumladığım şey, içinde bulunduğu duruma ilişkin çaresizliğin izleri de olabilirdi. “Ben de Tunç. Memnun oldum.” Memnun olmuş muydu, bilmiyordum. Onu

zor bir durumdan kurtarıyor muydum yoksa daha da zoruna mı sokuyordum, onu da bilmiyordum.

“Ahucum,” dedi Soner. Sesinde işittiğim şey tatlı sert bir uyarı tonunu andırıyordu. “Bu masada oturabilen kimsenin uyarılmaya da ihtiyacı yoktur.” Kadehinden ufak bir yudum aldı ve yakmak üzere purosuna davrandı. Ancak aniden, bundan vazgeçmiş ya da yapması gereken daha önemli bir işi olduğunu hatırlamış gibi puroyu bırakıp telefonuna yöneldi. “Hatta madem hepimiz böyle bir aradayız, eksik de olmayalım, değil mi?” dedi. Seri hareketlere ekrana dokunup kalkan parmakları bir şeyler yazmaya girişti. Telefonu yerine bıraktığında gülümsüyordu. “Hadi o zaman buyurun.”

Soner Mutafoğlu hepimizin bir arada olduğu bu masaya Toprak Çelebi’yi de çağırmayı uygun bulmuştu.

Ve Toprak Çelebi masamıza teşrif ettiğinde, beni en olmadık şeyi yaparken yakalamıştı.

Onu savunurken.

Konunun buraya gelmesi bütünüyle beklenmedikti. Ve aslında bir o kadar lüzumsuzdu. Tunç ve Ahu’nun gelişiyle, Soner’in bu geceki ajandası her ne idiyse değişikliğe uğramıştı. Havadan sudan bir sohbet başlamıştı. Hepsi iş insanı olduğu için söz konusu hava ve su, çok geçmeden şirketlerdeki güç dengeleri, kurumların içinde zamanla baş gösteren ahlaki deformasyonlar, şaibeli iş ilişkileri gibi konulara dönüşmüştü. Bunun bir sebebi de Metin Bey’in bilmem kaç farklı şirkette yönetim kurulu üyesi olmanın yanı sıra, kurumsal suç konusunda ihtisas yapmış bir akademisyen olmasındandı. Konu konuyu açmış, sonunda Toprak ve Tunç’un aile şirketlerini kurumsallaştırmaya adım attığı döneme, geçen seneye gelmişti. Tunç o dönem, yani şirketlerine ortak aradıkları dönem, bu işi Toprak ile beraber ne kadar ince eleyp sık dokuduklarını, bir sürü yatırımcıyı şaibeli

iş ilişkileri sebebiyle elediklerini anlatmıştı. Soner bu noktada araya girmiş, bu konularda hassasiyet gösterenin Tunç olması gerektiğini söylemiş ve geniş geniş sırtıtmıştı. “Açıkçası bu türden konularda Toprak’ın ince işçiliğe girip polislik yaptığını pek hayal edemiyorum,” dediğinde ise tepem atmıştı.

Lanet olası tepem hiç yeri ve zamanı değilken atmıştı çünkü Toprak’ın bir yıl önce, Londra’da, şirketlerine ortak aradıkları o dönem suça bulaşmamak için nasıl canla başla uğraştığını kendi kulaklarımla duymuştum.

Suçta bulaşmama hassasiyeti o kadar canımı yakmıştı ki lanet olası bir suçlu olarak hayatından defolup gitmem gerektiğine karar vermiş ve bunu yapmıştım.

“Birisini bu gibi konularda polislik yaparken hayal etmek için size ne lazım bilmiyorum ama,” demiştim herkesin şaşkın, Ahu’nun ise neredeyse dehşet dolu bakışlarının altında, “içe sinmeyen bir kararın karşısında durmak, bana göre öyle bir duruştur. Ve benim tam da söz ettiğiniz dönem, istemeden de olsa Toprak’ın yaptığına şahit olduğum şey, tam da buydu.”

Ve Toprak Çelebi’nin masamıza teşrif ettiği an duyduğu şey de tam *bu* olmuştu.

İstemeden mi duymuştu, isteyerek mi; zamanlaması Allah’ın ona bir lütfu muydu, bilmek imkânsızdı.

Toprak, Soner’in “Neden ayakta duruyorsun, gelsene yanımıza,” diyerek işaret ettiği ancak oturulacak bir sandalye kesinlikle bulunmayan boşluğa kısa bir bakış attı ve hareketsiz kaldı. Belki de çekip gidecekti ama bunca yolu çekip gitmek üzere teptiğini sanmıyordum. Bunca yolu Soner’in emrivaki bir mesajıyla teptiğine inanmak da güçtü ama görünen o ki bunu yapmıştı.

“Yakınlardasındır diye bir şansımı deneyeyim dedim ama geciktin biraz, Toprak?” dedi Soner.

“Geciktim, evet. Ama şöyle bir iki saat kadar sanki,”
Sesinde iğneler vardı.

Soner ölçülü tuttuğu, bu yüzden imkânı varmış gibi daha da sevimsizleşen bir kahkaha attı. “Merak etme, şirketinin beş yıllık finansman planının konuşmadığımız bir üç ayı kaldı, oradan yakalarsın!”

Garsonun masadaki son boşluğa getirip yerleştirdiği sandalyeye yerleşen Toprak, herkesle tek tek selamlaşırken bana bakmakla bakmamak arasında bir yerde kaldı, belki utancından, belki ne yeri ne sırası olduğundan.

Neyin, bilmiyordum ve galiba bilmek istemiyordum.

“Müsaadenizle,” dedim. Ayağa kalktım. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

Krom kaplama çift kanatlı musluk, dört bir yanı siyah granitle kaplı, alçak tavanlı tuvaleti mümkünmüş gibi daha da iç boğucu hâle getiren seslerle dolduruyordu.

“O suyu kapamayı düşünüyor musun?”

Arkamı dönmemele beraber Ahu’yla karşı karşıya kaldım. Beni tuvalette bile rahat bırakmamaya yemin etmiş gibiydi. “Güzel şovdu,” dedi. Sanki her an kaçıp gidecekmişim gibi kapıyı kapayıp arkasına yaslanmıştı. Gitmeyeceğimden emin olduğundan olsa gerek, yanıma doğru yürüyüp gözlerini gözlerime dikti. “Geldiğini biliyor muydun yoksa artık telepatik bir seviyede mi anlaşıyorsunuz?”

Dudaklarımı dişledim. İçimde her defasında yeni bir damarı kanatmayı başarabiliyordu. “Bu öfken hâlâ nasıl bu kadar taze, Ahu?” dedim. Niyetim yalvarmak değildi ama sesim istemeden de olsa yalvarır gibi çıkmıştı.

Ahu gözlerini kıstı. Kaşları merakla havalandı. Simsiyah bakışlarında belki de ilk kez hiddetten başka bir şey daha görüyordum.

Soru işaretleri.

“Öfkemin hâlâ taze olduğunu mu düşünüyorsun? Onu yeniden parlatacak bir şey yapmış olabileceğine hiç mi ihtimal vermiyorsun?” Bir değil iki soru işareti vardı ve gözlerinde bu ikisinden çok daha fazlası gizliydi. Onları orada tutmak mı istiyordu, bilmiyordum. Sanki sorular için çok geç kalmıştık ve sanki cevaplar için fazla bitkindi. “Ya senin öfkene ne demeli, *Cemre*?” Belki de değildi, belki bitkin düşecek kadar bitirememişti henüz. “Toprak’a, karşısında oturamayacak kadar öfkeliisin mesela... Gelir gelmez kalktın, kendin buraya attın. Gözünün içine baka baka sana yalan söylemesini kaldıramıyorsun herhalde?”

Sesindeki alayı sivrileştirmeye, derimin daha da derinine batırmaya çalışmıyordu. O alay kendiliğinden oradaydı ve öfkeden çok hayal kırıklığıyla doluydu. “Peki, ben de sana şunu sorayım o zaman. Bunca zaman yalan söylediği tek insan *sen* misin, ablacım?”

Ahu sessizliğimi tuhaf bulmadı. Şaşırmadı bile, düş kırıklığına uğramadı. “Toprak’ı ilk kez gördüğümde ne yapıyordu, biliyor musun? Refakatçi koltuğunda oturuyordu. Oturmaya çalışıyordu daha çok, Tunç kıcını kaydıramadığı için iki koca adam 1,5 kişilik kanepeye üst üste yığılmıştı. Tunç eve gitsin de dinlensin diye gelmişti Toprak hastaneye. Günlerdir perişan hâldeydi Tunç... O hastanede kız arkadaşı ölümle boğuşuyordu.”

Kaşlarımın çatıldığını fark etti. Dilinin ucunda iğneli bir kelimenin ilk hecesi görünür hâldeydi neredeyse ama vazgeçti sanki. “Merak etme,” dedi keyifsizce gülerek, “evrenin oluşumuna kadar geri gitmeyecek bu hikâye. Bir gün... kendimi daha iyi hissetmeye başladığım gecelerden birinde, koridorlarda öylesine yürümeye çıkmıştım. Çok sıkkındım. Tunç da öyleydi belli ki. Öyle tanıştık biz. Kız arkadaşı benim karşımdaki odada yatıyordu. Geçirdiği ufak bir operasyonda bir şey ters gitmişti ve beynine pıhtı atmıştı. Saçma sapan bir sebeple canından olmak üzere olan, zavallı bir kız yani...” Yüzü acıyla gerildi. “Zavallı bir

başka kız... O şanslıydı ama... Kurtuldu.” Dudaklarını müstehzi bir tebessümle araladı. “Gel gör ki ölüm onları ayırmadı ama hayat ayırdı.” Gözlerini tuvaletin penceresinden karanlık gecenin içine dikmişti. “Çok saçma, değil mi? Her şey çok saçma... Hayat saçma.”

Bana döndü. Gözleri bir kez daha gözlerimdeydi. “Tunç’la o hastanede tanıştık işte. Ve Toprak’la da o vesileyle... Hayatının en zor ânında karşına çıkan insanlar, kim olurlarsa olsunlar, senin hayatında benzersiz bir yere yerleşiyorlar. Başka kimseye benzemiyorlar ya da başka kimse onlara benzemiyor çünkü onlar senin en geri dönmek istemediğin zamanını biliyorlar. Sen değişiyorsun... belki iyileşiyorsun bile biraz ama onların aklında o en zayıf, en güçsüz hâlinle kazılı kalıyorsun... Bunu sana niye anlatıyorum, biliyor musun Cemre? Toprak’ın beni hangi hâlimle tanıdığını bil diye.” Dudakları titriyor, sesi çatallanıyordu. “O beni tanıdığında ben yapayalnızdım. Öfkeden ibaret bir et parçasıydım. Bir kardeşim ölmüştü. Bir kardeşime de benim için ölmesini söylemiştim.”

Bunları konuşmamalıydık.

“Ona demiştim ki *hayatımdan bir daha geri dönmemek üzere çık, git.*”

Gitmiştim.

“Ve sen de bunu yapmıştın.”

Yapmıştım çünkü başka şansım yoktu.

“Arkana bir kere bile dönüp bakmadan çekip gitmiştin.”

Bakamazdım çünkü dönüp bakacağım yerde bir katıldım.

“İkinci bir şans bile vermeden... Ne kendine... Ne bana...”

Benim ikinci şansım yoktu. Verecek ikinci şansım da yoktu. Ben bir can almıştım, tek şansım kaçmaktı.

“Seni affedemedim, evet... Öfken nasıl hâlâ bu kadar taze diye soruyorsun ya bana... Hiç sönmeyeceği için taze. Hiç dınmıyacağı için hâlâ yanıyor. Sana kızgınlım çünkü seni affetmek

için, seni anlamak için bir şansım bile olmadı... Hiçbir şansım olmadı benim! Günün birinde, öfkeme yenildiğim için pişman olma şansım bile yoktu çünkü *gitme dön* diyecek olsam bunu diyecek kimse bırakmamıştın!”

Nefes nefeseydi.

“Yok oldun gittin... Seneler geçti...”

Kelimeler sanki boğazını dağlıyordu.

“Seneler geçti ve ben içimde katman katman derinleşen bu kızgınlıktan ibaret hâle geldim... Daima için için yanan bir ateş... İşte arkanda bıraktığın Ahu tam olarak bu oldu, Cemre! Ya da *Bahar*! Eğer kendine öyle denmesini istiyorsan! Şimdi anladın mı bunu sana neden anlatıyorum?”

Simsiyah gözlerinin kan oturmuş pınarlarını öfkeli damlacıklar doldurmuştu.

“Toprak sadece senden kardeşini saklamadı! Toprak *bu* Ahu’dan, *Cemre*’yi sakladı! Sırf sen o adı değiştirdin diye, adını *bilmediği* Cemre’yi, Ahu’ya tercih etti!”

Başını düş kırıklığıyla sağa sola salladı.

“O gece Londra’da seni görür görmez tanımış... Bendeki fotoğraflarından. Her şeye rağmen yırtıp atmadığım o birkaç Allah’ın belası fotoğraftan. Ama seni tanıdığını, beni tanıdığını söyleyememiş... *Şu an değil* diye düşünmüş. Bir gün söylerim nasılsa, şu an olmaz... Sonra, o gün hiç gelmemiş. Zamanla hiç gelmemiş o gün, daha da uzaklaşmış. Bir türlü söyleyememiş gerçeği. Kime, biliyor musun? Sana! Sana, ya... Yıllardır tanıdığı bana değil, yıllardır tanıdığı ben umurunda bile olmamışım, sana! Ona koyan yalan bu! O masada başı bir karış eğik oturmasının sebebi de bu! Anladın mı beni şimdi?! Sen... Toprak’a kızgınsın ya... Senin içinde de bir ateş var ya şimdi; duramıyorsun yanında, dayanamıyorsun, kaçıyorsun tuvalet köşelerine... Sen sadece öfkeli değilsin, Cemre! Sen körsün de! Kör! Bütün

bunlardan anlamaman gereken tek şeyi, sana ne kadar âşık olduğumu anlamayacak kadar aptalsın!”

Uyku tutmayan geceler ve aymayan günler gelmiş ve geçmiş, beni karanlık, tekinsiz, gözün alamayacağı kadar engebe ve çukurla kaplı, cılız lambalarla güç bela aydınlanan bir sokağa çıkarmıştı.

“Buradan gidildiğine emin misin?” diye sordum ufaklığa.

“Buradan tabii, yenge.”

Ufaklık ismini bahşetmediği gibi bana yenge demek konusunda da talihsiz bir ısrar içindeydi.

“Bana yenge demesen?”

“Ne diyeyim?”

“Bahar benim adım.”

“Tamam, Bahar yenge.”

Çabamın beyhude olduğunu kabul etsem galiba iyi olacaktı. Dar sokağın sonunda, bir oto tamircisi girişini andıran, paslı demir parmaklıkları olan bir kapının önünde durmuştuk. Cılız kollarıyla kapıya asılan ufaklık kendinden beklenmeyecek bir kuvvetle ağır kapıyı açmıştı. Dar ve yıkık dökük bir merdiven aralığı, sekiz on basamağın ardından bizi kocaman, yüksek tavanlı, belli belirsiz aydınlatılmış bir salona çıkarmıştı.

Bir boks salonuydu burası.

“Düz yumruğu çalışmaya başla. Sağ eli görelim. Kontraları çalıştır.”

“Mesafeni bul, mesafeni! Hızlı düz vuruşlarla gir! Rahatsız et, dikkatini dağıt!”

“Düz vur, gardının altına inmesine izin verme!”

Toprak Çelebi, karşılıklı veya tek başına antrenman yapan, her biri on sekizinden fazla görünmeyen altı yedi çocuk arasında dolaşıyordu.

“Bir kısa sağ, hadi! Basit kısıllara geç! Kafaya bi’ kısa! Gövdeye çift kısa! Evet!”

Adımları atıkti. Gözleri birer şahin keskinliğinde dört bir yana yetişiyordu. Kolaçan ediyor, direktifler veriyor, emirler buyuruyordu.

“Sol-sağ-sol. Kombinasyonu unutmayacaksın! Bir sağ çapraz, bitir! Sağını atarken solunu hizada tutmayı unutma!”

“TOPRAK ABİ, BİZ G...”

Ufaklığı tam vaktinde durdurmayı başarmıştım. Sağ avuç içimin ağzını mükemmel bir açıyla kapayışının uyduğu bir kombinasyon var mıydı, bilmiyordum ama varsa bir alkış alacağı kesindi. “Sakın!” dedim, gözlerimi koca koca açılmış gözlerinin içine dikerek. “Ses çıkarma.” Fakat elimi ağzından çekmemle, ufaklığın bir hışım yanımdan sıçraması bir oldu. “Git madem,” dedim pes ederek. “Görmüştür şimdi seni. Beni söylemek falan yok ama bak, sakın!”

Ufaklık zıplar adımlarla merdivenleri ikişer ikişer inip salona indi. Sığıştığım dar aralık, arkaya doğru ince uzun bir geçite bağlanıyor ve ucundan salonu görürken, beni görüş açısından saklıyordu.

“Nihayet gelebildin yani, Kero!” dedi Toprak. Başını sertçe sıvazlayıp ufaklığı yanına çekti. Bir aynanın önünde duruyorlardı. Sesi uzaktan gelse de net ve anlaşılırdı. “Kaç gündür ayak yapıyorsun, neredesin oğlum sen?”

“Derslerim vardı, Toprak abi!” diye yalanı çakıverdi Kero. Toprak’ın karnı bunlara tok olacaktı ki palavrasını yemediği gibi ufaklığa yedirmeye dahi uğraşmadı. Aynanın önündeki standı işaret etti. “Tak şu eldivenleri bakalım o hâlde. Hadi.”

Kero kendisine en az iki boy büyük görünen eldivenleri hevesle eline geçirdi. Salonun dört bir yanında çalışmakta ya da dövüşmekte olan gençlerin hepsinden daha çelimsiz görünüyordu. Kolları incecik, gövdesi sıska, bacakları çiroz gibiydi.

İnsan yumruklamayı içeren bir sporu yapabileceğinden kim, nasıl emin olmuştu?

“Bak. Boks bilmeyen, bu sporu birbirlerine aptalca vurup durmaktan ibaret sanır,” dedi Toprak. Kero’nun ilgisini diri tutmak için basitçe konuşuyordu. “Bir boksör, maça hazırlanırken vaktinin çok azını rakiple dövüşerek geçirir aslında.” Ringe baktı ve bir yumruk fırtınası içinde kaybolmuş iki çocuğu başıyla işaret etti. “İdmanın büyük kısmı ring çalışması *değildir*. Zemin çalışmasıdır. Önce bunda bir anlaşıcağız.” Kero omuzları düşmüş bir hâlde kum torbalarına doğru yürüyen Toprak’ı izledi. “Nedir ring çalışması? Aynanın önünde gölge boks yapmak mesela...”

Kero heyecanla aynanın önüne fırladı. Yumruklarını beceriksiz kroşelerle aynadaki aksine doğru sallayıp duruyor, sertliğine sertlik katacakmış gibi kaşlarını çatıp dudaklarını büzüştürüyordu. “Böyle mi?” dedi heyecanla yerinde zıplarken.

Toprak gülmek için dişlerini sıkıp başını salladı. “Onun gibi bir şey...” Yeniden kum torbalarının bulunduğu kısma geçti. “Kum torbasında vuruş antrenmanı.” Kendi elleriyle torbaya vurur gibi yaparak tarif ediyordu. “İki elle, düz vuruşlarla, kısa aparkatlarla ve kroşelerle.” Kero’nun boş ve alık bakışları, dudaklarının istemsiz kıvrılmasına sebep olmuştu. “Şimdi anlamıyorsan tamam. Zamanla öğreneceksin hepsinin adını da, yapmasını da...” Birkaç adım daha ilerledi. “El göz koordinasyonunu ayarlamak için hız torbası.” Ringin sağındaki açık alana doğru yürüdü. “Sonra diğer çalışmalar. Karın egzersizleri. Koşu. İp atlama.”

“İp mi? Kız gibi ip mi atlayacağım?”

Toprak kıvrak bir manevrayla Kero’nun ensesini arkadan zapt ediverdi. Kavrayışı sert, sesi yumuşak fakat imtiyazsızdı. “Kız gibi ne lan? Kız gibi diye bir şey yok, o ayrımları sileceksin kafandan. Hem kızlardan da çok iyi boksör olur.”

“Olur mu?”

“Bahar yenge!”

Kero, Toprak’ın kollarının arasından sıyrılıp heyecanla sesin geldiği yöne doğru, *bana* doğru koşturdu. Cüssesinden beklenmeyecek gürlükteki kahkahası çelimsiz bedeninde daha çok maharetler olduğunu gösteriyordu. Bir tur ortamızda koşturduktan sonra bu kez Toprak’a bakıp, “Ben Bahar yengeyle sizi yalnız bırakayım,” dedi. Pişkin pişkin sıırıyordu. Ringin kenarındaki aralıktan fırlayarak ortadan kayboldu.

İkimizden de daha iyi bir kaçaktı.

Toprak Çelebi çöplüğünde ne aradığımı ve elime çoktan geçirdiğim eldivenleri nereden bulduğumu merak ederek bana baktı. “Bahar?”

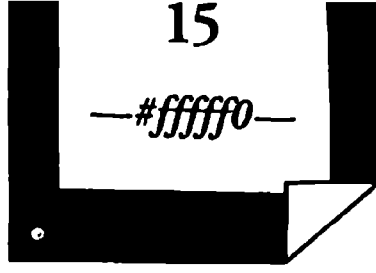
“Ya da Cemre...” dedim. Bunun bir ateşkes olup olmadığı yine de cevabını daha çok merak ettiği bir soruydu. “İkisi de. Sen seç.”

Belli belirsiz yutkunduk ve ciğerlerine bu salonda olmayan bir oksijeni çekmeye çalıştı. “Gelmişsin,” dedi. “Gelmeyi seçmişsin. Tüm seçimler sana ait. Her zaman.”

Kalbimin bir tüy misali havalandığını hissettim. “İp atlama ne kadar işime yarar bilmem ama...” dedim eldivenlerimi kaldırarak, “bence benim sağlam bir kum torbası öğrenmem şart oldu...”

Düzenleme

Ny.ozlem

“Peki, bir şey merak ediyorum...” dedi BJ. “Öğrenebildin mi... *kum torbası*?” Sesinde apaçık bir oyunbazlık duyuluyordu ve imasını anlamak çok zormuş gibi göz kırpmıştı. “Öğretti mi sana... *kum torbasını*... güzelce?”

Kendisine kahve koymak için mutfığa doğru ilerledi, oysa kahve onu açmazdı, ben ne güne duruyordum? “Evet evet,” dedim. “Bayağı sıkı yumruk çalıştım... Hatta o kadar iyi çalıştım ki...” Yanına yürüyüp yumruğumu suratının ortasına yaklaştırdım. “Bir iki antrenman daha yaparsam senin suratına çakabileceğim böyle kanlı canlı!”

BJ yarı hoşnut yarı yaygaracı bir tavırla geri çekildi. Suratına çakmam pahasına da olsa telefonun ucunda değil, kanlı canlı karşısında durduğum için mutluydu. Hatta bu mutluluğu galiba kanıksamaya bile başlamıştı.

Ne de olsa iki haftadır yanında, Londra'daydım.

Her şeyden kaçıp buraya gelmiştim, gelmeyi *seçmiştim* çünkü tüm seçimler bana aitti ve ben, içinde kaldığım arafta ne yapacağımı bilmiyordum.

“Bu arada kafadaki Londra ambargosunun nihayet yıkıldığına da mutluyum,” dedi BJ. “Bak, İngiltere sınırlarından tutuklanmadan geçebiliyormuşsun!”

Londra'dan apar topar ayrılmadan önce burada yediğim halatlardan korkmakta haksız değildim ama içine düştüğüm çıkmaz, korkularımı yenmişti. Bu konuda BJ haklıydı.

"Hüma arkamı eksik bırakmadan temizlemiş, sağ olsun," dedim.

"Ve kendisine teşekkür edelim, burada da seni fazla sıkboğaz etmiyor," dedi BJ. Aslında Hüma beni sıkboğaz etmiyor değildi. Her sabah, ne zaman döneceğimi sorduğu mesajlarıyla güne başlıyordum. Soner'in kitabının hazırlıkları bitmeden ortadan kaybolmam hayatını pek kolaylaştırmamıştı. *Ailevi bir mesele, sağlık sorunları ve geciktirilemeyecek bir seyahatten* oluşan mazeretler, kendi istekleri dışında herhangi bir şeye tahammülü olmayan bir adam olan Soner Mutafoğlu'nu fazla memnun etmemişti. Yine de Hüma durumu iyi idare ediyordu ki muhtemelen artık o da etmiyor, sadece savsaklıyordu. Romanının yurt dışı edisyonunun hazırlıklarını tamamlamak üzere soluğu Amerika'da almıştı, deyim yerindeyse kaçarcasına.

"Şaka maka, o çektiğiniz fotoğraflar gerçekten de bir işe yarayacak yani..." dedi BJ.

"Elbette yarayacak," dedim. "Her şeye rağmen çok güzel bir iş oldu."

BJ kanepeye kurulup ayaklarını uzattı. "Ben *rağmen* demedim," dedi. "Her şeyle *beraber* derdim. Sen de yavaş yavaş bu tarafından bakmaya çalışsan? Kafanı toplayamadın mı biraz artık? Uzaklaşacağım diye kaçtın geldin buralara... İki hafta oldu, Bahar!"

İki hafta olmuştu. Daha ne kadar olacağı da bilinmiyordu. Uzaklaşmanın bir işe yarayıp yaramayacağını ise düşünmeyi bırakmıştım çünkü kaçmaya çalıştığım her şey benimle gelmişti: öfke, çaresizlik, pişmanlık, vicdan azabı ve...

"Kafamı toplayacağım bir durum yok. Bu işin içinde olamam," dedim.

BJ'in dudakları tenkitle kıvrıldı. "İşten kastın, Toprak'la senin *ilişkiniz* mi? İkinize ait olan ve ikinizden başka kimseyi ilgilendirmeyen, dolayısıyla kardeşini de ilgilendirmeyen *ilişkiniz*!?"

Bu kadar kızacak bir şey yoktu.

"Bu kadar kızacak bir şey yok, BJ. Kardeşim Toprak'a âşık. Ben bu filmi izledim. Bir daha izlemek istemiyorum."

BJ yerinden kalktı. Bu kez üstüme fiziksel olarak da gelmeden anlatacaklarını kabul ettiremeyeceğine inanmış olmalıydı. "Sen hâlâ bu melodram senaryosuna mı inanıyorsun? Kendi kafanda yazdın onu, hatırlatırım!"

"Yazmadım, BJ. Konuşmayalım bunu artık, yeter."

"Yetmez çünkü Ahu'nunkisi aşk maşk değil, düpedüz küçük kardeş kıskançlığı! Onu yalnız bıraktığın için sana kızgın, senelerin acısını da şimdi çıkarabileceği her yerden çıkarıyor! Toprak'a da kendisine seninle tanıştığını söylemediği için kızgın, ki bu da anlaşılır yani bir bakıma, bir şey demiyorum... Ama yıllar önce, sen hayatından çık diye ısrar eden kendisiydi, bunu unutmayın! Ahu'nun derdini söyleyeyim ben sana... Sevilmek onun derdi... Koşulsuzca ve her şeyden çok sevilmek... Hep daha fazla sevilen olmak... O sahiplenici tavırlar, o bile bile can acıtma isteği hep bundan bana sorarsan... Tipik bir büyümemiş, çocuk kalmış küçük kız kardeş sendromu."

Bu kadar basit değildi. Tecrübeler insanı sadece olgunlaştırmaz, eğitirdi de ve ben gördüğümün ne olduğunu bilecek kadar acı tecrübe yaşamıştım. "Ahu benden üç yaş küçük," dedim. "Ama hep akran gibiydi bana. Aynı okulda okumuştuk. Çevremiz ortaktı. Hakan diye bir arkadaşım vardı, benim sınıf arkadaşım, mahalleden arkadaşımız. Çok severdi Hakan'ı Ahu. Üçümüz hep beraber takılırdık... Hakan'a düşkünlüğü bir başkaydı... Bana olan düşkünlüğüne benzetirdim biraz... Ablayla abi gibi... Halbuki..."

"Ona âşıktı..." dedi BJ.

Yutkundum. “Hakan benim için sadece arkadaştı, her zaman. Sonra bir gün, bana âşık olduğunu söyledi. Ahu’yu delirtti bu... Şaşırdığım şey Hakan’ın duyguları bile değildi aslında. İnsanlar yakın arkadaşlarına âşık olabilirler ya da duygularının aşka evrildiği düşüncesine kapılabilirler, hatta sırf yakın durmaktan oluşan bir yanılsama olabilir bu... Beni şaşırtan, Ahu’nun tepkisiydi. Bunca yıldır Hakan’a âşıktı ve bunu benden bile saklamıştı. Bu olaydan sonra, Hakan’la arasında durduğumu düşündü. Beni onun hayatından çıkmamakla suçladı... Ki bu olaydan sonra Hakan’la bir daha aynı olamadık bile ama Ahu’ya göre ben hep aralarındaydım. Gölgeyin bile orada olması yeterliydi. Bir gün...” Derin bir nefes aldım. “Bir akşam Hakan benimle konuşmak istediğini söyledi. Rumeli Kavağı sırtlarında tek başıma oturuyordum, denize karşı... Annemle babam o tarafta bir tanıdık ziyaretine gideceklerdi, beni oraya bırakmalarını istemiştim... Tek başıma oturup dalgalara bakmak, yalnız kalmak istiyordum. Akşama doğru yağmur bastırmıştı. Fırtınalı, berbat bir havaydı. Hakan’ın gelmesini istemiyordum ama inat etti, tutturdu, engel olamadım. Sonra da işte... O kaza...”

“Aman tanrım,” dedi BJ dehşetle. Benden, çok mutsuz olduğum bir gece sadece küçük bir parçasını dinlediği o trajik hikâyenin eksik parçası zihninde şimdi tamamlanıyordu. “Annenle babanın öldüğü kaza? Anlatmıştın... Çarpıştıkları araba Hakan’ın arabası mıydı?”

Bakışlarım havadaki bir boşlukta asılı kalmış, ruhumun bir parçası sanki ipin ucunda sallanıyordu. “O kazadan kimse sağ çıkamadı... Ne annem ne babam ne Hakan... Ne de biz... Ahu’yla bir daha aynı olamadık. Ahu beni asla affetmedi. Bilmiyorum... Belki beni affetmenin, annemin, babamın, Hakan’ın anısına bir ihanet olacağını düşünüyordu... Bunları konuşmayı sevmiyorum. Bana acı veriyor. Zaten çektiğim vicdan azabını

daha da katlanılmaz kılıyor. Hiç yaşamamış olmak istiyorum bazen... Keşke çok daha önceden çekip gitseydim diyorum hayatlarından. Bu şekilde *mecbur kalmadan*... Daha da fazlasına sebep olmadan...”

BJ beni kollarının arasına aldı. Belki gözyaşı dökceğimi düşünüyordu ama benim içim kaskatıydı. İsmi koymayı artık hepten beceremediğim duyguların tümü birbirine geçmiş, bir buz kütle misali kalbimi çepeçevre sarıp içimi dondurmuştu. “O gün, Ahu’nun gözlerinde aynı şeyi gördüm, BJ... Seneler önce Hakan’ın duygularını öğrendiğinde içinden çıkan ateşin aynısını... Aynı hınç, aynı sahiplenme dürtüsü, aynı hayal kırıklığı... Nasıl burada durursun, bana bunu nasıl yaparsın diye hesap soran bakışlar... Sen buna aşk demeysin belki ama herkesin aşkı kendine göredir. Bu da Ahu’nunkisi işte... Ve ben onunkisini tanımak istemediğim kadar iyi tanıyorum.”

BJ ile aramızdaki boşluğa uzun, upuzun bir sessizlik doldu. Anlamların içi boşalmış, kelimeler bir imkânsızlıklar denizinde kof birer kabuk misali oradan oraya sürüklenmeye başlamıştı. “Neyse. Sorunun cevabı evet,” dedim.

BJ açtığım yersiz ve lüzumsuz konuyu anlamayarak bana baktı.

“Evet. Kum torbası *öğrendim*.”

Dudağımın kenarında oluşmasına mâni olamadığım tuhaf, şekilsiz gamze de bir o kadar yersiz ve lüzumsuzdu ama ben de daha fazla acı çekemiyordum. Dolmuştum, tükenmişim, bednim nefes almaya, yaşamaya, benden ve kapkaranlık zihnimden kurtulmaya çalışıyordu.

“Anladım...” dedi BJ, uzun bir esten sonra. “Zaten... *kondisyonun*, her şeye rağmen iyi görünüyor...” Yüzünde manidar ve yerleştiği yerden hoşnut bir tebessüm vardı. Beni anlıyordu. Daha fazla ağlayamayacak kadar kuruduğumu anlıyordu. Suyu

ihtiyacım olduğunu görüyordu, içimin ucu bucağı olmayan kupkuru topraklarını ıslatacak bir damla da olsa suya.

“Hatta o kadar iyi görünüyor ki, *egzersiz* rutininin *detayla* rını merak ediyorum doğrusu... Mesela, tam olarak hangi *bölge* leri, kaç tur çalıştınız... *antrenörünle*?”

“Egzersiz programımı seninle paylaşmayacağım, BJ,” dedim göz göze gelmeden.

“Kişisel verilerin gizliliği ilkesi gereği hassasiyetini anlıyorum.”

“Anlayışın için teşekkür ediyorum.”

“Ama bir ölçüm yapmakta sakınca olmasa gerek. Mesela, esneme hareketleri programın takriben kaçta kaçını alıyor?”

“BJ!”

“Sadece oran soruyorum!”

“Bence yeterince soru sordun.”

“Henüz değil. Neden böylesine kusursuz bir egzersiz rutinini bırakıp buralara geldiğini sormadım mesela.”

Sormamıştı ve sormamalıydı çünkü sorusunun makul bir cevabı yoktu.

“Çünkü tutuldum. Her tarafım tutuldu. Elim, kolum, hiçbir yerim tutmuyor. Bedenimle zihnim birbirine söz geçiremez hâlde. Paralize oldum ve devam edemiyorum.”

“Peki,” dedi BJ. “Anladım ve daha fazla soru sormuyorum.” Belki de anlamamış, sadece bıkmıştı. Yerinden kalktı. Salonun bir köşesine fırlatıp attığı hırkasını koltuktan aldı ve üzerine giydi. “Bu gece parti var. Geldiğinden beri oturuyoruz. Dışarı çıkmamız lazım.”

“Parti falan istemiyorum, BJ.”

“Ben istiyorum ama. Bin yıldır ilk kez bir cumartesi akşamını çalışmadan geçireceğim. Züppe kalantorlara içki servis

ermediğim bir partiyi kaçıracığımı düşünüyorsan, bir daha düşün!”

“Çok güzel olduğunu bir kere daha söylemek istiyorum! Acayip yakıştı.”

BJ içimdeki derin V yaka, fildişi rengi büstiyerden söz ediyordu. Ona neden büstiyer demeye inat ettiğini bilmiyordum çünkü beni arsızca kandırmak suretiyle içime giydirip sokağa çıkardığı şey, bir büstiyer değildi.

Mayoydu.

“Şahane oldu!”

“Buna ikna olmam için şu an saatin gece değil, sabah on olması ve bizim o terasın kapalı havuzuna gidiyor olmamız lazımdı!”

BJ topuklarını sürüye sürüye yanımdan uzaklaştı. “Ne kadar eski kafasın, Bahar! Ve demode! Ve sabit fikirli! Üstündeki şu sezonun en moda şeyi bir kere.” Alıcı gözle beni baştan ayağa süzdü. “Göğüs kısmı acayip iyi durdu!” Bir ıslık çalmadığı kalmıştı. “Gerçekten üzerine dikilmiş gibi.”

Üzerime dikilmiş olup olmadığını bilemezdim ama alışmadık bedende durmayan dekolte bence bende de durmuyordu. “Gövdemi milim milim aşağı çekiyor bu! Mayo giydiğim yetmezmiş gibi iki beden de küçük bir mayo giydim herhalde! Nereden buldun ya bunu?”

“Küçük falan değil. Tam olarak öyle, gergin durması gerekiyor. İki haftadır 7/24 pijamayla gezmekten, sokağa çıkınca çuvala dolaşacak vaziyete geldin! Biraz dik dur, omuzlarını da hizala şöyle, tamamdır!” Yan gözle beni süzmüştü ve şimdiden çakırkeyif olmuşçasına gülüyordu. “Bu gece seni bir gören pişman olacak, bir görmeyen.”

Pat diye durdum. "BJ... Sen yapmaman gereken bir şeyi yapmadın, değil mi?"

"Hayır, Bahar. Toprak'a burada olduğunu söylemedim." BJ'in yüzünde bunun için benden takdir beklediğini düşündüren bir ifade vardı. "15 gündür onu buraya çağırmadığım gibi yine çağırmadım. Dersimi aldım, artık öyle şeyler yapmıyorum." Dersini almaktan hoşnut olmadığı suratından okunuyordu. "Ama başka birini çağırdım, herhalde kızmazsın."

BJ ve ders almak. Belki de iki kere düşünmem lazımdı.

Parti alanına vardığımızda, Nilgün ve kardeşi Seçkin'i Thames'e bakan küçük barın köşesinde bulduk. Londra'ya geldiğim günün ertesinde, BJ'le markette gezerken Nilgün'le karşılaşmıştık. Kardeşinin yanına geldiğini söylüyordu, Seçkin burada psikoloji *master*'ı yapıyordu. BJ o kırk beş saniyelik tanışıklığa dayanarak Nilgün'ü bu sabah da markette gördüğünde, bu partiye davet etmesinin uygun olduğunu düşünmüştü. Ve görünüşe göre Nilgün ile Seçkin'in davet edildikleri yere saniyesinde gitmemek gibi kaygıları yoktu; ellerindeki yarılanmış kadehlere bakılırsa bizim bile erkenci sayıldığımız partinin açılışını yapmış gibi görünüyorlardı.

"Bahaaaaar!" Nilgün müziğin sesini bastırarak yanımıza geldi. Bana geniş geniş sarılırken yüzünde şaşkın denilebilecek bir ifade vardı. "Yıkılsaydın!?"

BJ'in Türkçesi buna yetmezdi ama Nilgün'ün bakışlarından anlaması gerektiği kadarını anlamış, kıvançla sırtıyordu. "Çok iyi olmuş, değil mi?" Nilgün'ün yanına yaklaşıp kulağına eğildi. "Giydirmek için yarım saat uğraşmam gerekti ama değdi!"

"Daha dik durması lazım sadece, omuzlarını arkaya atıp."

"Anlatamıyorum ki!"

"N'aber, Nilgün?" dedim yarım ağız.

"Biz çok iyiyiz ya sen?" dedi Nilgün, beni yeniden alıcı gözle süzerek. Sözü bir kez daha mayoya getirirse çılgınlık atarak

kaçacağımı gözlerimden anlamış olmalıydı ki konuyu değiştirdi. “Gel seni Seçkin’le tanıştırayım.”

Seçkin arkamızdaki barmenle hummalı bir sohbete dalmıştı, biriyle tanışması varmış gibi durmuyordu. Yine de Nilgün onu kolundan tutup çekiştirdiğinde kınayan bakışlarını kardeşinden esirgemesi takdir edilesi bir hareketti. “Merhaba. Sen Nilgün’ün komşusu olmalısın... Şey...”

“Cemre.”

“Bahar.”

Seçkin anlam veremediği çünkü anlamsız olan bu karışıklık karşısında şaşkındı, yine de BJ ve Nilgün kadar değil. “İki isimim var da...” dedim hâllerleriyle eğlenerek.

“Bahar genelde Bahar’ı kullanır tabii ama...” dedi BJ.

“Ben Cemre’yi bilmiyorum bile!” dedi Nilgün.

“Cemre ve Bahar,” dedim ikisini de duymazdan gelerek.

Seçkin’in kaşları çatılmıştı. “Cemre... Bahar...” Yüzündeki ciddiyete bakılırsa bu ikisinin birleşiminden, ancak ruhani bir boyutta karşılığı olan, müphem ve esrarengiz bir anlam çıkıyordu. “Cemrebahar. Karnabahar gibi!” Müphem ve esrarengiz olmayan ve ruhani bir boyutta karşılığı kesinlikle bulunmayan bir sessizlik oldu. “Ne yani, bu berbat esprime gülmeyecek misiniz?”

Nilgün ile karşılıklı, bir parça rahatsızca kıkırdadık. BJ ise o kadarını bile yapabilmiş değildi. “Ben anlamadım!”

“Çok da anlaşılacak bir şey yok,” dedim BJ’in koluna girerek. Durum o kadar saçmaydı ki kötü ya da can sıkıcı olmaktan ister istemez uzaklaşıyordu. BJ’in kolundan çekiştirip bara yönlendirdim. “Hadi gel madem, biz de birer içki alalım.”

“Bir dakika, doğru anlayayım. Şimdi sen, beş ayrı yönetim kuruluna üye olan bir multimilyonerle iş yapıyorsun ve yaptığın

iş, adamlarla beraber toplantılara falan girip en üst seviyede nasıl adam paylanır, onu gözlemlemek?” Seçkin geniş bir kahkaha attı. “İnanır mısın, bunu yapmak için üstüne para verecek onlarca insan bulabilirim!”

Kahkahasına eşlik ettim, biraz daha acı bir tonda. “Bunu benim yerime yapmaları için onlarca insana *ben* para verebilirim ama o kadar zengin değilim!” Elimde bitmekte olan kadehin kaçınıcı kadehim olduğundan da emin değildim ama önemsizdi. “Üstüne üstlük tüm bunları ulu orta konuşarak kaç tane gizlilik maddesi ihlal ediyordum, onu da Allah bilir! Umarım kimse bizi dinlemiyordur.”

Seçkin içkisini yudumladı ve telaş etme dercesine tebessüm etti. “Ölüm anksiyetesi...” diye mırıldandı. Yüzünde, kimselerin bilmediği bir fenomeni anbean keşfediyormuş gibi bir ifade belirmişti. “Var oluşun kırılganlığı... Var olmama dehşeti... Bir görüşe göre, ölüm korkusu bilinçaltına öyle yerleşik ve orada öyle yoğundur ki yaşam enerjisinin büyük bölümü ölümü inkâr etmeye harcanır... Bana öyle bakma, sadece varoluşçu psikoterapinin bakış açısını dile getiriyorum!”

Varoluşçu psikoterapinin gecenin bu saatinde neden konumuz olduğunu açıklamadığı sürece öyle bakacaktım, ne sanıyordu ki?

“Durmaksızın gelişme arzumuz, yenilmez olma uğraşımız, ün kazanma, takdir görme, iz bırakma isteğimiz... Bütün bunların içinde kendini gösteren ama pek de net göstermediği için adını doğrudan koyamadığımız ortak motif, ölüm korkusudur.”

Bir adım geri çekildim. Şu an içi dolu bir kadehe ihtiyacım vardı, üçüncüsü mü yoksa dördüncüsü mü olduğu fark etmiyordu. “Yani sen, hayatı başarı hikâyeleriyle dolu bir iş adamının bunları anlatmak için bir kitap çıkartmak istemesini, aslında ölüm korkusunu bastırma çabası olarak mı görüyorsun?”

“Hiçbir davranışın altında tek bir motivasyon yatmaz, bunu unutma...”

“Yine de hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğin bir adam için ölüm anksiyetesi teşhisi koymak bana pek doğru gelmedi.”

“Elbette doğru değil.”

“O zaman niye yapıyorsun?” dedim gülmemi engelleyemeyerek.

Hafifçe bana doğru eğilip esrarlı bir tavırla göz kırptı. “Seninle sohbet etmek için en işe yarar yol bu görünüyor da ondan...”

Bunda bu kadar şaşırarak ne vardı, bilmiyordum ama ağzım açık kalmıştı. Paslanmışım ve çaptan düşmüştüm. Olup biteni, bu türden bir gecede bu türden bir mekânda *önünde sonunda* olup bitecek olanı anlamamak bana yakışmamıştı fakat hafifletici sebeplerime sığınabilirdim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ve başım dönüyordu.

“Şimdi elindeki yavaşça bırak ve şunu iç!”

BJ’in elime tutuşturduğu su bardağının buz gibi hissi parmaklarımı ürpertti. Hiddetle ona döndüm, sinirlenmiş olduğumun o âna kadar farkında değildim. “Neredesin sen yahu?”

BJ’i en son Nilgün ile pistte görmüştüm. Ne ara karşılaştıklarını anlamadığım ve belki de karşılaşmadıkları, burada edindikleri birtakım arkadaşlarıyla yarınlar yokmuş gibi dans ediyorlardı. Sonra gözden kaybolmuştu ve beni varoluşçu psikoterapi denizinde boğulmaya terk etmişti.

“Hiiiç. Buralardaydım.”

“Bir havan kaçmış gibi senin, ne oldu?”

“Yok canım! Yoruldum sadecce.”

BJ bar tezgâhına yaslandı ve kendisine de bir su söyledi. Pistte dans edenlerle göz göze geldiğinde büyük büyük sırttı. Bir gece de olsa tepsi üstünde oradan oraya içki servis etmek

zorunda olmadığı bir partide gönlünce eğlenmeyi hak ediyordu. Ne olursa olsun burada duracak, o gitmek isteyene kadar gitmek için tutturmayacaktım.

“Sen de yorulduysan gidebiliriz istersen?” dedi BJ, iç sesimi duymuş gibi.

“Hayır! Kesinlikle gitmeyelim! Gayet iyiyim ben! Sen eğlenmene bak.”

“Bence de gitmeyin daha, nereye?” Nilgün çıkagelmişti. Hangi deliğe kaybolduğunu esas merak etmemiz gereken kişi oydu, gül yüzünü kim bilir ne zamandır görmüyordum. “Eee Bahar? Nasıl gidiyor? Kardeşim seni hızlandırılmış bar terapilerinden birine soktu mu? Tahminimce şimdiye kadar vaka haritanı çıkarmıştır.”

Seçkin, Nilgün’ün yanağından makas aldı. “Vaka haritasıymış!” dedi gülerek. Sağ kolunu Nilgün’ün omzuna atmış, ablasına sataşan küçük kardeş rolünden çıkmaya gerek görmeden, üstelik ablası da olmayan ikiz kardeşine keyifle takılıyordu. “Bak istersen sana temel kavramları, neyin ne anlama geldiğini falan anlatayım da böyle orada burada rezil olma diyorum ama dinletemiyorum.”

“Ne gerek var canım!” dedi Nilgün. “Burada yabancı mı var, biz bizeyiz. Hatta o kadar biz bizeyiz ki Toprak bile aramızda!”

Nilgün iki adım öne çıktı ve girişe bakan barın ucunda oturan arkası dönük adama seslendi.

“Gelsene Toprak, neden inatla orada oturuyorsun!?”

Toprak Çelebi’nin omuzları dikleşti. Sırtı belli belirsiz hareket etti. Parmakları kuvvetle, hayattaki hıncını bir ahşap parçasından alabilirmişçesine bar tezgâhını kavradı. Bize doğru ilerleyen adımları dostluk ve muhabbetten başka her şey vaat ediyordu.

“Gerçekten ben haber vermedim,” dedi BJ. Bunu kulağıma fısıldayarak söylemiş olması bir işe yaramamıştı, eğer amacı

kimsenin duymamasıysa. Nilgün duymuştu ve telaşsızca, “Ben verdim,” demişti.

Bakışlarımı Nilgün’e çevirdim ama o bize yaklaşmakta olan misafirine bakıyordu. “Seni merak ettiğini tahmin ettim,” dedi, bana dönerek ve dudağının kıyısından gülümseyerek. “Hoş geldin, Toprak. Biz de seni hangi rüzgârın buraya attığını konuşuyorduk.”

Toprak hoş gelmemişi. Dudakları, dünyada istediği son şey konuşmakmış gibi birbirinin üstüne sıkıca kapanmıştı. Çehresinin sert kıvrımlarını daha da derinleştiren nüktedan çizgiler dehşet saçıyordu.

Zihnime ve doğrudan kalbime.

“İşten konuşuyordunuz yani?” diye cevap verdi Nilgün’e, galesiz bir tavırla. “Bir partide konuşmak için biraz sıkıcı bir konu değil mi?”

Nilgün parçalarını birbirine karıştırdığı bir bulmaca ile kalakalmış gibi göründüyse de hızlı toparlamıştı. “Kesinlikle!” Yine de bir destek kuvvete ihtiyaç duyduğu belliydi.

“N’aber Toprak?” dedi BJ. Aradığı kudreti yanı başında bulmuştu, BJ işte bu kadar vefakâr bir insandı. “Seni buralarda görmek güzel... Buralarda derken, Londra’da... Yani burada olduğunu bilmiyorduk... Bilmiyordum... Yani Londra’da.”

Toprak’ın BJ’i kıvrandırmak istemediği açıktı, en azından çok fazla kıvrandırmak istemediği. “Ben de seni gördüğüme sevindim, BJ,” dedi öncekilerden daha az sahte bir tebessümle. “Şehre iş için geldim. Senede birkaç kez geliyorum, biliyorsun...” İması fark edilemeyecek kadar ince ve sınırdıydı. “Hüma İngiliz bir yayıncıyla görüşüyor. Özel baskı konusunda benden istediği şeyler vardı.”

“Hüma *burada* mı?” O kadar uzun zamandır konuşmuyor değildim, lakin ses tellerim sanki saatlerdir titreşmemişçesine

çatallı ve anlaşılmaz bir uğultu çıkarmıştı. “Benim bundan **niye** haberim yok?!”

Toprak ilk kez ve istemeyerek bana döndü. Bakışlarında **oku-**nabilecek tonla anlam vardı ve okuma yazmayı tümüyle **unut-**muş olmam gerçek bir talihsizlikti. “Bilmem. Patronuna sorabi-lirsin.”

“Patronun bence seni aldatıyor, şekerim! Bu patronlar **zaten** hep böyledir. O yüzden ne diyorum, kendi işinin patronu **ola-**caksın!” Nilgün’ün yersiz çıkışı ya komik hatta büsbütün **ab-**sürt sınırında gezecek kadar abesti ya da sinirlerim hepten **bo-**zulduğu için gülmeye başlamıştım. “Sen kardeşimle tanıştın **mi,** Toprak?” dedi Nilgün, durumun şahaneliğine tuz biber ekerce-sine.

“Tanıştırırsan memnuniyetle,” diye cevap verdi Toprak, **du-**daklarına hiç yakışmayan küstah bir gülüşle. Gözlerini Seçkin’in merak ve bir parça ihtiyatla dolan bakışlarına dikmiş ve bir **kaya** parçasını tek dokunuşla un ufak edecek kadar korkutucu **görü-**nen avucunu tereddütsüz bir hamleyle açıp ona uzatmıştı. “Ama biraz da tırsıyorum açıkçası. Çünkü neme lazım, sıkıştırılmış bir terapi seansına girerim ve çocukluk travmalarım ortaya **dö-**külür!” Yüzündeki alaycı ifadenin ve iğneli sesinin dünyada **bir** eşinin olmadığına emindim. “Kimsenin azılı bir şiddet bağım-lısı veya potansiyel bir suçlu olduğumu öğrenmesine gerek **yok,** değil mi?”

Topuklarım parke taşlarını hiddetle döverken rüzgârın sesi **ku-**laklarımda uğulduyordu.

“Bahar, ne saçmalıyorsun anlamıyorum şu an?” dedi Hüma telefonun ucunda. “Hem yemeğe inmem lazım, tutma beni **beni** sonra konuşalım!”

“Londra’da mısın değil misin, onu söyle! Sonra istediğini **ya-**yebilirsin, konuşmamıza da muhtemelen gerek kalmaz!”

Rüzgâr hızını iyiden iyiye arttırmıştı ama beni iki blok öteye çarparak savuracak bir hortum çıkmadığı sürece yolumdan dönerek değildim.

“Ne Londra’sı yahu? Ne işim var Londra’da? Daha New York’taki görüşmelerimi bitiremedim. Ah Bahar ah! Senin yüzünden internetten otel rezervasyonu...”

“Hüma, tamam! Otel rezervasyonu seni bu kadar zorluyorsa bana at, elime yapışmaz, ben buradan da yaparım. Kapamam lazımdır şimdi. Hadi hoşça kal!”

Apartmanı bulmuştum. Giriş kapısı açıktı. Beni beşinci kata çıkarmayı vadeden uçsuz bucaksız merdivenler alabildiğine dik ve uzun görünüyordu fakat gözümü korkutmuyordu. Yolumu şaşıracak kadar öfkeden delirmemiştım. Zihnım henüz şalteri kapatmamıştı ama az vardı, beni birazcık daha idare etmesi gerekliydi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?”

Toprak kapıyı açtığına açacağına pişman olmuş gibi bana baktı ama sabaha kadar kapısında yumruk sesi dinlemeyeceğini ikimiz de tahmin ediyor olmalıydık.

“Hangi bakımdan?”

“Neden geldin buraya, Toprak?”

Kapıyı çarptığım gibi içeri daldım. Ev karanlık ve soğuktu.

“Açıkladığımı sanıyorum.”

“Ben de yalan söylediğini sanıyorum!”

Çarptığım şiddete rağmen kapanmayan kapıyı arkamdan çekip salona geldi.

“Patronunun seni aldatmadığını öğrendiğine göre mutlusundur,” dedi, dönüp bana bakmadan.

“NEDEN GELDİN BURAYA, TOPRAK?”

“Burası benim evim, Bahar.”

Sesindeki kibre katlanmak çok zordu.

“Partiye neden geldin?”

“Neden? Orası da senin evin mi?”

Pencerenin önüne yürüdüm çünkü suratına bağırmağa yorulmuştum, biraz manzaraya karşı bağıracaktım.

“Belki de partiden NEDEN GİTTİN diye sormalıyım!”

“Hangisinden şikâyetçisin bir karar ver istersen.”

“Benimle dalga geçme!”

“Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum.”

“Orada tek yaptığın buydu ama! Hepimizle sırayla alay ettin. Yok patronuna sormuş, yok çocukluk travmasıymış, yok potansiyel suçluymuş, yok şiddet bağımlısıymış!”

Bakışları âdeta alev almıştı. Gözleri gecenin zifirî karanlığının içinde iki titrek çakmak taşı gibi öfkeyle parlıyordu. Bedenini saatlerdir esir alan o ismi konmamış his âdeta cisimleşmiş ve katılaştır katılaştırmaz çıt diye ortasından ikiye ayrılmıştı.

“Ne oldu? *Sohbetinizin* bölünmesinden rahatsız mı oldun?”

Bu hissin ismi konabilirdi.

Bu hissin çok açık ve seçik bir ismi vardı.

Birkaç adım ilerleyip yanına yaklaştım. “Bence kimin, neden rahatsız olduğu çok açık,” dedim. Yerinden kıpırdayamıyordu, âdeta olduğu noktaya çivilenip kalmıştı. “Sadece itiraf etmiyor, rahatsız olan kişi...” Ellerim, yumruk hâlinde kalakalmış olan ellerine gitti. “Gurur yapıyor büyük ihtimalle...” Sakallarının üstünde gezen parmaklarım dünyasını bir anlığına sarsmış gibiyse de bunu yapan kulaklarının hemen kıyısına değip geçen dudaklarım da olabilirdi, bilmiyordum, ona sormak lazımdı.

“Yapma...”

Yavru bir köpeği dahi hizaya getirmeyecek kadar cılız çıkan sesinin beni durdurabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

“Kıskandın.”

“Bırak...”

Kolundan çektiğim gibi onu duvara yaslamama dahi engel olmamıştı.

“Hâlâ kıskanıyorsun...”

İki bileğimi avucunun içine hapsederek başımın üzerine yasladı.

“Gözlerime bak ve kıskanmadım de Toprak.”

Bacaklarımdan kavradığı gibi beni kucakladı ve kollarının arasına aldı. Koridordaydık. Merdivenlerdeydik. Basamakları, cennetin yahut cehennemin katmanlarını arşınlar gibi çıkıyor-duk, ikisinin farkı kalmamış gibiydi. Yolunu hafızası tamam-lıyor olmalıydı çünkü gözleri de yolda değildi, aklı ya da fikri de yolda değildi. Yatak odasıındaydık. Aylar önce beni yatırdığı, kollarının arasına alıp uyuttuğu, uyandırmaya kıyamadığı fa-kat benim onu terk etmeye kıydığım yatağındaydık. Zihnim on-larca ânını silmiş olsa da o gece kalbimi tutuşturan alevin bir daha sönmediğini hep bildiğim bu odadan kaçmıştım çünkü başka şansım yoktu ve şimdi bütün bunları unutmak zorunday-dım.

Her şeye rağmen onu bir daha terk etmek istemiyordum.

“Sen gözlerime bakıp bir daha gitmeyeceğim demeden ol-maz,” dedi.

“Gitmek istemiyorum,” dedim.

“Gitmiyorsun.”

“İstemiyorum.”

“Saçma sapan insanlarla muhatap da olmuyorsun.”

“Onca derdimize bunu eklediğine inanamıyorum, Toprak...”

Ufacık, kesik bir soluk verdi ve havaya, ağırlığı tonlar çeken bir ızdırap karıştırdı. “Dertten hiçbir şey anlamıyorsun, Bahar.”

“Çok güzel olmuşsun.” Yanıma uzanmıştı. “Çok... çok yakış-mış.” Bir süredir hiçbir şey demeden beni izliyordu.

“Nasıl sıkıtiğini bir de bana sor...”

Parmakları göğsümü derin bir vadi misali ayıran mayonun asklarına gitti. “Artık sıkılmıyor.”

Artık sıkılmıyordu çünkü beni bir mengenenin kısılcasına almış gibi nefes nefese bırakan şey bu kez iki beden küçük mayonun kalın askıları değildi. Bünyeme acıdan başka her hissi ağır ağır zerk eden bir işkencenin parçasıymış gibi o askıları üstünden sıyıran parmaklarıydı. Ellerim karıncalanmaya başladı. Tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı araladım ama ağzımdan çıkan bölük pörçük kelime kırıntılarının yarısının bile anlaşıldığını sanmıyordum. “Hay...”

“Efendim?” Dudaklarının tenimde uyandırdığı his, sırttıgına delaletti. “Anlamadım?”

“Hayret!” dedim bir kez daha çabalayarak. “Bana bakmaya çalışırken... aslında.. bakıyor muydun?”

Başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. “Sana bakmamaya çalışırken bunu üstünden nasıl çıkaracağımı düşünmemeye çalışıyordum.”

Fazla düşünmesine gerek olmamıştı. Göz açıp kapayınca kadar üstümdeki her fazlalıktan kurtulmuştu. Anbean ürperen bedenim bir yay misali geriniyordu ve parmaklarım uyuşuyor, kalbim sıkışıyor, tenim yanıyor, gözlerim kararıyordu.

Yerimden doğrulup gömleğinin şeritlerine uzandım.

Kemerinin çıkması lazımdı. Pantolonunun çıkması lazımdı.

Çok şeyinin çıkması lazımdı.

“Yat...”

“Ama...”

“Yat. Vc gözlerini kapat. Sadece gözlerini kapat... Sadece kapat.”

Gözlerimi kapattım. Bu oda çok soğuktu. Çok sıcaktı. Buz gibiydi. Ateşler içinde yanıyordu. Beynimin çeperleri buz

rutmuştu. Damarlarımda ateş akıyordu. Yanarak mı ölmekti, donarak mı ölmekti, hangisini ölüyordum, bilmiyordum.

Bir ihtimal daha vardı.

Bu gece burada ölüp burada yeniden doğmak.

Belki bir ihtimal.

Bir ihtimal daha.

“Erkencisin?”

Sabahın sekiz buçuğunda ayağa dikilmeme mi şaşırmıştı yoksa beni bambaşka bir sabah bambaşka bir ülkede aynı vaziyette bulmasına mı, emin değildim. Zaten emin olamayacak kadar sersem ve uykuluydum. Belki hâlâ sarhoştum.

“Hadi hadi itiraf et. İçinden *yine çıkmış masaların tepesine* diyorsun, değil mi?” dedim.

Dudağının kıyısından gülümsedi. Kurumuş dudaklarını hakkıyla aralayamıyordu bile, afyonu patlamamıştı. “Yoo,” dedi, kalçasını masanın kenarına yaslayıp yanıma ilişirken. “Bu evin pencereleri bir parça yüksek. Londra’nın havası da sisli, malum. Anlıyorum yani. En ferah manzara yine burada sayılır.”

Bir müddet ağır ağır kıvıldanan bir çamur tabakasını andıran Thames’i izledik. Şehrin üzerine ince bir toz tabakası gibi örtülen gümüş rengi pus, âdeta günün aymasına izin vermiyordu. Belki de manzarayı söylediği kadar ferah bulmamıştı. Sırtını ona dönüp masadan kalkmış, bana bakıyordu. Manidar bir ifadeyle gözünü kırptı, “Ne o?” diye sorarken. “Ne zaman kaçacağını planlayamadın mı daha?”

Şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştım. Bir an için. “Ben...”

Yüzündeki tebessümün solmasını izledim. “Ciddi misin sen, Bahar?”

Derin bir nefes verdim. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Güzel,” dedi, garip, rahatlamış fakat yine de garip bir sesle. Gözlerini manzaraya dikmişti. “En azından dosdoğru kalkıp gitmiyorsun.”

“Bana kızıyor musun sen?”

Hakkı olmayan ve olmadığını bildiği bir kızgınlıkla bana döndü, kızgınlık değilse de kırgınlıkla. Gözlerindeki çaresizliği zapt etmeye çalışıyordu ama başardığını söylemek güçtü. “Sana kızmıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Benden uzaklaşıyorsun. Beni kovuyorsun hayatından. Beni gördüğün yerde kalkıp gidiyorsun. Ama sonra, gecenin bir yarısı... Peşimden geliyorsun. Ufacık çocukların peşine takılıp buluyorsun beni...”

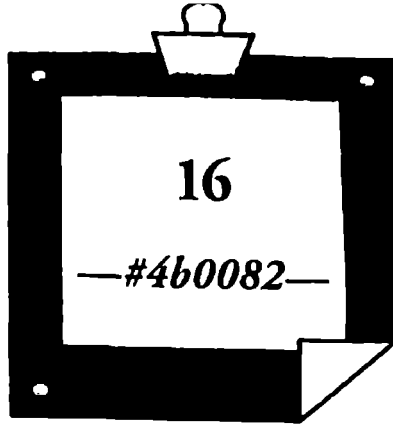
Dudağında ufacık bir tebessüm oluştu; ânında acılaştan, kekre, buruk bir tebessüm.

“Sonra ben... umutlanıyorum. Senin de umutlandığını sanıyorum. Bana çok kızdığını, seni çok kırdığımı ama içinin tümüyle bu kızgınlıktan ve kırgınlıktan ibaret olmadığını... Kırıp dökerek de olsa bir şeyleri başarabileceğimizi... Ama sonra sen kalkıp gidiyorsun yine. Kırıp dökmek için mi kaçırıyorsun, Bahar? Kırıp dökerebilirsin! O... bana öğret dediğin yumrukları, istediğin kadar geçirebilirsin bana. İstedığın kadar. Yorulana kadar. Ben yorulmam. Canımı acıtabilirsin. Canımı gerçekten, isteyerek, kırıp dökerek acıtabilirsin, baştan almak için ihtiyacın olan buysa.”

“Baştan almak?”

Cevap vermemi garipsemiş gibi bana baktı. Belki de garipsemediği şey sesimdeki garip olduğu şüphe götürmeyecek tınıydı.

“Ne kadar geriden?” dedim, şaşkınlığını daha da büyüterek, “Ahu’nun sana âşık olduğunu hiç mi farkında değilsin, Toprak?”

Değildi. Olsaydı dünyanın en olmadık dokuz kelimesini bir araya getirmişim gibi bana bakmazdı. Farkında olmadığı gibi, artık sakın de değildi. “Sen ne diyorsun, Bahar?! Ne saçma bir şey söylüyorsun şu an?!”

Anlayışlı ve insaflı bile sayılmazdı.

“Saçma bir şey söylemiyorum.”

“*Bu* mu yani? Bu yüzden mi çekip gittin? Gidiyorsun...” Sesi titredi. “Gideceksin?”

“Toprak bak...”

Umutsuzca ellerini iki yana açıp yukarı kaldırdı. “Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin ya?” Sanki göklerden çare dileniyordu. “Ahu, Tunç’la beraber! Tunç’la!!! Benim kuzenimle!!!” Hangi hissin üste çıkıp prangalarını kendisine geçireceğine zihni de kalbi de karar veremiyor olmalıydı, öfkeden mi yoksa çaresizlikten mi kıvrandığını o da bilmiyordu, ben de. “Nasıl düşünebilirsin ya bunu? Nasıl!?”

“Kimsenin içini bilemezsin, Toprak.”

“Ama sen bilebilirsin, öyle mi? Bilebilirsin ve böyle bir yargıda bulunabilirsin!”

“Bazı şeyleri senden daha iyi bilebilirim, evet.”

Gözlerinde insanı iliklerine kadar tutuşturan bir alev parladı. “Senelerdir görmediğin kardeşinin bana olan duygularını, benden daha iyi bilebilirsin yani?”

Söyler söylemez pişman olmuştu. Üstelik söylediğinde onu haksız çıkaran bir şey yoktu bile. Kendi durduğu yerde, kendince doğru ve haklıydı. Herhangi bir insanın gardını tuz buz edecek bir öfkenin karşısında direniyor ve taş olup çatlatmak için güçlkle duruyordu. “Ben... senin için öyle demek isteme...”

“Bir şey demedin. Ahu’yu senelerdir görmediğim doğru. Bunun sebeplerinden biri de aslında tam olarak...” Vazgeçtim çünkü anlamsızdı. “Anlatamam bile. Bir anlamı yok. Ya da var ama bir işe yaramaz.”

Kaşları çatılmıştı. Dudağı, almak üzere olduğu bir felaket haberinin acısını peşinen çekmeye başlamış gibi bükölüp kalmıştı.

“Tek söyleyebileceğim, ne yazık ki evet. Senden daha iyi bilebilirim. Ve biliyorum da.”

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Bedeni sanki hissizleşmiş, bakışlarındaki anlam uçup kaybolmuştu. Onu bu manasız ve çözümsüz çukurdan çıkaracak şeyin ne olduğunu artık düşünmüyor gibiydi yahut belki daha kötüsüydü.

Bu çukurdan çıkacağına inancı kalmamıştı.

“Kapı çalıyor,” dedim.

Cümlemi yersiz buldu. Sabahın bu saatinde böylesine mü-nasebetsiz bir şiddetle çalınmakta hatta belki yumruklanmakta olan kapıyı duymaması imkânsızdı. Buna rağmen gidip açacakmış gibi de görünmüyordu. Belki de bir kâbusta olduğumuz ve henüz uyanmadığımız düşüncesindeydi.

Onun yapmayacağı işi birinin yapması lazımdı.

Kapıyı açtığımda Ahu’yu karşımda buldum.

Belki de sahiden bir kâbusun içindeydik.

“Ahu? Sen n’apıyorsun burada?”

Ahu bir elini Toprak’ın kapısının kolonuna yaslamış, içeri girmesine bir engel varmışçasına girişte duruyordu. Engel olarak beni gördüğü sanırım söylenemezdi, zira karşısında olmama şaşırılmış görünmüyordu. Yüzündeki ifade manidar değildi. Sadece yorgundu. Ve yalnız değildi. Tunç ile birlikteydi.

“Merhaba,” dedim. “Girsenize.”

Ahu ile Tunç içeri girdi. Toprak ile karşılaşmaları da eşit derecede olaysızdı. Sanki az önce burada, başrollerinin bir kısmını kendilerine dağıttığımız can sıkıcı melodramın birer parçası değillermiş gibi alelade bir şekilde salona yürümüşlerdi. Âdeta pazar sabahının köründe İstanbul’dan Londra’ya gelip bizi burada bulmuş olmaları, dünyanın en olağan şeyiydi.

“Hoş geldiniz,” dedi Toprak.

“Rahatsız ettik sabahın köründe, kusura bakmayın,” dedi Tunç. Cümlesi nazikti fakat canı sıkıkına benziyordu. Kimse-nin binlerce mil yolu sabahın köründe hayırlı bir iş için gelmeyeceği ortadaydı.

“Estağfurullah,” dedim, benim üstüme düşüyormuş gibi.

“Böyle pat diye çıkıp gelmek biraz garip oldu,” diye devam etti Ahu. Durumu garip bulması umut vadediyordu; bizi, üstüne üstlük böyle bir anda gafil avlamış olmasından memnuniyet değil de az da olsa rahatsızlık duyması herhalde merhametli bir tepkiydi. “Sadece...”

“Sadece insanı biraz korkutuyorsunuz şu anda...” Toprak’a baktım. Henüz dakikalar önce, birbirinin içine geçip zehirli bir safra hâline gelen öfke ve çaresizliğine şimdi bir de korkunun eklendiği doğruydu, yalan söylemiyordu. “Hadi söyleyin, ne oldu, kötü bir şey mi var?”

Ahu az evvel üstünde oturduğum masanın başına geçti, iskemlelerden birini çekip oturdu. “Konu biraz uzun,” derken, çantasından çivit mavisi bir dosya çıkarmıştı. “Birkaç hafta önce

bir telefon aldım. Kosovalı Medya Grubu'ndan. Dijital Medya bölümü için benimle görüşmek istiyorlardı... Gerçek habercilikle alakası falan olmayan *medya devleri* hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz.” Gözleri beni es geçmiş, Tunç ve Toprak'a kaymıştı. “En azından ikiniz... Neyse... Yine de gitmeye karar verdim görüşmeye. Hiçbir şey için değilse de dertleri neymiş anlamaya...” Gözlerinde, sanki anlatmayı atladığı bir şeyin ağırlığı varmışçasına kirpikleri titremişti. Devam ettiğinde sesi alay yüklüydü. “Geleneksel medyanın çağın gerisinde kaldığının farkındalarmış, Zeposta'daki işlerimi biliyorlarmış, katkımın büyük olacağına eminlermiş, geleceğimi garanti altına alacak rakamlara kısa sürede ulaşacağımdan da şüphem olmamalıymış... birtakım mavralar.”

“Ne var o dosyada, Ahu?” diye sordu Toprak. Sesinden sabredemediği anlaşılıyordu.

Ahu *pekâlâ* dercesine başını salladı. “Görüşmeye gittiğim gün, oradan ayrılmadan, beni, eğer evet dersem çalışacağım ekiple tanıştırmaya götürdüler. Ekip dediysem de öyle 3-5 kişi sanmayın, epey bir insanın elini sıktım o gün. Hiçbirinin adını şu an hatırlamıyorum bile...” Küçük, istemsiz bir es verdi. “Zaten önemli olan benim birinin adını hatırlamam değilmiş. Biri *benim* adımla aklında tutmuş... Birkaç gün sonra, Zeposta'ya adıma bir evrak geldi. Çok Gizli ibaresiyle gönderilmiş bu dosya...” *Çok Gizli* ibaresi, çivit mavisi dosyanın üzerinde beyaz bir yara bandı misali parlıyordu. “Elimize zaman zaman böyle dosyalar ulaşır. Ama bunların çoğu, ipe sapa gelmeyecek kadar uçar ve dayanaksız iddialar olur. Ya da basit bir araştırmayla kolaylıkla bulunabilecek bilgilerin çok gizli bulgular gibi pazarlanmasından ibaret çöp yığınları.”

“Ama *bu* sizi İstanbul'dan buraya kadar getirdiğine göre, basit bir çöp yığını değil herhalde?” Zaten hayatının en mutlu ve huzurlu gününü yaşıyor sayılmayan Toprak; derin bir sabırsızlık

içerisinde söze dalmıştı: “Ahu, nedir şu siktiğimin konusu, anlatacak mısın artık?”

Ahu kaşlarını çattı. Bakışlarını fevri bir hınç bürümüşü. Benim az evvel Toprak’ın hayatını, kendisinin ona âşık olduğunu söyleyerek zindan ettiğimin ve ona biraz anlayış gösterse iyi olabileceğinin farkında değildi. Zaten farkında olsa da göstermezdi. “Siktiğimin konusu, Toprak,” dedi dosyayı hiddetle eline tutuştururken, “hakkında bir yığın suç iddiasında bulunan kişinin, ortağınız Soner Mutafoğlu olması.”

Salonun içinde sessiz ve soğuk bir rüzgâr esti.

“Nasıl yani?” dedi Toprak, dehşetten çok şaşkınlıkla. Gözleri Ahu’dan Tunç’a kaymıştı fakat Tunç’un bakışlarında da herhangi bir yanıt yoktu.

“Bilmiyorum, abi. Gerçekten bilemiyorum, akıl alır gibi değil...”

Bu cevabı ilk kez almadığı belli olan Ahu, Toprak’a dönüp elinde kalakalan dosyayı geri aldı. “Zarfın üstünde gönderen adresi yoktu. İmzasızdı. Sadece kişiye özel, gizli bir belge olduğu ve benden başkası tarafından açılmaması gerektiği yazılmıştı, o kadar. Zarfı açtığımda, içinde küçük bir not kâğıdı buldum. Bu bilgilerin bir süre önce ona gönderildiğini ama kendisinin bunları kullanmasının mümkün olmadığını yazmıştı...”

“Esas kaynak, başka bir gazeteci yani...” dedi Toprak.

Ahu’nun elindeki bir avuçtan daha büyük olmayan kâğıt parçası, sözünü ettiği not olmalıydı. “*Sana güveniyorum,*” dedi notu okuyarak. “*Bu haberi ancak senin gibi biri yapabilir. Bunu elini sıktığım an anladım.*”

“Kosovalı Medya Grubu çalışanlarından biri...”

Sesimi duyan Ahu’nun bakışları bana döndü. Toprak ve Tunç’un bakışları da. Varlığımı unutmuşlardı sanki, belki de bunun için gösterdiğim çaba amacına ulaşmıştı.

“Bu haberi *yapamayacak* olan Kosovalı Medya Grubu çalışanlarından biri,” diye düzeltti beni Ahu. “Bu haberi yapamaya-cağı bir yerde çalıştığı için bana... *hâlâ* bu haberi yapma, gerçeği ortaya çıkarma özgürlüğü olan bana yollayan birisi...”

Tunç sırtını pencereye döndü ve dirseklerini soğuk cama yasladı. Sıkkındı ve göğsünde söylemek üzere olduğu şeyi nasıl toparlayacağını bilememenin ağırlığı vardı. “Gerçek olması için kanıtlamamız gerekiyor, Ahu,” dedi bekleyişini nihayete erdire-rek. Masaya geldi ve Ahu’nun önündeki dosyayı aldı. Elini sür-mek dahi istemediği bir musibeti tutarmış gibi dokunuyordu ka-ğıtlara. “İkimiz de okuduk. Sen de biliyorsun. Bunun içinde şu an kanıt teşkil edebilecek bir şey yok.”

“Ama kalkıp buraya gelmenize sebep olacak kadar ciddi bir şey var.”

Söylediği doğrudu. İki kişiyi saatler içinde kıtanın bir ucundan diğerine getirecek kadar büyük iddialar vardı. Ve Tunç da haklıydı çünkü dosya bir iddianame değil, isimsiz bir itirafçı mektubu niteliğindeydi. Soner Mutafoğlu’nun geçmişteki iş or-taklıkları ve bağlantılarına değiniyor ve doğrudan veya dolaylı olarak karıştığı yolsuzluk ve usulsüzlükleri sıralıyordu. Suçlama-ların büyük bölümü, yedi sene önce %48 ortaklık payı ile giriş yaptığı ve iki yıl evvel ortaklıktan çıktığı sağlık grubunun ope-rasyonları hakkındaydı.

“Haksız rekabet... Tesislerinin yapımı ve yenilenmesi aş-a-masında firmalara sunulan orantısız komisyonlar... İlaç alımla-rında, ihale koşullarının belli şirketler için esnetilmesi... Tedarik sürecinde yapılan gizli anlaşmalar... Piyasa değerinden yüksek fiyat ile alınan ekipman ve teçhizatlar ve bu yolla oluşan hak-sız, kayıt dışı gelir.” Liste uzayıp gidiyordu lakin Toprak elindeki kâğıtları lime lime edecek kadar hatmetmemişti henüz. “Ahlaki sınırlar dâhilinde olmayan ilaç promösyonları ve teşvikler...”

Tunç acı acı güldü, dudaklarını ısırarak. “Abi anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum! Biz... Biz tam bir sene önce yatırımcı ararken, tam olarak *bu* türden pislikleri kendimizden uzak tutmak için kırk takla atmadık mı? Bunlar nasıl olup da ortaya çıkmaz ya? Bunca şeyin aslı varsa... Bırak hepsini, yarısının bile aslı varsa, ortaya çıkmaz mıydı? Hiç yoktan kokusu çıkmaz mıydı? Anlamıyorum!”

Açıkkçası bu türden konularda Toprak’ın ince işçiliğe girip polislik yaptığını pek hayal edemiyorum...

Midem bulanmaya başlamıştı.

“Kurumsal suç...” dedim Tunç’a dönerek. “Doğru insanlarla çalışmak... Bu işin polisliğini yapmak...” Gözlerim istemsizce Toprak’a kaydı. “Metin Bey’le olan yemekte konuşulanlar tam da bunlar değil miydi?”

“Doğru...” dedi Tunç kapkara bir sesle. “Yani o gün orada... Gözümüzün içine baka baka... Bizimle *bu* muhabbeti yaptı... Ben gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum!”

Toprak sessizdi.

“Unutmamamız gerekir ki,” dedi Ahu, “Soner Mutafoğlu dikkat çekici bir profil. Göz önünde, büyük, riskli denebilecek yatırımlara girmekten çekinmeyen birisi. Bu türden kişilerin mesleki komploya maruz bırakılmaları da yaygındır. Bir tür lekeleme kampanyası gibi... Elbette bu bir ihtimal, araştırmadan bilemeyiz.”

“Araştırmak *zorundayız*,” dedi Toprak, sessizliğine nihayet son vererek.

Tunç karanlık bir ifadeyle kuzenine baktı. “Peki ya sonrası? Ya yarın öbür gün kendimizi de bu çamurun içinde bulursak? Mesela bizim şirketimiz için de böyle bir suç listesi geçerse elimize? O zaman da isimsiz cisimsiz bir çeteleye güvenip kendi işimizi mi deşeceğiz?”

“Hayır. Hiçbir şeye güvenmeyeceğiz. Şimdi de güvenmiyoruz.” Toprak’ın sesi kırk kat toprağın altından yükseliyormuş ya da yükselemiyormuş gibi boğuk, dirayetsiz çıkmıştı. “O gün gelirse, onu da araştırmak zorundayız diyeceğiz. Umarım demek zorunda kalmayız.”

“Başlamamız gereken yer kaynağa ulaşmak,” dedi Ahu. “İlk olarak, bunu bana gönderen kişiye ulaşmalıyız... Kendisi her ne kadar bu bilgilerin ona da başka birinden geldiğini belirtse de bu konuda bize en fazla yol gösterebilecek kişi yine de o.” İç çekti. “Ve ben, dediğim gibi, o gün Kosovalı’da kaç kişinin elini sıktığımı bile bilmiyorum.”

“Ama ben kaç kişiden biri olabileceğini biliyorum.”

Ahu’nun bakışları bana döndü. Tunç’un gözlerinde merak, Toprak’inkilerde ise kuşku vardı. Devam ettim: “En azından bir tahminim var. Hüma...”

Baştan almam lazımdı.

“Soner Mutafoğlu bizim yayıneviyle bir kitap projesi üzerinde çalışıyor. Ve bildiğiniz üzere işin araştırma, görüşüp bilgi alma kısmıyla ben ilgilendim...” Biliyorlardı. Toprak’ın bilmek dahi istemiyormuş gibi bakması, bildiği gerçeğini değiştirmiyordu. “Tabii, bu tür bir kitabı yazmak benim işim değil. Bu yüzden Hüma içeride bir ekip oluşturtacağını söyledi... Kim, ben de tam bilmiyorum... Belki bizim ekipten birileri...”

“Belki de medya grubundan...”

“Evet,” dedim Tunç’u onaylayarak. “Hüma, Saffet’ten bu iş için destek almış olabilir. Ondan bu işe birkaç gazeteci vermesini istemiş olabilir. Neticede onlar meslek gereği bu işi yapmak için daha donanımlı... Bana nedense bu kişi içeriden biriye, onlardan biri olabilir gibi geliyor... Her ne kadar kim olduklarını bilmesem de.”

“Belki de bilebilirsin,” dedi Ahu. Ve küçük bir es verdi. “Olmaz mı, abla?” Küçücük bir es. Küçücük bir es ve iki kişilik ıssız.

kupkuru, çorak tarihimizin en içten, en derin, en hakiki, en sıcacık *ablası*. “Yani...” diye devam etti, kendini ve tavrını serinletmeye çalışır gibi, “o kişiyi bulmaya en yakın insan sen olabilirsin.”

“Denerim,” dedim, tüyleri diken diken olan kollarımı sıvazlayarak. Bu bir zeytin dalıydı ve bir zeytin dalını reddedemedim, her şeye rağmen. “O kişinin ya da kişilerin kimler olduğunu bence bulabilirim. Yani bulurum.”

“O kişi kimliğini gizlediğine göre açıktan kendisine yaklaşmasını istemiyordur,” dedi Toprak. Sesi tavizsiz ve sertti. Az öncesine kadar bu konunun ucunu bucağını görmekte ısrar eden kendisi değilmiş gibi davranıyordu. “Ben de bu işin köküne inmemiz gerektiğini düşünüyorum ama azami dikkati göstererek...” Ahu’ya döndü ama bir değil, iki kişiye konuştuğunu ikimiz de biliyorduk. “Her adımın artısını eksisini çok iyi tartmak zorundayız. Kısacası bundan sonrasını bu şekilde değil, daha sağlam bir kafayla kararlaştırmamız gerekiyor... Üstüne iyi bir uyku uyuduktan sonra mesela.”

Tunç iliştği yerden kalktı. Beden dili gitme vakti olduğunu söylüyordu, az sonra aralayacağı dudakları gibi. “Evet, haklısın,” dedi. “Bu şekilde konuşup planlanacak bir konu değil bu. Daha müsait bir zamanda konuşmalıyız.” Toprak’a döndü. “Biz kalkalım. Zaten sabahın köründe çat kapı geldik. Hadi Ahu.”

Tunç kapıya doğru ilerlemişti ama onu takip eden Ahu değil, Toprak’tı. Ahu masaya doğru eğilmiş, dağılmış kâğıtları topluyordu. Hareketleri ahesteydi. Henüz dakikalar önce, aynı masanın üzerinde kendisinin kulaklarını çok başka, bambaşka sebeplerle anmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikri var mıydı? Şimdi ne olacağını düşünüyordu? Hemen şimdi. Bugün. Yarın. Bundan sonra? Kader bizi hiç beklemediğimiz bir yerden daha mı bağlamıştı, her şeyin sonunda olup biten bir kez daha bu muydu?

“Ahu,” dedim, pürüz pürüz sesime aldırmadan. “Ben yardım cdeceğim sana. Yani... size. Elimden geldiğince.”

Ahu'nun dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm kanatları gibi oldu, kısacık bir an. Yanımdan geçerken, “Sağ ol,” dedi. Yüz çizgilerinin ne kadar yumuşak ve çehresinin kıvrımlarının ne denli dostane olduğunu, olabildiğini fark etmiştim hayretle. Büyümüştü. Olgunlaşmıştı. Koskoca, dünyaları fethedebilecek kadar cesur bir kız olmuştu. İlk kez fark ediyor olmam acıklıydı.

Peş peşe kapıya doğru yürüdük. Toprak'la Tunç çok da ilerlememiş ve ilerlemeyecek bir konuşmanın son kelimelerini topluyorlardı sağdan soldan. Biri tamam diyordu, ötekisi halledeceğiz diyordu.

Tamam değildi ve kolay kolay halledilmeyeceğini herkes biliyordu.

Ahu çıktı. Tunç'la art arda indiler merdivenlerden. Geride karanlık bir boşluk kaldı.

Her şey karanlıktı.

Ve her şey boş.

“Toprak dur.”

İçeri geçmekte olan Toprak döndü, bana baktı. Şaşkındı. Belki, yaşadığımız her şeyin sonunda, benim de gidenlerden biri olmamı beklemişti ve gittiğimi görmediğine şaşırarak dermanı kalmamıştı.

“Nereye?” dedim.

“Ben...” dedi. Öylece durdu.

Yanına gittim. Kollarımı beline sardım. Başımı, bir dağ gibi dik durmaya çalışan sırtına yasladım. Ellerim, artık sadece içini yakan nefesler alıp veren göğsünün üstünde birleşti. Karanlığı yok edemez, boşluğu dolduramazdım.

Ama sarılabilirdim.

Dönüp gözlerime baktı. Kaşlarının arasında, onları birbirine hayretle yaklaştıran iki dik çizgi belirmişti. Sadece hayret miydi? Belki de mutluluktı. Mutlu olamayacak kadar yorgundu. Hatta yorgun dahi olamayacak kadar tükenmiş. Dudaklarını araladı fakat kelimelerin oraya uğramaya niyeti yoktu sanki. Toparlanıp bir araya gelememişler ve anlamlı bir bütün olamamışlardı. Belki de anlamlı bir bütün olması gereken kelimeler değildi.

“Sen de gidersin sanmıştım,” dedi.

Sesinin küskün bir çocuktan farksız çıkacağını bilse muhtemelen konuşmazdı. Dudaklarımı dudaklarına kapatarak onu susturacağını bilse yine konuşurdu ama. Öperek susturulmaktan hoşlanmışa benziyordu.

“Neden?” dedim.

“Çünkü...”

“Pes ederim diye mi düşündün? Vazgeçerim diye mi?”

Yanık toprak gözleri daha parlak bir toprak rengi oldu. Vazgeçmediğimden çok neden vazgeçmediğimi merak eden bakışları, bakışlarıma kapandı.

Sanki her an vazgeçerim korkusuyla.

“Seni bu hâlde yalnız bırakmayacağım,” dedim.

Korku gitti. Bakışlarına oturan o gizli saklı korku değil, apansız bir kederdi bu defa. “Belki de gitmen daha iyi bir fikirdir,” dedi. Güçlkle yutkundu.

“Gitmem?”

“Bütün bu pisliğe bulaşmaman...”

“Gitmem?” dedim, gitmeyip ona daha da yaklaşarak.

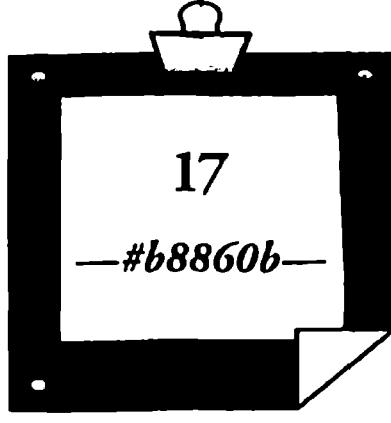
Dudaklarını araladı. Ufacık bir soluk aldı. Bu defa yutkunmadı. Galiba yutkunamadı. “Gitmen her zaman fikirlerin en kötüsüdür.”

İki elini tutup belime sardım ve başımı göğsüne gömdüm. Yorgundum. “Bir yere gitmiyorum,” dedim. “Bir yere gitmiyorum çünkü bu işin üstüne beraber uyuyacağız.”

Başımı kaldırıp bana baktı. Bir kâbusa, hatta bir sürü kâbusa uyandığımız bu sabahı bir yerinden yakalayacaktık, bana inanırsa yakalayacaktık. Elimi tutacaktı ve biz o yatağa dönüp uyuyacaktık. Bu salonda kaybedilmiş bir sürü savaşın görünmez kalıntıları vardı ama önemi yoktu. Üstüne basacak ve bu salondan çıkacaktık.

Önümüzdeki savaş her neyse, ondan da çıkacaktık.

Kazanarak.

Kafatasımı matkapla deliyorlarmış gibi bir sesle irkildim. İrkilmiştim, henüz uyanmayı becermiş sayılmazdım. Başucumdaki telefonun alarmı çalıyordu ama çalmasına daha çok zaman olmalıydı. “Ne oluyor ya?!”

Paldır küldür ve sessiz küfürler ederek yataktan kalktım ama en sesli ve okkalı küfürler bile bu gürültüde zaten duyulmazdı. Ses dışarıdan geliyordu. Pencereye çıktım. Daha da beteriye. Acı çığlıklarıyla ortalığı ayağa kaldıran bizzat benim arabamdı ve bu tantananın sorumlusu ne masum biriydi ne de yabancı biri. “Toprak!?”

Geniş geniş sırtarak bana bakıyordu.

“Ne yapıyorsun sen ya?” diye bağırdım olabildiğince sessizce.

Geniş geniş sırtmayı sürdürdü. Üstünde heybetli omuzlarını kavrayan deri ceket, bir kolunun altında da kaskı vardı. Motorunu arabamın hemen yanına dayamış, gerine gerine üçüncü kata bakıyordu. “Özlemişsindir!” diye bağırdı, utanması arlanması yokmuş gibi. Gibisi fazlaydı. “Bir nostalji yapayım dedim!”

Arabamın alarmı susmuyordu. Ne yapmışsa yapmıştı ve bir mantık dâhilinde çalışması gereken sistemin hakkından gelmişti. Apar topar üzerimi değiştirip merdivenlere fırladım. Bu filmi bir yerden hatırlıyordum. Nostalji anlayışının bir kez daha üzerinden geçmemiz gerektiği aşikârdı.

“Nostalji anlayışın gözlerimi yaşarttı,” dedim alarmı nihayet susturmayı başararak. “Ya da kulaklarımın zarını deldi desek daha doğru olur.”

“Ben de anlamadım ki,” diye cevap verdi, suratında yersiz bir şaşkınlıkla. “Bu kez telefonunu değil, doğrudan alarmını çaldırıp bir değişiklik yapayım dedim ama bu nedir, kızım? Tank mı bu, nereden bulup taktırdın bu alarmı sen?”

“Hiçbir fikrim yok! Bugüne kadar bir kere çalmadı zira!”

Motorun arkasına taktığı ikinci kaskı tutup başıma geçirmeye kalktı. “Madem indin, hadi gidelim,” diyordu gülererek.

Pijamalarımınla değildim ama birkaç yıkama sonra pijama olacak iki beden büyük ev tişörtüm ve şortumla hiçbir yere gidecek de değildim.

“Madem geldin, yukarı da çık,” dedim arkamı dönüp apartmana doğru yürüyerek.

Fazla uzatmadı. Huysuz bir kedi gibi mırılayarak peşimden gelmek için iki değil, bir dakika bekledi. Kapıyı gürültüyle çekerek daireye girdiğinde beni salonda hazır ve nazır bulacağını umuyor olmalıydı ama unuttuğu bir şey vardı.

Planlarıma göre hâlâ uyku saatimin içindeydik.

“Bu ne uykusu?” dedi kanepenin üzerinde battaniyelere sarılıp yattığımı görünce. “Öğlen oldu, öğlen!”

“Benim için değil,” dedim. Başımın üzerindeki ceket çıkarmasını işaret ediyordum ama o bu emre uymaya niyetli görünmüyordu.

“Ne rahat bir patronun var senin öyle! Bir patronum olsaydı, o kişi Hüma olmadığı için seni kıskanırdım.”

“Ama yok ve sen öğle vakti motoruna atlayıp, uyuyan bir insanın kapısına dayanabiliyorsun!”

“*Aslında adresini bile bilmemen gereken bir insanın*’ kısmını atladın,” dedi sırtarak. Ceketini çıkarmış, hatta çıkarmakla

kalmayıp salonun bir köşesine savurmuştu. Üstelik savurduğu rek şey ceketi de değildi.

“Uyuyacağım ben,” diye söylenmeye devam ettim, kollarının arasında orta ebatta bir koli misali yatak odasına doğru taşınırken. “Bugün öğlene kadar uyumak için izin aldım!”

Cevap vermiyordu. Odaya girince beni yatağa bıraktı ve yanıma uzandı. “Ben yalnız uyumayacaksam,” dedi gözlerini tavana dikerek, “bu senin de yalnız uyumayacağın anlamına gelmiyor mu?”

Doğrudum. Sırtımı yastıklara yaslayıp ona doğru eğildim. Başını çevirmemişti. Dudaklarındaki muziplik çekilip gitmiş, bana dönmeyen bakışlarına mahzun bir ifade oturmuştu. Canı sıkıktı. Varlığını esir alan o müthiş sıkıntıyı bir iyiyim numarasının içine ancak bu kadar süre gizleyebiliyordu.

“Aynen öyle,” dedim.

Sesimi duyunca bana doğru döndü. Gözleri merakla benimkilere çevrilmişti. Boynunun altına ilıştirdiğim yastığa kafasını gömdü usulca. Şakaklarında gezdirdiğim parmaklarım içerideki sıkıntıyı alıp götüremezdi belki ama onu bir nebze de olsa gevşetmeyi başarmıştı.

“Biraz daha iyi misin?” dedim.

“Biraz daha iyi olabilirim,” dedi. Gözleri kapalıydı. Kaşlarının arasındaki çizgi belirsizleşmişti. Dudaklarının kıyısında buruk bir tebessüm vardı. Hâlâ yorgun, hâlâ sıkı ve huzursuzdu ama biraz daha iyiydi.

“Konuşmak ister misin?”

“Bilmem...”

“Neler yaptın... Anlatmak istediğin bir gelişme var mı?”

Yoktu. Susmak istiyordu çünkü konuşmaya değer bir arpa boyu yol katedememişti. Londra’dan döneli dört gün oluyordu. Vaktiyle yönetim kurulundan yönetim kuruluna uğradığını söylediği şirkette belki bir senede geçirdiğinden daha fazla vakit

geçirmişti. Ve bu süre zarfında kuvvetle muhtemel Tunç'la birbirlerinin canını sıkmaktan öteye gidememişlerdi. Soner'le alakalı, şirket içinde açık açık işlenmiş bir suç unsuruna rastlamamışlardı. En azından şimdilik. Bu aslında iyiye işaretti ama işaretlerinin iyi olanlarını görebilecek ruh hâlinde değillerdi. Hâlihazırda gördükleri, bildikleri ve onay verdikleri onlarca teklifin, sözleşmenin, bilançonun üzerinden geçseler de içleri hiç rahat değildi.

"Liste uzun," dedi bakışlarını bana çevirerek yeniden.

"Liste?"

Toprak Çelebi sahte bir kırgınlıkla kaşlarını çatı. "Tamamlamamız gereken liste elbette," dedi. Onu eğlendirdiğim apaçıktı. Bu elbette sıkıntıyla somurtup durmasından iyiydi. "Daha yapmamız gereken onlarca şey var." Gözleriyle gökyüzünü işaret etti. Gri bulutlar şehri istila etmeye hazırlanıyordu. "Bugün belli ki biraz yağacak."

"Yani motor tepesinde ıslanmak, bilmediğimiz kasabaların çamurlu yollarında benzini bitirip yolda kalmak için güzel bir gün, öyle mi?" dedim.

Gözlerinin içi minnetle parladı. "Yanımda kaldığın için çok teşekkür ederim," dedi. Sesi buruktu. "Yani bütün olanlardan sonra..."

"Sana acıdığım için yanında kaldığımı ima etmeye sanki çok yakınsın?"

"Belki de öyledir." Acı acı gülümsüyordu ve âdeta ciddiydi. "Ama öyle olsa bile buna da mutluyum."

"Senin için üzülüyor olmam sana acıdığım anlamına gelmez, Toprak," dedim bu kez ciddiyetle.

Sessiz kaldı. Mahcup olmuştu. Sanki dilinin ucunda söyleyip rahatlayamadığı kelimeler vardı.

"Ama?" dedim, döksün ve rahatlasın diye teşvik ederek.

"Korkuyorum."

Kaşlarını çatıldı. “Neden? Doğru söylediğime güvenmiyor musun?”

“Senin bana güvendiğine emin olamıyorum.” Cümlesinin, heklemediğim bir boşluğuma isabet ettiğini anlamış gibi elime uzandı. “Çünkü güvenini bir kez sarstım. *Güven, yamanmış bir söküktür* gibidir, derdi annem. Yırtıldığı yerden ne kadar güzelce dikişersen dik, dikiş izi daima kalır. Ben de sende böyle bir iz bıraktım işte. Sana yalan söylemiş olmam... Gerçeği günü geldiğinde benden değil, üstelik böyle kırıcı bir şekilde öğrenmiş olman... Belki de hiç dikilmeyecek bir söküktür.”

Üzüntüyle eğilen başını çenesinden kavrayarak kendime çevirdim ve parmaklarını avucumun içine aldım. “Bunu hatırlıyor musun?”

Soruma anlam veremeyen bakışları, avucumun içinde gezdi.

“Hatırlamıyorsun çünkü neyi hatırlaman gerektiğini görmüyorsun.”

Bilmece çözemeyecek kadar yorgundu ama çabalıyordu.

“Görmüyorsun çünkü gitti,” dedim. “Dikişlerin izi. Kayboldu.”

Küçük birer ümit pırıltısı, yanık toprak rengi gözlerine kızılımsı birer ışık hüzmeleri gibi doldu. “Peki, söküktür kapandı mı?” dedi.

“Zaman zaman sızlasa da idare ediyor,” dedim.

Avucumun içine bir öpücük kondurdu. “Söz veriyorum,” dedi nefesini usulca üfleyerek. “Her sızladığında üfleyeceğim. Ama sen de bana söz ver.”

“Neye?”

“Elimi hiç bırakmayacağına.”

Dudağımda beliren sıcak tebessüm, asık suratlı yağmur bulutlarını bile söndürecek kadar büyük müydü sahiden? Güneş yüzünü göstermeye başlamıştı, ortalık tatlı bir sarıya boyanıyordu.

“Hadi o zaman kalk. Yağmurluğunu giy,” dedi. “Güneşe de bakma, o yağmur kesin yağacak. Ama baştan anlaşılm, otostop motostop istemem. Listeye öyle bir madde eklenmesini kabul etmiyorum.”

Yerimden kalkmadığımı fark etmişti ama şimdilik aldırış etmiyordu. Yüzünde muzır bir ifade vardı. Açılmıştı ve kendine gelmişti. Zor da olsa.

“Uyuşukluk etmek de listemizin bir maddesi evet ama sırası yanlış, hanımefendi,” dedi. “Onu akşam içip içip sızdıktan sonra yapabilirsin mesela...”

“Gelemem,” dedim. “Üzgünüm, bugün olmaz.”

Üzgün olduğuma inanmış gözükmüyordu, oysa doğrudu. “Neden?”

“Öğle yemeği için bir sözüm var...”

Soru işaretleriyle dolu gözleri benimkilere dikildi.

“Bir iş arkadaşım...” dedim.

İşkillenmişti.

“O ofiste kimseyle pek arkadaşlık ettiğini sanmıyordum?”

Haklıydı.

“Bugün etmem gerekiyor.”

Daha da şüphelenmişti.

“Ne oluyor, Bahar? Kiminle? Ne amaçla?”

Basit bir öğle yemeğinin bu kadar sorgu suale tâbi olması düpedüz saçmalıktı ama bunun basit bir öğle yemeği olmadığını bilecek kadar zekiydi ve beni tanıyordu.

“Emre’yle.”

O da kim der gibi baktı yüzüme. Hatta *o da kim ve öğle vakti seninle yemek yemeye hangi vasıf ve yetkiyle cüret ediyor* der gibi.

“Emre, Soner’in kitap projesi için kaynak araştırması yapan ekibin başındaki kişi,” dedim. Yerimden kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladım. Gözü üzerimdeydi. “Hüma ile konuştum.

Saffet'ten bu iş için yardım istemiş, tahmin ettiğim gibi..." Buz gibi bir ifadeyle suratıma bakıyordu. "Saffet de işte... bu Emrelere vermiş işi..."

Bu Emreler tanımını ne tekin bulduğu söylenebilirdi ne de sempatik bulduğu söylenebilirdi.

"Ne yapacaksın peki?" dedi sonunda. Sesi ağzından sanki silah zoruyla çıkıyordu. "*Soner'i araştırırken yolsuzluk yaptığına rastlamış olabilir misiniz?*" mi diyeceksin *Emrelere?*"

Benim sesim ise sert çıktı, kastetmediğim kadar değil, kastettiğim kadar sert. "Bu kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Bana hakaret etme istersen."

"Bu *sana* mı hakaret şimdi?!"

Gözlerini gözlerime sabitledi ve usulca kulağıma eğildi. Bu defa kelimeler ağzından silah zoruyla çıkmıyordu. Bu defa kelimeler, kızgın birer kor tanesi olup zihnimi yangın yerine çevirmeye niyetliydi. "Senin aptal olduğunu düşünmek için dünyanın en büyük aptalı olmak gerektir."

Yutkunmakta güçlük çektim. Bunun pekâlâ farkındaydı çünkü gizlememe imkân yoktu. "Bana güvenmek zorundasın o zaman," dedim ellerini ellerimin arasına alarak.

"Hayır, seni korumak zorundayım."

Buna kızmam icap ederdi ama ben gülmüştüm istemsizce. "Ne koruması Allah aşkına?"

"Bahar, bu işin tehlikeli bir iş olduğunun farkında değil misin? Bu iddiaların en ufak aslı astarı varsa, suçu işleyen kimse ortalarda konuşulmasından hoşnut olmaz. Ve emin ol, yerin kulağı vardır."

Haklıydı ama beni dinlemek konusunda da çok kötüydü.

"Bak... O dosyayı bize gönderen kişi belli ki bu suçların ortaya çıkmasını *istiyor*. Kendisi bu haberi yapamayacağı için

yapabilecek birine göndermeye çalışmış. Belli ki doğruya ve adalete inanan biri... Emre'nin o kişi olmasına en ufak bir ihtimal varsa, bunu Soner'in adını duyduğunda verdiği tepki bile belli edecektir... O dosyadan haberi olup olmadığını *anlamaya* çalışacağım sadece. Bunun için hiçbir şeyi açık açık sormama gerek yok. Kendi PR'ını yapmaya çalışan bir iş adamının kitabını, onun adına yazmaya çalışan iki iş arkadaşı olarak sohbet edeceğiz, o kadar."

İfadesi yumuşamaya başlamıştı.

"Muhtemelen bomboş bir sohbet... Ama muhakkak işe yarar bir şey öğrenirim. Ya da öğrenecek bir şey olmadığını öğrenirim ki bu da işe yarar bir şeydir."

Güldü. Yine de yelkenleri suya fazla indirmemek için bakışlarını kaçırdı küçük bir çocuk gibi.

"Hem Emre konuşkan çocuktur. Sever beni..."

Suratına taş gibi bir şaşkınlık oturdu. "Sever seni?"

"Evet..." dedim bir kaşımı kaldırıp. Yanlış yola girmiştım ama süngüyü düşürmek daha da yanlış yol olurdu. Direnecektim.

"Nasıl sever mesela?" dedi diken diken batan bir imayla.

Geri geri yatağa doğru yürüdüm. Bu konunun dikey düzlemde lehime sonuçlanma ihtimali yok gibiydi. "Sohbet etmeyi sever," dedim yastıkların arasına girerek. "Muhabbetimiz iyidir... Öyle..."

Koyu lacivert nevresimlere sarılı örtüyü tek eliyle tuttuğu gibi kenara attı. Hareketinin sözlükte bir karşılığı olsa, muhtemelen *boşuna uğraşma* türünden bir anlamı olurdu. "Demek muhabbetiniz iyi..." dedi uzata uzata. Bunu söylerken üstüm bizzat aheste aheste uzanmakla meşguldü. "Hatta o kadar iyi ki..." dedi, iki beden büyük tişörtü üzerimden zahmetsizce sıyrırken, "o muhabbeti *bu* muhabbete tercih edeceksin, öyle mi?"

Öyle değildi. Hiç öyle olmadığı gibi, bir o kadar meşakkatsizce ve çabasızca iki beden büyük şortumdan kurtulduğunu söylemeye de hacet yoktu. Biraz oyalanabilirdik. Tamam, birazdan daha çok oyalanabilirdik. Hafiyeliğin acelesi yoktu. Emre azıcık bekleyebilirdi.

“Özür dilerim, Emre. Bayağı beklettim seni, gerçekten kusura bakma ne olur!”

Emre gözlüğünü düzeltirken ne kadar ciddi olduğumu tartmak istermiş gibi bana baktı. “Esağfurullah canım. Gören de ayakta bekliyorum sanır, masamdaydım alt tarafı.”

“Haklısın,” dedim gülümseyerek. “Böyle üşengeçlik etmiş gibi oldum biraz, değil mi? Yani seni alt kattaki yemekhaneye çağırır gibi olmadım inşallah?”

Emre’nin yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Hiç olmazsa esprim karşı tarafa geçmişti. “Yok canım,” dedi, “bizim buraya pek indiğimiz yok zaten. Ofise her öğlen burger patates söyleye söyleye patates olma yolunda ilerliyoruz.”

Emre kafa çocuktı. Hoşsohbetti ama geveze değildi. Kendine has, insanı sıkıp boğmayan bir espri anlayışı vardı. Garson, menüleri aramıza bıraktığında etrafıyla ilgilenmeyi seçmişti. Menü bakmak hobileri arasında sayılmıyor olmalıydı. Söyleyeceğimiz yemeğin Emre’nin bana söyleyecekleri kadar ehemmiyeti yoktu, o yüzden oldu olacak bana da bir burger getirseler tamamdı. Garson, siparişlerimizi alıp gittikten sonra arkama yaslandım. Çocuğun vaktini fazla almasam iyi olurdu, Emre ve ekibi daima boğazına kadar iş içindeydi.

“Senin burada bayağı oldu, değil mi Emre?”

“7 sene bitti. Dinozor olduk valla!”

“Dinozor demeyelim de kariyer basamaklarını emin adımlarla tırmanıyor diyelim...”

Büyük büyük sıırttı. “Yeterince hızlı değil ama diyelim, seni mi kıralım?”

“Sizin ekibi...” dedim, sesime ağır ağır yerleşen bir ciddiyetle, “genişletmeye yönelik bir plan mı var bu arada?”

Ansızın suratı asıldı Emre’nin. Keyfi kaçmış gibi dudaklarını dişlerken bunu nereden duyduğumu sorgular gibi yüzüme bakıyordu.

“Dijital tarafta bir atılımdan söz ediliyor...” dedim. “Kulağıma geldi de...”

Doğru yoldaydım ama yol sert bir patıkaya bağlanmıştı. “Nasıl... *geldi*?” Tepkisini biraz büyük bulmuş gibi boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. “Yani nereden geldi kulağına, onu merak ettim.”

Bu sert patıkayı aşmanın tek bir yolu olduğunu anlamıştım. “Geçen hafta birisi sizin ekiple görüşmeye gelmişti...” dedim. “Ahu... Benim kardeşim.”

“Gerçekten mi?” dedi Emre. Sesinde pek bir merak emaresi yoktu ve gözleri istemsizce devrilmişti. “Ahu’yla tanıştık tabii, görüşmeye geldiğı gün... Bizimkilerin birtakım havalı *yeni medya* transferleri yapmak istediğinden haberdarım.”

“Ve sanırım bu durumdan çok memnun değilsin.”

“Bu çağa ayak uydurmanın yolunu, iyi tık alan haber sitelerinden adam toplamak olduğunu sanıyorlar, buna gülüyorum sadece!” dedi sözünü sakınmadan. “Yoksa sözüm meclisten dışarı. Ve Ahu’nun şahsıyla ilgili bir problemim tabii ki yok! Onu tanımıyorum bile!”

Emre’nin konuyu şahsileştirmediğı açıktı. Senelerini buraya vermiş biri olarak durumun kendisine tepkiliydi ve bana gereken cevabı vermişti. Bu çocuğun Soner dosyasıyla muhtemelen alakası bile yoktu.

“Bahar! Bu ne tesadüf...”

Yine de bugün payıma düşen aydınlanmadan henüz nasibimi almadığım ortadaydı.

“Bir günde iki kere karşılaşmak böyle...”

Toprak, sandalyemin başında dikilmiş, bana bakıyordu. Koyu kahverengi ceketi ve boynuna gelişigüzel attığı ince, hâkî kaşkolüyle seyir değeri yüksek, çok yüksek bir manzaraydı. Yüzünde sahici yahut sahiciyi andırmayı çok iyi beceren, nazik bir şaşkınlık vardı. İddia ettiği gibi uzun süredir görüşmeyip aynı gün içinde iki kez karşılaşmış iki tanıdık edasıyla sağ elini sol elime doğru uzatmıştı.

“Se... selam,” dedim.

Elimi ciddiyetle sıkıp Emre’ye döndü. “Merhaba, Toprak ben,” dedi, benimkine uyguladığının iki misli kuvvetle Emre’nin elini sıkarken. *Toprak*, Toprak için yeterli bir takdimdi; bu tanışıklığı bir ileri seviyeye taşımaya, bir soy isim, meslek yahut hâl hatır türünden bilgi değiş tokuşu yapmaya niyetli görünmüyordu. Zamanını tasarruflu kullandığı günlerinden birinde olmalıydı zira masamıza yaptığı ziyaret nazik ve dostane bir jestti sadece. *Öğle yemeği için sözleştiği misafiri* gelmişti ve *hanımefendi* bekletmesi *şık* olmazdı.

Toprak ve sadece upuzun, koyu bal rengi saçlarını seçebildiğim misafiri sol çaprazımda, görüş alanımın ziyadesiyle içinde hatta kabak gibi ortasında kalan bir yere oturdular. Bu öğle yemeği için yapılan yer seçiminin tesadüfi olmadığına emindim, masa koordinatlarının bile hususi ayarlanmış olduğu kesindi. Böyle bir planı hangi ara yaptığı ise, o kadar emin olmadığım, hatta hiç emin olamadığım bir konuydu. Kendisini yatağında bırakıp gerçekten çıkmam gerektiğini söyleyişimin beşinci tekrarında, gerçekten çıkmış ve bir süre trafikte kalarak da olsa dosdoğru holdinge gelmiştim. Toprak ne ara buraya varmıştı ve kendisini karşımdaki hedef tahtasına oturtmuştu? Zaten burada ne arıyordu? Daha da önemlisi, karşıdaki *kimdi*?

Ne arıyorsun burada, Toprak?

Öğle yemeği?

Yanındaki de mi onu arıyor?

Tanıştırayım istersen, kendin sorarsın?

Bu kadar soru işareti bir mesaj sayfasına da benim zihnime de fazlaydı. Yemeklerimiz gelmişti, ben artık burgerime bakacaktım. Upuzun, bal rengi, tek bir kırığı hatta elektriklenmiş teli olmayan saçlara bakmam abesti. Şampuan reklamı izlemeye değil, çok gizli bir belgenin kaynağıyla ilgili araştırma yapmaya gelmiştim. Hassas olan konuydu, sinirlerim olmamalıydı.

“Bu arada Ahu’nun Kosovalı’ya gelmekle ilgilenmediğini söyleyebilirim,” dedim Emre’ye. En azından bu masada birimiz güzel bir haber almayı hak ediyorduk. “O bulunduğu yerde mutlu. Ve geleneksel medya konusundaki fikirlerini, şöyle diyeyim, ikimiz de pek duymak istemeyiz.”

“Çok parlak fikirler olmasa gerek!” dedi Emre, gülüşüme kahkahayla karşılık vererek. “Hâlbuki bu holdingde haberciliğin antik çağını yaşıyoruz, yöneticilerimizin yaş ortalaması 58! Beğenmeyecek ne var, bilmiyorum!”

Kosovalı’da beğenmeyecek ne olduğu tartışmalıydı ve meraklı gözlerini masamıza dikmiş bize bakan Toprak Çelebi’nin galiba tartışası vardı.

“Sanırım iş etiği gereği bu konuyu bitirmemiz gereken yere geldik,” dedim çapkın bir şekilde gülerek.

Toprak ona çevirdiğim bakışlara saniyelik bir farkla yakalandıktan sonra, gözlerini süratle kendi misafirine çevirip sohbetine kaldığı yerden devam etti. Artık hiçbir şekilde bizim masaya dönüp bakmıyor, azami dikkat gösterdiğine emin olmak için boynunu bile hareket ettirmiyordu. Boynu tutulunca gelip bana ağılardı ve bunu yaptığında da avucunu yalardı, kendi bilirdi.

“Sen biraz daldın gibi, Bahar... Bir sorun yok, değil mi?”

“Yok canım! Sorun yok, yapılacak işler takılıyor aklıma sadece,” dedim. “Bir dünya iş var!”

“Aslına bakarsan ekip arkadaşları da saylıyoruz şimdi biz, değil mi? Şu Soner Mutafoğlu’nun kitap işindesin sen de galiba.”

Şanslı günümdeydim. Konunun neredeyse sıfır çaba gerektirerek buraya gelmesi nereden baksak iyi gelişmeydi. Zaten diğer masaya değil, kendi masamıza bakmam en doğrusuydu.

“Sen de kaynak araştırmalarını yapan *talihlilerden* birisin o zaman...” dedim, Emre’nin nüktedan tavrına eşlik ederek.

“Büyük gazetecilik başarılarına imza attık valla, sorma!” dedi Emre, daha çok kendisiyle dalga geçermiş gibi. “Yatırımları hakkında halka açık bilgiler dışında üç beş röportaj ve özel haber var, her yerde döne döne onlar çıkmış... Çok da bir malzeme yok yani, görmüşsündür sen de... Hele adamın şahsı hakkında neredeyse hiçbir içerik yok. Herif tam bir hayalet!”

“Eh, annelerimizin karnından sosyal medya malzemesi olarak çıkmadık,” dedim. “Bugünkülerin aksine!”

Emre tok bir kahkaha attı. Kahkahası çapraz masadan duyulacak kadar yüksek bir kahkahaydı, gel gör ki tüm bakışların bize çevrilmesine sebep olmadığı gibi, kendisini o tarafa duyurabilmiş de değildi. Toprak’ın misafiri koyu bal rengi saçlarını sağ yanına atmış, Toprak’a uzattığı telefonunun ekranına doğru eğile eğile, ona bir şeyler gösteriyordu. Bizi duymuyorlardı çünkü kendi eğlenceleri kendilerine yetiyordu.

Fevri bir hareketle kendimi ayaklanmış hâlde buldum. “Ben... Ben yavaştan kalksam iyi olur, Emre.”

Emre bu ultra zengin kalkışım karşısında gülmeden edememişti. “Pek yavaştan olmadı sanki o ya?”

“Çok haklısın!” dedim. Makul bir özür aklıma gelmiyordu. Atmosfer ve Toprak Çelebi’nin misafirinin bal rengi saçları akli melekelerimi geçici olarak paralize etmişti. “Tekrar kusura

bakma, çok önemli bir şey hatırladım da... Zaten yine haberleşiriz. Ne de olsa ekip arkadaşısınız artık!"

Plazanın otoparkını oldum olası sevmemiştim. Alçak tavanlıydı. Dardı ve şekilsizdi. İnsanın yerin beş kat altında zihnini boğulma hissinden soyutlaması zordu ve dakikalarca orada beklemek kimsenin severek yapacağı bir iş değildi.

Zaten ben de sevdiğimden beklemiyordum.

"Abla gerçekten in sen bak... Olmuyor böyle."

Ya da bunun da payı vardı ama mevcut durumda çok daha ağır basan, inattı.

"Yasak yani."

"Bir şey olmaz, Hamza! Anladım. Mesuliyet bana ait! Sıkıntı çıkarsa sen arada kalmayacaksın!"

Hamza, ismini ifşa eden bir yaka iğnesi taşıdığına, hatta bir otomobili park etmeyi öğrendiği güne lanet ederek dikiz aynasından bana baktı. Elinden gelen bir şey olmadığını aslında dakikalar evvel anlamıştı ama içgüdüleri bunun kötü, çok kötü bir fikir olduğu konusunda hâlâ direktmekteydi. Arabanın arka koltuğuna sahibiymişçesine kurulmam yetmezmiş gibi, dakikalarca ısrara rağmen inmemiştim ve incek gibi görünmüyordum. Vale olarak tabir edilen ve kuralları alabildiğine esnek hatta varla yok arası olan bir hizmette, bir müşterinin aracına başka birini almanın ciddi bir problem olduğu aşikârdı fakat bir kişiyi bir araçtan yaka paça atmanın daha büyük bela olacağı kesindi.

Özetle, Hamza çaresizdi. Ya benimle bu arabayı Toprak'a götürecekti ya da tam olarak bunu yapacaktı.

"Abla bak arıyorlar. Çağırıyorlar arabayı."

"Geç bile kalıyorlar. Hadi gidelim."

"Abla ama..."

"Hamza, sür."

Hamza sürdü. Olacakla öleceğe çare olmadığını anlamamak için çok diremişti, hâlbuki olacak olan ona dokumayacaktı ve bu kadarlık katakulli için kimse ölmezdi.

Şahsen Toprak'tan katil olmasını değil, eğlenmesini bekliyordum.

“Abla bak, ben karışmıyorum abi şey eders...”

“Hamza, hadi çıkalım şuradan Allah aşkına ya!”

Hamza otoparkın dik koridorundan ustalıkla kıvrılıp yerin altından çıktı. Cılız ve yüzünü nazlı bir kız çocuğu gibi aheste aheste gösteren güneş aracın içini ılık ılık doldurmuş, daralan içimi biraz olsun açmayı başarmıştı.

“Abi bak, abla çok ısrar etti, bindi inmedi arabadan.”

İçimi açmayı başarmış, hatta ferah feza, salon salomanje bir şey yapmıştı.

“Tamam birader, sorun yok.”

“Ben söyledim ama inm...”

“Oğlum tamam dedim ya.”

Koltuğu sahibine bırakmak üzere aşağı inen Hamza, sinik fakat seri hareketlerle anahtarı Toprak'ın avucuna bıraktı. Eline tutuşturulan pembe banknota mı yoksa uğruna bunca gerilim yaşadığı tepkinin tepkisizlik olduğuna mı şaşıracağını bilememiş, yüzünde ebleh bir ifadeyle kalakalmıştı. Hamza her gün bin türlü tuhafılık yaşadığı muhakkak olan mesleğinin bir gününü daha ziyansız geçirmenin haklı gururunu yaşıyorsa bu anlaşılabilirdi. Kaldırım kenarında bizden son sürat uzaklaşıp küçülürken, ürkek ifadesinin geniş bir gülüşe evrildiğini görüyorduk.

“Hoş geldiniz, hanımefendi.”

Yine de direksiyonu devralan şoförün pervasız ve şaşalı gülüşünün yanında Hamza'ninkisi hiçbir şeydi.

“Nereye gitmeyi arzu edersiniz acaba?”

“Onlar bana biraz büyük değil mi, sadece soruyorum?”
Toprak, metal kapaklı büyükçe dolaba bir süre daha göz gezdirdikten sonra kırmızı eldivenleri alıp kapağını kapattı. İki kolunun arasına sıkıştırdığı eldivenlerle bana doğru yürürken yüzündeki muzip tebessüm, salonun sarı ışığının altında güneş gibi parlıyordu. Her bir adımda daha da genişleyen gülüşünü artık yalnızca sorunun abesliğine yormak mümkün değildi. Belli belirsiz kıstığı gözlerinde, üzerimde dolaştıkça daha da irileşen bir keyif saklıydı.

“Yakışmış...”

Üstümdeki limon sarısı devasa atleti kastediyor olmalıydı. Daha doğrusu, üstümden *düşmek üzere olan* limon sarısı, devasa *atletini*.

“Güzel şaka,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Son mekiği çekmemin üzerinden beş dakika geçmişti ama hâlâ nefes nefeseydim, kendime tam anlamıyla gelmiş sayılmazdım. “O narçiçeği eldivenleri de takınca tam bir palyaço olacağım.”

Kolunun altındaki eldivenleri hayatında ilk kez görmüş gibi, öylece tutup bir kenara attı. Herhalde benimle dalga geçiyordu.

“Tamam yahu! Bir daha kendi atletimle geleceğim! Senin-kine bir şey demedik!”

Başını haylazca sağa sola salladı. “Hayır,” dedi. “Bu sana tam oldu.”

“İki yumrukta üzerimden düştüğünde de söylersin bunu!”

“O zaman kesin söylerim.”

“Bak giderim şimdi!”

Sahte bir kuşkuyla dolu gözlerini salonun etrafında gezdirdi. Geniş ve yüksek tavanlı salon, yere iğne atsan dünyalar kadar yankı yapacak kadar boştu. Bugün salonun kapalı olduğunu söylediğinde inanmamıştım ama belli ki bunu beni kandırmak için söylememişti. Bugün burada kimse yoktu ve burada olan iki kişi de durmaktan başka bir şey yapmıyordu. “Eeee?” dedim. “Beni buraya on iki tur koşturup beş dakika ip atlamaya mı getirdin?”

Dudaklarını yaladı. Gerçekten utanmaz arlanmaz bir adamdı. “Beni buraya *siz* getirdiniz, hanımefendi. Ben sadece şoförlük yaptım.”

“Düz koşu yapıp mekik çekmek istesem aylardır uğramadığım spor salonuna giderdim!”

Aynanın yanındaki ahşap standı doğru yürüdü. Ne idiğini pek anlamadığım malzemelerin arasında bir şeyler aramaya koyuldu.

“Eldivenler diyorum... Ne zaman giyme şerefine nail olacağım acaba?”

Herhalde sorumu yanıt gerektirmeyen bir serzeniş olarak görüyordu. Aradığı her neyse bulup bana döndüğünde, elinde kırmızı bir bandaj vardı. “Bunları sardıktan sonra,” dedi, bilmiş bir edayla, “bileğini incitmek falan istemiyorsan tabii.”

Sağ elimi tutup avucumu açtı. Bandajın uç kısmındaki yuvarlak deliği başparmağımdan geçirdi ve sırayla avucumun ortasından, parmaklarımın arasından, avucumun açıkta kalan kısmından ve son olarak bileğimden dolayarak elimi itinayla sardı.

Aynı işlemi sol elime de uygularken son derece sessizdi ve dikkatini yaptığı ince işçiliğe odaklamış durumdaydı.

“Sen... tırnaklarını mı kısalttın kaşla göz arasında?”

Fark etmediği herhangi bir şey var mıydı? “Eh, hayatımda ilk kez boks eldiveni takacağım. Avuçlarımı kanatmak istemem!”

“Çantadaki o çakıyla mı yaptın yoksa bunu?”

Fark etmediği bir şey *sahiden* de yoktu. “Sen... benim İsveç çakımı da mı biliyorsun?”

Müstehzi bir tebessüm oluştu dudaklarında. “Herkesin yanında çantanızı düşürmemelisiniz, hanımefendi... Hele hele hayatınızda ilk kez karşılaştığınız karanlık adamların yanında, asla!”

O kadar fi tarihinden mi bahsediyordu?

“Londra’da gördün yani? Ne ayıp! Sarhoştum sarhoş! Bir kadının çantansın içinden dökülenlere yanlışlıkla baksan da görmemelisin bir kere!”

Dudaklarını yaladı arsızca. Buna ayıplı bir karşılık vermek istemiyormuş gibi bir hâli vardı ama zihnindeki seçenekler belli ki onu zorluyordu. “Portföy çantasında İsveç çakısı taşıyan bir kadına bakmamam da görmemem de imkânsız!” dedi. “Bir de sana savunma sanatı falan öğretiyoruz... Neyse...”

“Pek de öğretmiyoruz hani... Bir saattir böyle duruyorum da ben!?”

Ağır, aheste adımlarla çevremde dolaşmaya başladı. “Güzel...” dedi, elimi elinin içine alıp enteresan bir manzaraymış gibi izlerken.

“Güzel tabii! En azından bu kez altında kırk sekiz tane dikiş olduğu için sarılı değiller.”

“Kırk sekiz değil, dört tane dikişin vardı,” dedi, sargılı ellerimin ikisini birden ellerinin içine alıp gözlerini gözlerime dikerek. “Hem dikişlerinin izi kayboldu sanıyordum?”

Sargılı ellerimin hareket kabiliyeti kısıtlanmış olabilirdi ama parmak uçlarım açıktaydı ve artık zımpara hissi vermiyor olmalıydı. “İzleri kaybolursa da,” dedim, parmaklarımı yanağına belli belirsiz değdirerek, “ben dikişlerimle mutluyum.”

Gülüğü bu kez dudaklarını ayıran ve her bir milimde kalbimin kaslarını zorlayan bir hâle büründü. “Dikişlerin çoktan alındı, Bahar.”

“Olsun. Hatırası bende. Yerlerini biliyorum. Yok mu sayalım?”

Gözlerini kısıtı ve birkaç saniyeliğine yumdu. “Saymayalım,” dedi. Geri çekilip bana uzaktan bir bakış attı ve gülümseyip malzeme dolabının başına dönü. Galiba bir şeyleri düzenliyordu. Sanki ben yoktum ve Toprak Çelebi bomboş bir hafta sonunu burayı sakın sakın elden geçirmeye ayırmıştı.

“Duruyoruz yani...” dedim.

Cevap yoktu.

“Anladım...” Salonun etrafında volta atmaya başladım. “Herhalde bu, boksun o meşhur disiplin anlayışının bir uzantısı...” Sargılı ellerimi, birbirinden uyduruk iki küçük yumruk hâline getirdim. “Nedir yani, bir sonraki aşamaya geçmek için ellerimizi sarıp göklerden bir güç yüklemesi olmasını mı bekliyoruz?” Aynaların önüne doğru yürüdüm. Günler önce Kero’ya tam bu noktada çaktığı numaralar bana söker mi sanıyordu? “Neydi o, ismi neydi, gölge boks muuydu?” Belki de sökerdi. “Ayna karşısında kendi kendimizi yumruklar gibi yapmak... Hah!” Ayna karşısında sağa sola zıplarken ve birbirinden abes şekillere girerken az önceki palyaço esprim espri olmaktan çıkıyordu ama kim takardı? “Hayır, nedir ki, yumruk atıp sağa sola zıplamanın kaç farklı yolu olabilir?”

Arkamdan gelmişti.

Oyunum işe yarıyordu.

“Kaç farklı teknikle yapabilirsin bunu?” Omuz hizamda durmuş, beni biraz da aynadan seyretmeye koyulmuştu. “Bir sağ bir sol, bir ileri bir geri... Ne kadar zor olabilir?!”

İki kolumu birden kavrayıp omuz hizama sabitlerken, gözlerinde yeterince sabrettiğini anlatmak isteyen bir bakış vardı. “Aslında bayağı bir zor. Mesela senin daha çok yolun var.”

Ani bir hareketle arkamı döndüm. Yüz yüze kalmıştık. Planlarını bir kez daha bozmuşum gibi bakıyordu bana şimdi de. Ne kadar da hassas planları vardı.

Yüzümü bir kez daha aynaya döndürdü. Kulağıma doğru eğildi. “Patlayan dudaklar,” diye fısıldadı masal anlatır gibi. “Ezilmiş elmacık kemikleri... Mor gözler...” Bu nasıl masaldı? “Hırpalanmış eller... Kanayan, hatta kırılan burunlar...” Başıyla yerde duran eldivenleri işaret etti. Yüzünde imalı ve pek de tebessüme benzemeyen bir tebessüm vardı. “Bu *basitmiş* gibi görünen sporu yapanların başına sık sık gelen hadiseler...” Hâlâ basit görünüp görünmediğini soran gözlerle bana bakıyordu, oysa tek derdimin onu basitçe sinir etmek olduğunu anlamış olması lazımdı.

“Yumruk atmayı öğrenmeden önce yürümeyi hatta durmayı öğrenmen gerekiyor.” Sargılı ellerimi tuttu ve kollarımı kaldırıp dirseklerimden bükerek yumruklarımı çene hizasına getirdi. “Gardını korumayı da öğreneceksin tabii.”

“Sırayla!” diye çemkirdim. Çok bile sessiz kalmıştım. “Bak-sana, yürümeyi hatta durmayı bile bilmiyordum!”

Geriye doğru adımladı. Gözlerini kısmıştı. Ciddiydi. Elleri direktiflerine eşlik ediyordu. “Dik dur ve ayaklarını birleştir. Topuğunu sabit tutup sağ ayağını omuz başı hizasında, sola doğru aç. Şimdi de parmak uçlarını sabit tut ve topuğu geriye doğru al. Ve yarım adım daha geriye.” Yanıma geldi. “Denge merkezde. Dizlerin esnek.” Sol kolumu tutup yumruğumu havaya kaldırdı. Aradaki mesafeyi işaret ediyordu. “Sol bilek omuz hizasında. Sol

yumruk burnundan bir karış kadar önde.” Sağ kolumu dirseğimden geriye doğru itti. “Gövdeye paralel. Sol yumruk çene hizasında. İnmeyecek. Gardın düşmeyecek.”

“Tüm bunları nasıl ezberleyeyim?!” diye isyan ettim.

Başını sağa sola sallarken muzipçe gülüyordu. “Bunlar ezberlenmez. *İçselleştirilir*. Temel vuruşları görselleştirmek, düşüncede anlamak bir şeydir... Gerçekten bilincine varıp eylem ânında bir araya getirmek ise bambaşka...” O mükemmel duruşunu bozup çevremde dönmeye başladı. Adımları sakın ve yavaştı. “Zihninde mükemmel bir şekilde yerli yerine oturduğunu düşündüğün şey, iş eyleme dökmeye gelince seni yarı yolda bırakır. Çünkü bilmek bir şeydir, yapmak bambaşka bir şey.”

“Çok iyi anladım,” dedim, sesimi sesinin üzerine çıkararak. Meydan okuma sırası bendeydi. “Hayatta da öyle değil midir zaten? Mesela birisine öfkelenmek için çok haklı sebeplerin vardır diyelim...” Sargılı ellerimi omuzlarında, kollarında, göğsünde ve dudaklarında insanı deli eden bir ahestelikle gezdirmem haksız rekabete giriyorsa girebilirdi, onun sorunuydu. “Birisi canını sıkmıştır mesela...” Yüzünde, keyifle ızdırap karışımı bir ifade belirdi. “Gözünün içine baka baka seni çocuk gibi kıskandırmaya kalkmıştır... ve bir cezayı hak ediyordur.” Ellerim kasıklarına doğru ilerlemeye başladı. “Kimdi o kadın?”

Dudaklarını dişleyip gözlerini yumdu. “Demek ceza istiyorsun...”

Ne olup bittiğini anlamadan kendimi kucagında buldum. İşte *bu* haksız rekabetti. “Sen istiyorsun! Burada senden bahsediyorduk!”

Bu salonda kollarımızın yapması gereken tek şey savunma ve atak hamleleri yapıp benzerlerini savuşturmaktı oysa şimdi kolları beni insanüstü bir kuvvetle havalandırmış, bilmediğim karanlıklara taşıyordu.

“Nereye?” dedim canhıraş.

“Biraz *senden* bahsetmeye.”

“Buranın olayı nedir tam olarak?”

Soyunma odalarından arka sokağa açılan kapıya çıkmıştık. Bu dar ve daha az kullanıldığı belli olan ikinci kapı, sonradan eklenen dört basamakla sokağa bağlanmıştı. Tırabzanların da buraya sonradan monte edildiği anlaşıyordu ve yüzlerce kiloyu taşıyacak gibi görünmeseler de onlara istemsizce asılıp duran beni düşürmeyeceklerini umuyordum.

“Erdem burayı birkaç sene önce açtı,” diye anlatmaya başladı Toprak. İlk basamağa oturmuş, bir dirseğini arkaya yaslayıp ayağını öne atmıştı. “Daha doğrusu dönüştürdü diyelim. Bir birlardo salonuydu öncesinde.”

“Nasıl yani?”

“Baştan anlat diyorsun, tamam... Birkaç sene önce, her sabah sahile inip koşardım ben. Doğrudan Galata’dan kaptırıp Karaköy’den Beşiktaş’a doğru. Bazen Bebek’e kadar gidip döndüğüm olurdu, yaz kış dinlemeden...” Gülüyordu. “Kendini daha az salmış bi’ adamdım yani...”

“Bu mu salmış hâlin?”

Çapkınca sırıttı. “Bilmem...” dedi, dudağının ucundan ucundan. “Az önce bizzat teftiş ettin. *Sen* söyle.”

Gözlerim kaçacak delik aradıysa da bulamamıştı. Bu sokak fazla aydınlıktı ve ben fazla kırmızıydım hâlâ. “Ben bir şey söylemeyeyim,” dedim. “Yeterince söyledim çünkü.”

Omuzlarını dikleştirip gerindi. “Ben her zaman daha fazlasını dinlerim... Çok iyi bir dinleyiciyimdir!”

“Ama şu an ben senden bir hikâye dinliyorum, değil mi? Hadi mızıkçılık yapmak yok!”

Bu yanıtlımı makul bulmuş olacaktı ki *pekâlâ* der gibi başını salladı. “Koşup geldikten sonra, dönüşte Karaköy’de, rıhtım

civarlarında mola verirdim. Otururdum orada bir banka soluklanmak için. Erdem'i de o sırada görürdüm hep. Balık tutardı. Daha doğrusu tutamazdı ama oltayı sallamayı severdi diyelim. Öyle anlatmıştı sonradan... Erdem, eski boksördü. Çocukluk hayaliydi boksörlük. Milli takıma girmiş ama fazla ilerleyemeden bırakmak zorunda kalmıştı. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Babasının işi gücü hepten bozulunca çalışmaya başlamak zorunda kalmıştı. Sonra bu salonun yerindeki bilardo salonuna ortak oldu. İzbe, hırpani bir yerdi o zamanlar. Gelip gideni eksik olmazdı, kendi çapında iş yapardı. Ama çok da özenip bezenmeye gerek görmediği bir yerdi... Vakit öldürüyordu burada. Üç beş kuruş kazanıp, harcadığı senelerini pek de düşünmemeye çalışıyordu... Ta ki ben başına bela olana kadar."

Nasıl yani diye soran bakışlarımı yakaladı.

"Bana bu boksla alakalı hikâyesini anlattığında üzgündü... Ve bunun kendisi bile farkında değildi. Kanıksamıştı bu durumu. Herkes gibi... Onun için çok geç değildi hâlbuki. Gerçi başta buna da inanmadı ama..."

"Nasıl ikna ettin onu?"

"Gereken yatırım benden, kurması senden, dedim... Ama bir şartım vardı."

Durdu.

"Her şeyi tek tek sorayım mı istiyorsun?" dedim, ufaktan kızarak.

"Güzel olmuyor diyemem," dedi. Ona göre havanın hoş olduğu ortadaydı.

"Tamam. Neydi şartın?"

Yerinden kalkıp yanıma geldi. Kollarını birbirine doladı. Siyah tişörtünün altında gerilen kolları akşamüstü rüzgârında belli belirsiz ürpermiş görünüyordu.

"Buraları ne kadar bilirsin, bilmiyorum. Çocukların çok şanslı olduğu yerler değildir bu muhitler... Dar gelirli ailelerin

çocukları, kendilerini daha ne olduğunu anlamadan sokakta bulur. İte kopuğa karışmak, daha doğrusu karışmamak zor hatta imkânsıza yakın bir şeydir... Etrafta olup biten her şey onları bu çarkın içine çeker çünkü..."

"Çünkü onlara başka bir seçenek sunan yoktur..."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Yanık toprak rengi gözlerinin içinde, cılız sokak ışığının yeterince hakkını veremediği bir ışıltı parlıyordu.

"*Bu mahallenin çocuklarına en iyi bildiğin şeyi öğreteceksin burada*, dedim Erdem'e, şartım bu. Onlara bir amaç vereceksin... Vakitlerini öldürmeyecekleri, tersine işe yarar bir uğurda kullanacakları, yeterince çalışırlarsa, yeterince isterlerse, bir meslek edinebilecekleri ve kendilerini savunmayı öğrenecekleri bir yer..."

"Sonuncusuna buralarda ihtiyaçları olduğu doğru," dedim.

İfadesi ciddiyetle gerildi. "Şiddeti doğru ve sadece gerekli olduğu hâllerde kullanmayı öğrenmek... O çocukların bu salonda öğrenecekleri en önemli şey buydu aslına bakarsan..." Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve içeriden yükselmeye başlayan seslere kulak kesildi. Kum torbalarına inen sert yumruklar. Çarpışan eldivenler. Birbirlerine meydan okuyan asi bağrışlar ve anlaşılmaz homurtular...

"Kaç çocuk var böyle?" diye sordum merakla.

"Şu an on bir," dedi. "Kero'yla beraber on iki. Yine de ona şimdilik yarım porsiyon diyoruz." Elmacık kemiklerini kırmızının uçuk tonlarında bir renk boyadı usulca. "Pişecek inşallah."

"Elinizden kurtulması imkânsız..."

Derin bir soluk verdi. İçinde açık etmekten utandığı, açık etmeye pek alışık olmadığı, tarifsiz bir mutluluk vardı sanki. "Şiddetin içinden gelen, evde, sokakta ister istemez onunla yoğrulan bir çocuğa bütün bunları öğretmek zor..." dedi. "Ama imkânsız değil."

“Ve siz de bunu yaptınız... Harika bir şey.”

“Erdem yaptı diyelim...”

Belimi yasladığım tırabzanlardan ayırdım. Bacaklarım tutulmuştu ve aylardır sporun tek bir harfiyle meşgul olmamış bedenimin her bir kası sızım sızım sızılıyordu. “Diyelim mi gerçekten?” dedim, karşısına geçip dizlerimi dizlerine dayayarak. “Seni izlediğimi herhalde unutuyorsun?” Bacaklarımı bacaklarının arasında bana açtığı yere soktum ve kollarımı omuzlarına dayadım. “Bütün o ufaklıkların her biriyle nasıl ilgilendiğini... Onların da sana nasıl bir hayranlıkla... Nasıl bir takdirle baktığına şahit olduğumu unutuyorsun.”

Gözlerinde ufacık, utangaç bir pırıltı oluştu. Mahcubiyetle birbirinin içine doğru kıvrılan dudakları insanda dokunma hissi, insanda öpme hissi, insanda çok fena şeyler yapma hissi uyandırıyordu.

“O yüzden demeyelim öyle şeyler...” dedim.

Kollarını belime sardı. Gardımı düşürmemek bugün öğrenmem gereken iki üç şeyden biriydi, gel gör ki benimki düşmekle kalmamış, hepten yok olmuştu.

Burnunu burnuma değdirdi, yıkılmadık tek bir kale bırakmamaya çalışır gibi. “Ne demeyelim tam olarak?”

Güçlkle yutkundum. “Doğru olmayan şeyler demeyelim,” dedim. “Ya da doğrusunu bildiğimiz yanlışlar söylemeyelim.”

Dudaklarında açan gülüş artık utangaç değil, düpedüz çapkın ve oyunbazdı. “O zaman sana yanlışını bildiğin bir doğruyu söylememe izin ver.”

Yüzüne öylesine boş ve anlamsız bir ifadeyle bakmış olmalıydım ki dudaklarının arasından ufak bir kahkaha kaçmasına engel olamamıştı. “Ya da bu kadar unuttuysan, hiç söylemeye yim?”

“Söylemek zorundasın.”

“Serap,” dedi. Ve der demez sustu. Herhalde fırsatını bulmuşken benimle gönlünce oynamak istiyordu. “Öğle yemeğindeki misafirimi sormamış mıydın?”

Elbette sormuştum. “Öyle mi yapmıştım? Çok da hatırlamadım şimdi...”

Çehresinin cazibeli kıvrımları yüzünde açan gülüşle yumuşamıştı. “Ben hatırlatayım o zaman. Günlerden bir gün, sen beni hiç bırakmaman gereken bir yerde bırakıp iş arkadaşınla öğle yemeğine çıkmıştın... Öğrenmen gereken bir şeyler vardı... Ya da öyle söylüyordun... Artık günahın boynunaydı... Gel gör ki çok da başarılı olamamıştın.”

“Allah Allah! Olamamış mıydım? Bak sen şu işe...”

“Yaa... Takdiriilahi herhalde... Neyse... Sen öğle yemeği deyince... Benim de midem kazınmıştı tabii... Neticede beslenmek önemli.”

“Günün en önemli öğünü de kahvaltı değil, öğle yemeği hatta, değil mi?”

“Muhakkak öyle.”

“Serap’la yenilenleri daha da öyle belli ki...”

“Pek tabii...”

“Hatta o kadar önemli ki, motoru bırakıp arabayı getirtme zahmetine falan katlanmışsın!”

“Eee... sonra sana da daha rahat olur diye düşündüm.”

Her şeye de bir cevabı vardı. “Serap diyorduk...”

“Evet, Serap diyorduk. Serap’ı aramıştım ben de işte, öğle yemeği için... Serap... Benim çok eski arkadaşım.”

“Hep de öyledirler.”

“Çok eski arkadaşım... Aynı zamanda da yıllardır iş yaptığımız bağımsız denetçi.”

“Hımm... Şimdi sahiden iş yemeğine benzedi bak. Biraz daha zorlarsan olacak.”

Biraz daha zorlayacaktı, bu kez ciddiyetle. “Şaka bir yana. Serap’la görüşmek istedim. Ona bu Soner’le alakalı durumu bizzat anlatmak için... Serap’a güvenirim... O ve ekibi, işin detayına bizim ulaşamayacağımız bir ölçekte inebilecek... Gerekli kadar serbest ve derinlemesine araştırma yapabilecek... Ve bütün bunları yaparken, tamamen bağımsız denetçiler olacakları için takılmamaları gereken radarlara takılmayacaklar...”

“Diğer bir deyişle, Tunç’un ve senin bir türlü rahat etmeyen içinizi rahat ettirecekler.”

“Tam üstüne bastın.”

“Yine de yeterince basamadım...”

“Efendim?” dedi, kaşlarını merakla çatarak.

Üsteleyecektim, bir kere başlamıştım, geri dönüşü yoktu. “Bu kadar mıydı?”

“Eksiği yok fazlası var diye düşünüyorum.”

“Bense fazlası da var eksiği de var diye düşünüyorum.”

Haylaz bir edayla sırtıttı. Neymiş, diye soruyor olmalıydı, sormadan.

“Serap’la kıkır kıkır güldüğünüz konu... mali denetim prensipleri olmasa gerek.”

Neyi kastettiğimi anlamıştı. “Olmayabilir,” demişti. Ve bir süre daha ser verip sır vermemeye karar vermişti, zira pervasızca susuyordu. Susuyordu. Ve susuyordu.

“Seni dinliyorum!” dedim inadımı kırarak.

“Neyi dinliyorsun?” diye sordu.

“Şu an için sessizliğini!” diye bağırdım. “Ama pek zevkli bir dinleti değil.”

Boğazından neşeli, gür bir kahkaha koptu. Gözlerinden keyif boşanıyor, belime daha da sıkı sardığı kollarından bedenime kontrolsüz bir elektrik yayılıyordu. “Serap evli...” dedi, burnunu saçlarımın arasında dolaştırarak. “Çocukluk arkadaşımın

karısı.” Dudaklarını kulağıma yaslamıştı. “Dört yaşında dünya tatlısı bir kızları var...” Nefesi bünyemde temas dahi etmediği milyonlarca tüyü tek tek ürpertiyordu. “Herhalde onun fotoğrafına baktığımız ânı yakaladın.”

Başımı geri çekip gözlerine baktım. Gözleri gözlerimde değildi, dudaklarımdaydı. Aldığı kesik kesik nefesleri duyabiliyordum. Ve o nefesleri ondan çalmama çok kalmamıştı.

“Öyle olmalı,” dedim, dudaklarımı istemsizce aralayarak.

Usluca bana yaklaştı. “O hâlde sana yanlış bildiğin bir doğruyu daha söylemem gerek...” dedi. Sesinde beni ürperten bir ciddiyet vardı. “Daha doğrusu, eksik bildiğin diyelim.”

“Bir gün için fazla olmasın?”

“Hiç olmaz.” Elimi tuttu. “Her gün söylesem de fazla olmaz.” Kalbinin üstüne götürdü. “Hatta düşündüm de... Söylemediğim gün, eksik bir gün olmuştur.” Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Ve ben arkada çok eksik gün bıraktım... Günler... Aylar... Hatta yıllar.”

Kaşlarım çatıldı. Bedenimdeki her bir uzuv kaskatı olmuştu. Buz kesmiş ellerim ellerine dolanırken son istediğim buydu ama istemsizce gülüyordum. “Yılları merak ettim doğrusu.”

Toprak Çelebi’nin yüzünde o yılların ağırlığını taşırmış gibi görünen yorgun fakat mutlu bir ifade vardı. “Merak edilecek yıllar değildi,” dedi sessizce gülümseyerek. “Sana deli gibi âşık olduğumu söylemediğim yıllar zaten eksik sayılır.”

“Burası uçuyor!”

Toprak, stüdyonun kapısını hızla açtı ve koşar adım içeri daldık. Akşam çökerken sıcak, şehirden elini eteğini çekmişti. Teras kapısından içeri dolan rüzgârın uçuştığı ev, uğultulu bir tepedeki ıssız bir şatoyu andırıyordu.

“Üşüdüm!”

Bu evi ısıtmak için bir sürü çözüm vardı, ilki de açık kalmış camları kapatmaktı. Şömine yakmak da kâğıt üstünde bir seçenektir fakat Mayıs ayındaydık, o kadar da değildi. “Onu yakacak değilsin herhalde bu mevsimde?” dedim, Toprak’ın şöminenin başında bir şeyler karıştırdığını gördüğümde.

Doğruldu ve bana döndü. Elindeki şarabın şişesi mi daha kırmızıydı yoksa arsızca yalayıp durduğu dudaklarının aldığı renk mi, bilmiyordum. “Yok... Ama *o kadar* üşüdüysen, şarabı sıcak şarap yapabilirim?”

Mayıs ayındaydık, yeni yıla girmiyorduk. “Onu kışın yaparız,” dedim. “Hatta ver bana onu, ben halledeyim?”

“Olmaz.” Şişeyi bırakmadı. Mutfığa doğru ilerledi ve eskitilmiş ahşap raftan iki geniş kadeh aldı. Evde misafirine iş yaptırmak herhalde adetlerinden sayılmıyordu.

“Neden?” dedim, mahsustan bir küskünlükle. “Ben misafir miyim?”

Kaşlarını çattı. “Misafir? Ben de kütüphanenin raflarını ne zaman halledeceksin diye sormayı düşünüyordum.” Ciddiyetle yüzünü astı, sahici bir dert edinmiş gibi. “Görmüyor musun, bir parmak toz var.”

Kütüphaneye doğru ilerledim. Raflarında elbette toz falan yoktu ama kütüphane düzenlemeye bayılırdım, hiç aklı kalmasındı. “Burayı halletmemi istiyorsan sadece toz almakla bırakmam! Her şeyi hallaç pamuğu da ederim, buna hazır mısın?”

Ses yoktu. Belki de beni duymamıştı. Belki de burayı dağıtmama izin veriyordu. Gelgelelim, her şey elimi değdirmeye kıyamayacağım bir intizam içindeydi. Kusursuz değildi ve olmaya ihtiyacı yoktu çünkü burası kendine has, benzersiz, tarifi olmayan bir kişisel alandı; sahibinin bütünüyle şahsına münhasır bir iz düşümü.

“Bu nedir?” dedim, üst raflardan birindeki ince kapaklı, küçük, eskice deftere uzanarak. Kaşları havalandı. İrili ufaklı onca kitap arasında onu bulup almam bir parça garibine, bir parça da hoşuna gitmişti.

Yine de benden daha fazla değil.

“Bunları sen mi çizdin???” dedim heyecanla.

Koyu kırmızı kiremitli evler; pembeli, morlu, turunculu çiçek bahçeleri; yeşilin binbir tonuna boyalı ormanlar, denizle güneşin kusursuz bir uyumla buluştuğu rengârenk masal diyarları ve o diyarlarda özgürce, gönüllerince, neşeyle koşturan çizgi çocuklar.

“Çocuk kitapları çizdiğini bilmiyordum!”

Şarabından bir yudum aldı. “O kadarını ben de bilmiyordum,” dedi muzip bir tavırla. Gözlerimde, yeterince anlaşıldığını düşündüren bir bakış görmemiş olsa gerekti ki açıklama gereği duydu: “Kendi çapımda karalamalar sadece... Hem buna çocuk kitabı demek için içinde masallar falan olması gerekmez mi?”

“Masalların sadece kelimelerle yazıldığını sana düşündüren nedir?”

Hafifçe yutkundu. Bana kelime oyunu yapamazdı, bunu çoktan öğrenmiş olması lazımdı. “Basit illüstrasyonlar aslında...” dedi mahcupça soluk vererek. “Eskiden böyle karalamalar yapardım... Arkadaşlarımdan küçük çocuklarına falan verirdim... Gerçek dünyada olamayacak kadar yeşil bir orman, sarı bir güneş çizmek insana terapi gibi geliyor... Öte yandan, kim bilir ne zamandır elimi bile sürmedim...”

“Demek artık o yüzden bu kadar gergin bir adamsın.”

Dudaklarını ayıran hafif şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ama bana yalan söylememişsin...” dedim. “Takdir ettim doğrusu.”

Yine neler karıştırdığımı anlamak istermiş gibi çatılmıştı kaşları bu kez.

“Belki resmini yapacağım... Elim fırçaya da yatkındır, hiç söylemediysem de...”

Yüzünde afacan bir ifade oluştu hemen. “Doğru,” dedi. “Bu parmakların sadece deklanşöre basmadığını sana söylemiştim, evet.”

Parmak uçlarım parmaklarının ince, muntazam boğumlarını dolaşmaya başladı. “Bu parmakların sadece deklanşöre bastığını zaten hiç düşünmedim.”

O parmakların başka hangi notalara basıp ne tür senfoniler besteleyebildiğini görmek için yeterince zamanımız vardı, gel gör ki zaman bizim yanımızda değildi. Henüz.

“Ahu arıyor.”

Kapı girişinde durmuş, Zülfikar'ı bekliyorduk. Zülfikar, Ahu'yu yukarı getirecekti. Ahu'nun bize anlatmak istediği şeyler vardı.

Bize derken, esasen Toprak’a... Saatlerce ona ulaşmaya çalışmış, başaramamıştı. Sonunda beni denemeye karar vermişti. Dakikalar evvel çalan telefonum, bu isabetli kararının bir sonucuydu. İsbetli olup olmadığını zaman gösterecekti ama Ahu’nun sesi ciddi, tavrı ise ödünsüzdü.

Belki sorun çıkarmaya gelmiyordu ama ortada bir sorun olduğu açıktı.

“Size nasıl haberlerle geldiğimi merak ediyorsunuzdur,” dedi girizgâhı hiç uzatmadan. Yorgundu ve pek keyifliymiş gibi gözüküyordu. Teras kapısına yöneldi. Soluksuz kalmış gibi bir hâli vardı, aralık kapıyı biraz daha aralaması herhalde bundandı.

“Soner hakkında araştırma yapıyorum biliyorsunuz. Bayağı bir uğraşıyorum da ama pek bir yere varabildiğim söylenemez.”

“Haberim var,” dedi Toprak, “Tunç bahsediyor.”

“Tunç neredeyse hiçbir şey bulamadığımdan da bahsediyor mu peki? Soner’in geçmişi hakkında -iş hayatından önceki geçmişinden bahsediyorum- belli bir yaştan öncesine ait hiçbir kayıt yok. Hiçbir yerde.” Gözlerini, Toprak’ın etrafta gezen gözlerine dikti. “Her türlü kaynağa başvurduğumu tahmin edersin.”

Bakışları kesişti. Ahu’nunkilerde çözümsüzlükten ve çözümsüzlüğün ona yüklediği köşeye sıkışmışlık hissinden ileri gelen bir asabiyet vardı. Toprak’ın ifadesinde ise Ahu’nun asabiyesini yumuşatacak bir sabır ve sükûnet emaresi yoktu. “Tunç, senin araştırma yöntemlerinle ilgili bana o kadar detay vermiyor, Ahu.”

Ahu’nun kaşları çatıldı. Yüzünde, tanımlayamadığı türden bir hakarete uğramış gibi bir şaşkınlık oluşmuştu. Neden sonra bu hissini bastırdı ve sesine herhangi bir kinaye yüklemeyen, “Orada burada bu konuyu araştırmamı asla istemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Toprak derin bir nefes verdi. “Ahu, bak,” dedi dostane bir tavırla. “Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. İyi niyetli olduğumu

da biliyorum, söylememe gerek bile yok. Ama... Bu işe kalkışacaksak, sen de dâhil, hepimizin çok dikkatli olması gerekiyor.”

“Beni ayrı tuttuğun için teşekkür ederim,” dedi Ahu. Bunu sahiden takdir ettiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Toprak’ın ona, mesleğine ve becerisine saygısızlık etmek istemediğini hissetmiş ve müteşekkir olmuştu. “Ama beni ayrı tutmaya devam etmen gerekiyor. Çünkü ben gazeteciyim. Hiçbir yere bağlı değilim. Gözetmem gereken herhangi bir çıkar dengesi yok.” Du-dağının yanında ufak, kıvanç dolu bir tebessüm oluşmuştu. “Demem o ki Soner hakkında, ya da herhangi birisi hakkında araştırma yapmak, bilgi toplamak, hatta yeterince güçlü bir malzeme varsa haber oluşturmak benim kimseye hesap vermeden yapabileceğim şeyler... Çünkü bir iş ilişkim yok. Bağlantım yok. Soner’le çalışmıyorum.” Gözleri bir saniyeliğine bana değdi. Bu bakışı da olağan ve imasızdı. “Bu üç kişi arasında bunu sadece benim için söyleyebiliriz. Öyle değil mi?”

Haklıydı.

Toprak bile aksini iddia edemezdi.

Ve aksini iddia edememek onu başka çözüm yolları aramaya itiyordu zira Soner konusunda beni zapt etmekte ne kadar zorlanmışsa, Ahu’yu zapt etmesi imkânsıza yakın duruyordu. Ahu’nun yanına gitti ve hafifçe dirseğine dokundu. Bakışlarında şefkat vardı. Açık ve dürüst olacağını vadeden bir ifade. “Bak. İsteddiğini yapabilirsin. Buna engel olamam. Seni kısıtlamaya ne hakkım var ne de vasfım. Bu işi nasıl severek seçtiğinin, işini nasıl canla başla yaptığının ilk şahitlerinden biriyim ben, unuttun mu? İlk haberini yaptığında pastanı beraber kesmiştik.” Gülümsedi. “*Bir gün Allah bizi inşallah senin eline düşürmez* demiştik de nasıl kızmıştın, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordu. “Hatırlıyorsun elbette...” Çok iyi hatırlıyordu üstelik, yüzünde yukarı doğru kıvrılan çizgilerin her birinden belliydi. “O gün ne düşünüyorsam bugün de aynısı geçerli...”

Ama... Senin de kendini düşünmen gerekiyor. Ve benim de seni..." Durdu. Derin bir soluk verdi yeniden. "Soner *bizim* ortağımız. Onu biz seçtik. Bakabileceğimiz her taşın altına da baktık bunu yapmadan önce... Sözüm ona! Gelgelelim... Bugün buradayız." Gözlerini yumdu. Sesinde öyle bir pişmanlık ve bitkinlik vardı ki içimi paramparça etmişti. "O yüzden bu konuda hepinizden daha hassasım. Belki mantıklı olanın da ötesinde... Ama durum bu. Soner'in sicilinin tam olarak ne kadar pis olduğunu bilmiyoruz. Daha da önemlisi, neler yapabileceğini de bilmiyoruz. Suç... nadiren köksüz bir şeydir. Ortada bir suç varsa bunun önü de vardır arkası da... Biz o yolun ne kadar uzun olduğunu bilmiyoruz şu an... Bazı durumlarda körü körüne cesaret, cesaret değildir. Aptallıktır. Sana aptal demediğimi çok iyi biliyorsun. Senden istediğim tek şey temkinli olman. Bir adım atacaksan iki kere düşünmen." Küçük bir es verdi. "Birlikte düşünmemiz... Eğer beni biraz tanıyorsan, bunu senin için istediğimi anlayacaktır."

Ahu, şaşkındı. Buraya gelirken zorlu bir mücadele içine girmeyi beklemişti, belki bir savaşa. Haftalardır ona beslediği kızgınlığı bu üstten, kontrolcü tavrıyla daha da büyütecekti ve Ahu da ister istemez kalkanlarını çıkarmak zorunda kalacaktı. Gel gör ki onunla uzlaşmaya çalışan bir Toprak bulmuştu karşısında. Onu anlayan, onun iyiliğini düşünen, bu uğurda, herhangi bir uğurda zarar görmemesini isteyen bir Toprak.

Uzun zamandır görmediği, unuttuğu bir Toprak.

Seneler boyunca bildiği, sevdiği Toprak.

"Ben..." Ne diyeceğini şaşırmıştı. "Anladım." Olduğu yerde amaçsızca sağa sola yürüdü. Toprak'ın yüzüne bakmıyordu. Benimkine de. "Hep beraber oturup etraflıca konuşalım o hâlde... Bir başka zaman. Şimdi gideyim." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bir saniye dur, Ahu," dedi Toprak.

Ahu durdu. Toprak'a baktı. Toprak bana dönmüştü. Gözlerinde üstü kapalı bir rica vardı; *yanıma gel* der gibi, *bunu yaparken yanımda ol* der gibi, tüylerimi diken diken eden bir rica.

Toprak gözlerimdeki tereddüte aldırmadan Ahu'ya döndü. "Senden bir şey daha isteyeceğim, Ahu." Onun içinde ne kadar serin ve umut dolu bir his varsa, benim içimde de çok kötü, cayır cayır bir his vardı. "Bu çok saçma olacak belki, yersiz de olacak biraz ama... Açıklığa kavuşması üçümüz için gerekli diye düşünüyorum." Çok yanlış bir şey düşünüyordu. "En başından beri üçümüzün arasında çok saçma bir yanlış anlaşmanın gerginliği var ve bu gerçekten hiç gereği olmayan bir gerginlik." Yanlış kendisi yapıyordu. "Sana soracağım şeyin cevabından ben çok eminim kendi adıma... Hatta bunu konu etmem bile abes, ayıp belki ama..."

"Toprak hayır, lütfen," dedim.

"Gerçekten mi, Toprak?" oldu Ahu'nun cevabı.

Buz gibi bir sessizlik odaya doldu.

"Gerçekten mi? Aramızdaki yanlış anlaşma, benim sizi *kıskandığım* mı? Seni ablamdan kıskandığım?" İstemsiz bir kahkaha koptu Ahu'nun boğazından; can çekişen bir hayvanın acı çığlığını andıran, tiz bir kahkaha. "*Yanlış* olan da benim sana karşı bir şeyler hissettiğim herhalde!" Ürkütücü bir apansızlıkla durdu, hiddeti de dondu dudaklarında kendisi ile beraber. "Ve sen de bunun yanlış olduğuna kendi adına *çok eminsin*, öyle mi?"

Gözlerinde çakan kıvılcımlar buz gibi odayı anbean cehennemine çeviriyordu.

"Sen... *kimsin*, Toprak? Kimsin de doğruya, yanlışla, gerçeğe, yalana tek başına karar veriyorsun!? Her şeye karar verebileceğini sanıyorsun, öyle mi? Her şeyi kontrol edebileceğini... Kimin ne hissedeceğine hükmedebileceğini!"

Bir kez daha güldü, atabileceği en küstah kahkahayı bu dört duvarın arasına sığdırmaya çalışıyormuş gibi.

“O zaman sana hoşuna gitmeyecek bir haber vereyim, Toprak! Madem BU KADAR istedin, bu haberi vereyim sana...”

Kahkahası dudaklarını bir bıçak gibi kesiyor, ortalığı kan gölüne döndürüyordu.

“Üzgünüm ama yanıldın! O müthiş empati yeteneğine... benzersiz tahlil gücüne yazık oldu! Seni hayatım boyunca bir abi gibi görmemiş olduğum için kusura bakma! Bir zamanlar sana âşık olacak kadar aptaldım!”

Donup kaldığı yerde hafifçe kıpırdadı. Toprak’a doğru yaklaşan ağır aksak adımları, yeryüzündeki bütün öfkeyi ayaklarının altına almış, ona doğru sürüklüyordu.

“Cemre’yle seni birlikte görünce, içimden o kırık dökük kız çocuğu çıktı, ortalığı yakıp yıktı... Oldu mu?!”

Yorgun dudakları kapandı. Hükmü vermiş, cezayı kesmiş, kalemi kırmıştı.

“Giderayak seni sevindireceğim ama,” dedi, mecalsiz, ölgün fakat tek bir taviz payı bırakmayan sesiyle, “artık ne o kadar çocuğum ne de o kadar aptal, bunu da bil.”

Çenesini kaldırdı ve nefesini son bir lütufmuş gibi Toprak’ın yüzüne doğru savururken ne bir küskünlük duyuyordu ne de bir pişmanlık.

“Ama ne yazık ki senin için aynısını söylemek mümkün değil.”

Bir hışım stüdyoyu terk edip gitmesinin üzerinden geçen ve içinin içini yediğini tahmin ettiğim iki saatin sonunda, Ahu beni aradı. Konuşmak istiyordu.

Ahu’nun bu plana Toprak’ı kattığını sanmıyordum. Toprak’ın bunu isteyemeyeceği zaten aşikârdı. İstemesem de onun hislerine ilişkin de tahminlerde bulunabiliyordum. Üst katın teras kapısını kilitleyip saatlerdir aşağı inmeyişi şaşırtıcı

değildi çünkü utanıyor olmalıydı. Pişman olmalıydı. Hepsinin üstüne ne diyeceğini bilemiyor olmalıydı.

Ahu'nun diyecek bir şeyler bulmasına bu nedenle biraz şaşkındım.

Tarafsız bir yerde buluşmayı öneren Ahu'ya benim evimde buluşabileceğimizi söyledim. Eve vardığımda Ahu gelmişti ve kapının önünde bekliyordu. "Geç mi kaldım?" dedim telaşla.

"Hayır hayır," dedi. "Ben erken geldim."

Eve girdik. Ahu'nun beni izleyen adımları sessiz, hareketleri yavaştı. Acaba ayakları geri geri mi gidiyordu yoksa bunca adım geldikten sonra nasıl geri dönebileceğini mi düşünüyordu?

"Nasılsın?"

"Ben özür dilemeye geldim," dedi.

Kalakaldım.

"Az önce... kendimi kaybettim ben. Yaptığım şey gerçekten korkunçtu. Çok öfkelen dim ve... ağzımdan çıkanı kulağım duymadı. En kötüsü de..."

Durmuştu. Benden mi bir karşılık bekliyordu? Beklemese iyi olurdu, verebileceğimi sanmıyordum.

"En kötüsü de inanılmaz derecede saçmalamış olmak. Baştan sona yanlış şeyler söyledim. Gerçek bile olmayan şeyler."

Neden bahsediyordu?

Sorumu duymuş gibi kaşları çatıldı. Sorumu duymuş ve bana gerçek bir yakınlık göstermek istermiş gibi bakıyordu. Dostça, hatta kardeşçe. "Ben, Toprak'a âşık falan değilim. Hiç oldum mu, açıkçası onu da bilmiyorum." Birden güldü. Kendi kendine güldüğünü belli eden, alaycı bir gülüştü bu. "Herhalde bunun ne kadar saçma olduğunu anlamak için suratınıza haykırmam gerekiyormuş."

Durdu ve pencerenin önüne gitti. Ilgisizce apartmanların arasından kayıp giden gün ışığının son kırıntılarına bakıyordu.

“Hatırlıyor musun... Ceylan’la ben çok küçüktük. Sen bize hayvanların isimlerini öğretiyordun. Ceylanın aslında bir hayvan olduğunu duyunca çok şaşırmıştık ikimiz de... Sonra annem, ahu da ceylan demek deyince, ben çok üzülmüştüm. O yüzden mi bana *ahı* dediniz demiştim... Çünkü sizin isimleriniz benziyordu, Cemre’yle Ceylan ama benimki farklıydı. Sanki sonradan uydurulmuş gibi. Dışlanmış hissetmiştim daha o çocuk aklımla... Aptal yerine konmuş hissetmiştim. O çocuk aklım, pek büyümedi yıllar içinde... Ya da aklımın o çocuk tarafı hep çocuk kaldı... Seni Toprak’la görünce, aptal yerine konmuş gibi hissettim yine kendimi. Ya da çocuk yerine... Ve patladım. Ama... Ama o lafları ederken kulağıma o kadar *garip* geldi ki her şey... O kadar *uzak* geldi ki... Kendi sesimde duyduğum tek şey öfkeydi... Hatta inat. Söylediklerimin içi boşalmıştı sanki. Ya da bilmiyorum, belki hep bomboştu.”

Benden çok kendisi ile konuşuyor gibiydi artık.

“Biliyor musun... İlk defa yüksek sesle söyledim ben o dediklerimi... Kendime bile.” Dudaklarına müstehzi bir gülüş daha yayıldı. “Belki de hiç sesli söylemediğim için gerçek olmadıklarını fark etmemişim. Böyle sorgulanmayan bir ukde gibi kalmış ve büyümüş içimde... İçi havayla dolu bir balon gibi...”

Onay bekler gibi bana baktı. Onay değilse de iyi veya kötü bir tepki. Oysa ben gözümü bile kırpmadan Ahu’yu izliyordum. Nutkum tutulmuştu.

“Ama bir balon gibi patlamadı, öyle değil mi?” dedi, bu kez açık açık bir cevap bekleyerek. “Bir bomba gibi infilak etti. Her şeyi mahvettim.”

Anlamadığımı yüzümden okuyor olmalıydı.

“Tunç oradaydı. Yani o sırada oradaymış...”

Tunç da oradaydı. Toprak’ın evine Ahu’yla beraber gelmişti fakat yolda Ahu’yla tartışmışlardı. Tunç’a göre bu hiç iyi bir fikir değildi. Toprak’la konuşmak onları bir yere vardırılmayacağı

gibi boşuna gerginliğe sebep olacaktı. Toprak'ın, Ahu'nun Soner konusuna fazlaca karışmasını istemediğini biliyordu. Yardımları için Ahu'nun sırtını sıvazlamayacağını farkındaydı. Gelgelelim Ahu kendisini Toprak'a dinletebileceği konusunda ısrarcıydı. Dinletmek istiyordu. Ciddiye alınmak istiyordu. Nihayetinde Tunç, sana mâni olmayayım deyip çekilmişti aradan. Ahu'yu Toprak'ın kapısına bırakıp dönmüştü.

Çok geçmeden vazgeçip geri gelmek üzere.

"Beni duymuş," dedi Ahu. "Kapıyı çarpıp çıktığımda karşımdaydı. Hiçbir şey demeden benimle yürüdü. Beni eve bıraktı. Hiç konuşmadı. O kadar kötü hissettim ki kendimi..."

Ahu'nun sesi çatallanmıştı. Dili damağı kurumuştı. Masadaki sürahiye uzandım ve ona bir bardak su verdim. Varla yok arası bir yudum aldı ve soğuk bardağı alnına yasladı. Teni cayır cayır yanıyor muydu, bilmiyordum ama kalbinin ateşler içinde kaldığı kesindi. Gözlerimin önünde acı çekiyordu. Pişmanlık. Kendi elleriyle her şeyi mahvetmiş olmanın üzüntüsü ve kızgınlığı...

"Bunu yaşayınca daha da net anladım. Gerçekten çocukluk ettiğimi yani. Saçma sapan bir inat uğruna, aslında üstüne titremem gereken bir şeyi paramparça ettim. Düşünmeden. Aptallıktan bütün gemileri yaktım. İnsan... bir şeyi kaybetmeden kıymetini anlamıyor... Ne denilebilir ki başka?"

"Özür dilerim," dedim.

Ahu'nun anlam veremeyen, kuşkulu bakışları bana döndü.

"Özür dilerim diyebilirsin," diye açıkladım. "Bana anlattığın gibi Tunç'a da anlatabilirsin kendini. En azından bunu yapabilirsin. Eğer senin için bir anlamı varsa, ki görüyorum var, o zaman yapabilirsin bunu. Belki... belki her şeyi silemezsin ama denemiş olursun. Yaşanan hiçbir şeyi yaşanmamış saymak mümkün değil. Köprüleri yakılmamış kılamayız bir kez ateşe verdikten sonra ama yenilerini yapmak, baştan yapmak... imkânsız değil."

“Öyle mi?” diye sordu, dosdoğru gözlerimin içine bakarak. Yaktığı tüm köprüler için soruyordu bunu. Onu bana bağlayanlar için de.

“Sen de bana kızgınsın, öyle değil mi? Size de ateş etmiş oldum. Bir kez daha...”

“Hayır,” dedim. “Sana kızmadım.”

Sustu. Cevap veremedi. Belki de bir yanıtı yoktu, zaten benimkisi de bir soru değildi. “Neden peki?” dedi sonunda çekinecek. “O kadar mı umursamıyorsun?”

Son söylediği Ahu’yu pişman etmişti. Pencerenin önünden ayrılıp kanepeye doğru yürüdü. Bunu yanımda yapmaya utanıyor olmalıydı. “Ben... öyle demek istemedim.”

“Sana kızmadım çünkü biliyordum,” dedim. “Anlamıştım. İlk anda. Bunu anlayacağımı biliyorsun, Ahu.”

“O yüzden çekip gittin...” dedi uzun uzun sustuktan sonra. “Londra’ya gittin.”

“Evet.”

“Ama... gidemedin.”

“Olmadı.”

“Zaten olmamalıydı. Gerek yoktu.”

Derin bir nefes verdi. Göğsünden söküp atmak istediği bir ağırlıktan kurtulmaya çalışıyordu âdeta. Bir parçasıydı varlığının. Bana olan öfkesi ve kırgınlığı, ruhunu bir arada tutan, sağlam ve sarsılmaz kılan şeydi biraz. Büyüktü, hacimliydi, her bir zerresine yayılmıştı. Onu içinden söküp atmak kolay olmuyordu.

“Yaşadığımız birçok şeye gerek yoktu, abla.”

Bundan öte söylenecek hiçbir şey yokmuş gibi birbirimize baktık.

Bundan öte söylenecek çok şey olabilirdi ama bundan gerisini konuşmak artık anlamsızdı. Yakılan köprüler var edilemezdi.

Belki, belki yenileri yapıldı.

“Toprak da bana çok kızgın herhalde, değil mi?”

Sorusu ürkekti. Bir serçe gibi sinmişti koltuğun bir yanına. Sesinde uzun zamandır duymadığım, belki hiç duymadığım bir sıcaklık duymuştum. Umut sesine sinmiş, sükûnet sanki her bir tınısını yumuşatmış, ılıtmıştı.

“Ona kızgın olan sensin sanıyordum,” dedim.

Yüzümdeki gülümsemeye görünmez iplerle bağlı, mahcup bir tebessüm belirdi dudağında.

“Toprak’a gelirsek...” Yanma gidip kanepenin diğer köşesine iliştim. “Onun kızmak için çok uzağa bakmasına gerek yoktur bence.”

“Ağır şeyler dedim, abla.”

“O da aptal şeyler dedi.”

Kısık sesli, kesik bir gülüş koptu Ahu’nun boğazından. “Hâlbuki şu an dert edinmemiz gereken şey çok başkaydı,” dedi hayıflanarak. “Soner’in kim olduğundan, daha doğrusu kim olmadığından bahsediyor olmalıydık... Ama sayemde, doğru yere bakamıyoruz bile.” Bir kez daha kendine hasetlenmişti ve yankısı benim kulağıma kadar geliyordu. “Bu konuyu düzeltmek zorundayım. Artık sadece gerçeği ortaya çıkarmak için değil... Yaktığım köprüleri yeniden inşa etmek için de...” Gözlerindeki ateş de sahiciydi, pınarlarına dolan ufacık damlalar da. “Bana yardım eder misin, abla?”

“Demek gerçekten Eros olduğunu düşünüyorsun...”

Siyah deri ceketim, kalın tabanlı postallarım ve bir kolumun altına sıkıştırdığım fıstık yeşili kaskımla sabahın köründe kapısına dayanmam, Toprak Çelebi’nin uykulu ve şiş gözlerine fazla gelen bir manzara olmalıydı.

“Zülfikar’la şöyle bir bakıştık. Sonra seni uyandırmayalım dedik,” dedim.

Belli belirsiz hareketlenen bedeni sağa kayıp bana yol açtı. Merdivenler canıma okumuştı, hâlâ nefes nefeseydim. Yine de kapıyı kapatıp salona gelen Toprak’tan daha fazla hayatta görünüyordum. O hâlâ kendine gelememişti.

“Uyandırmalıydık belki de...”

Dudaklarını güçlkle araladı ama bir ses çıkarmayı beceremedi.

“Eros, Psyhke’den sakladığı gerçekler asla ortaya çıkmayın ister,” dedim. “Kendince nedenleri vardır mutlaka... Neticede bir tanrı... Mutlaka vardır nedenleri... Gel gör ki gerçekler bir gün ortaya dökülür. Gerçeklerin de böyle bir huyu vardır çünkü... Psyhke’den sakladığı gerçekler ortaya çıkınca, Eros’un bulduğu çare ne olur, hatırlıyor musun? Gitmek... Bana bir yerden tanıdık geliyor.”

Yanıma yürüdü. Varlığımdan emin olmak istermiş gibi yamacıma yanaştı. Göz gözeydik ve ayan beyan ortadaydı artık.

Varmak istediğim noktayı anlamaya çok, çok uzaktı.

“Tamam. Mecazlardan, efsanelerden çıkıyorum... Ahu’yu tanıdığını öğrendim. Bunu benden gizlemek için sebeplerin vardı. Kendince... Bir tanrı değildin ama olsun... Herhalde bu yüzden peşimden geldin, Eros’tan farklı olarak... Londra’ya kadar geldin. Ama sonra ne oldu? Kaçtın yine... O partiye kadar gelip beni yine bırakıp gittin. Kapına dayanan, bendim.”

Gözlerini mahcup birer gölge bürüdü. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Sonra o gerçekler, geldi bir kez daha seni buldu. Ahu sana duymak istediklerini değil, hiç duymak istemediklerini söyledi...” Parmaklarım çenesinin sert kıvrımlarını kavradı. “Eros ne yapardı bu durumda? Senin yaptığını yapardı kanımca... Giderdi.”

Yutkundu. Ellerimi tutup avuçlarının içine aldı. Elleri soğuktu. Yanık toprak rengi gözleri koyulaşmış, göz bebekleri iki iri kömür tanesi hâline gelmişti. Sesi pütür pütürdü, tok fakat çaresizdi. “Ben bir yere gitmiyorum.”

Bir adım geri çekildim. Masaya bıraktığım kaskı aldım ve günler önce sandalyenin koluna atıp o günden beri belki de hiç dokunmadığı ceketini tutup kucağına fırlattım. “Hayır, gidiyorsun,” dedim. Pencerenin dışından göz kırpan gri bulutlara bakılırsa Zeus benim yanımdaydı. “Çünkü bugün, motor tepesinde ıslanmak ve bilmediğimiz kasabaların çamurlu yollarında benzini bitirip yolda kalmak için çok güzel bir gün.”

“Yolda kalmaktan kastettiğim, daha Riva’ya gelmeden tekeri patlatmak değildi,” dedi Toprak, arka tekerleği anbean inmekte olan motoru ağacın gövdesine yaslariken.

“Belki benim öyleydi, ne biliyorsun?”

Kaşlarını çatarak yanıma geldi. Bu vaziyet karşısında açık açık güldüğümü görmek onu şaşırtmışa benziyordu. Yüzü kızarmış, alın çizgisi nemlenmiş, saçları darmadağın olmuş, elleri kirlenmişti. Ceketini artık üzerinde şahane bir kostüm gibi değil, bir fazlalık gibi duruyordu.

“Gel gör ki şimdi de yağmur dindi...”

Hava açmıştı. Bulutlar dağılmış, rutubet neredeyse tamamen çekilmişti. Benzini bitirmeye fırsat bulamadan tekeri patlatmamız yetmezmiş gibi yağmurda ıslanma planını da elimizde patlatmıştık.

Toprak dakikalardır lastikle cebelleşiyor, yol yardımı aramamıza rağmen motoru bir türlü rahat bırakmıyordu. Suratına yayılıp kalan huysuz ifade es geçemeyeceğim kadar eğlenceliyse de kendimi tutacaktım çünkü onun bile bu kadar üstüne gitmek haksızlıktı.

Piknik örtüsüne yaydığım bacaklarımı kenara çekip yer açtım. “Hadi gel artık.” Kaygılı bir ifadeyle yanıma oturdu. “Uzan-sana...”

Kısa bir tereddütten sonra sırtını yere yasladı, kollarını başının altına aldı, bacaklarını uzattı. “Yol yardımın hemen geleceğine çok emin olma.”

“Hemen gelmesin. Sorun mu?”

“Senin için değilse benim için de değil.”

Bir süre sessizce gökyüzün alacalı mavisine baktık. Yan yana. Acaba ne düşünüyordu? Yaşadığımız onca şeyin üzerinden bu kadar olaysız ve sözsüz geçip gitmemiz garibine gidiyor muydu? Hâlâ mahcup hissediyor muydu kendini? Yol boyunca sessiz kalmıştı. Konuşabileceğimiz bir hâlde değildik doğruya doğru, motor tepesinde tırların arasında 110’la kıvrılırken sohbet etmemiz gerçek dışı olurdu. Yine de rahatlayabildiğini söylemek güçtü. Gerginliği içinden sökülmemişti. Kollarımı sardığım bedeni

kaskatıydı. Yaşadıklarımızın ağırlığı, başımı yasladığım sırtından tam anlamıyla kalkmamıştı ve ne zaman kalkardı, ikimiz de bilmiyorduk.

“Demek bir yere gitmiyorsun,” dedim.

Yorgun, buruk bir tebessüm oluştu dudağında.

“Yine de benim gelmemi bekledin...” diye devam ettim.

Döndü, bana baktı. Bu kez bakmamak gibi bir şansı yoktu çünkü dudağımın kıyısındaki imalı gülüş, onun dudağının kıyısına kadar uzanmıştı. Şaşırdı. Bugün şaşırmaktan bir türlü alıkoynamamıştı kendini. “Evet,” dedi, dudak payını muhafaza etmek için insanüstü bir gayret göstererek. “Yapabileceğim sadece bu. Hep buydu ve bu olacak. Seni beklemek.”

Öfkeme engel olamadım kendime rağmen. “Kaçıp gittiğinde bile mi, Toprak?!”

“Kaçıp gitmediğimi bildiğin için, o zaman da.”

“Aptalın teki olduğunda da o zaman?”

“En çok o zaman...”

“Peki... Çünkü aptalın tekisin!”

Bedeni ansızın dikleşti. Sağ kolunu başının altına alıp bana döndü. “Sadece aptal mı?”

Soru işaretleriyle dolan gözlerim ona devam etmesini buyurdu.

“*Haksızsın* diyebilirsin,” dedi, mahcup fakat cesur bir tavırla. Önce kolunu, sonra bedenini bana yaklaştırdı. “*Hem haksız hem inatçısın* diyebilirsin. *Sadece aptal değil, kibirli herifin tekisin* diyebilirsin. *Kendini değil, beni dinlemeliydin* diyebilirsin.” Dudakları dudaklarıma yaklaştı. “*Hayatta yapman gereken tek şey bu* diyebilirsin bana.”

Gözlerim kilitlenmişti. Görüşüm buzlanmış, varlığının hapsine girmişti. Bu hipnozdu. Çaresizlikti. Bu, avcı iken av olup pusuya düşmekti.

“Özür dilerim. Bütün anlamsızlığına ve geç kalmışlığına rağmen, özür dilerim.”

Cevapsız, gözlerine baktım. Vermediğim cevapları okuyor olabilir miydi? Göz bebekleri, sırtında bir kambur gibi taşıdığı yüklerin hepsini değilse de bir kısmını söküp atmış gibi ışılda-mıştı sanki. Parmaklarım istemsizce yanaklarını okşadığında gözlerini yumdu. Kirpikleri geç, çok geç kalınmış, kana kana iç-mek istediği bir huzura ermişçesine birbirine değdi.

“Ahu geçmişte, yakın bir arkadaşına âşıktı... Duygularını asla belli etmemişti, senelerce, ne ona, ne bana... Sonra o arkadaşım, bana âşık olduğunu söyledi. Yıktı bu Ahu’yu...”

Bu hikâyenin tamamını anlatasım yoktu. Bu hikâyeyi artık geçmişte bıraktığımızı umuyordum.

“Bu sebeple biliyordum işte... Ahu’nun sana da benzer duyguları olduğunu bu yüzden anlamıştım. Aynı öfkeyi görmüş-tüm gözlerinde, o teras katında ilk karşılaştığımız gün... Aynı kırgınlık, aynı sitem, aynı başkaldıran hınç...”

Toprak sessizdi. Gözleri tepemizde hışırdayan çınarın yap-raklarına dalıp gitmişti. Ondan bir yorum beklediğimi sanı-yordu ve bu isabetsiz beklenti onu geri yordu. Mahcuptu, zamanı geri alamadığı için pişmandı. Mutsuzdu.

“Aynı inat... Aynı hırs... İnsana istemediği şeyler yaptıran aynı ciddiye alınma isteği...”

Belli belirsiz bir kuşkuyla bana döndü. Ne kastettiğimi tam olarak kavrayamayışının tereddüdü vardı gözlerinde. Kancasını bir umuda kolay kolay takamayacak kadar çekimserdi artık.

Birisinin ona yardım etmesi gerekiyordu.

“Ahu bana geldi,” dedim. “Anlatacakları vardı. Söyledik-leri için pişman, Toprak. Sana olan hislerini inadına alet ettiğini düşünüyor... Üstelik o hislerin gerçekten orada olup olmadığını bile sorgulamadan.”

ru şeyi mi anlıyorum diye soran kuşkulu bakışları beni buldu. Başını bütün bunları boş yere mi yaşadık diye sallarken, içini kasvetli bir yorgunluğun kapladığını den okuyabiliyordum.

cukluk ettiğini düşünüyor. Her şeyi mahvettiği için de ün.”

lerini yumdu, bu kez kendisinininkinden başka, kendisi-
len belki çok daha ağır bir üzüntüyle.

ınç’un her şeyi duyduğunu bilmiyordum ben,” dedim.

şke ben de bilmeseydim,” dedi. Canını en çok sıkan şey
e buydu. “Her şeyi berbat eden, Ahu kadar benim de as-

Çocukça bir inat veya değil... Tunç’un duyduğu şeylerin
ni duymasına gerek yoktu.”

r müddet ikimiz de bir şey diyemedik.

lerkesin zamana ihtiyacı var,” dedim.

Zamanla geçer mi, bilmem,” dedi.

Zamanla çok şey geçer,” dedim.

amanla insan unutturdu.

aman kasveti hafifletirdi.

aman insanın üzerinden, kıyıya vuran milyonlarca sessiz
ız dalga gibi geçip gider ve insana katil olduğunu bile unut-
tu.

Bana bir masal anlatsana,” dedim.

Hafifçe bana doğru döndü. Yılgın sesim onu kendi yılgınlık-
dan silkelemişti sanki. Gözlerinde incecik bir korku vardı
li, her şeyi olduğundan daha da zor hâle mi getirdim kor-
ı. Kolunu bana doğru uzattı, *başını buraya, göğsüme yasla* der
. Ona doğru uzandım ve başımı göğsüne yasladım.

“Efsaneye göre,” diye başladı anlatmaya. Ben masal demiş-
ama o efsane diyordu. “Efsaneye göre, dillere destan güzel-
yle tanrıçaları delirten bir kız varmış. Psykhe... Afrodite, bu

ölümlü yarattığı öyle kıskanırmış, öyle kıskanırmış ki Eros'a bir gün bu dünyalar güzeli kızı, dünyalar çirkinini bir adama âşık et demiş... Onu kendi silahıyla yok et... Eros'un boynu kıldan inceymiş annesi karşısında. İnmiş ölümsüzler dağından, bulmuş Psykhe'yi ve tam onu aşkın zehirli okuyla vuracakken kendini vurmuş."

"Ama ölmemiş, değil mi?" dedim. Hafifçe okşadığı yanaklarımın belli belirsiz kıpırdanışından gülümsediğimi anlamış olması lazımdı. "Ölmemiş olmalı çünkü daha kaçıp gidecek!"

"Kaçıp gitmemiş, Eros... Kaçıp gitmek en son istediği şeymiş... *Sana âşık oldum*, demiş Psykhe'ye. *Sana deliler gibi âşık oldum*... Gel gör ki Psykhe inanmamış Eros'un aşkına. *Bunu sana kendine sapladığın o zehirli ok söyletiyor*, demiş. *Senin aşkın gerçek değil*, demiş. Ne yaptıysa, Psykhe'yi inandıramamış aşkına... Sonunda çareyi, sevdiği kadını bir yere götürmekte bulmuş Eros. Onu cennet kadar güzel, uçsuz bucaksız, her mevsimin bahar olduğu bir diyara götürmüştü. Psykhe, buranın sırrı ne ki diye meraklanmış... *Güzellik mi aşkının ispatı yani?* diye sormuş, belki dudak bükerek... *Güzellik geçicidir çünkü*, diyormuş, o güzeller güzeli kız... *Dünya isterse baştan aşağı güzellikle dolu olsun, her şey gibi güzellik de kaçınılmaz sonunu bekler, yani ölümü*. Eros, gülmeden edememiş bunu duyunca. *Tam da öyle*, diye cevap vermiş sevgilisinin elini tutup. *Biz de burada aynı şeyi yapacağız işte*, demiş. *Bütün güzelliklerle beraber ölümü bekleyeceğiz*. Velhasıl, Psykhe'nin aşkı için, ölümsüzler diyarından inip ölümlüler dünyasına geçmiş Eros. Ve ölümü bekleyerek, en güzel hayatı yaşamışlar iki kişi..."

Tepemizde ansızın kaboran bulutların ufak ufak ağladığı damlalar mı yanaklarımı ıslatmıştı yoksa nemlenen bizzat kendi gözlerim miydi?

"Yağmur bastıracak!"

Toprak, yerinde heyecanla doğruldu. Beni de peşinden kaldırıp arkaya doğru çekti. Üstümüze eğilen çınarın kovuğuna yaslandık ve gözlerimizi gri göklere dikip ıslanmayı bekledik.

Belki de en güzel hayatı yaşayıp ölmeyi bekledik.

“Senin plan kafasına göre kendi kendini gerçekleştiriyor!” dedim.

“Plan yaparsın ve hayat onu değiştirir,” dedi.

“Ama koskoca efsaneyi de sen değiştirdin,” dedim.

“Değiştirmedim. Yeniden yazdım,” dedi.

“Böyle bir hakkın yok diye biliyorum,” dedim, çiseleyen yağmurun ince tanelerinin dudaklarımın arasına dolmasına aldırmadan.

Toprak Çelebi yağmurun ondan rol çalmasını beğenmemişti. “Yüzünü güldürmek için her şeyi yapabilirim diye biliyor muyum?” demişti, dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

“Beni mutlu etmek için, hiç evet demek istemediğin bir şeye de evet der misin peki?” dedim.

İşkillenmiş gibi bana baktı. Gülerek, “Bu, kulağıma pek hayırlı bir şey gibi gelmedi,” dedi.

“Ahu’yu bu işin dışında tutmaya çalışma, Toprak,” dedim dosdoğru. “Yardımcı olmaya çalışıyor.”

Kaşları çatıldı. Bu çınarın altında ıslanmak, bu çınarın altında öpüşmek, bu ânın içinde en güzel hayatı yaşayıp ölmeyi beklemek varken bunu konuşmak istemiyordu ama çaresizdi.

Ben de çaresizdim.

“Sana bir şey anlatmam gerek,” dedim.

Ne olduğunu merak ederek ve duyduklarından hiç memnun olmayacağına tüm varlığıyla emin olarak bana baktı. Derin bir nefes aldım.

“Soner’in epey bir sene önce verdiği bir röportaj var. Ekonomi üzerine yayın yapan bir web sitesinde yayımlanmış.

Röportajın bir yerinde, Soner'in Londra'da okurken asistanlık yaptığı hocasından alınan bir görüş var. Soner'in fakültedeki başarısından falan bahsediyor övgülerle... Ahu, Londra'ya bizimle konuşmaya geldiğinde, Soner'in okuluna da gitmiş... O hocayı bulmak için... Artık çalışmıyor olabileceğini tahmin ederek dekana kadar çıkmış... Beklediği gibi, hocaya ulaşamamış günün sonunda... Ama okuldan ayrıldığı için değil... Akademik kadroda öyle bir isim hiç olmadığından.”

Toprak'ın kaşları huzursuzlukla çatıldı.

“O günden sonra, internette Soner Mutafoğlu adına çıkan tüm içeriklerin kaynağına inmek üzere bir araştırma yapmaya başlıyor Ahu... Bunu tamamlamadan Tunç'la sana bahsetmek istememiş. Ve tam bize anlatacağı gün yaşananlar malum... Neyse... Ahu araştırırken şununla karşılaşmış... Soner'in İstanbul'da kendi yatırım şirketini kurup dikkat çekmeye başladığı yıllardan önce, hakkında yapılmış tüm haberler, işine veya kendisine ait tüm bilgiler -ki çok az şey var- kaynağı belirsiz IP adresleri üzerinden yayımlanmış şeyler... İsimsiz, bot hesaplar tarafından yazılmış, kopyala yapıştır cümleler yani... Bu sözünü ettiğim röportaj bir istisna. Gel gör ki burada da görüşü alınan akademisyen aslında yok. Röportajın yayımlandığı site şu an kapalı. Röportajı yapan kişiye de ulaşamıyor...”

“Çünkü o kimlik de muhtemelen sahte,” dedi Toprak, acı ve kaçınılmaz bir gerçeği belirtir gibi. Sesi bitkinlik doluydu. Ağacın gölgesinin altından çıktı, engebeli arazide gitgide büyüyen çamur birikintilerinin üstünde hınç dolu adımlarla gidip gelmeye başladı. Konuşmuyordu. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yağmurun altında öylece duruyor ve tiksinti dolu bir atalet içinde öfkeyle ıslanıyordu.

“Ahu'dan yardım almayı kabul etmen gerek, Toprak. Onun bu işte iyi olduğunu, gerçekten yardımının dokunabileceğini biliyorsun.”

“Bu işte iyi olması bu pislığe bulaşmasını gerektirir mi? Şu anlattıklarına bir bak! Altından daha ne çıkacağını hiçbirimiz bilmiyoruz!”

“Altından ne çıkacağını bilmenize Ahu yardımcı olabilir! Şu kadar zamanda tek başına arayıp bulduklarına bir baksana!”

“Bakıyorum ve kendini tehlikeye atan bir deli cesaretinden başka bir şey göremiyorum! Geçmişini gizlemeye bu denli baş koymuş bir adamın, geçmişinin kurcalandığını öğrenmesi ne kadar zaman alır sence?”

“Ahu bir gazeteci, Toprak. Eğer, senin de söylediğin gibi zehir gibi bir gazeteciyse, işini yaparken gizliliğini nasıl koruyacağını herhalde öğrenmiştir.”

Hak vermek mecburiyetinde olduğunun bilinciyle bana baktı, yine de içi hiç rahat değildi.

“Ayrıca, bu dosyayı size Ahu getirdi. Bu işi gün yüzüne çıkarmak isteyen her kimse, Ahu’dan yardım istedi. Yani o bu işin dışında değil. İstese de’olamaz...” Küçük bir es verdim, durup düşünmesi ve önünde sonunda kabul edeceği gerçeği sindirmesi için küçük bir es. “Haklı olduğumu biliyorsun. Lütfen inat etme... Bize yardım etmesine izin ver.”

“Bize?” dedi, bana dönerek ve onca sözcüğün arasından itinayla onu seçerek.

“Unutma ki Soner’le ben de çalışıyorum.”

Verdiği karşılık huysuz, hatta meymenetsiz ve tavizsizdi. “Ve ben de bundan hiç memnun değilim.”

Bir kaşım gayriihtiyari bir tenkitle havalandı. Yanına gittim. Saçlarını yüzüne düşüren yağmur damlalarını alnından sildim ve avucumun içiyle çenesini kavradım. “Hani herkesi kontrol edebileceğini düşünmeyi bırakmıştın?”

Mahcup bir soluk çekti içine. Bakışları yenilmişlik ve örselenmişlikle doluydu. Sanki vazgeçmişti fakat gönüllü bir vazgeçiş değildi bu. Yine de hiç yoktan iyiydi.

“Hüma’dan seni o kitap işinden almasını isteyeceğim.”

“Toprak!”

“Soner’le görüşmeni istemiyorum.”

“*Emredersin* dememi mi bekliyorsun!?”

“Soner’e güvenmiyorum ya! Hâlâ ortağımız olabilir, hakkında bir bok ispatlayamamış hatta şu duruma bakarsak belki de hiç ispatlayamayacak olabiliriz ama benim için çoktan bitti o herif! Etrafında dolanmasına müsaade edemem!”

“Müsaade istemiyorum!”

Ellerimi ellerinin içine aldı. Gözlerime sitemle olduğu kadar anlayış hatta merhamet dilenir gibi bakıyordu şimdi. “Sen herkes değilsin. Ve ben seni kontrol etmeye değil, korumaya çalışıyorum.”

“Lütfen buna karışma, Toprak. Lütfen benim adıma kararlar da alma. Kendimi körü körüne tehlikeye atacak kadar şuursuz değilim. Sen de pekâlâ biliyorsun, Soner’le o kitap için yaptığımız görüşmeler iz sürmek, bilgi toplamak, hiç yoktan ona dair bir şeyler öğrenmek için çok iyi fırsat. Eğer dikkatli olursam...”

“*Dikkatli* olursan mı?!” Kalbi şakaklarında atıyordu, göz bebekleri öfke ve endişeyle irileşmişti. “Dikkatli olursan!? Kendisi hakkında *sahte içerik* ürettiren birinin yanında sadece dikkatli olmak yetecek. Öyle mi?”

Bana, cüretime, belki de umursamazlığıma inanmakta güçlük çektiğini gözlerinden okuyordum. Kendince bir yere kadar haklıydı. Ve haklılığın o zehirli çemberi içinde dönüp kendini sokacak bir akrep misali sıkışıp kalmıştı. Her şeyi bunca zorlukla yerli yerine koymuşken, istediği en son şey güvenimi bir kez daha sarsmaktı muhtemelen. Öte yandan, yapacağını söylediğim şeye gönüllü olarak razı gelmesine de imkân yoktu. Çaresizlik gözlerinde derin bir kaygıyla birleşmiş, beni olduğum yere zapt etmek için yalvarıyordu.

“Bak... Biz Soner’le ortak olurken, bakabileceğimiz her taşın altına baktığımızı düşünüyorduk. Gel gör ki onca araştırmaya rağmen bu iddiaların birine bile rastlamadık.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Bu ne demek, anlıyorsun değil mi? Soner’in şahsen, şirketleri üzerinden, herhangi bir kişi üzerinden, herhangi bir yerde veya zamanda karıştığı bir usulsüzlük, bir yolsuzluk, bir suç gerçekten varsa, düşündüğümüzden de iyi gizlenmiş demek. Eğer sandığımız gibi, hatta sandığımızdan daha da pis şeyler varsa işin içinde, bunu gizli tutmak için her şeyi yapabilir demek! Yapar demek! Söylesene, seni böyle bir bilinmezliğin ortasına nasıl atabilirim?”

Atamazdı.

Bunu kimse kimseye bile isteye yapmaya razı olamazdı.

Toprak hiçbir şey bilmeyerek daha fazlasını yapamazdı.

Toprak hiçbir şey bilemezdi.

Olmazdı, yapamazdım, anlatamazdım.

Ahu’nun Soner hakkında öğrendiklerinin bunlarla sınırlı olmadığını söyleyemezdim.

Onun hakkında bambaşka, çok daha dehşet verici bir şüphesi olduğunu anlatamazdım.

Soner’in Ahu’yla bizi *bilerek* karşı karşıya getirmiş olabileceğini anlatamazdım mesela.

Ahu’yu Kosovalı Holding’e öneren kişinin bizzat Soner olduğunu, ona yapılan iş teklifinin Soner’in yönlendirmesiyle gerçekleştiğini, Ahu’nun bunu sonradan, tesadüfen öğrendiğini bir mesaj vesilesiyle anladığını ve bunun tüm taşları yerli yerine oturttuğunu Toprak’a söyleyemezdim.

O taşların *beni* yerle bir etmek için üzerime yuvarlandığını bilemezdi.

Bunu benim bilmem, benim yıkılmama yetiyordu.

Ahu ve Soner'in o gün öğle yemeğinde karşılaşmalarını, aynı saatte Kosovalı Holding'e gidecek olmalarını, olabilecek tüm rastlantılar içinde benim Hüma'nın kitap lansmanında çekilmiş fotoğrafımın basılı olduğu bir derginin Ahu'nun oturduğu arka koltuğun cebinde öylece bulunuvermesini, Ahu'nun beni o teras katından önce *bu* şekilde görmesini, İstanbul'a döndüğümü, kim bilir kaç aydır onunla aynı şehirde olup onu aramaya bile tenezzül etmemiş olmamı, kısacası Ahu'yu bir ateş topuna dönmüş hâlde karşıma çıkaran olaylar zincirinin muhtemelen tamamını Soner'in bilerek tetiklediğini Toprak'a anlatamazdım, anlatsam da anlamazdı.

Toprak bütün bunları anlayamazdı.

Toprak bütün bunları anlayamazdı çünkü bütün bunların ne anlama geldiğini anlayabilecek tek kişi bendim.

Bir suçlu.

Bir firari.

Bir katil.

Ceylan'ın ameliyat olabilmesi için kirli bir oyuna tamam diyen ve o oyunu ölümle bitiren kişi.

Kendi kardeşinin hayatı için küçük bir kız çocuğunu kötü bir adamın yanından kaçırmaya razı olan bir sahtekâr.

O ateşin içinde kimi yakacağını düşünmeden elini ateşe sokan Cemre.

Ben bir katildim.

O çocuğu, o çocuğu yanından kaçırdığım adamı tanımıyordum bile. Tanımak da istememiştim.

Ceylan'ı kurtarıırken bir can daha kurtardığımı düşünmek, buna sığınmak bana iyi gelmişti.

Bir değil, iki can için bu oyunu oynayabilirim sanmıştım.

Oynayamamıştım.

O adamın katili olmuşum.

İstemedim.
 Yanlışlıkla.
 Kazayla.
 Hiçbirinin önemi yoktu.
 Katil olduktan sonra hepsi aynıydı.
 Bir kez katilsen, ömür boyu çekeceğin ceza bakiydi.
 Can aldıysan ya ödeyecek ya da ödetecek olanlardan kaç-
 caktın.

Ben kaçmıştım.
 Ceylan'ı o hastanede bırakıp gitmiştim.
 Ahu'yu o karanlıkta bırakıp yok olmuştum.
 Ve çekip gidişim affedilmez olmuştu.
 Ben, arkamda kime ait olduğunu bile bilmediğim gölgeler
 taşıyan biriydim.

Aldığım canın hesabını sormak isteyenler karanlıklarımda
 saklıydı.

Karanlıktan yıllarca kaçmıştım, kaçmıştım, kaçmıştım, ta
 ki kaçamayana dek.

Daha fazla kaçamayacak kadar yaşamaya başlayana dek.

Nefes alana dek.

Âşık olana dek.

Oysa aşk bazıları için ölümdü.

Ölümden bile beterdi.

Âşık bir ruhun ölüm korkusu, ruhu olmayan bir beden
 ölüm korkusundan bin kat beterdi.

Âşıktım ve korktuğum olmuştu.

Yıllarca arkasına saklandığım kalkanlarım yerdeydi ve kaçtı-
 ğım her şey bir gölge gibi peşime düşmüştü.

Toprak anlayamazdı.

Bana âşık olabilir, benimle yüz yıllık bir çınarın altında ıs-
lanabilir, benimle tek bir ânın içinde en güzel hayatı yaşayıp öl-
mek isteyebilir ama benimle ölemezdi.

Kimse ölemezdi.

Kimse anlayamazdı.

Benden başka kimse, peşimdeki gölgelerin sessiz çığlığını
duyamazdı.

Ben duyuyordum.

Neden, bilmiyordum. Nasıl, bilmiyordum. Benden tam ne
istiyor, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey vardı.

O karanlığın içindeki ses Soner'indi.

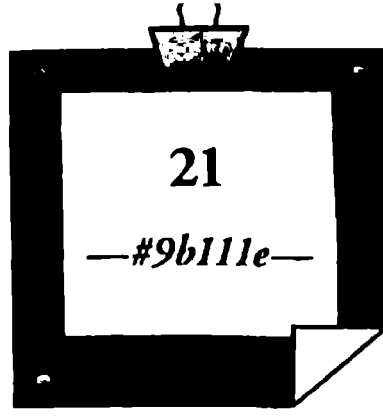
O gölgelerin arasına gizlenip beni izleyen gözlerin, bir çamur
birikintisinden daha bulanık renkteki o gözlerin sahibi Soner'di.
Bu olanların başka açıklaması yoktu.

Belki yıllar önce o gece, beni o karanlığın içine çeken ki-
şiydi ve ben onu bulmadan o beni bulmak ve sonsuza dek sus-
turmak istiyordu.

Belki de kararttığım dünyası için benden hesap sormak iste-
yen kişiydi ve aldığım canın hesabını sormadan beni bırakma-
yacaktı.

Tek bildiğim şey, Soner'in orada olduğuydu.

Ve bu dünya ikimiz için yeterince büyük değildi.

Soner Mutafoğlu, kitabın içeriğine önemli katkısı olacağını düşündüğü bir iş görüşmesine katılmam için beni şehrin havalı restoranlarından birine davet etmişti. Ve son yirmi dakikadır, acil bir telefon görüşmesi yapmak üzere dışarı çıkmak suretiyle beni bekletiyordu. Öncesinde canımı sıkacak tonla şey söylemeyi ise ihmal etmemişti. Gece tam tahmin ettiğim, yani korktuğum şekilde ilerliyordu.

Masada duran telefonum, üst üste gelen mesaj bildirimleriyle titredi. Burada olmamdan hiç mi hiç mutlu olmayan Toprak Çelebi yazıyor olmalıydı.

Beni sakın unutayım deme.

Cevap bekliyorum.

Ciddiyim Bahar.

Soner'in geleceği yoktu. Cevap yazmak yerine Toprak'ı aradım. Birkaç saniye içinde ekranda aydınlanan yüzü ıslıl ısıldı. "Görüntülü aramanı beklemiyordum," dedi şaşkınlıkla.

O kadar gergin ve huzursuzdum ki galiba Toprak'ın bile saçma bulduğu bir şey yapıyordum.

"Kararımı sorgulatma bana," dedim garip garip gülerek.

Toprak teras katında, kütüphanenin önündeki berjere oturmuştu. Üstünde mevsimine göre kalınca, yakut kırmızısı bir

hırka vardı. Saçları alnına gelişigüzel dökülecek kadar dağılmıştı. Seni beklerken yataklara düştüm mü demek istiyordu? Sensiz sersem ve bedbaht bir adamım mı demek istiyordu? Yüzündeki muzip gülümseme, gerginliğini yine de belli eden o ince çizgiyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Arkasından bana selam veren çatı katı alabildiğine ılık ve loş görünüyordu. Sıcak şarap yapıp mevsimine bakmadan o şömineyi yakarak kucağına oturmak ve yanı başındaki tüllere dolanmış yatağına geçip saatlerce sevişmek istiyordum.

“İki buçuk dakika kadar konuşabiliriz,” dedim.

“Ters bir şey mi var?” dedi hemen.

Beni zorluyordu. “Belayı çağırma, Toprak.”

“Bela istesem başka şeyler yaparım.”

“Hayır, Toprak, buraya gelmeye de kalkma sakın.”

“Evimin dibinde sayılırsın...”

“Bu, gelmen için sebep değil.”

“Bir sebebe gerek var mı?”

“Bana verdiğin sözü tutmak yeterince iyi bir sebep.”

“Ya sana içimden çok başka sözler vermişsem?”

Beni çok zorluyordu.

“Lütfen Toprak. Bir saat. İki, en fazla. Sonra geleceğim. Sabret n’olur.”

Bıkkın bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Kimmiş görüşeceği kişi? Gelmedi mi daha? Neden masada değil bu herif?”

“Hayat hikâyesini de soracak mısın?” dedim sırtarak. “Gerçi artık sorabilirsin çünkü biliyorum. Anlattı.”

Şaşırdı. “Nasıl anlattı?”

“Basbayağı. Çocukluğunu. Annesini babasını. Nasıl zor koşullar altında onu okuttuklarını, sonra ikisini de nasıl peş peşe kaybettiğini falan. İyi bir öykü. Bir Kemalettin Tuğcu romanı kadar acıklı.”

Kaşları çatıldı hafifçe. Dudağının kenarında sıkkın fakat muzır bir tebessüm oluşmuştu yeniden. “Bir kelimesine de mi inandıramadı seni?”

“Belki içimde bir insanlık kırıntısı kalırdı da inanırdım... Sonrasında üç cümlede hem beni hem Ahu’yu tehdit etmeye kalkmasaydı.”

Bakışları sivri birer ok gibi fırladı gözlerinden. Bedeni de yerinden fırlamamak için zor duruyordu. “Ne diyorsun, ne demek *tehdit etti?*”

“Uzun hikâye. Ahu’nun iş teklifini reddedip Zeposta’da kaldığını öğrenmiş. *Yazık olmuş*, dedi. Neden diye sorunca, cesur bir oluşumun parçası olmak güzeldir ama yaptıkları haberlere dikkat etseler iyi olur, neticede küçük bir internet gazetesi, en ufak bir hatada açılacak davaların altından kalkamazlar demeye getirdi. Ahu’nun bir atık ve ayrıştırma fabrikası hakkında yaptığı özel bir haber varmış. Operasyonlarındaki usulsüzlükler, çevreye verdikleri zarar hakkında. Fabrikanın müdürü, Soner’in arkadaşıymış...”

Derin derin burnundan soludu. “Pis işlere bulaşan insanlar olarak birbirimizi koruruz, yolsuzluklarımız ortaya çıkmasın diye ona buna şantaj yaparız demek istiyor yani! Yavşak herif!” Sakinleşemiyordu. “*Beni de dedin? Sana ne dedi?*”

“Demesine gerek var mı?”

Kuşkulu gözlerle beni süzdü.

“Esas söylemek istediği, hakkında araştırma yaptığımızı biliyor olduğu... O kolpa hayat hikâyesini anlatırken de *merak ettiğin herhangi bir şey varsa bana sorman yeterli*, dedi. Yani Ahu kadar beni de uyarıyor. Her ne yapmaya çalışıyorsanız kurcalamayı bırakın diye. Eminim buna!”

“Bahar...” dedi kısık, güçsüz, dokunduğu telleri titretmek bile istemeyen bir sesle. Arada kalmışlık, çehresindeki sıkkın ifadeyi âdeta kıpkırmızıya boyuyordu. “Olduğundan da fazlasını

görüyorsun muhtemelen şu an. Kendini dolduruyorsun yani. Yapma bunu.” Yutkundu. “Çünkü aklım sende kalıyor.”

“Kalmasın. Aptalca bir şey yapacak değilim. Kapatıyorum, geliyor.”

Soner cam kapıdan geçmiş, içeri doğru yürümeye başlamıştı. Bakışları dalgındı. Masaya yaklaştığında beni gördü, hiç kalkıp gitmemiş gibi yerine yerleşip kadehini kaldırdı.

“Eee ne yapsak? Yemek söylesek mi artık?”

“Yemek için misafirinizi beklemiyoruz o hâlde?” dedim.

“Beklemiyoruz çünkü geldi.”

Soner, yerine oturmasına bile fırsat kalmadan masamıza ulaşan arkadaşıyla iki sıkı dost gibi kucaklaştı. “Tanıştırayım. Kerem... Bahar.”

“Memnun oldum.”

Soner arkadaşını tanıtmaya girişti. “Kerem avukattır. PharmaSanz’da da beraber çalışıyoruz bazı işlerde ama esasen kulüpten arkadaşım. Cumartesi sabahları tenis oynuyoruz. Bahar da...”

“Soner Mutafoğlu’nu hepten meşhur edip tepemize çıkaracak o kitabın sihirli kalemi!”

Hafif dalgalı, kumral ve çoğu erkeğin en son lisede denemiş olacağı Amerikan kesim saç tıraşıyla otuzlarının başında gösteren, densiz esprisine bakacak olursak ise yaşını daha da küçültmemiz icap eden Kerem, aramızdaki sandalyeye yerleşti ve keyifle arkasına yaslandı. “Nasılsın görüşmeyeli?” dedi, Soner’e dönüp göz kırparak. Beklenmedik bir hareketle elini sağ omzuna götürdü. “Omzum fena benim. İki üç güne geçmezse bırak raket, imza atmak için kalem tutamayacağım!”

Soner bana döndü. “Kerem son üç haftadır benden set almadığı için çamura yatıyor,” dedi. “Yenilgiyi hazmetmeyi öğreneceksin, dostum. Yoksa ne anlamı var?”

Kerem, Soner'e sahte bir esefle baktıktan sonra, bana döndü. "Benim teorim şu. Bu kitap işi Soner'e iyi geldi. Bir öz güven pompalaması yaptı sanki, ne dersiniz? Hani insan kendini tam istediği şekilde ifade ettiğinde öz kuvveti daha bir yükselir ya. Olabilir mi sizce de?"

Ne cevap vereceğimi pek de bilemeyerek önce Kerem'e sonra Soner'e baktım. "Soner Bey'in kendini tam istediği şekilde ifade etmek için bir kitap çıkarmayı beklediğini sanmıyorum," dedim. "Kendini yanlış ifade ederek buralara kadar gelmiş olamaz."

Kerem, "Güzel cevap!" diyerek güldü. Dudaklarının arasındaki aralık keyif ve takdir doluydu. "Kitabı neden sizin yazdığınız anlaşılıyor."

"İyi bir pasa çıktım sadece diyelim. Tenisle ilgili çok az şey bildiğimden oradan referans veremiyorum, kusura bakmayın."

"Tenisle tanışmak isterseniz sizi bir maçımıza seyirci olarak davet edelim o hâlde. Ne dersiniz?"

Sorunun muhatabı bendim ama cevabı Soner'in meysus bir ifadeyle gölgelenen yüzünde asılı duruyordu. Bu samimiyete anlam verememiş ve anlam veremediğinden de çok, hoşlanmamıştı.

"Anladım!" dedi Kerem, kendi cevabını kendisi vererek. "Bahar Hanım'ı alıkoyduğumuzdan daha fazla alıkoyamayalım diyorsun."

Soner buna cevap vermeye gerek görmeden söze girdi: "Tadım menüsü diyorum. Ne dersiniz?"

"Şahane olur," dedi Kerem. Yüzünün belli belirsiz ciddileştiğini görüyordum. "Soner sana unutmadan bir konudan bahsetmem lazım. Zinttek'in satışı için Nadir Bey'le anlaştığınızı duydum. Doğru mu?"

Soner, şarabından bir yudum alıp müphem bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Senin kulağına gelen bir şeyin yanlış olma ihtimali oluyor mu, Kerem?" dedi muzip bir tonlamayla.

“Abicim o zaman sorun şu ki, Zinttek sizin rakiple, Artenzia ile de görüşüyormuş bir yandan. Hatta görüşme hâlinin de biraz ötesinde. Satış için ön protokol imzalamışlar.”

Soner’in yüzü düştü. “Nasıl yani?”

“Nadir’in o yeni yetme oğlu yönetim kuruluna girer girmez iş edinmiş bunu kendine. Ayrı koldan ilerletiyormuş görüşmeleri, babasından habersiz.”

“İkili oynuyorlar yani...”

“Nadir’e göre, değil. O sizi istiyor. Gel gör ki Artenzia da bu fırsatı elden kaçırmamayı kafaya koymuş. Eğer Zinttek sektörden rakip bir firmayla, mesela sizinle anlaşmaya kalkarsa, ön protokolün bağlayıcılığını öne sürüp satışa engel olmayı planlıyorlarmış.”

Kesik bir gülüş döküldü Soner’in boğazından. “Böyle bir hakları yok ki. Ön protokol böyle bir hak doğurmaz.”

Kerem bu yorumun geleceğinden eminmiş gibi kaşlarını havalandırdı. “Doğurmaz tabii. Günün sonunda dava açsalar bile bir yere varamazlar. Ama ne olur? Bu iş sizi oyalar. Anlaşmanızı geciktirir. Bir sürü hukuki hengâme çıkarır. Satış sizin istediğiniz gibi son çeyrekte tamamlanmaz. Ondan sonra hop, bir kere daha piyasa değerlemesi, ıvır zıvırdı derken bir ton işi tekrardan yaparsınız.”

Soner bir süre sessizce önüne baktı. Düşünüyordu. “Bu bilgi sağlam yani, öyle mi?”

“İçeriden. Yani ikinci elden diyelim. Güvenebilirsin. Demem o ki iyi düşünmeniz lazım. Bu hengâmenin içine girmeye değer mi, değmez mi?”

Soner’in yüzünde pervasız bir ifade belirdi. Mide bulandıran küçük sinekleri dertten saymayan, büyük işlerin büyük adamı gibi tüyleri kabarmıştı. “Valla abicim,” dedi, kibirli bir tavırla, “sizin gibi zehir zemberek avukatlarımız var. Onu da siz söyleyeceksiniz artık!”

“Neymiş Kerem söyleyeceğin, merak ettim.”

Yanlış duyuyor olmalıydım.

Yanlış duymuyordum.

Bu sorunun cevabını Toprak Çelebi merak ediyordu.

“Toprak?! Ne güzel sürpriz böyle!” Kerem, Toprak’ı görür görmez ayaklandı, yanına gidip coşkuyla sırtını sıvazladı. “Nasılsın abi görüşmeyeli?” derken kolundan tuttuğu gibi Toprak’ı masanın başına getirmiş, kendi yerine oturtmaya çalışıyordu. “Hiç itiraz istemem, bize katılıyorsun. Oyunbozanlık yapmak yok.”

Toprak, “İtiraz etmem,” dedi, Soner’in yanındaki boş sandalyeye yerleşerek. Oyunbozanlık yapıyor değildi. Oyunu *bozuyor* ve kendi kuralına göre yeni bir oyun kuruyordu. “Zaten Bahar’ı almaya geldim.”

Beni almaya gelmişti?

Beni?

Almaya?

Soner ve Toprak’ın birbirini kibarca selamlayan bakışları, sabırsızlıkla birbirinden uzaklaştı. Bir misillemeydi bu; bir karşı atak, iki tarafın da bildiği, iki tarafın da karşısındakinin bildiğini bildiği, iki tarafın da sineye çekmeyi şimdilik kabul ettiği bir hamle.

“Tanışıyor muydunuz Bahar Hanım’la?” diye soruverdi Kerem merakla. Şaşırmışa benziyordu. “Bilmiyordum.”

“Evet,” dedi Toprak bana dönerek. Kerem’in sorusunun cevabı bu kadarla sınırlı kalabilecek kadar basitti; gel gör ki Toprak’ın tercihi masada duran elimi kaldırıp avucunun içine almak olmuştu. “Tanışıyoruz.”

Kerem başını salladı, öncekilerden daha tutuk, daha içten-siz bir gülüşle. “O hâlde sana da bir kadeh söylüyoruz. İçersin, değil mi?”

“Sohbetinizi bölmüş olmazsam, memnuniyetle,” diye karşılık verdi Toprak. Fazla sabrı yoktu. Tahammülüyse hiçe yakındı. Elimi kavrayan eli sinir ve gerginlikten alev gibi olmuştu ve benimkisini farkında olmadan sıkıyor, yakıyordu. “Gerçi bu bir iş yemeği olduğuna göre,” dedi kelimeleri dişlerinin arasında eze eze, “ortağımla avukatımın sohbetini *bölüyor* olmam herhalde...”

Soner, Toprak’a döndü ve yanık toprak gözlerine, şiddetle koyulaşan çamur sarısı gözlerini dikti. “İş yemeği sayılmaz pek,” dedi. “Bu akşam sadece havadan sudan, hayattan konuşuyoruz.”

“Sana basbayağı söylemedi!”

Toprak arabanın tekinin kaportasına yaslanmış, bitirmemi bekliyordu.

“Bayağı gözünün içine baka baka, sana, senin şirketinle ilgili bir meseleyi söylemedi!”

“Bahar tamam, kendini daha fazla yükseltme artık.”

Kollarını birbirine kavuşturmuş, öylece duruyordu. Benden daha sakindi. Öfkesini benden daha iyi kontrol ettiği açıktı çünkü öfkelenmediğine zerre kadar inanmıyordum. Yağmur başlamıştı. Hızı dakikalar içinde artmıştı. Şemsiyesizdik ve ıslanıyorduk.

“Koşsak mı?” dedi birden.

Suratında ansızın çocuksu bir heyecan oluşmuştu. Elimi çekti. Dudağının kenarında ufacık, üstümüze kara bulutlarla beraber çöken kasvetin içine parlak bir güneş gibi doğan bir tebessüm vardı. Koşmaya başladı. Peşinden adımlarımı hızlandırdım. Yağmur üstümüzü başımızı döverken yarınlara yokmuş gibi koşuyorduk. “Şükür kavuşturana!” diye bağırdı apartmana girdiğimizde. Kapıya yaslanır yaslanmaz elimden tutup beni kendine çekti. Yüzünde koskoca bir kahkaha açtı sanki yaprak

yaprak. Kapının bitimindeki üç mermer basamak hangi gecenin hangi yarısı böyle bir karşılama törenine şahit olmuştu acaba?

“Manyağın tekisin,” dedim. Manyaktı ama o kahkahadan öpmek istiyordum.

“Dur.” Ani bir hareketle kendisini geri çekip açık kapıdan içeri süzüldü. Demir parmaklıklara yapıştı ve Zülfikar’ı çağırdı. Bacaklarımdan tuttuğu gibi beni omzuna atarken de herhalde bu kadarına şaşırmamamı bekliyordu.

“Bıraksana deli!”

Metal plakaları ayağıyla itti ve beni omzundan indirip Zülfikar’ın soğuk sırtına yaslar yaslamaz dudaklarıma yapıştı.

“Eksi bir.” Gözlerini gözlerime dikmiş, arsızca gülümsüyordu. “Liste...” diye açıkladı dudaklarını yalayarak. “Bir maddenin daha üstünü çizdik. Güzel liste yapmışım, kabul et.”

“Gerçek bir disiplin abidesisin, bravo,” diye cevap verdim. Dudaklarını boynuma yaslamıştı. Burnundan aldığı nefesler tüylerimi ürpertiyordu. Islak hatlar açarak ilerlediği yolları dişleriyle talan ediyor, insana dokuz katı nasıl çıkacağını kara kara düşündürüyordu.

“Telepati yeteneğin de ileri düzeyde ayrıca...”

Başını geri çekip bakışlarını bana çevirdi. “Ne demek o?”

“Ne yapmak istediğimi anlamışsın,” dedim. Aramızda çelikten bir kale kapısı gibi yatan kemerinin tokasından tuttum. “O Allah’ın belası masada otururken düşündüğüm tek güzel şeyin seninle sevişmek olduğunu hissetmişsin...” Elimini aşağı kaydırardım.

Derin bir soluk verdi. Yüzümü iki avucunun arasına aldı ve dudaklarını alnıma yasladı. Kalbi âdeta ağzının içine atıyordu. “Bir daha o herifin karşısında oturmanı istemiyorum.”

Gözlerimi kapadım. Kollarını bana doladı. Kollarımı ona doladım. Hıncın göz bebeklerine bir zehir misali doluşunu, öfkeyle kitlenen çenesini, çehresinin gerim gerim gerilen hatlarını

görmememi umarak başımı göğsüne yasladı. Gün gelmişti ve Zülfikar'da beni öpmüştü ve şimdi Zülfikar'da beni öptüğü bu güne lanet ediyordu.

Asansörden çıktık. Eve girdik. Islak ceketini bir kenara atarak kanepeye çöktü ve kollarını açtı. "Hadi buraya gel."

Yanına yerleşmem için bana açtığı yere geçtim. "Neydi o şirketin adı? Satın almayı planladığınız ilaç şirketi..."

"Zinttek."

"Bu konuda hiçbir şey yapamayacaksın şimdi, öyle mi?"

"Yapmamam gerekiyor."

"Göz göre göre hukuki bir çıkmaza sürüklenmenizi bekleyeceksin?"

"Aksi, tuzağına düşmek olur, biliyorsun."

"Saçmalık ama bu!?"

Başımı kaldırdım. Açmazın bu kadarını kafam almıyordu. "Başka bir pürüz çıkmış olsa? Anlaşmayı geciktirecek başka bir şey? Üç ortaksınız. Tunç o şirketi almayı veto etse? Zaman kazanmış olsanız en azından?"

"Bütün bunlar imkânsız değil. Gayet mümkün, hatta kolay şeyler. Aynı zamanda, tam olarak Soner'in olmasını beklediği şeyler..." Gözlerinde ciddiyet vardı. "Bunlardan hangisini yaparsak yapalım, en ufak hamlede *senin* bana laf taşıdığını anlar. Zaten yapmak istediği de bu. Sana bu hatayı yaptırmak."

"Diyorsun ki, oyununu bozmak için yapabileceğimiz tek şey, oyununu oynamamak."

Gözlerinde yorgun bir gülümseme belirdi. "Gördüğüm kadarıyla oyunu öğreniyorsun."

Gördüğü kadarı doğrudu. Fakat eksikti. Bildiklerimi bilmiyordu. Soner'i test etmek için neler yaptığımla ilgili fikri yoktu. Bu gecenin henüz başında, Soner acıklı hayat hikâyesini anlatmadan ve Ahu ile beni tehdit etmeden önce, onu test etmek için bir şey yapmışım. Hüma'ya Soner'i arattırmış, beni kitap projesinden alması gerekebileceğini söyletmişim. Hüma

bunu gerçekte yapmayacaktı, tek istediğim Hüma'ya bunu söyleyip Soner'in tepkisini denemektir. Deneme başarılı olmuştu. Yani başarısız. Soner ayarsızca sinirlenmiş, böyle bir değişikliği kabul etmeyeceğini, bu konuyu bir daha açarsa şirketlerinin Kosovalı Holding'le reklam anlaşmalarını yeniden değerlendirmek zorunda kalacağını söylemişti. Hüma, onu böyle saçma bir duruma soktuğum için bana kızmıştı ve haklıydı, Hüma bunu neden yaptığımı anlayamazdı. Toprak da anlayamazdı. Bu adamın geçmişimin karanlık sırlarına dolaşık olduğunu, beni benim bile bilmediğim bir şekilde avucunun içine aldığını ve iplerimi bırakmamak için her yola başvuracağını bilmiyordu ve bilmemeye devam etmeliydi.

Bense bunu geri dönülmez bir biçimde anlamıştım.

"Sıkışıp kalmışız gibi hissediyorum..." dedim.

Toprak çenemden tutup başımı kaldırdı. "Sıkışmış hissetmene gerek yok."

Nevrim döndü birden. "Adam freni patlamış kamyon gibi üstüne geliyor ve sen hiçbir şey yapamıyorsun!"

Toprak kaşlarını çatı. Dudağındaki yorgun fakat yine de muzip gülüş, bana ders vermek isteyen kıvrak bir hâle büründü. "Demek oradan elim armut topluyormuş gibi görünüyor..."

"Bir şey mi yapacaksın?" dedim merakla. "Ne yapacaksın?"

"Siz hafiyelik ederken, Bahar Hanım, biz de boş durmuyoruz. Bir hafta içinde bağımsız denetim ekibi tam zamanlı çalışmasına başlıyor."

"Serap ve bal rengi saçları yani..." dedim, bir kaşım benden bağımsız havalanırken.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Başka?"

Toprak sırtını hafifçe doğrultarak kanepenin kolçağına yaslandı. "Soner hakkındaki iddiaların büyük kısmı geçmişte ortak olduğu sağlık grubundaki operasyonlara ilişkindi, hatırlıyorsunuzdur. Soner'le ortak olmadan evvel, o sağlık grubuyla biz de

görüşmüştük... Hatta kendisi hakkındaki en ayrıntılı araştırmamızdı ama radara takılan herhangi bir şey olmamıştı.” Küçük bir es verdi. “Çünkü o dönem biz orada *fiilen* çalışan ekiple görüşmüştük.”

“Hastaneden *ayrılmış* çalışanlar, başka bilgiler verebilir diyorsun...”

Temkinli bir tebessüm belirdi yüzünde. “İmkânsız değil diyorum. Sadece dikkatli adımlar atmamız gerekiyor. Kendimizi açık etmeden yahut yasal olmayabilecek, fevri hamleler yapmadan ilerlemeliyiz... Avukatlarımıza danışacağız o sebeple.” Bir kaşı öfkeyle yukarı doğru kaydıldı. “Kerem’den *başka* avukatlarımıza tabii...”

“Pek hoşlaşmadığınız anlaşılıyor,” dedim.

“İlişkimizin pek hoşlaşmamaktan hiç hoşlaşmamaya evrilmesi saniyeler aldı,” diye cevap verdi huysuzlukla.

“Bence Kerem, Soner’e ayak uydurmaktan başka bir çare bulamadı orada,” dedim. “Yani kendisinden önce ortağın olarak Soner’in sana o bilgiyi vermesini bekledi. Soner de sana söylemeyince...”

Meymenetsiz bir ifadeyle suratıma baktı.

Ve sustu.

Sustu.

Sustu.

“Ben gelince suratı sadece bu yüzden düşmedi herhalde!” dedi sonunda.

Bu kez sessizlik sırası bendeydi.

“Herifin suratı ben gelip senin elini tutunca beş karış oldu, Bahar!”

Komik bir şey söylemiş gibi güldüm.

“Sen etrafımdaki her adamı kıskanacak mısın?”

“İcap ederse elbette. Hatta bazılarını dövebilirim de.”

Bu cümlesineyse kahkahayla karşılık vermemi garipsemiyor olmalıydı.

“Bence senin beni kışkandığın falan yok,” dedim. Külhanbeyi rolü oynamak istiyorsa oynardı. Ama ben de oynardım. “Hep sadece dilinde...” Durdum ve bir kaşının bu kez esefle havalanmasını izledim.

“Öyle mi?”

“Tabii öyle... Ki o dilinin bir gün olsun bana *sevgilim, aşkım* falan dediğini de duymadım...”

Dudaklarını ısırdı, muhtemelen gülmemek için. “*Gülüm* de diyeyim mi mesela, arada değişiklik olması için?”

“*Gülüm* değil ama,” dedim boynunun girintisine sokularak, “Cemre diyebilirsin...”

Hafifçe yutkundu. Başını bana doğru çevirdi belli belirsiz. Dudakları alnıma yaslandı. “Sana Cemre demediğimi mi düşünüyorsun?”

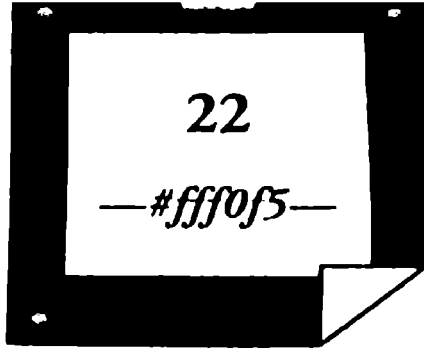
Başımı kaldırdım. Sorusunun cevabı gözlerimde değildi, yine de onlara uzun uzun bakmak istiyordu. “5 Mart,” dedi. “Londra’da, seni hastanelik ettiğim gece... 5 Mart’tı... Martın başında düşerdi değil mi son cemre toprağa? Böyle şeyleri çok bilmem aslında ama... insan öğreniyor işte hayatta bir şeyler...”

“*Bahar yok! Bahar yalan! Bahar gelmiyor!*”

“*Ya öyle olmuyorsa? Ya öyle değilse o? Ya sana gelmeyecekse? Ya sensen birinin baharı?*”

O gecenin hatırası zihnimin içinde alev alıp ruhumu ansızın ateşe saldı.

“Cemre...” dedi. “Parlak, kızıl bir ateş topu... Bu koskoca dünyayı ısıtan o küçücük kor... Herkesin cemresi olabilirsin, Cemre... Ama sadece benim baharımsın.”

Beş gün sonra evime adım atmıştım ve bu durum Toprak Çelebi'yi hiç memnun etmemişti.

“Günlerdir eve uğramadım. Birikmiş onlarca işim var. Gömleklerim askıda tozlandı! İstersen evimin kapısına kilit vurayım, tam olsun?”

“Bana uyar.”

Çok acımasızdı, öldürücü darbeyi en hazırlıksız anımda vurmaktan çekinmiyordu.

“Beni sınama, tamamen başına kalırım, Toprak.”

“Bu nasıl tehdit, anlamadım, Bahar.”

“Benden nefret edersin de gene gitmem bak...”

“Senden nefret ederim... öyle mi? Çok olası bir senaryo!”

Bu oyun saatlerce sürdürebileceğim kadar tatlı bir oyundu lakin dakikalarım bile yoktu. Az önce Soner aramış ve kitabın şu âna kadar çıkmış olan ilk taslağının üzerindeki notlarını vermek için akşam evime uğrayacağını söylemişti.

Sessiz kaldığımı fark eden Toprak, ilgimin başka yere kaymış olmasını ayıplarmış gibi boğuk bir ses çıkardı hattın ucunda. “Akşam ne yapacağım demiştin?”

“Hiiiiç.”

Yapmak istediğim son şeydi ama yalan söylüyordum. Beni zorladığı ölçüde de söylemeye devam etmek zorundaydım çünkü Soner'in akşam evime uğrayacağını öğrenmesinin hiçbirimize hiçbir faydası yoktu.

Soner'in evime gelmesinin hiçbir manası da yoktu fakat geliyordu.

"Bir hiçe mi tercih edildim yani?"

Nasıl toparlayacağımı bilemeden pencereden dışarı baktım. Aradığım cevap, günün son ışıklarının yaladığı gökyüzünde yahut akşam melteminin tatlı tatlı kımıldattığı yaprakların kadife yüzeyinde yazmıyordu ama cevabı nerede bulacağımı bilmiyordum.

"Tamam tamam, şaka yaptım."

"Güzel şakaydı, bir daha yapma."

Neşeli bir kahkaha koptu bu kez hattın ucunda. Neden sonra, birden sustu ve sessizliğe büründü. Bir şaka daha mı vardı sırada? Hatta belki şaka olmayan bir şaka?

"Şaka bir yana... Sen de çok yoruldun. Gerildin. Arada kaldın, hep bizim yüzümüzden. Kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

Tespiti yanılttı ve kendisini suçlu hissetmesi gereksizdi ama ben ona bunu bile söyleyemiyordum. "Senin ya da sizin yüzünüzden değil, Toprak. Soner meselesini kişisel hâle getiren kişi Soner. Her şeyden önce, benim üzerimden Ahu'yu tehdit ederek yaptı bunu."

Verdiği sıkıntılı nefesin sıcaklığını neredeyse tenimde hissediyordum. "Keşke Ahu'yla barışmanızın bedeli böyle berbat bir cendereye düşmeniz olmasaydı."

Buna katılabılırdim, haksız değildi. Öte yandan, Soner arada olmasaydı biz Ahu'yla kim bilir hangi biçimde bir araya gelecektik ve Ahu'nun bana ilelebet düşman kalması belki işten

bile olmayacaktı. “Olanla ölene çare düşünmenin zamanı değil, Bay Crown.”

“Bay Crown da nereden çıktı?”

“Sen bana Cemre diyormuşsun ya, Cemre demeden...”

Sessizliği derinleştirdi. Muhtemelen vereceği yanıtı tasarlıyor ancak tamamlayamıyordu.

“*Windmills of Your Mind*... Thomas Crown ve sarı planörü... Gökyüzünde çizip durduğu sonsuz çemberler...” dedim makul esler vererek. “Unuttun mu?”

Yutkundu belli belirsiz. “Ben unutmam ama... Sen de unutmamışsın.”

Unutmamıştım. O günler fi tarihi kadar geride kalmış gibi görünse de bizim bile yer yer tatlı anlardan oluşan bir mazimiz vardı. “Bir zamanlar biz de gairesiz, masum çocuklardık...” dedim mahsustan iç çekerek.

Hesapsızca güldü. Sesi neşeli ve haylazdı. “Beni sahte bir sevgiliyle kandırmaya çalıştığında pek gairesiz ve masum sayılmazdın.”

“Beni merdiven boşluklarında arsızca öpmeseydin, ona gerek kalmazdı!”

Sesimdeki tavizsiz ton hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmekle de kalmamış, bayılmıştı. “Yine olsa yine yaparım.”

“Yine olsa yine avucumun içinde kadeh kırıp beni hastanelik de eder misin peki?”

Küçük, uysal bir soluk verdi. Bu kez yutkunmuştu, kesin olarak yutkunmuştu. “Edemezdim,” dedi. “Sana onu yapmaya bir kez daha gönlüm razı olmazdı.” Daha o gece, o hastane odasında söylediği gibi bana daha fazla zarar vermek istemiyordu, gel gör ki ben ve o ve iki kristal kadeh ve sürtük elbisem ve platform topuklu ayakkabılarım ve ansızın indiren sağanak ve piknik tüpü ve aşı boyalı yalı ve her şeyi bir araya getiren o makûs kader ikimiz için çoktan yazılmıştı aslında.

Yine olsa yine yapardı çünkü bizim kaderimiz buydu.

Telefonu gönülsüzce kapattık. Sahiden tozlanmakta olan çamaşırların başına gittim ve yapmak zorunda olduğum şeyleri düşünmemeye çalıştım. Tüm evi ayağa kaldırıp tek bir şey dahi düşünemeyecek kadar yorgun düşene kadar tüm tozları almak istiyordum, gel gör ki o çamaşırların tekini bile katlayacak vaktim yoktu.

Telefon çalıyordu.

“Emre?”

“Selam, Bahar,” dedi Emre. “Kusura bakma, bu saatte rahatsız ettim seni, işlerden ancak fırsatım oldu.”

Ondan istediğim şey konusunda bana bir yardımı olacaksa istediği saatte rahatsız edebilirdi, rahatsızlık olmazdı. “Hiç önemli değil,” dedim. “Sorduğum konuda bir şeyler bulabildin mi?”

Emre sıkıntılı bir nefes verdi. “Ben de onun için aradım. Maalesef, Bahar. O sorduğun geceye ait arşivlerde hiçbir şey yok. Saçma bir soru olacak belki ama... tarihleri karıştırmadığına eminsin, değil mi?”

Tarihleri karıştırmamıştım. Kimse kardeşi yaşıyor diye katil olup kardeşinin yine de son nefesini verdiği gecenin hangi gece olduğunu karıştırmazdı.

“Gerçi ben,” diye devam etti Emre, “verdiğin bölge için o hafta, hatta önceki ve sonraki haftaları da tarayacak şekilde araştırdım bir şey çıkmayınca ama... Hiçbir şüpheli ölüm ya da cinayet haberi yok ajanslardan gelen. Bir iki hırsızlık, adam yaralama haberi falan var ufak tefek ama söylediğin zaman aralığında değil bunlar.”

Hiçbir şüpheli ölüm ya da cinayet haberi yoktu. Aldığım can sanki hiç var olmamış, o gece o otele hiç giriş yapmamış, ilk nefesini sanki hiç almamış ve son nefesini elimde vermemişti.

“Anladım, Emre,” dedim, “yine de sağ ol.”

“Yardımcı olamadım ama...”

Emre yardımcı olamazdı. Kimse olamıyordu. Çünkü yardım edilecek bir şey bırakılmamış, her şey ortadan hiç var olmamışçasına kaldırılmıştı. Ben de araştırmıştım tüm bunları seneler evvel; geçmişten kaçmak yerine onu kurcalayabilecek, karanlık mazimin içinde kimin hayatını söndürdüğümle sonunda korkmadan yüzleşebilecek cesareti içimde az da olsa bulduğumda, bu işe ben de kalkışmıştım. O gece, o kız çocuğunu kaçırmak üzere girdiğim otelin 205 numaralı odasında kimin kaldığını öğrenmek için elimden geleni yapmış, yüzüme kapanan onlarca telefona aldırmadan uğraşmıştım. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğuna ikna edemediğim kim bilir kaç otel görevlisinden sonra, bir görevli bana sonunda acımış ve o odada kalan kişinin kimliğini değilse de yaşını ve uyruğunu söylemeyi kabul etmişti. Verdiği cevap, 51 yaşında bir İspanyol kadındı. İçine girdiğim oyun ne kadar karanlıksa, bu cevap da bir o kadar karartılmış, bambaşka bir yalanla örtülmüştü. Bu cevabı almamla vazgeçmem gerektiğini anlamıştım. Sorumun bir cevabı vardı ama gerçek bir cevabı yoktu. Gerçek benimle, ismimle, geçmişimle beraber karanlığa gömülmüştü ve biri o şekilde kalması için elinden geleni yapmıştı. Hâlâ yapıyordu. Biri gerçeği bulmamı istemiyordu ama birinin istediği her zaman olmazdı.

Emre’yi bir sorun olmadığına ve benim için yapabileceği başka bir şey kalmadığına ikna ederek telefonu kapadım. Bedenimi güçlkle terk eden bir nefes verdim çünkü daha zor olan sınav, önümde duruyordu.

Elinde dosyasıyla kapımdaydı. Gelmişti. Kapıyı açtım. “Merhaba, Soner.”

“Güzel daire,” dedi Soner, eşığın üzerinden kibarca atlayıp içeri girerken. Koltuğunun altında uçuk mavi renkte bir dosya vardı.

kitabının ilk taslağı. “Epey merkezi bir yerde oturuyormuşsun, her gün buradan gelip geçiyorum ben de.”

Küçük ve anlamsız sohbetlerden ne kadar hazzetmiyorsam, şu an yaşadığım sıkıntı onun onlarca katıydı. “Siz de mi bu taraflarda oturuyorsunuz?”

Sorumun gönülsüzlüğünü fark etmeyen Soner, evet anlamında başını salladı. “Aşağı Ulus,” dedi, “Ortaköy sırtları. Ama şu caddenin karşısındaki otele de sık sık gelirim, barına. Gerçi orası benim için daha çok toplantı mekânı sayılır ama olsun. Komşu sayılırız.”

Binlerce insanla daha komşu sayılırdım ama hiçbirinin bildiğim ya da bilmediğim varlığı tüylerimi Soner’inkisi kadar diken diken etmiyordu. “Oturmaz mısınız?” dedim kanepeyi göstererek. “Kusura bakmayın, ev biraz dağınık.”

“İşinde başarılı insanların sırrı, çoğu zaman yanlış yerlerde aranır,” dedi Soner. “Edindiği servette, topladığı payelerde, sayılarla ifade edilen çeşit çeşit kıstaslarda... Hatalıdır bu aslında. Eksiktir daha doğrusu. Gerçekten başarılı olan hiç kimse işkolik değildir. İş ve özel hayat dengesi denen şey hep atlanır.”

Gözlerimi devirmemeye gayret ederek sadede gelmesini bekledim çünkü gelecek bir sadedi olduğundan şüphem yoktu.

“Sen de bunu kurabilen birisin gördüğüm kadarıyla...” Etrafı meraklı gözlerle inceleyerek salonun içinde yürümeye başladı. Oturmamıştı ve ağır, debdebeli adımlarla evimi boydan boya dolaşarak bu konuşmayı yapmayı belli ki vaziyete uygun buluyordu. Kütüphanenin başına gitti, bakışlarını kitap sırtlarının üzerinde gezdirdi. “Hayatın işten ibaret değil, öyle değil mi?”

Buna sahiden bir cevap mı bekliyordu?

“Ben o kadar başarılı olduğumu da sanmıyorum.”

Cevabımı merak uyandırıcı bulmuş gibi bir gülümseme belirdi dudağında. “Bayağı yanlış bir tespit bana sorarsan.” Kanepe-
ninin köşesine oturdu ve yanında getirdiği dosyayı sehpa-

biraktı. “Taslağa göz gezdirdim,” dedi. “Bir iki notum olacak ama ilk taslak için oldukça iyi. Güzel toparlamışsın. Hüma’nın bu iş için neden sende ısrarcı olduğunu anladım.”

Bulanık birer gölü andıran sarı yeşil gözlerini küçük birer alev topu mu aydınlatıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? “Teşekkür ederim,” dedim fazla uzatmadan.

“Elbette sana yardımcı olan bir ekip de olduğunu biliyorum.”

Bir ajandası olmaksızın bunu söylediğini hiç sanmıyordum.

“Size en başında da bahsettiğim gibi, içeride bir proje ekibi kurduk bu iş için. Araştırmaları yapan, içerikleri derleyen, uzmanlık gerektiren alanlarda katkı sağlayan pek çok kişi var.”

“Tahmin ederim,” dedi, mümkünse daha fazlasını da etmek istermiş gibi görünerek. “Hatta onlarla da bir görüşüp teşekkür etmeyi arzu ediyorum. İşin koordinatörü olarak senin için sakıncası yoksa tabii.”

Benim için bir sakıncası olup olmadığını sormak istemiyordu. Gereken buysa *yalnızca* beni tehdit etmekle yetinmeyeceğini belirtiyordu.

“Elbette,” dedim. O da benim gibi o ihbarcıyı, hakkında onca suçlama içeren o dosyayı göndereni arıyor olmalıydı. O da kimin kendisi hakkında ne bildiğini ya da ne bilmeye çalıştığını öğrenmek istiyordu. “Beraberce görüşürüz hatta ne zaman isterseniz,” dedim. “Benimle uygun olan vakitlerinizi paylaşırsanız, hemen ayarlayalım, sizi tanıştırayım arkadaşlarla.”

Soner yerinde huzursuz olduğunu sandığım bir biçimde kıpırdandı. Yüzü belli belirsiz düşmüştü. Kısasa kısas tavrımdan mı memnun olmamıştı? Ondan şüphelendiğimi mi düşünüyordu yoksa onun benden şüphelendiğini anladığımı mı?

“Çok affedersin, Bahar,” dedi cebindeki telefonu çıkararak. Keyfini kaçırın belli ki bunlar değildi, en azından sadece bunlar değil. Telefonu yanıp söniyordu. “Benim buna bakmam lazım,

hatta muhtemelen gitmem de gerekecek.” Ayaklandı ve pence-
renin önüne doğru yürüdü. Kesik kelimeler, boğuk karşılıklar
çok sayıda esle dolu bir konuşmanın ardından görüşmeyi son-
landırdı ve bana döndü.

“Korktuğunuz oldu sanırım,” dedim.

“Maalesef,” dedi. “Başka bir sefer devam etmemiz gereke-
cek.”

“Sorun yok. İsterseniz yarın sabah ilk iş bir toplantı koya-
lım.”

“Maalesef. Önümüzdeki hafta olabilir ancak. Şehir dışına
çıkacağım.”

“Pazartesi ilk fırsatta o zaman?”

Kapıya doğru yürürken bu fikir hiç hoşuna gitmemiş gibi bir
bezginlikle baktı yüzüme. “Üzerine alınma, Bahar ama sizin o
sıkıcı plaza katında sabah saat dokuz toplantısı, o kadar cazip ol-
mayan bir teklif ki...” Anlam veremeyen gözlerle kendisine bak-
mamı umursamadan cümlesinin devamını getirdi: “Ama eğer
istersen, dönünce bir akşam otelin barında misafir edebilirim
seni.”

“Ne yani, şimdi sen Soner’le röportaj mı yapıyorsun?”

Nilgün, Soner’in gidişiyle beraber ansızın belirttiği kapım-
dan davet beklemeden içeri daldığı gibi, salondaki baş köşeye
kurulmuş, sorusuna mümkünse evet olmasını umduğu bir ce-
vap bekliyordu.

“Röportaj sayılmaz... Hem zaten biliyorsun, ben yayınevi ta-
rafında çalışıyorum,” dedim.

“Aman işte neyse canım, sonuçta beraber iş yapıyorsunuz.”

Madem bu kadar merak ediyordu, anlatırdım. Onu kıvran-
dırmak besbelli kalkıp evine dönmesini sağlamayacaktı. “Bizim
yayınevinden bir kitabı çıkacak yakında...”

“Şahane! Çıkar çıkmaz alacağım!” Nilgün kalkıp evine dönmeye niyetli olmadığı gibi, oturduğu yere iyiden iyiye yerleşmiş, sehpadaki dergileri karıştırmaya başlamıştı. “Ben de akşam akşam kendime iş çıkardım, bütün rafları indirip tekrar yerleştirdim. Kaç torba çöp çıktı, inanamazsın! İşte tam onları kapıya çıkarayım derken, bir baktım ne göreyim?”

Görmez olaydı.

“Soner Mutafoğlu, Bahar’ın kapısında!”

Olmaz olaydı.

“Hayat insanın beklemediği anlarda karşısına neler neler çıkarıyor, değil mi?” dedim tatsız tatsız.

Nilgün bu kez beni onaylayan bir ifadeyle gülümsedi genişçe. “Yeterince belli ettim mi, bilmiyorum ama ben kendisini birazcık beğeniyorum.”

Alık bir ifadenin yüzüme yayılmasına engel olmadım. “Gerçekten mi? Hiç anlayamadım!”

Nilgün’ün Soner’i nereden bulup onu beğenecek kadar ne yaşadığına akıl sır erdirebilmiş değildim. “Sen tanıyor musun ki Soner’i? Nereden tanışıyorsunuz?”

Nilgün bıraksalar sabaha kadar konuşacakmış gibi bir şevkle anlatmaya başladı. “Ohooo uzun hikâye! Ama dinlersen anlatırım. Üç dört sene önce bir yardım organizasyonuna katılmıştım, lösemi hastası çocuklar yararına bir yılbaşı kermesi. Bu Sonerlerin şirketi de işte, sponsorlardan bir tanesiydi. Şirketi dediysem de hastaneydi galiba, öyle hatırlıyorum... Ben sabahtan akşama kadar stantta durmaktan artık sıkılmış, yorulmuş hâldeyim. Biraz otururum diye bu konuşmaların yapıldığı salona girdim. Bir baktım, Soner konuşuyor. Sen şimdi diyeceksin ki, öyle ahım şahım bir yakışıklılığı yok ama... Ben güzel adam sevmem zaten.”

Nilgün yüzümde oluşan şaşkınlık ifadesinde de eğlenecek bir şey bulmuştu. “*Seninkisine* hayırlı bir iş için yürümüştüm zamanında, Baharcım, yani *senin* için! Hiç öyle bakma o yüzden.”

Nasıl bakacağımı şaşırmıştım, sahiden sürprizleri bitmeyen bir insandı. “Ece?”

“Ecesi, ben tabii tanımıyorum kimdir nedir... Meğer biraz ünlü bir insanmış kendi çevresinde. Ben nereden bileyim, öyle iş adamı tanımam etmem yani. Neyse... Akşam bir bağış yemeği vardı.”

“Hikâyenin devamında Soner’in masasına kadar ulaşıyorsun sanırım.”

“Pek öyle olmadı. Yemeğe kalmadı çünkü. Hatta ortadan yok oldu. Önce gitti sandım. Meğerse gitmemiş. Eh... kaçmaz benden.”

“Buldun yani adamı?”

“Otelin barındaydı. İki üç tane kodaman sıkıştırmıştı bunu, onlara bir şey anlatmaya çalışıyordu... Sıkıcı sıkıcı işler!”

Otelin barı...

“... gerçi orası benim için daha çok toplantı mekânı sayılır...”

“Hangi oteldeydi bu kermes?”

Nilgün başını çevirip çenesiyle pencereyi işaret etti. “Şu karşıdaki otel ya. Öyle çok uzağa gidemem ben zaten! Gerçi iyi ki gitmişim. İnsan biraz açılmaya açık olmalı, değil mi ama?”

Onu kendisi söyleyecekti.

“Bilmem. Önce sonunu dinleyeyim, öyle söylerim.”

Nilgün kanepeye iyiden iyiye yerleşmiş, büsbütün yerini yapmıştı. İnşallah buradan pijama partisine falan geçeceğimizi düşünmüyordu. “Biraz oyalandım ben de barda... Sonra yanındakiler kalktı. Neyse ki çok uzakta değildim.”

“Sen de kalkıp yanına gittin?”

“Yaptık işte öyle bir şeyler. Birazcık muhabbet bile edebildik. Bana içki ısmarlayacaktı falan.”

Verdiği keyfi kaçmış es, bir sonrasının olmadığını düşündürüyordu. “Ama?”

“Aması bir telefon geldi, kalktı gitti adam. Nasıl bir işkoliklikse artık.”

Kaşlarımı çattım. “Numarasını falan almadın yani?” dedim.

“Almadım valla! Aptallığıma denk geldi işte!”

“O zaman bu hikâyenin bir sonu yok...”

Dudağımı büzdüğümü gören Nilgün’ün yüzünde gülünç bir ifade peyda oldu. “Hoşuna gitti bakıyorum, anlatsam beyaz dizi gibi dinleyeceksin!” Küçük bir kahkaha attı fakat yüzünün düşmesi uzun sürmedi. “Ne yapayım canım! Adamın hastanesinin info’suna e-mail mi atayım?” Biraz daha güldü. “Ya da sekreterini ararmışım... *Hanımefendi iyi günler! Benim Soner Bey’den bir içki alacağım vardı, nasıl temin edebilirim acaba?*”

Nilgün bana döndü. Benim gülmediğimi hatta gülmüyor olmakla kalmayıp ona ciddiyetle baktığımı görmeyi muhtemelen beklemiyordu. “Yüzünün hâline bakılırsa bana bir felaket haberi vereceksin!”

Bir felaket haberi değildi yahut nereden bakıldığına göre değişirdi.

“Soner’i nerede bulabileceğini söyleyecektim aslında...” dedim. Bıraktığım üç nokta, Nilgün’ün yüzünü aydınlatmıştı. “O söz ettiğin otele sık sık gidiyormuş. İş toplantıları için ama... Bir kadehlik boşluk yakalayabilirsin bence.”

Nilgün’ün kaşları havalandı merakla. “Hiç aklıma gelmemişti. Gerçi sonra Soner aklımdan tamamen çıkmıştı zaten... Ta ki pijamayla çöp atmaya çıktığım kapıda kendisiyle karşılaşana kadar!” Hıçkırır gibi güldü kesik kesik. “Ne derler Baharcım, dünya küçük!”

“Aynen öyle.”

Nilgün bir süre daha düşünceli bir neşeyle havalara bakıp durduktan sonra bana döndü. Bunun bu kadar basit olmadığını ve burada bitmediğini düşünüyor olmalıydı. “Bana diyeceğin bir şey var senin...”

“Neden öyle düşündün?”

“Çünkü bana diyeceğin bir şey var gibi bakıyorsun.”

Madem istiyordu, madem bu konuyu buraya kadar benimle getirmişti... “Soner’i ne kadar tanıyorsun?” diye sordum.

“Neredeyse hiç..?”

“Epeyce karanlık bir adam. Karanlıktan kastım, geçmiş karanlık. Yani insanlara kolay kolay güvenip kendisini açmıyor. Bu kitap için elbette bir sürü şey araştırdık, röportajlar, görüşmeler yaptık ama... Bir biyografi de neticede kişinin kendini açtığı kadardır...”

“*Soner hakkında bizim öğrenemediğimiz bir şeyler öğren de gel mi diyorsun yoksa?*” diye çığırdı Nilgün, neredeyse ayarsız bir heyecanla. “Bunun yasal olduğuna emin miyiz, tatlım?”

Gerçek amacımın yasal olmadığına emindim zira gerçekte Nilgün’den Soner’in evine de girip eşyalarını karıştırmasını istiyordum.

Ve bunu açık açık istemeden istememin yolu yoktu.

“Senden bir şey isteyeceğim,” deyip ayağa kalktım. Nilgün, âdeta bir esrar perdesinin arkasına geçercesine gözden kaybolduktan bir dakika sonra geri gelip, avucuna küçük, siyah, kalp şeklinde kırık bir elmas parçası bırakmamı beklemiyor olmalıydı. “Bu elmasın bir eşinin Soner’de olup olmadığını öğrenebilir misin?”

Nilgün nutku tutulmuş bir şekilde gözlerini gözlerime dikti. “Nasıl yani?”

Nasılı basitti. Önce bara gidecekti. Sonra evine gidecekti. Sonra odasına girecekti. Ve bu elmas kalbin bir eşini taşıyan ve seneler önce o eşi düşüren eşya her ne ise, onu bulacaktı.

“Bir kol düğmesinden düştü diye tahmin ediyorum,” deyip yanına oturdum. “Bir kol düğmesi arayacaksın.”

Avucumun içindeki siyah taşa baktım. Foça'daki o geceden elimde kalan kayda değer tek şey, uyandığım otel odasında yerde bulduğum bu küçük, siyah, kalp şeklinde kırık elması. Önce hayatımı kurtaran, sonra beni ölümcül bir oyuna sokup hiç eden o elmas kalbin sahibini bilmemeye senelerce katlanmıştım. Ceylan'ın ameliyat olabilmesi için gereken para karşılığında, küçük bir kızı kötü bir adamın elinden kaçırmamı isteyen kim olduğunu bilmemeye senelerce katlanmıştım.

Artık katlanmayacaktım.

Artık bir son bulmalıydı.

Nilgün kendisinden isteyip isteyebileceğim en uçuk şeyi istemeyi başarmışım gibi baktı yüzüme. "Sana yemin ederim beni şaşırtıyorsun, Bahar. Bu istediğin şey, neden diye soramayacağım kadar saçma bir şey. O yüzden sormayacağım."

İşte tam da bu yüzden bunu isteyebileceğim yegâne insan Nilgün'dü.

"Tamam. Elimden gelirse bakacağım," dedi, siyah taşı pantolonunun cebine koyarken.

Konuyu böylece kapatmış gibi görünerek yerine döndü. İfadeinde herhangi bir ima veya şüpheci tavır sezilmiyordu. Yapan bir yorumu veya soracak bir sorusu da muhtemelen bulunmuyordu çünkü sessizdi. Ta ki telefonu tiz bir gürültüyle salonun sessizliğini delip geçene dek. "Ah doğru, Seçkin gelecekti!"

Bu haberin ikimizi birden ilgilendiren bir haber olmasına saniyeler vardı.

"Aa Baharcım! Seçkin İstanbul'da bu arada. Akşam bana gelecekti. Doğrudan buraya gelsin diyorum. Laflarız!"

Cebimdeki telefonun titreyişiyle irkilerek yerimden sıçradığımda, Nilgün'le Seçkin ikinci kadehlerine geçiyordu. Bense üç.

"Aloooo?"

Belki de dört.

“Aaaaalo?”

Telefonun çalıp çalmadığı konusunda şüpheyeye düşmek üzereydim ki hattın ucundan tanıdık bir ses yükseldi. “Bahar... neden *kulağını* görüyorum?”

Soru Bahar’a yöneltilmişti lakin cevabı Bahar’da yoktu.

“Görüntülü arıyor galiba, görüntülüüüüü!”

Bende olmayan cevabı benim yerime vermeye kalkışan Nilgün olmuştu. Ve görünen o ki haklıydı. Telefonu kulağımdan çektim ve buğulanmış gözlerimi kısarak ekrandaki görüntüyü netlemeye çalıştım. “Toprak?”

Toprak ismini duyduğuna pek de bayılmış gözüküyordu. Neden öyleydi, bilmiyordum, hâlbuki çok güzel ismi vardı. “Niye öyle bakıyorsun, ne güzel ismin var.”

Toprak bu kez daha da garip bakıyordu, isminden bu derece nefret ettiğini öğrenmek hayatımın şoku olabilirdi.

“Bahar, sen sarhoş musun?”

“Eveeeet!”

“İçti biraz, enişte!”

Evet diyen ve demeyi bitiremeyen Seçkin, enişte diyerek omzuma abanmak suretiyle görüntüye giren ise Nilgün’dü. Hatta Nilgün sırtıma öyle bir yaslanmıştı ki an itibarıyla kadrajda muhtemelen sadece kendisi vardı. “Bahar eğleniyor!” diye devam etti, kahkahalara boğularak. Telefonu geri çektim ve ekrana gülümsedim. “Merhaba!”

Çok daha iyiydim. Açılmıştım. Heceleri bir araya getirebiliyordum, bunu muhtemelen sözcükler de izlerdi hatta cümleler de dayanamaz peşi sıra sıralanırdı.

“Ben seni özledim, Toprak!!! Buraya gelsene!????”

Telefonu kapatmamız ile Toprak’ın zili çalması arasında geçen süreyi hangi zaman birimiyle ilişkilendirmem gerektiği

meçhuldü. Beynimdeki bütün bağlantıların koptuğunu hissediyordum. Buna rağmen ayağa kalkmayı, aheste ve yalpalar adımlarla kapıya kadar yürümeyi başarmıştım. Kapıyı açtığımda, Toprak meraklı gözlerini bana dikmişti. Kapıya yaslanıyordu ve kim bilir bunu kaç dakikadır yapıyordu. “Nerede kaldın?” dedim bütün aymazlığımla.

Düşünceli bir ifade hâkim oldu Toprak’ın yüzüne. *Bunu sana sormalı!* türünden kinayeli bir cevabın, algı kalkanlarımdan geçebileceğine dair inancı yoktu, o sebeple beni zorlamayacaktı. “Yaklaşık beş dakikadır kapıda bekliyorum,” dedi, dosdoğru ve basitçe.

Hayatta her şeyin bu kadar dosdoğru ve basit olması lazımdı. “Özür dilerim!”

Toprak’ın yüzünde oluşan tebessüm hâlâ kaygı izleri taşıyorsa da mâni olamayacağı kadar tatlı ve içtendi ve ben o tebessümden derhâl öpmek istiyordum.

Topraksa öpmeden önce cevaplar duymak istiyordu. “Senin misafirlerin mi var bakalım?” dedi.

“Evet, var. Varlar. İki kişi. Nilgün ve Seçkin.” Kısa olmakla beraber hatasız ve eksiksiz bir cümleler serisi. Hâlime çoktu bile. “Soner gitti, o yok.” Hâlime çoktu, o sebeple şahane bir dokuşla taçlandırmadan duramamıştım.

Toprak’ın gözlerini usançla öfke karışımı bir pırıltı aydınlattı. Keskin birer bıçak gibi birbiri üstüne kapadığı dudakların arasından dökülenler beni mi kesecekti yoksa burada olan herkes nasibini alacak mıydı?

Burada olan ve olmayan herkes.

“*Soner* ne arıyordu burada, sevgilim?”

“Bana *sevgilim* dedin!” diye zıpladım şuursuzca.

Toprak ağırdan alması gerektiğini düşünerek beni antreye doğru ilerletip ardındaki kapıyı sessizce kapadı. Salona

geçmeden mutfak kapısından içeri süzıldük ve Toprak'ın kas-katı kesilmiş bedeni tarafından bir köşeye sıkıştırıldık.

Ben ve şuurunu kaybetmiş alt benliğim.

“Soner neden geldi buraya, Bahar?”

Yüzüm düştü. “Gene Bahar oldum...”

“Sevgilim, Bahar, sen cevap verene kadar soracağım, tamam mı? Soner'in burada ne işi vardı?”

“Soner'in kitabının ilk taslağı çıktı da... Soner notlarını vermek üzere uğramış. Sonra zaten şehir dışına gidecekmiş. Gerçi bu, galiba daha sonra belli oldu... Bilmiyorum şimdi. Sonuçta şehir dışına gitti. Yani notlarını vermeye geldi ama veremedi. Notlarını... Gitti şehir dışına. Ama önce bara gitti sanırım. Bilmiyorum. Kafam karışık. Daha doğrusu kafam ağrıyorr...”

Toprak birbirine bastırıldığı dudaklarını bu kez yiyor ve tadından pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Ağzı tuhaf bir şekil almış, gözleri kısılmıştı. Bütün bunlara rağmen istemsizce gülmesine mâni olabildiğini sanıyorsa aldanıyordu, bünyemdeki onca alkole rağmen ben bile güldüğünün farkındaydım.

“Buraya kadar gelmesi çok fazla artık. Ne sanıyor ya bu herif kendini? Ya da kim sanıyor?”

“Soner'i boş ver, Toprak. Çünkü ben Soner'den çok sıkıldım. Bıktım resmen. Bak ne güzel Nilgün de unuttu, hiç Soner deyip de hatırlatma ona!”

Neden bahsettiğimi anlamadığı bambaşka bir karmaşanın içine çekilmek üzere olduğunu hissetmişti ve bu karmaşanın içinden çıkmaya sabrı ya da takati var mıydı, hiç bilmiyordum.

Bence Toprak da bilmiyordu.

“Onunla da mı tanıştı buraya gelince? Hep beraber parti yaptınız sanırım!”

“Yok. Parti marti yok, ne partisi? Ne partisinden bahsediyorsun?”

“İçerideki partiden mesela?”

Kıskanınca çok tatlı oluyordu ama o tatlı olunca ben pelte oluyordum.

“Parti yok! Partiyi Nilgün’le Seçkin yapıyor, ben yapmıyorum! Valla!!!” Sadede gelsem iyi olurdu. “Nilgün’le Soner zaten tanışıyormuş. Önceden yani. Adamı bi’ de beğeniyormuş yaaa!!! Nasıl olabilir böyle bir şey, çok komik değil mi sence deccce?”

Toprak da durumu komik buluyor olmalıydı ki bu kez gizlemediği bir biçimde gülmeye başlamış, hatta gayriihtiyari bir kahkaha atmıştı. Gelgelelim güldüğü şey durumun kendisi değil, bizzat bendim. Daha doğrusu, bu cümleyi kurmak için burunun dibine kadar sokulacağım derken, yere düşen kurulama bezine basıp ayağı kayan ve kucağına kapaklanan ben.

“Hadi içeri gidip seni bir oturtalım. Hoş, bana kalsa odana gidip yatırabiliriz de ama...”

“Bana kalsa da yapabiliriz bunu!” diye bağırdım. Öyle bir bağırmıştım ki içeriden yükselen müziğin sesi kesilmişti. Eve tüylerimi diken diken eden bir sessizlik hâkim olmuştu. Belki de tüylerimi diken diken eden, Toprak’ın yüzüme dikmiş olduğu dehşetengiz bakışlarıydı. Bunu çok düşünmeyi düşünmüyordum çünkü düşünecek durumda değildim.

Çok geçmeden Nilgün, elinde boş kadehiyle mutfağa geldi. Peşinde de Seçkin vardı. İkisinin de önlerini pek gördüğünü sanmıyordum.

“Enişte, n’aber ya!!!”

“Oooo meşhur Toprak gelmiş nihayet! Biz senle hiç konuşmadık geçen, Toprak!”

Toprak’a sormalıydık, bakalım o Seçkin’le konuşmak istiyor muydu? Ya da belki hiç sormamalıydık çünkü vereceği yanıtın cenabetliğinden ben ürküyordum, Seçkin muhtemelen işitir işitmez arazi olurdu.

“Öyle oldu... Kısmet.”

Hayırlısı da der miydi? *Bak sen şu Allah'ın işine? Bi' dahakine inşallah? Nasipten öteye köy olmaz?*

Bu listeyi sonsuza dek uzatabilirim gibi hissediyordum lakin başımdaki ağrı katlanılmaz bir hâl almıştı. Gözlerim kararıyordu ya da göz kapaklarımın ardındaki dünya öylesine aydınlıktı ki ben artık onu siyah görüyordum. Saniyeler içinde havalanmış, yerle olan ilişkiyi kaybetmiştim. Yine mutfak bezine kayarak düşüyor muydum yoksa? Düşmüyordum. Uçuyordum. Ağırılığım sıfırlanmış gibi havalanıyordum. Havalarda süzülüyordum. Yumuşak bir yüzeye iniş yapıyordum. Pamukların arasına düşüyor, köpükler arasında kayboluyor, gözlerimi açmadan bir kez daha kapıyor ve artık rengi de olmayan bir boşluğun içine doğru akıp kayboluyordum.

Gözlerimi açtığımda on saat geçmişti.

“Toprak?”

Toprak demeden önce *saat kaç?* demem daha isabetli olurdu zira muhtemelen işe geç kalmıştım hatta öğlen olduysa işe hiç gidememiş bulunmuştum.

“Günaydın, uykucu.”

“Ayyaş da diyebilirsin bence.”

“Ben bir centilmenim.”

“Beni uyuttuktan sonra birtakım kimselere bir araba dayak atmadıysan, bu payeyi taşımaya devam edebilirsin.”

“Benden gerçekten bunu mu bekliyorsun?”

Toprak'ın dün gece bir kardeş katliamına imza atmadığına emin sayılırdım ama Soner'i kaybolduğu cehennemin dibinde bulup bir güzel benzetmeye kalkmadığından emin olamıyordum. “Bilmiyorum ki,” dedim. “İyice kıskanç kocalara döndün. En son yanımdakileri gerekirse dövebileceğini söylüyordun.”

“Yetkinlik belirtmekle icra etmek aynı şey değildir,” dedi. Geniş geniş sırttı. Yine de yüzündeki ifade benimkisi kadar

sersem ve aptal olamazdı. Ne olursa olsun sersem ve aptal görünmesi imkânsızdı.

“İşe gitmem gerekiyor.”

“Senin için izin aldım.”

“Nasıl izin aldın?”

“Hüma’nın telefonunu cevaplayarak.”

Besbelli çok kolay olmuştu. Hüma ile son derece barışık olan yıldızlarımızın artık şahane bir dizilim içerisinde olduğuna emindim, acaba işe dönünce beni çiğ çiğ mi yerdi yoksa ısıtıp öyle mi yerdi? “Yine de benim gerçekten çıkmam gerekiyor,” dedim. “Bugün Ahu’yla buluşmam lazım. Ona Soner’in tehditlerini anlatma fırsatım olmadı.”

Fırsatım olmuştu. Cesaretim ve gücüm olmamıştı.

“Fırsatım olmadı doğru değil. Doğrusu, dilim varmıyor anlatmaya...”

Toprak anlayışla süzdü beni. Gördüğü manzaradan hoşnut olmamıştı çünkü yüzümde alabildiğine memnuniyetsiz, tatsız tuzsuz bir ifade vardı.

“Ahu’yu bu işten uzak tutmak istemiştin,” dedim iç çekerek. “Ve en çok buna ben karşı çıktım.”

“Gelinen nokta senin suçun değil, Bahar.”

Ben bundan emin olamıyordum. “Ona iyilik yaptığımı düşündüm. Bu işin dışında kalmak istemiyordu ve ben onu desteklersem; onun yanında olduğumu, ona güvendiğimi, ona inandığımı... ona düşmanlık değil, ablalık ettiğimi gösteririm diye düşündüm.”

Belki de kimseye ablalık etmemem lazımdı.

Ben ablalık etmeye kalktığımda kardeşlerim zarar görüyor, ölüyorlardı.

“Yine döndüm dolaştım, ona zarar verdim...”

“Sen araya girmeseydin de Ahu bildiğini okurdu.”

Toprak yanıma geldi. Sessizliğim karşısında mâni olamadığı bir sitem yerleşmişti bakışlarına. “Sen kendi üstüne ne kadar gidiyorsun böyle...” *Yapma* der gibi ellerimi tuttu. Avucumu açıp küçük bir öpücük kondurdu, görünmez söküklerimi bir kez daha dikmek ister gibi. “Yapma bunu. Kendine haksızlık etme.”

Gözlerimi kapatıp bir süre sessizce, hareketsizce durdum.

“Bak, seninle gelebilirim istersen. Beraber anlatabiliriz.”

“Ben kendim yapabilirim,” dedim. “Zaten kendim yapmalıyım...” Sözcükler yeniden döküldüğünde hecelerim artık daha derli toplu, cümlelerim daha sağlam ve kendinden emindi. Sesim titremiyordu.

Toprak az da olsa rahatlamış görünerek gözlerimin içine baktı. “O hâlde güzel bir kahvaltı edip çıkalım. Seni en azından bırakayım. Olmaz mı?”

Olamamıştı. Ahu’ya gidememiş ve ona anlatmam gerekenler *katlanarak büyüdüğü* hâlde onunla konuşamamış, sırtımda bunun da yüküyle bambaşka bir belanın içine sürükleniyordum.

Belki de aynı belanın içine.

“Aracınız var mıydı?” diye sordu kapı görevlisi.

“Hayır yok.”

“Buyurun.”

Adamın nazikçe araladığı barın kapısından içeri girdim. Kapıdan benimle beraber içeri dolan haşin akşam rüzgârı tüylerimi diken diken etmişti. Sıkı bir topuz hâline getirip tepeden topladığım saçlar şimdiden alın çizgimi kaskatı kesiyordu ve başıma sinsi bir ağrı sokmuştu. Buna rağmen sırtım dik, adımlarım seri, duruşum kendinden emindi.

Güçlü durmak ve hızlı olmak, bu gece en çok ihtiyacım olan iki şey olacaktı.

Ama önce Ahu’yu aramalıyım.

Portföy çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve taburelere doğru yürümeye başladım. Bar tenhaydı, müzik ağır ve sakindi, ortam ruhuma tezat tatlı bir sükûnet içindeydi. Fazlasıyla yüksek topuklu stilettolarımın üzerinde küçük ve ihtiyatlı adımlar atmaya dikkat ediyordum. Lavanta pembesi dar kesim elbise-min altına yakışacak yegâne çifti ayağıma geçirmiş olabilirdim, lakin bu iş için en doğru çift olmaları, rahat olduklarını göstermiyordu.

Zaten bu gece rahat olmaya da niyetim yoktu, rahat ettirmeye de niyetim yoktu.

Ahu'yu aramalıydim.

Yerime yerleştim ve çantamı tezgâha bıraktım. Barın otelden bağımsız bir girişinin olması isabetti zira o çantayı içindeki tabancayla beraber detektörden geçirmeye kalksam, bu gece yaşanmadan son bulurdu.

Ve bu gece yaşanmadan son bulmayacaktı.

“Alo, abla?”

Ahu'nun telefonu tek çalışta açması beni memnun etmişti çünkü ne kadar vaktimin kaldığını bilmiyordum. “Nasılsın, Ahu?”

“Ben iyiyim de... Senin sesin pek iyi gelmiyor?”

Bu iyiye işaret değildi, önümdeki saatlerin hayrı açısından sesimin de sınırlarımın de çelik gibi olması şarttı. “İyiyim,” dedim, öz güveni çok daha yüksek bir tonlamayla. “Sadece, biraz dar bir vakitteyim ama seninle yine de konuşmak istedim.”

Ahu şüpheli olduğu şüphe götürmeyen bir nefes verdi. “Bir problem yok, değil mi?”

Birden çok problem vardı.

“Gezi Pastanesi'nde çektiğimiz fotoğrafı hatırlıyor musun?” dedim. Bu hiç yeri ya da zamanı olmayan soru, Ahu'nun afallamasına sebep olmuş olmalıydı ki hattın ucundan ses gelmedi bir süre. “Nereden çıktı diyeceksin belki ama...”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Ahu, nereden çıktı demek yerine.

“İki tane yaptırmıştık, bir senin, bir benim için...”

“Evet,” dedi Ahu bir kez daha. Ve kederliymiş gibi gelen bir es verdikten sonra ekledi: “Cüzdanımda duruyor hâlâ...”

“Emin misin?” dedim. “Yani o fotoğraf hâlâ cüzdanında mı, bir bakar mısın?”

“Nasıl yani, anlamadım?”

“Fotoğrafa bakar mısın, Ahu?”

Aramızda ansızın oluşan sükûneti hayra yormak isterdim ama Ahu’nun yüzyıllar sürmüş gibi gelen sessizliğinin sonundaki cümlesi, sadece malumun ilanı gibiydi. “Burada değil! Yok!? Nereye kaybolmuş, anlamadım, yıllardır orada duruyordu!”

“O fotoğraf bende.”

Karanlık bir soluk koptu Ahu’nun boğazından, bir soluk ne kadar karanlık olabilirse o kadar.

“Nasıl *sende*?”

“Nasılını bilmiyorum. Bu sabah iş yerinde, masamda buldum. Üstünde ismim yazan siyah bir zarfın içinde.”

Ahu anlamamakta ısrarcıydı, kafası sanki bütün bunları inatla almıyordu. “Nasıl olabilir ya? Kim aldı bunu benden? *Cüzdanımdan*? Kim karıştırabilir ya çantamı, cüzdanımı?! Niye?!” Tüm bu soruların cevabı bende değildi ama Ahu’nun da cevapları bende aradığını sanmıyordum, sadece sormadan duramıyordu. “Soner bu, değil mi? Soner’in işi bu!”

Ahu’nun sorusu kendi kendini yanıtlayan bir soruydu. Yine de cevabı bir de benden duymazsa inanmayacaktı. “Evet. Kararım ki öyle.”

Ahu’nun bıkkın ve öfkeli adımlarının taş zeminde dengesiz bir sarkaç gibi sağa sola gidip geldiğini duyuyordum, çaresizlikten odada volta atıyor olmalıydı. “Peşinde olduğumuzu biliyor,

bunun başka bir anlamı olamaz... Ne olabilir ki? Olamaz... Bir şeyler yapmalıyız!"

"Ben yapacağım, Ahu. Onu köşeye sıkıştırarak bir şey geçireceğim elime."

İtiraza benzer bir homurtu döküldü Ahu'nun boğazından. Sesi sikkın ve uzlaşmasız çıkmıştı. "Abla, neredesin sen?"

"Yakında evinde olacağım."

“*Kalkıştığın iş hiç kolay değil, Bahar, dikkatli ol.*”

Nilgün’ün sesini kulağımdan uzaklaştırmaya çalıştım ve kapıdan içeri adım atarken gülümsedim. Kalkıştığım işin hiç kolay olmadığını biliyordum. Soner Mutafoğlu’nun kalesine sızmak kesinlikle akıl kârı bir fikir değildi fakat bir gece önce aynı niyetle buraya gelen Nilgün’ün çabalarının da boşa çıkmasıyla tüm yolları tüketmiştim. Artık önümü ardımı düşünecek şansım yoktu, bunu hepimiz için yapmak zorundaydım.

Ahu için.

Toprak için.

Hayatıma devam etmek için.

“Beni o barda bulacağını biliyordun çünkü bu tüyoyu sana ben verdim... Değil mi, Bahar?” dedi Soner.

“Yanılmıyorsunuz,” dedim.

“Bence bana artık siz demeyi bırakmalısın.”

İlerlediğimiz koridor bizi, küçük bir kraliyet odasını andıran dev sütunlarla çevrili geniş bir salona ulaştırmıştı. Salonun paralelinde, yerden ince yeşil şeritlerle aydınlatılmış devasa bir kış bahçesi uzanıyordu. Ortaköy’ün değil, ıssız bir tepenin rüzgârlı sırtlarında yerini yadırgamayacak bu evde Soner’le baş başa olduğumuz düşüncesi tüylerimi ürpertmek için yeterliydi, yine de derhâl ısınmak zorundaydım.

Bu eve de bu düşünceye de yapmak zorunda olduklarıma da.

“Doğrusunu istersen beni şaşırttın,” diye devam etti Soner, ada mutfak başına giderek. “Bu sohbete sizin toplantı odasında, hafif yanmış filtre kahve eşliğinde devam ederiz diye düşünüyordum...” Hafif yanmış filtre kahve eşliğinde devam edebileceğimiz sohbetleri geride bırakmıştık ancak *evinde* oluşumuzun hikâyesinin beklenenden hızlı geliştiği doğrudur. “Ne içersin diye sorayım mı yoksa bana mı bırakırsın?”

Sorusunun cevabı belliydi. Bu konuda sadece dakikalar önce karşılıklı anlaşmıştık. Barda içebileceğimiz envai çeşit kokteyl vardı ama Soner’in bana ikram edeceği single malt Türkiye’de başka kimsenin mahzeninde bulunmuyordu. Bana göre de herhangi bir yerde bir kitap dosyasının ilk taslağını inceleyebilirdik lakin bir biyografinin hakkını hakkıyla teslim etmek için o eserin inşa edildiği kaleye girmek, bir adamı o adam yapan detayları görmek, hissetmek, karakteri ve yaşantıyı oluşturan dokuyu kavramak şarttı.

Kısacası, bu eve girmek için Soner’e birtakım edebi mavralar okumuştum.

“Biliyor musun,” dedi Soner, “bana dediğin şey, uzun zamandır birinin söylediği en mantıklı şeydi.”

“Hangisi?”

“Bir adamın mutfak tezgâhını görmeden, o adam hakkında iyi bir biyografi yazılabileceğine inanmıyorum.”

Boğazımdan dökülen gülüş kibar fakat kinayeli bir homurtuyu andırmıştı. “En azından çamaşır sepetini demedim...”

“Üst katta, koridorun sonunda,” diye cevap verdi kadehimi uzatırken. “Kurutma makinesine de bakabilirsin istersen. Bir adam hakkındaki en önemli detaylar bazen kurutma makinesinde saklıdır.”

Koyu amber rengi viski, kristal kadehin içinde ağır dokulu bir yağ gibi süzülüyordu. Tadı ise söylediği kadar vardı, daha önce içtiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Petrol yeşili minderlerle

kaplı sandalyeler, herhangi bir barın herhangi bir taburesinden katbekat rahattı ve bitmek tükenmek bilmez kaygılarla kaskatı kesilen bedenimi değilse de hiç olmazsa kalçamı rahat ettiriyordu. Soner elinde kadehiyle yanıma geldi ve sağımdaki sandalyeye yerleşti. Aramızda duran kitap dosyasına uzandı ve sayfaları gelişigüzel çevirmeye başladı.

“Plaza katı toplantılarını hiç cazip bulmayan bir tek sen değilsin aslında...” dedim, doğrudan gözlerine bakarak. “Ben de hiç hazzetmiyorum...”

Soner’in zihninde uyanan merak, yüzünden okunuyordu. Ona *siz* yerine *sen* demeye başladığımı elbette fark etmişti. Evine kadar gelmekle, benden ona doğru uzanan uzun ve dolambaçlı yolun bebek adımlarını nihayet atmaya başladığımı sanıyor olabiliirdi. Bunlardan hiçbirinin gerçeklik payı yoktu ama herhangi birini düşünmesine engel olmak gibi bir niyetim de yoktu. Yanlış intibalara kapılabiliirdi, ben de zaten tam olarak bu yüzden buradaydım. Yanlış intibaların tümüne kapılmasını sağlamak için.

Onu sahiden merak ediyor olduğum gibi.

Onunla sahiden bir şeyler paylaşmak istiyor olduğum gibi.

Onun bana kendisini açması için önce benim ona kendimi açmak istiyor olduğum gibi.

“Bazen kendimi nasıl olup da masa başı bir iş yaparken bulduğuma hayret ediyorum,” dedim. Bedenimi hafifçe ona doğru çevirdim. “Ben yersiz yurtsuz biriyim aslında... Yani kafa olarak. Her gün aynı işi yapıyor olmak bile bana göre değil esasen.”

Ağır, kalender hareketlerle kadehini tezgâha bıraktı. “Hedefin ne peki, Bahar?” Sorusu beklenmedik gibi görünmekle beraber onun yerine hazırlanmış bir soru, zihnine ona aitmiş gibi ekilip filizlenmeye bırakılmış bir merak tohumuydu.

Benim tarafımdan.

“Yani ilelebet Hüma’nın asistanı olarak kalmak istediğini sanmıyorum...”

Kadehimden küçük bir yudum alıp sorusunun cevabını düşünürmüş gibi yaptım. Oysa düşünmüyordum, bu mesaiyi çoktan tamamlamıştım ve hikâyem hazırdı. “Ben İngiliz Dili ve Edebiyatı okudum. Hayalim akademik kariyer yapmaktı. Kitapların arasında geçecek bir hayattan öte bir beklentim yoktu. Öğretmeyi de seviyordum, düzenle, disiplinle aram iyiydi, çok fazla parada pulda zaten gözüm yoktu. Gel gör ki...”

“Hayat planladığın gibi gitmedi.”

“Üniversiteye kadar Ahu’yla çok yakındık. Sadece abla kardeş gibi değil, en yakın iki arkadaş gibi... Çevremiz birdi, arkadaşlarımız ortaktı. Sonra aramıza birisi girdi. Ahu, bana âşık olan birine âşık oldu. Beni ikisinin arasında durmakla suçladı. Sonra o kişiyi bir kazada kaybettik. Ahu beni bir türlü affetmedi. Bir daha da eskisi gibi olamadık. Beni hayatında görmeye tahammülü kalmamıştı. Ben de onun için, ondan uzak durmayı kabul ettim. İstanbul’dan ayrıldım. Suçluluk duygusu üzerime katran gibi yapıştı kaldı. Ve seneler geçti. Ama sonra...”

“Hayat bir kez daha planladığın gibi gitmeyi reddetti.”

“Londra’ya gittim... Küçük, yerel bir dergide editörlere yardım ederken, kendimi Hüma’nın asistanı olarak buldum. Belki buraları Hüma’dan da biliyordur, Kosovalı Yayın Grubu oradaki yayıncıyı satın aldı, Hüma da beni buradaki pozisyona getirdi. İstanbul’a döndüm. Ayaklarım geri geri gitti başta ama...”

“Onları buraya sabitleyecek şeyler oldu...” Gözlerini kısmış, bana bakıyordu. “Ya da kişiler demeliyiz belki...”

Tahmininde bir kez daha isabet vardı. Öze yaklaşıyordu ve kesildiği dikkat anbean artıyordu. Planım işliyordu, hepsinden önemlisi buydu.

“Evet, Toprak’la tanıştık. Yayınevinde bir proje vardı, beraber çalışmamız gereken... Seninle olduğu gibi...” Verdiğim sakın,

hesaplanmış es, Soner'de beklediğim etkiyi yaratmıştı. Dudakları aralanmıştı ama tam ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. Devam ettim: "Tabii, bilmediğim bir şey vardı. Ahu benden çok daha uzun zamandır tanışıyordu Toprak'la. Ona âşık olacak kadar uzun zamandır."

Bildiği bir hikâyenin bilmediği detaylarını zihnine marazlı bir zevkle nakşeder gibi dinleyen Soner'in işittiği bu son cümle, düşünce zincirini koparmışa benziyordu.

Düpedüz afallamıştı.

"Ben... onların Tunç'la..."

Sözünü böldüm, sapması gereken yol başkaydı. "Bunları konuşmayı pek istemiyorum aslına bakarsan. Hikâye burada benden çıkıyor çünkü. Günün sonunda artık tek bildiğim şey şu: İnsan aynı kaderi defalarca yaşamaya mahkûm olabiliyor hayatta. Ahu'nun gözündeki seneler sonra aynı kişi oldum yeniden. Âşık olduğu adamlarla arasına giren kişi."

Soner gerçekten de afallamış görünüyordu. Hakkımda veya hakkımızda edindiği her ne istihbarat varsa besbelli bu kısımları içermiyordu. Ahu'yu karşıma çıkarırken yol açmayı planladığı felaket her ne ise, çok daha beterine sebep olmuş olduğunu görmek onu dumura uğratmıştı. "Ahu'yla karşılaştığınızda aranızda bir problem olduğunu anlamıştım elbette ama onun böyle bir şey olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu," dedi.

"Zaten olamazdı. Benim de yoktu. Çok yakın zamana kadar."

Devamını getirmemi bekleyen bir bakış belirdi gözlerinde.

"Artık tek bildiğim şu. Aynı resmin içinde bir kez daha yer almak istemiyorum. Bu benim için ne kadar zor olsa da bunu yapmak zorundayım."

Şaşkınlık göz bebeklerinde bir kıvılcım gibi parladı.

Tamamdı.

“Buraya bu kitap için seninkisini kurcalamaya gelmiştim ama bir felaketler silsilesine dönen *benim* özel hayatımı konuşuyoruz, farkında mısınız?” Sandalyenin metal basamağına yaslanıp yerimden kalkarken omzundan destek almam gözünden kaçmış değildi ama neye şaşıracağını şaşırmış olduğu için benim kadar atik davranamamış, olduğu yerde kalakalmıştı. Mutfaktan salona doğru yürüdüm. “Eee? Ne zaman dolaşıyoruz evi?” dedim. “Çalışma odana hangi renkler hâkim, plak koleksiyonunda kimler var, duvarlarını hangi ressamların tabloları süslüyor, başucu kitapların neler... Bunları görmeden Soner Mutafoğlu’nun kusursuz bir portesini çıkaramam!”

Soner Mutafoğlu’nun kusursuz bir portesini çıkarmaya hazırdım.

Kendisi muhtemel bir psikopattı.

“Ne diyorsun? Dişine uygun cevaplar buldun mu?”

“Evet,” dedim. “Uyumak için Oslo’daki bir terapistin bekleme odasından bile daha yalın döşenmiş bir ortama ihtiyaç duyduğunu anlamış bulundum.”

Pencerenin karşısına konumlanmış bir adet yatak ve baş ucundaki iki adet şifonyerden başka tek bir eşya barındırmayan yatak odası hakkında yapabileceğim en nötr yorum buydu ve yorumum. Soner’in küçük, istemsiz bir kahkaha atmasına sebep olmuştu. “Baş ucumda kitap bulundurmamam beni biraz gözünden düşürdü sanırım ama uyumadan önce okumayı dikkat dağıtıcı buluyorum.”

Baş ucunda kitap bulundurmuyordu ama çalışma odasındaki ince, uzun ve bir kütüphane denemeyecek kadar dar kitap rafında da birtakım mesleki yayınlar ve sehpa üstü kitabı tabir edilen kalın ciltler haricinde okuma zevkini ele verecek herhangi bir kitaba rastlamamıştım. Çalışma odası da evin kalanı kadar renksiz ve yalındı. Masasının üzeri tertemizdi ve siyah deri kaplı

defterleri ile dolma kalemleri hariç bomboştı. Klavyesi, parmak değmemişçesine lekesizdi. Bir pikabı sahiden vardı, lakin plak dolabında herhangi bir kafede kulağımıza çalınacak Bach, Beethoven, Mozart veya Miles Davis melodilerinden farklı bir müzik zevkine işaret eden, şahsiyetine dair bir fikir verecek özel bir plağa rastlamamıştım.

Sanki bir şahsiyeti yoktu.

Belki sahiden yoktu.

“Çıkardığım sonuç, o rafları karıştıran ve kendine göre dizilen bir kız arkadaşın uzun süredir bu eve uğramadığı!” dedim, uçarı bir tavırla. Vites artırmalıyım.

Soner yapmayı seçtiğim yorumun bu olduğuna şaşırdı. “Hayatımda biri olmadığını şu zamana dek anlamışsındır sanmıştım.”

“Hiçbir şeyi tam olarak bilemezsin, değil mi?”

“Buraya mahrem sırlarımı deşmeye mi geldin yoksa?”

“Elbette öyle!” deyip onunkisinden daha da keyifli çınlayan bir kahkaha attım. “Ama baş ucunda ne herkesten sakladığın eşinle kızının çok gizli bir fotoğrafını buldum, ne de kitaplarının arasında bir aşk mektubu! Verimsiz bir gezi oldu doğrusu!”

“Herkesten sakladığım bir eşimle kızım olsaydı, onları saklamanın daha iyi bir yolunu bulmuş olurum,” dedi Soner, gülüşüme eşlik ederek ve göz kırparak.

Ve belki de doğruyu söyleyerek.

“İyi cevap!” dedim. “Çıkardığım sonuç, yeterince iyi bakmadığım! O botanik sanat ansiklopedisinin hangi sayfasına ayraç koyduğuna baksam iyi olurdu mesela, o senin hakkında muhakkak bir ipucu verirdi!”

Soner’in yüzündeki gülümseme silinmemişti, acaba gerçekten eğleniyor muydu?

“Şaka bir yana,” dedim. “Çıkardığım sonuç gerçek bir yalın-
lık ve sadelik tutkunu olduğun. Bu da insana tek bir şey düşün-
dürüyor.”

Merdivenlerin başına geldiğimizde öne geçmem için bana
yol verdi. Salona indik. Tekli koltuklardan birine yerleştim ve
bacak bacak üzerine attım.

“Söyle bakalım, neymiş o düşündüğün şey?”

“Kanımca bir adamın evi ne kadar boşsa, kafasının içi bir o
kadar kalabalıktır.”

Bir kaşı havalandı keyifle. “Sanırım haklısın,” dedi. Elim-
deki boş kadehi alıp mutfığa doğru ilerledi. “Bir tane daha?”

Evet anlamında başımı salladım. Bir depo, mahzen ya da
kiler hariç evdeki neredeyse her yeri dolaşmış olduğum gerçeği
içimi karartıyordu. Bu ev, içinde boş kutular ve kılıflardan başka
bir şey olmayan bomboş metal bir kasa gibiydi. Kalp şeklinde si-
yah bir elmas taş düşürmüş bir kol düğmesi tekinin bir köşeden
çıkabileceğini düşünmek düpedüz aptallıktı. Nilgün haklıydı.

*“O evde bırak kol düğmesi, tek bir kâğıt çöpü bile bulamaz-
sın, Bahar!”*

Kış bahçesine açılan kapı aralığı, sessizliğin içinde uğulda-
yan bir rüzgâr üfürdü içeri. “Dışarı mı çıksak? Biraz hava alırsak.”

Soner teras kapısını açtı, kış bahçesine adım attık. İyiden
iyiye serinlemiş olan akşam rüzgârında oynaşan bitkilerin yap-
rakları sağa sola savruluyordu. “Neredeyse kış geri geldi diyece-
ğim!” dedim. “Ama iyi geldi soğuk.”

Dışarıda olmak beni rahatlatmıştı, gel gör ki ilk kısmı başa-
rıyla ilerleyen planımın ikinci bölümü beni süratle hayal kırıklı-
ğına uğrattıyordu. Korkmaya ve korkuyla beraber içeriden ürper-
meye başlamıştım ve bunun bir kışı aratmayan havayla alakası
olduğunu sanmıyordum.

“Sen gerçekten üşütebilirsin,” dedi Soner, avuç içiyle kolumu
ağır ağır sıvazlayarak.

Çıkış planımı acilen düşünmem lazımdı.

Bir adım geri çekildim ve koltuğumun altına sıkıştırdığım çantama uzandım. Çantayı bahçeye çıkarken yanıma almam iyi olmuştu. İçindeki tabancaya değilse de telefona şu an ihtiyacım vardı. Üstelik bahane edeceğim gerçek bir sebep, hatta iki sebep, ekranında yanıp sönüyordu.

Sevgilim, neredesin?

Neden kapıyı açmıyorsun?

Kapıyı?

Toprak, evime mi gitmişti?!

Paniğin ifademi ele geçirmesine izin veremezdim. Toprak'ın mesajını acilen cevaplamanın hatta cevaplamakla kalmayıp onu arayıp yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydım. "Benim bir tuvalete gitmem lazım," dedim Soner'in yanından süzülerek.

"Bir şeyin yok, değil mi?"

"Yok ama o kokteylin üzerine iki kadeh viski muhtemelen beni sağlam çarptı."

"Seninle gelebilirim istersen?" Soner, sorusuna olumlu bir yanıt almayı beklemeden koluma girip benimle yürümeye başlamıştı. Şekillerini belli belirsiz ayırıştırabildiğim devasa bitkilerin arasındaki patikalardan geçerek kapıya doğru ilerliyorduk. Bir kış bahçesinden çok küçük bir koruyu andıran alanın bu kadar derinliklerine ilerlediğimizi kesinlikle fark etmemiştim. Belki de ilerlememiştik; Soner'in kolunda yol olduğundan da uzun, bitmek tükenmek bilmez geliyordu.

"Buradan yolumu bulurum, merak etme," dedim.

Soner kolumu bıraktı. "Işıkları takip et," dedi arkamdan. "Şeritler yolu aydınlatıyor, kaybolmazsın."

Soner'in dediğini yapıp ilerlemeye başladım. Ayak sesleri kesilir kesilmez çantamı açıp telefonu çıkardım. Mesajlar ikiden üçe çıkmış, onlara bir de cevapsız çağrı eklenmişti.

“Al...”

Lanet bahçeden bir çıksam her şey yoluna girecekti gel gör ki dümdüz yolda yürümeyi bile beceremiyordum.

“Bahar? İyi misin? Alo Bahar???”

İyi dim. Lakin yol dümdüz değildi. Ahşap zemindeki bir çıkıntıya takılmıştım.

“Bahar?”

“Toprak, seni birazdan arıyorum.”

“Keşke evime kadar gelmeden bana haber verseydin, Toprak,” dedim, gözümün teki arkada, yukarı kattaki misafir banyosuna çıkarken.

“Dışarı çıkacağını düşünmedim,” diye cevap verdi. Sesi soğuktu. Haklıydı, herhalde ondandı. Dışarı çıkmak gibi bir niyetimin olduğundan hiç bahsetmemiştim. Bilakis, sözümüne güvendiye, çok yorgun olduğum için bu akşam dinleneceğimi sanıyordu.

“Dün Ahu’yla konuştuk ama içim rahat etmedi... Kalktım geldim ben de... Özür dilerim, haber vermeyi düşünemedim.”

Hattın ucunda sessizlik vardı. Tedirgin eden bir sükûnet. “Sorun yok,” dedi sonunda. Sorun yok diyen sesine soracak olursak dünyanın en büyük sorunu vardı fakat hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. “Eve döndüğünde bana haber verir misin?”

Bezginlikle iç çektim. “Veririm tabii. Ama yarın sabah erken kalkmam lazım...” Ağzımdaki kelimeleri hunharca gevelediğimi fark ediyor muydu yoksa sadece kaçak oynadığımı mı düşünüyordu? “Bu kez gerçekten geç kalmamam gerek, önemli bir toplantı var sabahtan. Ama... yapmam gerekenleri öğlene kadar bitirip işten kaçabilirim, senin için! Söz veriyorum!”

Ufak bir nefes verdi. Ufak, sessiz, derin bir nefes. “Peki o zaman. Ben sizi rahat bırakayım, konuşun.”

“Tamam. Ama yarın akşam ben seni rahat bırakmayacağım. Yarın akşam ve bundan sonra her akşam. Bahar sözü.”

Bahar sözüydü. Ya da Cemre sözü. Artık Cemre sözüydü ve Cemre bu işi bu gece bitirecekti. Nihayet nereden başlayacağını biliyordu.

“Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin, Bahar?”

Soner’in yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı gezinse de gideceğimi söylememe fazla şaşırmamıştı. Tuvaletten dakikalarca çıkmayışım onu bir şeylerin yolunda gitmediği fikrine hazırlamış gibiydi. Yüzünde anlayışla beraber bir parça merak ve endişe vardı. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“Midem iyi değil,” dedim, ellerimi karnımda kavuşturarak. “Geçen gece de biraz karıştırdım, üst üste gelince çok iyi olmadı.”

“O zaman biraz dinlen. Ama unutma, bunu saymıyorum.”

Bana kapıya kadar eşlik etti. Çağırdığım taksi çoktan gelmiş, dörtlüleri yakarak beni beklemeye başlamıştı. Topuk seslerim gecenin ürperten sessizliği içine karışırken Soner’e döndüm ve “Kesinlikle sayma çünkü kitabın son hâlini teslim etmiş değilim!” diye bağırdım. Arka koltuğa yerleşirken Soner’e neşeyle el sallıyordum. “Ve çamaşır sepetini de hâlâ karıştırmadım!”

Karıştırmadığım ama bunu yapmaya niyetli olduğum yer kesinlikle çamaşır sepeti değildi.

Ortaköy’e bağlanan yollardan birine girdiğimizde, taksiciye geri dönmesini söyledim. Adam yüzüme nemrut bir ifadeyle bakmaya başladı. “Ne yazıyorsa üç katı. Hatta bütün gece kazanacağınızın üç katı! Yeter ki hemen şimdi geri dönün ve ben evden çıkana kadar beni bekleyin.”

Cazip ve tuhaf teklifim taksiciyi ikna etmişe benzemiyordu. “Durakta araç yok. Ben ancak sizi bırakıp geri dönerim hanfendi.”

“Bakın çıkana kadar beni beklemeniz için ne istiyorsunuz, onu söyleyin?”

“İnan ki parasında pulunda değilim, bayan. Araç bana ait değil. Bana ait olsa canıma minnet. Benim seni orada durup beklemem için başka taksi tutmam lazım!”

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu, yeterince iyi anlamıştım. Araçtan inip Soner’in evine doğru koşar adım yürümeye başladım. Fazla vaktim yoktu ve topuk seslerimi gereğinden fazla ıssız olan bu sokakta çınılata çınılata koşma lüksüm de yoktu. Ayakkabıları çıkaracak ve gözüme kestirdiğim iki çit arasındaki boşluktan bahçeye girip ne yapacaksam yalınayak yapıp bir saniye bile beklemeden kaçacaktım.

En azından ne yapacağımı biliyordum.

Toprak’ı aradığım sırada, teras kapısına çıkan yol üzerinde bir çıkıntıya takılıp düşmekten son anda kurtulmuştum. Birbirine sıra sıra bağlanmış ahşap karelerin iki tanesinin arasında, dikkat edilmediği sürece fark edilmeyecek bir yükseklik farkı vardı. Toprak’a alelacele ulaşmak için o telefonu elime almasaydım, dikkatsizce takılıp fark etmeyeceğim o çıkıntının altında bir şey gizleniyordu.

Buna şüphem yoktu.

Birkaç sıyrık ve çizik edinmek suretiyle çitlerin arasından geçerek bahçeye girmeyi başardım. Hızlıca az önce takıldığım yere doğru ilerledim. Çıplak ayaklarım soğuk ve nemli zemin üzerinde ürkek ve dengesiz adımlar atıyor, nabzımın sesi kulaklarımı uğuldatıyordu. Takılıp düşmek üzere olduğum noktaya vardığımda bu kez çok daha dikkatliydim. Açılıp kapanmaktan ötürü hizası kaymış olan ve yerine mükemmel bir şekilde

oturmadığından daha farklı parlaklıkla bir ışık veren bölme, kendini açık bir yara misali belli ediyordu.

Açık yaralar kanardı.

Usulca eğildim. Dizlerimi yere yasladım ve parmaklarımı soğuk zemine dayadım. İki bölme arasındaki boşluk, parmaklarımı arasından geçirebileceğim kadar geniş değildi. Saatlerdir pimi çekilmiş bir bomba misali koltuğumun altında taşıdığım silah bir tabanca değil, bıçak olsa çok daha fazla işime yarardı. İnce, uzun bir alet bulmam şarttı, bu kapağı açmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Anahtarımı deneyebilirdim. Çantama bir kalem atmış olsaydım işe yarardı. Kulağımdaki küpenin ince uzun sapını kullanabilirdim. Hiçbirini yapamadım.

Hiçbirini yapmama fırsat olmadı.

“Memur Bey, arama emriniz olmadan içeri giremezsiniz.”

Sessizlik.

Hissizlik.

Karanlık.

“Çıt çıkarma! Gidiyoruz.”

Yeniden nefes almaya başladığımda, dünya ebedi bir karanlıktan yeni yeni sıyrılıyor gibiydi. Başım zonkluyordu ve onu hareket ettirecek kuvveti boynumda bulamıyordum. Bedenimde, kirpiklerimi dahi hareket ettirecek bir güç kırıntısı kalmamıştı. Midem içimi içimde tutmak için insanüstü bir gayret sarf ediyordu.

“Sakın kollarını gevşetme, sakın!”

Kollarımı gevşetmeme buyruğuna uydum ve bilincimi daha üst bir aklın teslim almasına izin verdim. Serin rüzgâr artık serin değil, büsbütün dondurucuydu. Kulaklarım uğulduyor, motorun tekerleklerinin ezerek geçtiği asfalttan çıkan ses beynimi uyuşturuyordu. Akşam ayazının kanatırcasına çatlattığı

dudaklarımı güçlkle aralayabiliyordum. Susamıştım ve gözlerim yanıyordu. Boğazım kupkuruydu ve çıplak ayaklarım neredeyse buz kesmişti. Ölüp gitmem ve toprağa karışmam an meselesiydi.

“Toprak?”

Sessizlik.

“Polisler...”

Sessizlik.

“Polisler geldi... Polisler niye geldi?”

Sessizlik.

“Toprak?”

“Bahar sus! SUS! Sus ve sıkıca tutun!”

Dakikalar sonra evdeydik. Evindeydik. Haftalardır her gece uyuduğum evinde değil; haftalar önce onu aramış olduğum, kendimi davetsiz bir misafir gibi kapısında bulduğum, içeri adım atamadığım için laubali bir sokak kedisi gibi bahçesinde dolaştığım, salonunu, mutfakını, yatak odasını ve şahsına münhasır her bir detayını zihnime kazıyarak çekip gittiğim, Ulus’taki evinde. Bu kez içerideydim ama davetsiz misafirliğim bakiydi. Davetsizliğim dar, ıssız, içinden çıkılamayacak kadar derin ve kapkaranlık bir kuyuydu.

“Polisl...”

“BAHAR, SEN NE YAPTIĞINI SANIYORDUN HA? NE YAPTIĞINI SANIYORDUN?”

Tıpkı öfkesi gibi.

“Polisler geldi. Soner’in kapısına polisler geldi! Sen nasıl girdin bahçey...”

“BEN ÇAĞIRDIM POLİSİ! BEN İHBARDA BULUNDUM!”

“Ama...”

“AMA NE?! NE YAPSAYDIM YA, SENİ YAKALAMASINA İZİN Mİ VERSEYDİM?”

Toprak salona yürüdü. Buz gibi adımlarının sesi mermer zeminde yankılanırken bedeni oradan oraya sürükleniyordu sadece, sanki ruhu uçup gitmişti. Kanepenin arkasındaki ahşap konsola gitti ve viski şişesine uzandı. Ağzına kadar doldurduğu kadehi başına dikti.

Kadehi yeniden başına dikti.

Kadehi yeniden başına dikti.

Bahçe kapısını açtı.

Boğulup gitmeden önce son bir soluk almak ister gibi dışarı çıktı.

Kadehi yeniden eline aldı.

“Toprak.”

Kadehi yeniden başına dikmedi.

“Toprak...”

Kadehi var gücüyle bahçe duvarına savurdu.

“TOPRAK!”

Eli kanıyordu. Paramparça olan kadehten kopup dört bir yana saçılan parçalar eline de sıçramıştı. “Elin kesildi!”

“Elim mi kesildi? Sen ÖLEBİLİRDİN YA, ÖLEBİLİRDİN!”

“Elin kanıyor!”

Eli değil, ruhu kanıyordu. Eli umurunda değildi, ruhu tuzla buz olmuştu. Beni kolumdan tuttuğu gibi kendine çekti ve başımı göğsüne bastırdı. Eli değil, ruhu kanıyordu. Bedeni için için yanıyor, ruhu tütüyordu. Başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Çok korktum. Allah kahretsin! Çok korktum!”

“İyiyim. İyiyim, korkma.”

Buz tutmuş kirpikleri gecenin üstüne, buz tutmuş dudakları dudaklarıma kapandı. Orada olduğuna emin olmak ister gibi

kana kana içmek istiyordu hayatı ve hayat, ılık bir nehir gibi aktı aramızdan. Ölümün soğuk gölgesi cayır cayır yanan ateşin ortasında kaldı. Ateş bahçeyi sardı. Ateş yürüyüp geçtiğimiz mermer kaplı koridorları sardı. Ateş parlak, koyu yeşil yapraklarının arasında koca koca çiçekler vermiş manolyaya yarenlik eden devasa yatağını sardı ve artık, tek bir renkti dünya.

Ateşin rengi.

“Başına ne gelebileceğinin farkında değil miydin?”

Başıma ne gelebileceğinin farkındaydım. Başıma gelebilecekler yüzünden bir silahım olması gerektiğini kabul etmiş, bir silah almış ve gözümü kör edercesine karartıp Soner’in evine bir tabancayla girmeye kalkmıştım.

“Sen bunu çocuk oyuncağı mı sanıyorsun?” dedi, o tabancayı çantamdan çıkardığı gibi bir kenara atarken.

“Çocuk oyuncağı sanmıyorum. Gereksizlikçe kullanmayacaktım.”

“Ya gerekseydi?”

“Ama gerekmedi...”

“Yakalanmak üzereydin... Seni yakalıyordu!”

Haklıydı. Soner beni neredeyse yakalıyordu. Bahçede biri olduğunu fark etmiş ve dışarı çıkmıştı. Yanıma kadar yaklaşmıştı. Sesini duymuştum. Kendisini de görmem an meselesiyken ürpertici bir sesle yankılanmıştı bahçe. Ev... Evren... Bir siren sesiyle. Kapının önünde bir polis aracı vardı. Soner’in kapısına polisler dayanmıştı. Soner, bahçesindeki yabancından evvel, gecenin bir yarısı bir kale misali koruduğu evini aramaya teşebbüs eden polislerle baş etmek zorundaydı. Belimdeki buz gibi eli tam bu sırada fark etmiştim işte. Ve öteki eli fark ettiğim an dilim lâl olmuştu çünkü o el ağzımı kapatmış, koyuvermek üzere olduğum çığlığa son anda mâni olmuştu.

Olabilmişti.

Toprak beni kurtarmıştı.

“Oradan çıkamayabilirdin...” dedi.

“Çıkardım. Çıkacaktım. Bir şekilde halledecektim. Halletmek zorundaydım... Bizim iç...”

Üzerime doğru eğildi. Bileklerimi kavradı. Bedeni bedenimin içinde erisin ve varlığımız önce birbirine, sonra havaya karışsın istiyordu. Buz gibi bir fırtına olup içime esmek, bedenime bir kor tanesi gibi düşüp beni içimden yakmak istiyordu. Beni bu eve, bu odaya, bu manolyanın kadife yeşiline boyadığı dört duvar arasına hapsetmek ve yüzyıllarca bırakmamak istiyordu.

Yüzyıllarca bahar olsun istiyordu.

Ya da Bahar gitsin, Cemre kalsın.

“Cemre...”

Toprak sustu. Son sözüydü bu belki. Belki de ilk sözü. Günlendir, haftalardır, aylardır hatta belki bir ömürdür dudaklarından dökülmesini beklediğim söz. Son söz ve ilk söz. Sadece onun dudaklarından döküldüğünde acıdan ve pişmanlıktan ibaret olan hayatımı temize çekeceğine inandığım, buna inandığımı bilmeden inandığım, beklediğim ve bir ömür olsa bir ömür daha bekleyeceğim tek söz.

Cemre.

Toprağa düşüyordu.

Yağmur yağıyordu. Güneş açıyordu. Varlığı bir nehir gibi varlığımı doldururken hava ısınıyor, sular köpürüyor, dünya yeşeriyor ve doğa defalarca ölerken defalarca yeniden doğuyordu. Bir olan varlığımız bir tohum olup filizleniyor, bir filiz olup yeşeriyor, bir çiçek olup açıyor, bir yaprak olup yeşilleniyordu. Hayat duruyor, hayat yeniden başlıyor, tüm mevsimler siliniyor ve hiç bitmeyecek tek bir mevsim geliyordu.

Bahar.

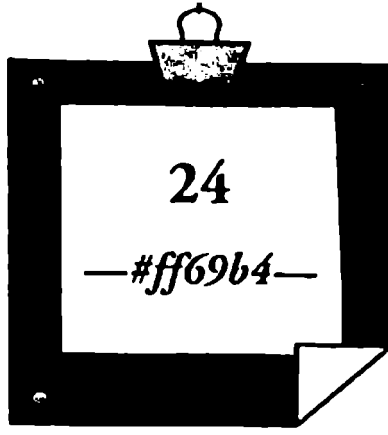
Dakikalar geçti. Belki de saatler. Belki de hiçbiri çünkü zaman dondu. Dudaklarımı saçlarına yasladım. Serin çiğ taneleri gibi alnında beliren ter damlacıkları, alev alev yanan

parmaklarımın arasından uçuşup havaya karıştı. Başımı eğip göğsüme gömdüğü yüzüne baktım. Dudaklarının arasındaki boşluktan alıp verdiği muntazam solukları dinledim. Uzun uzun... Kirpikleri, bildiğimiz evrene kapılarını kapamış; yorgun bedenini, bitkin düşmüş zihnini bambaşka bir âleme uğurlamıştı. Göz kapakları serin bir sabah meltemiyle dalgalanan durgun denizler gibi kıpır kıpırdı. Rüya görüyordu. Gerçekleri görmüyordu.

Gerçekleri görmediği, onlardan kopabildiği için şanslıydı.

“Ben bir katilim, Toprak,” diye fısıldadım sessizliğin içine doğru. “Beni duymasan da sana her şeyi anlatacağım...”

Düzenleme
Ny.ozlem

“Günaydın, uykucu! Yoksa seni ben mi uyandırıyorum?”
“Günaydın...” Toprak’ın uyku mahmuru sesi, Toprak’a ait olduğunu ispatlamak için bin şahit istiyordu.

“Aslında tünaydın desek yeridir! Saat iki buçuğa geliyor çünkü. Koşturman gereken bir mesain olmadığı için şanslısın... Mesela ben sabahtan beri birbirinden sıkıcı iki toplantıya girdim, birazdan da Ahu’yla buluşacağım.”

Toprak uyanamadığı gibi, algıları da asgari yetkinliğine kavuşamamıştı. Söylediklerimi anlamıyor muydu yoksa dün gece olanların üstüne hiçbir şey yokmuşçasına hoşbeş edişimi nereye koyacağını mı şaşırmıştı, bilmiyordum.

Bilmek de istemiyordum.

“Bu akşam sana gelebilirim,” dedim, “hatırlarsan söz vermiştim...”

Hatırlıyordu ancak akabinde olanlar hafızasını silmediyse de onda derin yaralar açmıştı, sessiz kalışı muhtemelen bundandı. “Ama daha da iyi bir teklifim var,” diye devam ettim, bir şey söylemesine fırsat vermeden. “Sen bana gel ve ben sana yemek yapayım. Şaşırtıcı gelebilir ama gerçekten yemek yapabiliyorum!”

Kesik bir soluk verdi. Evet anlamına mı yoksa hayır anlamına mı geldiğine karar vermek zordu. Gerçekten yemek yapabilmeme de şaşırmış olabilirdi, sonuçlarını düşünmek bile

istemediği bir felaketten son anda kurtulmama rağmen hayatıma kaldığım yerden devam etmekte zorlanmayışıma da. İkisi de olasıydı.

“Cevap vermedin?” dedim üstüne giderek. Üstüne gitmeliydim ve köşeye sıkışmalıydı. Köşeye sıkışmalı ve kendini bana bırakmalıydı.

“Hayırın bir cevap olduğunu düşünmemiştim.”

“Bu hiç de tatlı bir cevap olmadı!”

Muzip bir şekilde güldü. “Beni uyutup kaçmadığın sürece istediğin yerde olurum.”

“Yaptığım bu değildi,” dedim. “Ben sadece sabah kalkıp işe geldim.”

“Başka bir yere gitmiş olsaydın,” dedi ikircikli bir tonlama takınarak, “gidememiş olurdun.”

“O da ne demek?”

“İşe gittiği biliyorum demek istiyorum.”

Beni aramadığına göre Hüma’yı aramış olmalıydı. “Bugün Hüma, Soner’in evindeki olayı duyduğunu söyledi...” diye mırıldandım.

Toprak’ın sesinde, doğru duyduğuna ihtimal vermeyen bir kuşku vardı. “Haber mi olmuş?”

“Olmamış. Çünkü olmasına izin verilmemiş... Beklendiği üzere.”

Sessiz kalışı, tenkit dolu tavrımı duymazdan geleceğinin işareti olmalıydı.

“Orada ne olduğunu anlatmayacak mısın, Toprak?”

“Şu an bunu konuşmayalım.”

“Haklısın, şu an değil, dün gece konuşmalıydık.”

Sükûtu altın saymaya kararlı olduğu günündeydi besbelli. “Şubedeki tanıdıklarımdan bir ricada bulundum,” dedi sonunda.

Belki de gerçekten altın olarak kalmalıydı çünkü duyduğuma inanmak istemiyordum. “*Şubedeki tanıdıklarından mı?* Polisi yalandan bir baskın yapmaya mı ikna ettin yani? Delirdin mi sen!?”

“Bir baskın değildi. Sadece dikkat dağıtmaydı... Son sorunun cevabını ise vermiyorum.”

Gözlerimi ovuşturdum. Gerilmemeliydim çünkü delirdiğini biliyordum; delirmişti, akli çıkmıştı, gerçekten çok korkmuştu ve haksız sayılmazdı.

Ben de zamanı geri alamazdım.

“Beş gibi çıkacağım,” dedim. “Altıda bende ol. Malzemeler senden, pişirmesi benden. Bu arada merak etme! Aç kalırım diye korkarsan sokağın karşısında pizzacı var.”

“Şu pizzacıyı arasak mı acaba, ne dersin?” dedi Toprak muzip bir tonla.

Gerçekten demek istediğim şey derhâl çenesini kapamasıydı ama misafire kabalık etmek ayıp olduğundan susuyordum. “Yarım saat sonra bu söylediğin şey için utanacaksın Toprak Çelebi!” dedim, lazanyayı fırına atarken. “Tabii, parmaklarını yalamaktan fırsatın olursa.”

“O kadar iddialısın yani?” dedi tabakları sofraya bırakıp. “Bu iddiayı yakın zamanda mı kazandın, mesela bütün gün yemek tarifi okurken falan?”

Tuz ve karabiber değirmenini elimde iki tekinsiz silah gibi taşıyarak geldiğimi fark ettiğinden, mahsustan siper aldı. “Tamam tamam. İki video izleyip mutfağa girmiş gibi durmuyorsun, kabul ediyorum.”

Yerime yerleştim ve salata kâsesini önüme çektim. “Sen de fena sayılmazsın. Kiraz domatesleri yıkamak da kolay iş değildi sonuçta.”

“Elbette. Arzu etseydin ikiye bile bölebilirdim. Tam ortadan. Yeteneğim vardır...”

“Bir fotoğraf sanatçısıysın sonuçta!” dedim. “Hatta serde resamlık da vardı sanırım ama bu kısmı sadece *sanıyorum...*”

“Uzun süredir fırçaya dokunma fırsatım olmadı, doğru,” dedi, yorgun bir tonlamayla. “Ama dokunduğumda da bunu muhtemelen zaten bilmeyeceksin.”

“Nedenmiş?”

“Seni karşıma yatırıp porteni yapacak değilim de ondan.”

“Ama lütfen, *Jack! Okyanusun Kalbi*’ni taksam bile mi?!?” dedim.

Büyükçe bir kahkaha atıp içkisini yudumladı. “Sinema referanslarını *Thomas Crown*’da bıraktık sanıyordum.”

“Duvarlarını Leonardo DiCaprio posterleriyle süsleyen jenerasyona aitim ben, mazur göreceksin artık!”

Kıskançlık alameti bir gülüş belirdi dudağının kenarında. “O değil de Leo da hiç iyi yaşlanmadı.”

Esef dolu bir bakış attıktan sonra elimde olmayarak kıkırdadım. “Bu haksız bir rekabet oldu ama!”

“Neden?”

“*Senin* nasıl yaşlandığına karar vermek için *senin* lise ya da üniversite fotoğraflarına bakmamız gerekir de ondan!”

Dudaklarını aralayan, bu kez buruk bir tebessümdü. Bakışları bir anlığına dalıp gitmiş, uzak durmak istediği bir dünyanın kapısından apansız içeri savrulmuştu. O yılları bir fotoğraf albümü üzerinden bile olsa anımsamak istemiyordu ve ben ona unutmak için yıllarını verdiği yılları hatırlatmıştım.

“Bak ne diyeceğim... Birbirinin üstüne çıkmış en az üç dişimle dalga geçme şansını elinden almak gibi olacak ama, benim de lise zamanından fazla fotoğrafım yok... Yine de istersen,

Londra'dan buraya getirmeyi becerdiğim üç beş fotoğrafa bakıp alay edecek bir şeyler bulabilirsin."

Bakışlarında minnetle karışık, ismini koyamadığım bir ifade vardı. Beceriksizce de olsa onu düşünmemden mutlu olmuştu. Hızlıca yerimden kalkıp salondaki konsolun başına gittim. Sözünü ettiğim fotoğrafları nereye koyduğumu, hatta onları bu şehre sahiden getirip getirmediğimi bile bilmiyordum.

"Bir albümün olması beni gerçekten şaşırtır," dedi, yanıma gelip çenesini omzuma dayayarak.

"Neden?"

"Hüma seni Londra'dan neredeyse silah zoruyla getirdiğini anlatmıştı da ondan."

Toprak'ın yüzündeki nahif gülümseme, sırtımdan boşanan soğuk tere inat sımsıcaktı. Mecaza başvurduğu konunun mecaza müsait olmadığını bilmemesi onun suçu değildi. "Fotoğraf albümlerine kadar ince ince paketleyip İstanbul'a geldiğini hayal etmemiştim hiç..."

İstanbul'a nasıl geldiğimi zaten hiç hayal etmemesi lazımdı.

Düşünceli bir ifade doldu bakışlarına. Sessizliği tedirgin ediciydi; bir soru mu soracaktı yoksa bir yorumda mı bulunacaktı, kestiremiyordum. "Belki de geri dönerdin Londra'ya?" dedi sonunda, ikisini birden yapıyormuş gibi. "Döner miydin... eğer biz hiç..."

"Karşılaşmasaydık?"

Sözünü tamamlamamı bekliyormuş gibi gülümsedi. "Hiç düşünüyor musun bunu?"

Derin bir nefes verdim. "İhtimalleri düşünmem. Hayatta kendime öğretebildiğim birkaç şey varsa, bu da onlardan biri. Çünkü benim hayatım, *ya öyle olmasaydı* demeye kalksam bana çok acı verecek şeylerle dolu... Çok acı verecek, çok şeyle..."

Çattığı kaşlarının ardından beni izledi; sırtımdaki tonlarca yüke rağmen dik duruşumu, sesimin çatallanmasına engel

olmaya çabalayışımı, güçlkle de olsa gülümseyişimi ve bunları sahiden becerecek kadar dirayetli oluşumu. Beni izlemiş ve şaşır-mıştı. Belki hayran bile olmuştu. Yaşadığı şey bir göz yanılma-sıydı oysa, hatta belki, kalp yanılması. Dirayetli değildim ben, içim bomboştu. Ayakta duruyordum ama iskeletim parampar-çaydı.

“O zaman iyi ki karşılaşmışız,” dedi. Yanıma geldi, elimi kavradı, avucumu açtı ve içine ufacık bir öpücük kondurdu.

Kalbimi yeniden attıran bir öpücük.

Yutkundum. Her şey bitsin istiyordum. Hiçbir şey yeniden başlamasın istiyordum. Sıfıra çekmek ve sıfırda kalmak istiyor-dum. Birlikte kocaman, sonsuz bir sıfır olmak istiyordum.

“Biliyor musun...” dedim, dudaklarımı kulaklarına yaslaya-rak. “Bazen bunu, seni sevmem için yaptığını düşünüyorum.”

Sesimin gizem dolu tınıları tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Başını çevirip bana döndü. “Dikişlerinden öpmek için yapıyorumdur belki? Sızladığı yerlerine üflemek için...”

“Bence,” dedim, parmaklarımı yüzüne değdirerek. “Böyle, avucumu açıp öptüğünde... parmaklarım seni... şu asi çehreni... yüzünün bu haşın, sert kıvrımlarını dolaşsın istiyorsun... Seni tekrar tekrar, yeniden keşfedeyim istiyorsun.”

Göz bebekleri irileşti. Dudakları beklenmedik bir müjdeyi, en biçare ânında almışçasına hafifçe aralandı. Öyle miydi, de-ğil miydi yahut bunu ilk kez mi düşünmüştü yoksa ezelden beri bilmeden biliyor muydu, bilmiyordum. Bilmenin önemini hatta anlamını yitirdiği yere gidiyorduk. Havalanmıştım ve uçuyor-dum. Sabırsız adımları, sabırsız nefesimle yarışıyor, izimiz ha-vaya, tozumuz dumana karışıyordu.

“Lazanya!” dedim son bir avazda, mutfığı saran kokudan süratle uzaklaşırken.

Burnunu saçlarımın arasına gömdü. Sesi ıssız bir mağaranın duvarlarında yankılanacak kadar gür, sözcükleri pazarlıksızdı. “Biraz daha fırında kalsın. Ben yanık severim.”

Başımı çıplak göğsünden kaldırmadan hafifçe yukarı doğru oynattım. “Yanık sevdiğin lazanyayı umarım *buz gibi ve yanık* da seviyorsundur.”

Sırtımı esnetmeye mecalim yoktu. Kirpiklerimi hareket ettirmek bile tüm bedenimi sızlatıyordu. Ilık bir toprağa gömülür gibi içinde dağılıp gitmek, bir daha hiç var olmamacasına yok olmak ve yok kalmak istiyordum.

“Sanırım kalkamıyorsun?” diye sordu altımda kıpırdanarak.

“Evet... Bu demek oluyor ki sen de kalkamıyorsun...”

Gülmemeye çalıştığını düşündüren, ince bir hırıltı yükseldi göğsünden. “Nasıl oldu da bu kadar yoruldu, anlamadım...”

“Kalkıp fırını kapatmak fazlasıyla yorucu bir işti...”

“Peki, ben kalkıp fırını yeniden açsam... Hatta senin için sofrayı hazırlasam... Buna ne dersin?”

“Koca yürekli, cefakâr Toprak Çelebi derim!”

Prangalarımın kendisini kurtardığı gibi mutfığa doğru yol almaya koyuldu.

“Ya şaka ediyorum! Buraya gel! Geri dön! Toprak!”

Şımarık bir sokak kedisinden daha ısrarcı olan mırıltılarıma kulaklarını daha fazla tıkayamayıp yatağa döndü. Homurdanarak yanıma yatarken arsız bir oğlan çocuğu kadar can sıkıcıydı. “Ben acıktım!”

“Yeriz. Biraz daha yatalım...”

Devasa bir oyuncağa dolanır gibi ona sarılıp kaldığımdan yüzünü göremiyordum ama meraklı çocuklar gibi sağa sola bakındığını hissedebiliyordum. “Zaten bana bütün dişlerinin yamuk olduğu fotoğrafları da göstermedin...” dedi mızırdanır gibi.

Başımı kaldırıp haylaz simasını izledim. Utanmasını ve arlanmasını yitirdiğinde daha da izlenesi bir manzara oluyordu. “Sana bütün dişlerim yamuk demedim!”

“Benimkilerin hepsi inci gibiydi...”

“Bahse girerim şu suratını tek bir ergenlik sivilcesi de basmamıştır senin!”

“Asla.”

“O yaşıta benim alnımın hâli ayın yüzeyinden farksızdı.”

En az on beş yaş daha almış alnımın ayın yüzeyinden daha güzel olduğunu düşünüyor olsa gerekti ki tam ortasına ufak, masum bir öpücük kondurmuştu. Sırtını doğrulttu ve yatak başlığına yasladı. “Madem ergenlik fotoğrafların meydanda yok, o zaman en azından neler okuduğuna bakalım.”

Baş ucumdaki konsola doğru hamle yaptı. Alt kısımdaki iki raf, nicedir elimi sürmediğim, tozunu dahi alıp almadığımı hatırlamadığım kitaplarla doluydu. Neler okuduğuma tek başına değil, beraber bakacaktık çünkü en son hangi kitabın kapağını açtığımı ben de hatırlamıyordum.

“Bu kadar büyük bir Hüma Kosovalı hayranı olduğunu bilmiyordum.”

Elinde Hüma’nın kitabını tutuyordu. Daha doğrusu üzerinde Hüma’nın isminin yazdığı, *benim* kitabımı.

“Neden en tepede durduğu hakkında fikrim yok,” dedim kayıtsız bir tavırla. “Ama *İkili Eylül Çıkmazı*’na hayatımın son bir senesini verdiğim yetmezmiş gibi, tutup onu baş ucuma koyduğuma göre, kafam epey güzel olmalı!”

“Ben şahsen o kadar kötü olduğunu düşünmüyorum,” dedi gözlerini kısarak. “Belki kitabı bitirememiş olabilirim ama...”

“Hani kitabı okumuştun?”

“Okumadım demedim. Bitirmedim dedim.”

“Özel baskısı için günlerce fotoğraf çektiğin kitabı *bitirmedin?*”

“Asistanım iyiydi,” diye cevap verdi, bıyık altından gülerek. “Tamamını okumamış olmamın eksikliğini hissettirmedi bana. Hatta kendisini tam zamanlı işe mi alsam diye düşünüyorum bazen...”

“Kendisi yaptığı işi yeterince ciddiye almayan bir patronla çalışmak ister mi, bilmem.”

Gülüşü bu kez altta kalmayacağını haykıran türdendi. “*İkili Eylül Çıkmazı...* Bu *çıkma*z’ı kavramam yeterli değil miydi? Bu kelime oyununu yani... Sonuçta hikâyenin özü az çok burada yatıyor. Özü kavradım... Unutma ki bir fotoğrafçı için öz esastır.”

Hafifçe doğrultup yaslandığı yerde yanına ilıştim. “Bundan bir sene sonra, kimselerin bilmediği bir şehirde geçmişiyile sessizce hesaplaşan Eylül İkili’nin seninle aynı fikirde olduğunu pek sanmıyorum ama sen bilirsin,” dedim.

Öyle ani bir hamleyle sağa kaykıldı ki başım artık omzuna yaslanmıyordu. “Ceza olarak bana *spoiler* mı verdin sen?”

Hatalı olmakla beraber hak verilebilecek bir serzenişti ama umurunda dahi olmayan bir kitabın sonunu öğrendiği için hayalleri yıkılmış gibi davranması düpedüz gülünçtü. “Pek sayılmaz. Yani bu, kitabın sonu değil. Hani sondan da sonrası olur ya... Bu biraz öyle bir şey.”

Beni şöylece bir tartar gibi yüzüme baktı. “Yine de bu sana bir gün pat diye bir kitabın ya da filmin sonunu söyleyip skoru eşitlemeyeceğim anlamına gelmez!”

“Aç oku o hâlde!” diye rest çektim. “Bak bakalım söylediğim şey kitabın sonu muymuş? Hatta ver bana, ben okuyayım.”

Elbette dediğimi değil, tersini yapmak zorundaydı, o nedenle kitabı elinden kapmama fırsat vermeden benden uzaklaştırarak son sayfasını açtı. Çok geçmeden gözleri hayretle büyüdü. Türlü imgelemle doldurduğum ve Hüma’yla aramızda çok tartışma

götürmüş o son paragrafı saniyeler içinde okuyup bitirmiş olamazdı, zaten şaşkınlığının sebebi de okuduğu şey değildi.

Gördüğü şeydi.

Kitabın son iki sayfasının arasında BJ ile fotoğrafımızı bulmuştu. “Ne zaman çektiniz bunu?”

“Sence?”

Sorumun cevabı belliydi. Yüzümde apaçık yazıyordu. Hatta bizzat fotoğrafın kendisinde de yazıyordu. Dünyada cevabı daha açık bir soru belki de yoktu.

“Yine de bir sevgililer gününü nasıl olup da hastanenin acil servisinde geçirdiğinizi anlatırsan sevinirim.”

Fotoğrafa baktım. Hastane yatağının tepesinde oturuyordum. BJ’in bir elime tutuşturduğu, üzerinde tipografi sanatına ait en çirkin harflerle *Be My Valentine* yazan kalp şeklindeki devasa kırmızı balon ve diğer elime tutuşturduğu koskoca kırmızı gül buketiyle gerçekten olabilecek en gülünç manzaraydım.

“Acil servisteydim çünkü kaza yapmıştım,” dedim. “Arabayı ağaca çarpmıştım. Önemli bir şey değildi. Boynumda ufak bir zedelenme olmuştu, o kadar... Hastanede de boyunluk takmaktan başka bir şey yapmamışlardı zaten. Bana kalsa taksiye atlayıp dosdoğru eve giderdim ama hemşireler refakatçi olmadan beni bırakmak istemediler... Ben de başka kimsenin sevgililer gününü zehretmek istemediğim için BJ’e telefon ettim...” Küçük bir es verdim çünkü gülmeye başlamıştı. “BJ de koca bir buket kırmızı gül ve o aptal balonla çıktı geldi... Neden dersen, nedeni yok... BJ olduğu için!”

Toprak, gözünü fotoğraftan ayıramıyordu. Acaba olayın kendisine mi gülüyordu yoksa olayı anlattığımdan bile daha tuhaf kılan o müstesna ânın fotoğrafına mı? Yüzümdeki far görmüş tavşandan hâllice ifade mi daha absürttü yoksa beni bu şekilde gafil avlayan BJ’in pervasız neşesi mi?

Yine de hiçbirisi o arabayı o ağaca *neden* çarptığım gerçeğinin yanına yaklaşılamazdı.

Aptal bir öyküye aptal bir kaza sahnesi yazmak için bir ağaca çarpmıştım.

Bunu normal bulduğum, kaza yaptığım arabadan evime yürüyerek gittiğim bir hayat yaşıyordum.

Sadece aylar önce psikolojimin ne kadar altüst olduğunun daha iyi bir kanıtı yoktu.

Şimdiyse iyileşmiş miydim, bilmiyordum. Âşık olmak beni daha iyi yapmış mıydı? Ruhum daha az hasta mıydı? O günden bugüne yaşadıklarım düşünüldüğünde çok daha büyük bir belanın göbeğinde olduğum kuşkusuzdu ama kendimi bir şekilde daha dirayetli, daha sağlam, daha bütün, daha tamamlanmış hissediyordum.

Toprak fotoğrafı elinden nihayet bıraktı. Yüzünde nereye koyacağını pek de bilemediği bir şaşkınlık vardı. “Ben... O gece... Senin boynunun ağrıdığını söylediğini hatırlıyorum...”

Şaşkınlığı lüzumsuzdu ve bunu hatırlaması doğaldı, biz o kazadan sadece günler sonra tanışmıştık. Martın başında. Tabiat uykusundan uyandığında. Bir ölümle bir doğumun kucaklaştığı gecede.

Cemre düştüğünde.

Bahar geldiğinde.

Toprak bir kez daha gözlerini, aslında pek de ayıramamış olduğu fotoğrafa dikti. Farklı bir merak vardı bu kez gözlerinde; yeni, tazelenmiş, daha derin ve daha köklü bir bilincin içinden damıtılmış, sakin ve sabırlı bir bakış. Bildiği, *artık* bildiği şeylerin süzgecinden geçirdiğinde, o renk cümbüşünün içinde başka anlamlar bulacağını düşünüyordu. Onunla yollarımız kesişmeden sadece günler önce ruhumda ne gibi fırtınalar koptuğunu anlamak istiyordu. Sadece bakmanın buna yeteceğini düşünüyordu.

Yetmezdi ve yetmesine gerek yoktu.

Anlam anlamsızdı, onu aramayı bırakmalıydık.

“Çok güzelsin...” dedi gözlerini suretimden çekip aslıma dikerek.

“Bedenimle başımı devasa bir boyunluk ayırdığında bile mi?” diye sordum.

“O zaman bile. Hep.”

“Bunu bir ara BJ’e de söyle çünkü o boyunluk yüzünden beni günlerce evden çıkarmamıştı. Ta ki ben lanet olası şeyi fırlatıp onu çalıştığı partide basana kadar!”

Doğru mu anlıyorum der gibi süzdü beni ihtiyatla. “Tanıştığımız parti...” dedi, teyit beklemez gibi. “Henüz günler önce kaza yaptığını bilsem ben de daha dikkatli olurum.” Dudaklarındaki gülüş başta içini rahatlatıyorsa da kendini mahcup hissetmekten sanki alıkoyamıyordu. “Gerçi dikkatli olabilseydim, belki hiç tanışamazdık...”

“İyi ki *bütün* parmaklarını kesmişim diyorsun?”

Yarım yamalak, utangaç bir gülüş döküldü dudaklarından beni kucaklayıp yataktan kaldırırken. “Hani sen ihtimalleri düşünmüyormuşsun ya... Ben de iyi ki dediğim şeyleri düşünmem olmaz mı?”

“Nereye gittiğimizi artık söyleyecek misin, Toprak?”

Toprak, fıstık yeşili kaskımı elime tutuşturup apartman kapıma dayandığı andan beri konuşmuyordu. Motoru çalıştırıp beline sarılmamı işaret ederken gözleriyle söylediği *hadi*’yi saymazsak, bu en aşağı bir saat önceydi. “Bütün Boğaz’ı dolaşacak mıyız?”

Soner Mutafoğlu tarafından gerilen sinirlerimi gevşetmek için başımı Toprak’ın sırtına yaslayıp akşama kadar Boğaz kıyısını boydan boya dolaşmak aslında olabilecek en iyi fikirdi.

Lakin inatçı ve aman vermez bir merak kafamın içini sinsi karıncalar gibi kemirirken bundan bile yeterince zevk alamıyordum.

“Boğaz’ı gezmeyi sevdiğini sanıyordum?”

“Çok şükür bir dilin varmış!”

Toprak’ın bir dili vardı ama buna şükrettirecek bir şey söylemiş değildi. Hâlâ. Nihayet yavaşlamaya başladığını fark ettiğimde Vaniköy civarına gelmiş, yanaşacak yer arıyorduk.

“Bulduğumuz ilk çay bahçesinde sıcak bir şeyler içmezsek hayata devam edebileceğimi sanmıyorum!” dedim, kontağı kapatır kapatmaz motorun tepesinden atlayarak.

“Benim daha iyi bir fikrim var. Hadi gidelim.”

Toprak geniş adımlarla çocuk parkının içinden geçerek sahile çıktı. Beni de peşinde sürüklüyordu ama bunu nereye kadar yapabileceği konusunda zannımca fikri yoktu.

“Gerçekten yoruldum!” diye isyan ettim.

Yüzünde benim ayaklarım kadar olmasa da yorgun ama bir o kadar tatlı bir gülümseme belirdi. Elim tuttu ve avucumu açıp dudaklarına götürdü. Ağır silahlara başvurmasına hacet yoktu ama belki de vardı. Toprak Çelebi neyin ne zaman işe yarayacağını bilen sinir bozucu bir oyunbazdı. “İnan ki çok yakınsınız.”

Yürümeye başladık. Sahil gerçekten şahane görünüyordu. Boğaz, muntazam bir pamuk tarlasını andıran bulutların gölgesinde eşsiz bir mavi tonunda parlıyor, dolu dolu yapraklanmış ağaçların yeşiliyle sevişirken keyifle ışıldıyordu. Hafifçe dalgalanan suyun yüzünden üstümüze esen tatlı rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, hayatın sahiden yaşanılabilir bir şey olduğunu görmem için elinden geleni yapıyordu.

Mümkün olduğunca.

“Felaket bir gündü,” dedim.

Toprak bana baktı yüzünde endişçyle. *Bilmediğim bir şey mi oldu* der gibi. Ya da bildiği kadarı yeterli değilmiş gibi.

Bundan sadece saatler önce, alelade bir cumartesi gününe uyanmaya hasret bir şekilde gözlerimi açtığımda çok mutluydum oysa. Hiçbir şey yapmayacak ve hiçbir şey düşünmeyecek olmanın keyfini çıkaracaktım. Derken telefon çalmıştı. Soner Mutafoğlu'nun asistanı arıyordu. Kendisinin evine davetliydim. Özel olarak. Bu, sınırlı sayıda kişiye açık, sürpriz bir davetti ve son derece gizli bir organizasyondur. Soner Bey beni mutlaka bekliyordu, istediğim zaman gelebilirdim fakat arzu edersem beni evimden aldirmaktan da memnun olurdu. Soner Bey'in memnun olmayacağı tek şeyin bir *hayır* cevabı gibi görüldüğü, huzursuz ve uğursuz bir altmış saniyenin sonunda telefonu kapattığımda, bu davetten kaçışımın olmadığını anlamıştım.

Zaten tam olarak kaçmak istiyor da sayılmazdım, orada bitmemiş bir işim vardı.

"Sana gitmemeni söylemiştim, değil mi?" dedi Toprak, imasız bir tonlamayla. Söylemekten çok, bunun için neredeyse yalvarmış olduğunu atlayarak. Olan biten onca şeyden sonra o evde hâlâ ne işim olduğunu sorduğunu ve bunu sormakta son derece haklı olduğunu da atlayarak. Cevap verememiştim çünkü o evde ne işim olduğunu bir süre daha bilmemesi en doğrusuydu. Çantamda gezdirdiğim tabancaya başvurmama gerek kalmadan halletmeyi umduğum, lanet olası işi bilmeye devam etmesi lazımdı.

"Soner'in patronlarımdan birisi olduğu haberini yarın gazetelerden mi alsaydım?" dedim gözlerimi devirerek.

Soner Mutafoğlu Kosovalı Holding'e yatırım yapmaya karar vermişti. Ve bu müjdeli haberi, dostları için vereceği küçük bir ev partisinde açıklamayı uygun bulmuştu. Söz konusu yatırım ortaklığı, Saffet Kosovalı ile uzun süredir görüştükleri bir

konuydu ancak prosedürel işlemler tamamlanmadan bizlerle paylaşmayı uygun bulmamışlardı. “Bu kötü haberin yanında iyi bir haberim de var,” dedim, Soner’in yetmezmiş gibi şimdi de patronum olmasını aklımdan çıkarmaya çalışarak. “Tunç ve Ahu, sanırım aralarını düzeltebildiler sonunda.”

Toprak şaşırmış ve aynı anda çok şaşırmamış görünerek bana baktı. İçine çektiği soluğun mutlu ve huzurlu bir soluk olduğu ise apaçıktı. “Tunç’la bu konuyu açık açık konuşmadık ama seziyordum,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Soner’in evine girdiğimde, Hüma ile Saffet’i şöminenin başında, ellerinde şampanyalar ve yanlarında çeşitli yönetim kurullarının çeşitli üyeleri olduğunu sandığım birtakım içi geçmiş adam ve kadınların yanında bulmuştum. Ahu ve Tunç ise bir köşede kendilerini kalabalıktan soyutlamış, gözlerini devirecekleri çeşit çeşit bayağılıktan fazlaca yorulmuş olarak birbirlerine bakıyorlardı.

Belki de yalnızca birbirlerine bakmak istedikleri için birbirlerine bakıyorlardı.

“Soner muhtemelen senin de orada olmanı bekliyordu, Toprak,” dedim, bu konuyu açmamdan hoşlanmayacağını bile bile. “Tunç da oradaydı sonuçta... Ve iş yaptığı bütün kerli ferli tipler de.”

“Şirketimiz adına bir kişinin sahte iyi dileklerini iletmesi yeterliydi,” dedi Toprak tiksintiyle. “Hem tarif ettiğin gibi bir kalabalık varsa, o riyakârlık şenliği içinde Soner’in yokluğumu fark ettiğini sanmıyorum.”

İşin doğrusu, Toprak’ın orada *olmaması* işime yaramıştı. Hatta Toprak, Soner’in davetine gelmeyi kabul etmiş olsa muhtemelen ben o davetten kaçmanın bir yolunu aramak zorunda kalacaktım. Soner’e yaptığım onca imadan sonra karşısına Toprak’la el ele çıkmam mümkün değildi, hatta bundan

sonra Soner'in karşısında Toprak'la ne hâlde olabileceğim hakkında da en ufak fikrim yoktu.

Bütün bunları Toprak'a nasıl anlatacağım hakkında da.

"Hastane ile ilgili ne düşünüyorsun bu arada?" dedim konuyu değiştirerek. "Sence o iki sene önce istifa eden CFO'dan bir şey çıkar mı?"

"Umarım çıkar," dedi Toprak, adımlarını hızlandırırken. "Tunç, herifi bulmayı kafaya koydu."

Soner'in geçmişte ortak olduğu hastaneden son iki yıl içinde istifa eden tek üst düzey yönetici, mali işlerin başındaki Ferit isimli adamdı ve Tunç ile Toprak onunla görüşmenin, haftalardır olduğu gibi boşa kürek çekmekten daha iyi bir fikir olduğu kanaatindeydi.

"Dua edelim de adam bizimle görüşmeyi kabul etsin."

"Ben de ayrıca bir dua edeyim de o görüşmeye gelmeme karşı çıkma."

Toprak'ın gözlerinde *bunu elbette yapacağım* diyen bir bakış belirdiyse de her nedense susmuştu. Tavizi bir taviz miydi yoksa pazarlık kokuları almam gereken bir uzlaşma çabası mıydı, bilmiyordum ama bir günlük de olsa bilmeye ara vermek arzu-sundaydım.

"Soner'in bunu neden yaptığı hakkında bir fikrin var mı, Toprak? Yani durup dururken Kosovalı Holding'e ortak olması... Medya bugüne kadar pek ilgilendiği bir sektör olmamış."

Toprak başını çevirip denize baktı. Gözlerindeki gölgeler birer yanıt alameti değildi ama Soner'in yapmaya çalıştığı şeyden zerrece hoşlanmamıştı. "Bilmiyorum," dedi bezginlikle. "Hüma ne düşünüyormuş esas? Sana bunca gündür bu *ufak detaydan* neden hiç bahsedemediğini anlattı mı?"

Hüma bana, Soner'in Kosovalı Holding'e yatırım yapacağından neden hiç bahsedemediğini anlatmamıştı; birincisi, söylediğine göre onun da bundan son âna kadar haberi yoktu ve ikincisi, bana anlatacak daha önemli şeyleri vardı. Beni usulca bir kenara çekmiş, bunun bünyemde uyandıracığı tedirginlikten zerrece haberdar olmadan bahçeye çıkmamızı teklif etmişti. Söylediğini yapmıştık. Bahçe serindi, burada yaşadıklarımı bana hatırlatıp tüylerimi diken diken edecek kadar serin. Hüma uzun siyah bir elbise giymiş, elbisesinin dokusuyla uyumsuz, açık gri, payetli bir portföy çanta takmıştı. Ama çantasını enteresan kılan detay, kumaşının dokusu değildi.

İçinden çıkardığı ufak hafıza kartıydı.

"Bunu sana geri veriyorum," diyerek kartı avucuma koydu. Bunun neyin nesi olduğunu hâlâ anlayamasam da Hüma'nın gözlerinde, yaptığı şey için müteşekkir olmamı bekleyen, garip bir ifade vardı.

"Güvenlik kamerasının görüntüleri," dedi.

Londra'da kasasını soymuş bulunduğum pub'ın güvenlik kameralarına takılan görüntülerimi; beni kurtarmak için pub'ın sahipleriyle anlaşarak geri aldığı görüntülerimi; beni İstanbul'a geri getiren ve son iki senemin mimarı olan o talihsiz gecenin zarar ziyan görüntülerini bana geri vererek, bir teşekkürü, evet, hak ediyordu.

Ama bir soruyu da hak ediyordu.

"Niye bunu bana geri veriyorsun, Hüma?"

"Bu aramızdaki anlaşmanın süresiz bir kölelik olmadığını sen de biliyordun, Bahar. Bir gün bitecekti. Seni azat ediyorum var say. Benim için yapabileceğinden fazlasını yaptın. Bundan sonra ne istersen kendin için yap."

Hüma anlaşmamızı bitiriyordu. Tepemde Demokles'in kılıcı gibi sallanan bir suçun kanıtını yok ediyor, bana teslim

edip geçersiz kılıyordu. Beni baskısından azat ediyordu ve özgürlüğümü geri veriyordu. Bizi eşitliyor ve kendisini tehlikeye atıyordu.

Yaptığı delilik gibi bir şeydi.

“Bunu senin aleyhine kullanmayacağımdan nasıl eminsin peki? Unutma ki ben de senin bir sırrını taşıyorum. Açıklarsam kariyerini bitirecek bir sır.”

“Bunu yapmayacağını biliyorum. Gerçekten güçlü insanlar ellerine geçen gücü suiistimal etme gereği duymazlar ve sen güçlü bir kızsın. Şimdi sıra bende. Güçlü olma sırası yani.”

Hüma hafıza kartını avucuma tutuşturmuş, elimi avucunun içine almıştı. Çok da anlam veremediğim bir şekilde söylediklerinin doğru olduğuna, en azından Hüma’nın söylediklerine inanmak istediğine inanıyordum. Gözlerinde bu doğruya ulaşırken geçtiği yolların yorgunluğu vardı.

“Hüma, Soner’in ortaklığının arkasında ne tür bir hesap olduğundan bahsetmedi,” dedim Toprak’a dönerek. “Onun da bir şey bildiğine emin değilim zaten... Ama bana bir müjdesi vardı. Yeni patronumuzun kitabını tamamladıktan sonra ne istiyorsam onu yapabileceğimi söyledi.”

Toprak’ın dudaklarında orta şekerli bir gülücük belirdi.

“Sanırım hoşuna gitti?” dedim olta atarak.

“Bayıldım.”

“Neden?”

“Çünkü ben de en kısa zamanda seni istifa ettirip himayeme geçirmeyi planlıyordum.”

Boğaz kıyısındaki yürüyüş yolundan ayrılıp caddeye çıkmıştık. Belediye otobüslerinin cüsselerine bakmadan son sürat mekik dokuduğu tek şeritli yolda görünmez bir kazaya kurban gitmek istemiyorsa, laflarına dikkat etmesi lazımdı. “Boşan da semerini ye, Toprak Çelebi!”

“İşini bu kadar sevdiğini bilmiyordum.”

“Patronumu yönetebiliyorum. Bir işi cazip kılan en önemli şey budur.”

“Beni yönetemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Sana yönetmekten daha fazlasını yapabilirim. Bence benden korkmalısın.”

Elimi tutup parmaklarını parmaklarıma doladı. Beni yol kenarına çekmiş arabalardan birine yaslamış, sırtımı tozlu camına dayayıp korkusuzca gözlerime bakmıştı. “Ben bu hayatta sadece beni bırakıp gitmenden korkarım.”

Gözlerimi gözlerine diktim. Parmaklarımı parmaklarının arasından kurtarıp bileğini kavradım. İki kolundan birden tutup kendimi ona doğru çektiğimde şaşırmıştı, beklediği manevra bu değildi. “Böyle aforizmalardan hoşlanıyorsan 10-15 tane yazıp bana gönder, Toprak Çelebi,” dedim. “36 puntoyla ikişer yaprağa basıp çok satanların başına yerleşecek bir kitabının olmasını sağlayabiliriz. İyi bir genel yayın yönetmeni tanıyorum.”

Toprak güldü. Elimi tuttu ve bir süre daha yürümeye devam ettik. Gençliğimi boğazın bu yakasını arşınlayarak geçirmedığım için nereye varmaya çalıştığımız hakkında fikrim yoktu. Toprak’a da soramıyordum çünkü bir telefon açmak için araba gürültüsünün olmadığı bir yere geçmişti, dakikalar dır ortada görünmüyordu.

“Hele şükür!”

Toprak telefonu kapatıp yanıma döndüğünde, gözlerinde özür dolu mahcup bir ifade vardı. “Kusura bakma, açmam gerekiyordu.”

“Meğer motordan inelim diye yalvarırken hataların en büyüğünü ediyormuşum!” dedim sitemle. “Daha ne kadar yürüyeceğiz? Hani gelmiştik?”

“Geldik, gerçekten geldik...”

“Eğer gelmediyse beni *gerçekten* taşıyacaksın!”

“Memnuniyetle. Ama geldik. Soldan lütfen.”

Toprak önde, ben arkada, yüksek çalılıkların ve alacalı yeşillerin boyadığı bir bahçenin kapısından içeri girdik. Çimlerin üstüne adım atar atmaz ıslak toprak kokusu burnuma doldu. Akşamsefalarının, kasımpatıların, limon servilerinin ve ismini çıkaramayacağım bilumum ağacın çevrelediği dar patika beni nereye götürecektik bilmesem de bir yanımda aylar evvel hiç görmeden tanıdığım o büyülü evrene çıkacağımı sanki anlamıştı.

Pembe erguvan çiçeklerinin gölgesinde, boğazın çivit mavisini selamlayan, aşı boyalı ahşap yalı.

“Gelincikli ev,” deyiverdim.

Çatallanan sesimi duyan Toprak bana döndü. “Hatırlıyorsun...”

“Bir akşamüstü ama mutlaka bahar vakti, aşı boyalı bir yalının kapısını çalacağız. Beraber...”

“Bahçedeki erguvanın altında da yuvarlanacak mıyız?”

“Kesinlikle...”

“Bahar vaktini biraz geçtik,” dedim hepten titreyen sesimle.

“Ama başardık.” Elimden tutup beni yanına çekti. Parmaklarımı avucunun içine aldı ve adımlarına katılmamı ister gibi kolumu beline doladı. Diğer elini cebine soktu ve ufak bir anahtarlık çıkardı.

“Annen... Annen yok mu?” dedim.

“Annem yalıya yaz ortası gelir,” dedi. “Geldiğinde...”

Kapıyı açıp bana döndü. Sahanlığa adım atmış, beni yanına çağırıyordu. Topuklarımın altında çıtırdayan ahşabın sesi kulağıma tanıdık bir geçmişten, görmediğim ama bildiğim bir rüyadan dökülüp doluyordu âdeta.

İçeri girdik. Koskoca bir yalıydı fakat küçücük bir yuvaydı. Issızdı fakat sıcacıktı. İnsanın içini buran bir yalnızlık, geniş camlarından boğazın içeri aktığı pencerelerin üstünde buram buram tütüyordu. Üzerine beyaz örtüler serili eşyaların terk edilmiş birer hatırat gibi yayıldığı yüksek tavanlı salon boştu fakat duvarlarına sinmiş anılar sanki onu yüzyıllarca ayakta tutacak hikâyelerle doldurmuştu.

Burada kimse yaşamıyordu, burada sadece geçmiş yaşıyordu.

“Beni hazırlıksız yakaladın!” dedim, gayret edilmiş bir neşeyle.

“Her yolculuğa hazırlıklı çıkılmaz.”

İçinde mevsimlerce yaşanmamış evlerin kimsesizliği, için için uğuldayan çerçevelerin arasından serin rüzgârlar olup dolmuştu sanki yalının içine. Burada mevsimlerdir yaşanmadığı muhtemelen doğrudu; yüksek tavanlı geniş salon, tepede asılı dev kristal avizenin yörüngesinde dönmeyip durmuş, olduğu yerde donakalmış ışısız bir galaksiye benziyordu. Burada sanki yer çekimi ağırlaşmış, zaman durmuş, madde farklı bir boyutta, yeni bir varlık kazanmıştı.

“Korkarım birazdan bu evde hayaletler var mı diye de soracaksın...” dedi.

Neredeyse irkilerek Toprak’a döndüm. “O kadar mı korkmuş görünüyorum?”

“Bir parça şaşalamış görünüyorsun.” Pencerelerden birine doğru seğırtti ve eski tip sürgülü çerçeveyi iki ucundan tutup yukarı kaldırdı. “İçeri biraz temiz hava girsin, değil mi?”

Açılan camdan salona tertemiz erken yaz havası doldu. Boğazın üstünde turlayan yelkovanların şen cıvıltıları sadece temiz havayı değil, sanki hayatı da yeniden bu dört duvarın arasına akıttı.

“Gel yanıma...”

Berjerleri ve koltukları bir bir ortaya çıkaracak şekilde eşyaları örtülerinden sıyırdıktan sonra, manzaraya karşı yan yana oturduk. İnce uzun pencerelerden içeri dolan gün ışığı eşyaya başka bir hissiyat vermiş; takvimlerde olduğunu bilmediğim, belki buradan başka bir yerde rastlamayacağım bir mevsim başlatmıştı. Elimi tuttu ve belimden kavrayarak beni kendisine yasladı. Bir süre sessizce boğazın mavi suyunun büyümlü şırıltısını, vapur motorlarının tekdüze gürültüsünü, irili ufaklı sallaların yorgun dalga seslerini ve arsız kuşların coşkun kanat çırpışlarını dinleyerek öylece oturduk.

“Annem Paris’te... İstanbul’a sık gelmiyor artık... Buraları terk edeli çok oldu. Geldiğinde, haziranın sonu gelmiş olur. Bazen temmuz başı, hatta temmuz sonu. Erguvanları kaçırır. Her sene benden sitem işitir bu yüzden. Erguvanlara çoktan küstüğünü kendi kendime anlamamı bekler sabırla... Yine de bana darılmaz. Benim için gelir İstanbul’a zaten. Geldiğinde burada buluşuruz. Bazı yaz akşamları böyle güzel olmaz hava... Tam buraya oturur, yağmuru izleriz o zaman. Bu pencereler sert rüzgârlara karşı pek dayanıklı değildir, pervazların çıtırtısı uyutmaz adamı geceleri. Dolapların gıcirtısı da uyutmaz aslına bakarsan... Yine de İstanbul’a geldiğinde bana, benim evime gelmek yerine buraya gelmek ister. Burada uyumak... Geçmişte burada uyuduğu uykularının bütün o kâbuslarına rağmen ya da belki onlara inat, burada uyumak...”

“Ya sen?”

Toprak bana döndü. Varlığımın bilincindeydi, yine de bir anlığına sanki beni yabancılaştırmıştı. Bir karşılık değil, bir devamdı benim dudaklarımdan dökülen sözcükler de zaten. Üstelik, beni de şaşırtarak gelmişlerdi çağıl çağıl, fark ettirmeden. “*Sen* uyur musun burada hiç?”

Hafifçe yutkunarak gözlerini gözlerimin içine dikti. Bazen tek bir bakışın evet ya da hayırdan daha fazlası anlamına gelebileceğini düşünüyordu ki haklıydı. Burası yuvasıydı onun. Aynı zamanda mezarıydı. Burada içinden çok şey doğmuş ve içinden çok şey kopmuştu. Burası geçmişi, çocukluğu, hayalleri, masumiyetiydi.

Ve sonunda hepsinin öldüğü yer.

“Hadi bana odanı göster,” dedim.

Merdivenlerin başına geldiğimizde yeniden elimi tuttu. Ahşap basamakların üstüne ağır aksak adımlarımızın gölgeleri düştü. Üst kat girişten daha alçak tavanlı, buna rağmen hâlâ havadar, ferah bir alandı. Yan yana sıralanmış üç oda vardı burada; üç pirinç kolun sıkı sıkı kapadığı üç kapı, üç saklı dünya.

Hepsini sırayla aralayacağı üç kapı.

“Annemin odası... Benim odam... Ablamın odası.”

Ablamın odası.

Ablasının odası.

Ablası.

“Bir... ablan mı var?”

Sonuncu kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. “Sana ablamı hiç anlatmadım. Biliyorum,” dedi. “Bu evi, bu evde bıraktıklarımı, buraya hapsetmeye çalıştıklarımı sana bir gece anlatıverdim öylece, seni hiç... tanımadan ama Zambak’ı anlatamadım işte...” Sesi kırık döküktü, boğazında düğüm düğüm olmuş kelimeler hemen şimdi oradan dökülmezse bir daha hiç dile gelemeyecekmiş gibi çelimsiz ve çolpaydı. “Anlatamadım çünkü ablamı hatırlamaya bile yüzüm yok benim.”

Kapıdan içeri girdim peşi sıra, odanın ortasına kadar yürüdüm. Toprak dosdoğru pencereye gitmiş, karşısındaki *jozefin*’e oturmuştu. Gözlerini karşı kıyıya dikmişti, sanki zihni de beklenmedik sokaklarda kaybolsun istiyordu. “Ablam yıllar önce,

talihsiz bir kazada öldü,” dedi. “Aynen şu çıktıklarımıza benzer bir merdivenden düşerek... Ben burada değildim öldüğünde... Burayı terk etmiştim; bu şehri, bu hayatı... Babam ölmüştü. Öldürmüşlerdi onu, *katletmişlerdi*. Ve ben, dünyada babası katledilen tek çocukmuşum gibi, herkese ve her şeye küsüp gitmiştim. O kadar bencildim işte... Ne kadar bencil olduğumu fark etmeyecek kadar toydum. Herkesi arkamda bıraktım, gittim. Para etti mi dersen... Etmedi. Nereye gitsem durmadım, dolandım oradan oraya. Ya da sürüklendim diyelim...”

Elini tuttum. Sessizce dinlemeye devam ettim.

“Ablam İstanbul’da kaldı. Burada âşık oldu. Evlendi. Belki o yüzden kalabildi burada. Biz ise koptuk işte... Ben koptum çünkü her şeyden... İçimdeki öfke beni oradan oraya kurumuş bir yaprak gibi savurup durdu. Geçmişten kopacağım diye köklerimi hırpaladım sökene kadar hunharca. Sonunda, becerdim de. Yerimi yurdumu kaybettim. Bağlarımı kaybettim. Ablamı da kaybettim...”

Söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Söylenebileceklerin anlamı da yoktu.

“Üstelik daha o ölmeden kaybettim ben ablamı... Onun ne yaşadığını, neler yaşamak zorunda kaldığını hiç bilemedim, ta ki o... Araları kötüleşmişti, o... eniştem olacak herifle. Mutsuzdu. Ve herkesten saklamıştı bunu uzun süre. Yani saklamış... Kerim’den boşanmak istediğini, onun buna karşı çıktığını çok sonra öğrendim. Çok geç... Daha önceden bilseydim, bilebilseydim... Daha erken gelseydin yanına... Gerçekten yanında olabilseydim, ablamı koparırdım o mutsuz olduğu hayattan. O şerefsiz heriften bir şekilde kurtarabilirdim. Çıkarırdım o evden.” Göğsünü yakıp geçen fakat içinden kopmayan, kopamayan bir soluk verdi. “Ama çıkaramadım. O evden çıkmadı ablam. Benim yüzümden.”

Geçmiş, bir yumru olup boğazına tıkanmıştı sonunda.

“Ben hiçbir zaman tam olarak affedemedim kendimi. Bunun mantıklı olmadığını söyleyeceksin belki... Belki haklı da olacaksın bunu söylerken ama...”

“Söylemeyeceğim,” dedim. “Bir anlamı olmayan doğruların bir hükmü de yoktur çünkü.”

Dönüp bana baktı; kırık kalbiyle, avucumun içinde bir kalp gibi atan sımsıkı yumruğuyla, kirpiğinin ucundaki titrek gözyaşıyla ve burnunun ucundaki incecik sızıyla.

Gözlerini gözlerimden ayırıp yerinden kalktı. Pencerenin başına yürüdü. Alnını cama yasladı. “Sana anlatmak istedim,” dedi. Kelimeleri boğuk, sesi hüsrandı. Yokluktu. Kasırgaydı. “İstemek bazı şeylere ne kadar yakışmıyor, değil mi? Bunu istemek kendimi suçlu hissettiriyor mesela ama yine de...”

“Hadi içelim,” dedim.

Yorgun fakat şaşkın bakışlarını yanına ilişen bana çevirdi; pervazın kenarına sığışan, hayatının kıyısına sığışmaya çalışan bana, suretime, varlığıma. “Buzdolabı çalışmıyordur herhalde. Ama bir şişe şarabın vardır bence... Bir kadeh Toprak için... Bir kadeh de Zambak için içelim. Olmaz mı?”

Gülümsedi. Bana eşlik etmeye çalıştı. Çabaladı. Dudakları, kurumuş topraklar gibi sessizce çatladı sanki yorgun tebessümüyle. Yanık toprak rengi gözlerini birer gökyüzü dolusu bulut gibi istila eden hüznün oradaydı hâlâ; sadece, artık yalnızca üzgün değildi. Bitkindi, güçsüzdü, yorgundu.

Ağzını açtı.

Bir şey diyemedi.

Yürüyüp odadan çıktı. Beni benimle, geçmişiyile baş başa bıraktı. Geçmişi buradaydı; yıllarca silmeye çalışıp silemediği, unutmaya çalışıp unutamadığı, barışmaya çalışıp barışamadığı geçmişi burada, benimle.

Benim geçmişime karşı.

Silemediğim, unutamadığımı, barışamadığımı ve kimseye hiçbir kapısını ölene dek açamayacağımı geçmişime karşı.

O geçmişine sırtını döndüğü için kendini suçlamıştı.

Ben geçmişinden kaçmak zorunda kalan bir suçluydum.

O, ablasını yalnız bıraktığı için kendini sorumlu tutuyordu.

Ben, Ceylan'ı yalnız bıraksaydım belki yaşıyor olurdu.

O beni bu eve getirip bana geçmişini, kalbinin hâlâ kanyan bir köşesini açmıştı.

Ben geçmişindeki gölgelerinin peşinde koşmaya mecbur, bu eve çantasında tabancayla gelen bir yalancıydım.

Ayağa kalktım. Odada dolaşmaya başladım. Geçmişin izlerine dokundum. Geçmiş de bana dokundu. Burada bir kadın yaşamıştı... Zambak... Tanımadığım bir kadın. Ne renk açtığını bilmediğim bir çiçek. Bu çalışma masasında ödev yapmıştı belki. Bu aynada aksine bakıp saçlarını taramıştı. Bu şifonyerin üzerine küpelerini koymuştu. Bu kanepeye oturmuş, âşık olacağı günün hayalini kurmuştu.

Ve aşk, sonu olmuştu.

Ahu'nun ismi ile yanıp sönen telefonumun sesi, beni kendime güçlkle getirdi. Ayaklarım josefin'e sürüklenerek ulaştı ve dünya bir anda, ölümün binbir sesinden ibaret bir cehennem oldu.

"Abla, Soner'i içeri almışlar! Uyuşturucudan!"

"Dayı?"

"Abla?"

"Anneanne bak, dayım burada!"

"Abla, orada mısın?"

"Toprak, oğlum? Biz sana sürpriz yapalım dedik ama sen bizden önce davranmışsın!"

"Abla, yalıdasınız, değil mi? Oraya geliyoruz!"

“Anneanne, dayım da bizimle kalsın bu gece yalıda, n’olur!!”

“Abla, sana diyorum, duyuyor musun!? Abla! Abl...”

Dünya, seslerden ibaret bir kördüğümdü ve ben iplerin ucunu artık tutamıyordum.

Telefonu bıraktım. Korkak adımlarla odanın kapısına doğru ilerledim. Beni geri geri sürükleyen ayaklarıma meydan okuyan bir kuvvet, bedenimi merdivenlerin başına kadar götürmeyi başardı. Kollarımı tırabzanlara yaslayıp aşağı, kapının ağzına baktım.

Ve ölüm de dönüp bana baktı.

Ölüm.

Cehennem.

Bitiş.

Son.

“Dayı? O ablayı tanıyorum ben! Babamın öldüğü gece beni otelden çıkaran abla! Burada ne yapıyor, seninle mi geldi? Dayı?”

Siyah.

Simsiyah.

Başka bir renk değil.

“Sendin.”

Odaya girdi. Kapıyı ardından kapattı. Ahşap zemin ayaklarının altında bir kez daha, ölüm kadar ıssız ve yalnız evin sessizliği içinde acıyla çıtırdadı.

Son kez.

“Altı yıl önce o gece, o barda benim konuştuklarımı dinleyen... İskeleden düşecekken beni tutan... Ameliyat için para teklif eden... Beni o gece o otele sokup katil olmama sebep olan, *sendin!*”

Ölüm kadar sessizdi ve bana bakıyordu.

“Yıllardır peşimdeydin... Hep peşimdeydin... HEP PEŞİM-DEYDİN, DEĞİL Mİ? Londra’da beni buldun... İstanbul’a getirttin... Hüma’yı ayarladın... HEPSİNİ SEN YAPTIN!”

Heybetini yitirmiş bedeni kasırgaya yenik düşmüş asırlık bir çınar gibi eğilip bükülmüştü, bana bakamıyordu.

“Neden yaptın bunu bana ha?! NEDEN?”

“Cemre...”

“Beni zapt etmek için mi? Bir gün seni aramaya kalkarsam, izini asla bulamamam için mi? Seni bulup her şeyin öncünü almaya kalkarsam bir gün... Bir gün seni öldürmeye kalkarsam, BENDEN ÖNCE DAVRANMAK İÇİN Mİ?”

“CEMRE, HAYIR!”

“Cemre... Cemre demek... *Cemre*, evet... Yeryüzünden sil-
diğin Cemre! Yıllar önce o suya düşmeden tuttuğun... ve TOP-
RAĞA GÖMDÜĞÜN CEMRE!”

“Tek istediğim seni yaşatmaktı.”

Gelincikli evin kan kırmızı boyası...

“Seni yıllarca aradım... Seni çok zor buldum ama sonunda buldum.”

İçemediğimiz şarabın acı kızılı...

“Ve bir daha bırakamadım.”

Boğazın çivit mavisi...

“Hayatını istemedi mahveden kişinin ben olduğumu söyleyemedim sana, en son istediğim şeydi bu... Hayatını mahvetmek.”

Erguvanların tatlı pembesi...

“Ve sana âşık olmak...”

Limon çamlarının yeşile çalan sarısı...

“Ama oldum.”

Gözlerinin yanık toprak rengi acısı...

“Özür dilerim, Cemre.”

Gözlerinin yanık toprak rengi acısı...

“Seni koruyamadım.”

Gözlerinin yanık toprak rengi acısı...

“Ama bitti artık. O herif sana zarar veremeyecek.”

Gözlerinin yanık toprak rengi...

“Hangi herif?”

Sessizlik.

“HANGİ HERİF?!”

Sessizlik.

“Kim bana zarar veremeyecek? Kim?!!”

Soner.

“Soner?”

Soner...

“Sen mi yaptın? Soner’i sen mi yakalattın? Cevap ver, Toprak!!!!”

“Bilmiyordum.”

“NEYİ BİLMİYORDUN?!”

“Bilmiyordum...”

“Soner kim? Söyle, kim Soner, kim? ALLAH’IN CEZASI CEVAP VER, SONER KİM?!!”

“O geceye kadar bilmiyordum...”

“Eniştenin... Senin yüzünden katili olduğum adamın *nesi* oluyor Soner, söyle!!”

“Kardeşi... Kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

Gözlerinin yanık toprak rengi acısı...

Gözlerinin yanık toprak rengi acısı.

Gözlerinin yanık toprak rengi...

Hepsi o an soldu.

Tüm renkler aynı anda öldü.

Tek bir renge büründü hayat.

Siyah.

Simsiyah.

Başka bir renk değil.

Karşımda doğruldu. Ayakları güçlkle yere bastı. Avucum buz gibi metali kavrarken o, ahşap zeminin üstünde korkuyla kıpırdandı. Gözlerinin içinde, birbiriyle yenişemeyen bir umut ve umutsuzluk çarpışıyordu. Parmağımın dolandığı tetik, bir bıçağın en keskin kenarından farksızdı. Kabzanın ağırlığı zihnimi esir alan dehşetle yarışamıyordu. Namlunun ucunda bir hayat duruyordu.

“Bunu bana neden yaptın, Toprak? Bunu bana neden yaptın!?”

İki hayat.

Tek bir kurşun.

Barut kokusu.

Ayaklarından parçalanan dev bir anıt gibi olduğu yere yıkıldı.

Kan kokusu.

Ölüm gözlerinin içine mutlak rengini doldurdu.

Siyah.

Simsiyah.

Başka bir renk değil.

Devam edecek...

